

Scandal Đình Đám

Contents

Scandal Đình Đám	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	7
3. Chương 3	10
4. Chương 4	12
5. Chương 5	15
6. Chương 6	19
7. Chương 7	22
8. Chương 8	25
9. Chương 9	29
10. Chương 10	32
11. Chương 11	35
12. Chương 12	39
13. Chương 13	41
14. Chương 14	43
15. Chương 15	45
16. Chương 16	49
17. Chương 17	51
18. Chương 18	55
19. Chương 19	60
20. Chương 20: Chương 20	62
21. Chương 21	66
22. Chương 22: Chương 22	70
23. Chương 23	73
24. Chương 24	79
25. Chương 25	80
26. Chương 26	82
27. Chương 27	85
28. Chương 28	89
29. Chương 29	91
30. Chương 30	93
31. Chương 31	96
32. Chương 32	100
33. Chương 33	102
34. Chương 34: Chương 34	105
35. Chương 35	108
36. Chương 36	111
37. Chương 37	116
38. Chương 38: Chương 38	119
39. Chương 39	123
40. Chương 40	126
41. Chương 41	127

42. Chương 42	131
43. Chương 43	134
44. Chương 44	134
45. Chương 45	137
46. Chương 46	140
47. Chương 47	143
48. Chương 48	145
49. Chương 49	148
50. Chương 50	150
51. Chương 51	154
52. Chương 52	157
53. Chương 53	160
54. Chương 54	163
55. Chương 55	166
56. Chương 56	168
57. Chương 57	170
58. Chương 58	173
59. Chương 59	175
60. Chương 60	178
61. Chương 61	180
62. Chương 62	183
63. Chương 63	187
64. Chương 64	190
65. Chương 65	190
66. Chương 66	193
67. Chương 67	196
68. Chương 68	199
69. Chương 69	201
70. Chương 70	204
71. Chương 71	206
72. Chương 72	209
73. Chương 73	211
74. Chương 74	214
75. Chương 75	217
76. Chương 76	220
77. Chương 77	225
78. Chương 78: Hồi Cuối	227
79. Chương 79: Ngoại Truyện: Scandal Phi Thường	228

Scandal Đình Đám

Giới thiệu

Truyện Scandal Đình Đám là một truyện mới được giới thiệu với bạn đọc, nằm trong chuỗi những câ

1. Chương 1

Trong thang máy khách sạn, hai nhân viên mặc đồng phục trò chuyện rôm rả.

“Thật tốt, bây giờ tôi sẽ lập tức tan làm. Hôm nay là ngày ra mắt bộ phim mới của Tùy Trần, a a a, tôi lập tức có thể thấy anh ấy rồi.”

“Hừ, không phải là người mẫu thôi sao, có cần đến mức như vậy không. . . . .”

“Sai! Là ở trên màn ảnh lớn siêu việt!”

”Lại nói, nghe nói hần có thể nổi nhanh như vậy, toàn bộ đều dựa vào chủ biên tạp chí lúc đầu cho hần làm người mẫu trang bìa?”

Tốt, giống như người chủ biên kia rất lợi hại vậy, rất nhiều người đại diện cũng phải nhìn sắc mặt cô ta.”

”Cô nói Đỗ Ngôn Ngôn? Xí, hôm nay tôi nghe người bên đài VIP nói, bạn trai Đỗ Ngôn Ngôn thay cô ta đặt một phòng xa hoa ở khách sạn chúng ta trong một thời gian dài. . .

Cô ta lợi hại cái quái gì chứ, nếu tôi phải nói, thì là sau lưng cô ta có người đàn ông lợi hại chống đỡ. Bọn đàn ông kia đều có vô số phụ nữ bên người. . .

Thật tốt, trang phục đẹp đẽ bằng người là có thể gả vào trong nhà giàu, áo tôi chỉ việc duỗi tay, cơm tôi thiếu phu nhân chỉ việc há mồm, đáng vẻ như vậy không giống chúng ta bận tới tắm mặt mày - cực kỳ mệt mỏi.”

“Cũng không phải tất cả đều như vậy, cô đừng cho là tất cả ai cũng giống nhau.”

”Gì chứ, cô xem gần đây truyền đến một trận xô xao của một tiểu người mẫu, tên gọi là gì nhỉ. . . . . A, Thịnh Dân! Không phải nói. . .

Cô ta dùng quy tắc ngầm để giành được đại ngôn (phát ngôn), kết quả là chọc giận công ty, đang âm ỉ hủy bỏ hợp đồng sao. Không làm được dạng người mẫu thời thượng (đẳng cấp) giống như anh ấy, so ra. . . ai cũng thế.”

“Phải ha, nói như vậy Tùy Trần của các cô cũng có khả năng là bị chủ biên tạp chí nào đó bao dưỡng sao?”

“Không thể nào! Tuyệt đối không thể nào! Oppa Tùy Trần là gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn đấy!”

. . . . .

Kéo kẹt, kéo kẹt.

Âm thanh gì?

Từng trận rất nhỏ lại cực kỳ quý dị, âm thanh từ góc thang máy truyền đến, cắt ngang nhiệt huyết nói chuyện bát quái của hai cô.

Hai cặp mắt đồng loạt nhìn về phía góc. . . . .

Nơi này có người đứng lúc nào? !

Đó là một cô gái vóc người cao gầy – duyên dáng, mặc áo rộng thùng thình màu xám tro, kết hợp với quần màu đen bút máy. . .

Chân đi giày cao gót, đeo kính râm che hết nửa khuôn mặt, sắc mặt rất tái, ngay cả môi cũng không có chút huyết sắc. . .

Hình tượng này khiến hai nhân viên khách sạn sinh ra cùng một nghi vấn hết sức ăn ý - - - cô ấy là người sao?

“ . . . . . Phiền toái, nhường đường một chút.”

Không rõ cô mở miệng nói chuyện giống như sinh vật nào, âm thanh mềm mại lại dễ nghe, nhưng nghiêng rằng tạo ra tiếng “kẹt, kẹt”, làm cho người khác vô cùng sợ hãi.

Hai người liếc nhìn nhau, lặng lẽ di chuyển bước chân, nhường ra một lối đi.

Hình dáng nhỏ gầy kia siết chặt hai nắm đấm, nhìn không chớp mắt lối đi giữa hai cô gái.

Cửa thang máy ở sau lưng cô từ từ đóng lại, phía sau cửa là hai người vẫn đang tâm niệm về bộ phim mới đỉnh cao của oppa Tùy Trần, cô gái chớp chớp mắt vài cái, bỗng nhiên hét to, vươn tay, run rẩy chỉ vào bóng lưng kia, “Cô, cô cô cô. . . . . Thịnh, Thịnh Đản, cô chính là cái đó - quy tắc ngầm giành được phát ngôn, Thịnh Đản, A! Là người sống!” Tiếng thét chói tai xuyên qua cửa kính đã khép của thang máy, lọt vào trong tai Thành Đản, cô cắn răng chặt hơn.

Không sai, cô chính là Thịnh Đản, là người sống, không phải người chết!

Cho nên những lời như thế xin đừng nói trước mặt cô, cái gì cũng không biết lại tự cho là đúng lại bình luận linh tinh, đó là chuyện đáng ghét nhất!

Cho dù là vì nhân mạng gia thế oppa Tùy Trần vĩ đại, cũng không nên tạt lên trên người cô nước bẩn chứ.

Càng nghĩ càng giận, ra khỏi thang máy, mỗi bước đi của Thịnh Đản đều nặng nề, cho dù là giẫm lên trên thảm dày, cũng có thể nghe thấy tiếng bước chân hỗn loạn.

Một lúc lâu sau, cô dừng trước phòng số 1605, hít một hơi thật sâu, cố gắng hồi phục tinh thần, móc ra thẻ mở cửa phòng.

Tựa như trở lại nhà của chính mình, cô đạp văng giày cao gót sang một bên, xuyên qua phòng khách xông thẳng về phía phòng ngủ.

Lúc nào Thịnh Đản cũng mê tín, cho rằng đi ngủ là có thể thoát khỏi số phận, cho nên giờ khắc này, cô chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon, không để ý đến những lời đồn đại vô căn cứ kia nữa, ngủ say như chết.

“Ừm. . . . . Anh thật là hư. . . . . Anh nói xem, nếu như cô ta biết chúng ta ở trong căn phòng này làm loại chuyện như vậy, sẽ nổi điên chứ?”

Thật ngoài dự tính của cô, trong phòng ngủ, truyền đến một giọng nữ, nũng nịu, mang theo tiếng thở gấp. Đôi mày thanh tú của Thành Đản nhíu lại, công ty PR chưa từng nói qua là sẽ có người ở cùng phòng với cô mà.

“Có phải hay không lòng em quá tham, anh đã vì em mà điên rồi, còn không thỏa mãn sao?”

Không đợi cô làm rõ, một giọng nói khác vang lên. Giọng nói người đang ông cực kỳ rõ ràng, giọng nói khêu gợi, mỗi một âm cuối đều khiến cho người khác mơ tưởng viển vông.

Mà sự thật. . . . .

Cô không cần suy nghĩ trong đầu, chỉ cần nhìn thấy tình cảnh trước mắt cũng đủ để chứng minh đúng với tưởng tượng của cô, tất cả đều chân thật.

Khắp phòng đều là kích tình, trong lòng Thịnh Đản là tiếng kêu sợ hãi, vẽ lên bức tranh không mấy hoàn mỹ dấu chấm hết.

Đột nhiên một đội bảo an xông vào trong phòng, khiến cho không khí chưa được trở lại bình thường lại rơi vào tình trạng giằng co.

Vừa nghe tin, quản lý chạy vội đến chiến trường phòng 1605. Sau đó chuyển sang phòng họp để bàn.

“Thật xin lỗi, thật sự xin lỗi, là khách sạn chúng tôi không làm hết chức trách. Bởi vì sáng nay người thay Đồ tiểu thư bao căn phòng này gọi điện đến báo, là hủy căn phòng này đi không đặt nữa, nhân viên cũng

chưa kịp thời báo lại cho Đỗ tiểu thư, đã đem căn phòng này giao cho khách khác, nên mới có hiểu lầm như thế. Khiến khách hàng bị quấy rầy như vậy, chúng tôi đồng ý bồi thường. . . . .”

Quản lý khom lưng, cúi đầu nói lời xin lỗi, thanh âm tràn ngập bên tai, nhưng Thịnh Đản cũng không rảnh mà nghe, cô vẫn như cũ bị hoảng hồn chưa tỉnh lại, vừa nuốt nước miếng cho đỡ sợ, vừa vụng trộm nhìn người đàn ông kia.

Anh ngồi ngay ngắn trên ghế sofa trong phòng họp, hai chân bắt chéo, không nói câu nào, ưu nhã ngồi thưởng thức cafe.

Đó là khuôn mặt rất đẹp, mày rậm như mực, mắt đen thâm thúy giống như nước xoáy, không cần tốn nhiều sức mà vẫn hút người khác vào đó, sống mũi không chỉ cao thẳng, mà còn không thể bắt bẻ cánh mũi, môi đỏ như anh đào, khiến cả khuôn mặt càng thêm nổi bật, đáng tiếc bao quanh người hắn là khí lạnh khiến cho người khác không dám đến gần.

Hấp dẫn Thành Đản nhìn lần nữa, không chỉ là bộ dạng hoàn mỹ của đối phương, mà hơn nữa là vì . . . . .

Cô quay đầu thu hồi tầm mắt, chán nản vỗ trán. Nghiệt duyên, nhất định là nghiệt duyên, tại sao lại gặp gỡ anh ấy chứ?

Mới vừa rồi, cô gái kia hình dung anh ấy là gì? Gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn?

Hừ! Căn bản anh ấy chính là một cái đầm bùn, cho nên ban ngày ban mặt dám làm chuyện như vậy!

“Tùy Trần, anh ở lại giải quyết tốt hậu quả, em không hy vọng chuyện ngày hôm nay sẽ có nhiều người biết đến.”

Suy nghĩ của Thịnh Đản bị một giọng nữ ngang ngược cắt đứt.

Cô ngược mắt nhìn chủ nhân lời nói, giật mình nhìn thấy cô gái bên cạnh Tùy Trần không còn kiên nhẫn đứng lên, giày cao gót tinh tế giẫm lên thảm dày, làm nổi bật lên cặp đùi trắng ngần. Quần áo ngắn tũn, hoa văn màu xanh, bên trên là áo ngực, dưới là váy ngắn, kết hợp với đai lưng bản to, khoe ra sự xa hoa, thân hình cũng không coi là cao nhưng hiện lên khí thế bức người, giống như mọi người đều thấp bé trước cô ta, ít nhất nó làm cho Thịnh Đản có cảm giác như vậy.

Cũng chính là cao cao tại thượng như vậy, thực ra cũng khiến cho Thịnh Đản trong một khoảnh khắc nhớ đến thân phận của cô.

- - Đỗ Ngôn Ngôn, chủ biên nổi tiếng của Fashion Magazine nam sắc .

Trùng hợp chính là để cho Tùy Trần tiến thân vào tạp chí hạng nhất “nam model”.

Cho nên, nói anh bị chủ biên tạp chí bao dưỡng, “Tiểu bạch kiểm”, cũng không phải là không có căn cứ?

Sau khi ý thức được việc này, một lần nữa Thịnh Đản nhìn về phía Tùy Trần, ánh mắt tràn đầy khinh thường. Thấy anh gạt đầu một cái, giống như không để ý đến ánh mắt của mọi người nhìn anh, khi anh bị một người phụ nữ vênh mặt - hất hàm sai khiến, mà những chuyện như vậy thường ảnh hưởng đến tôn nghiêm của một người đàn ông, cô xem thường không một chút che giấu.

Trắng trợn khinh thường, tất cả đều bị Tùy Trần thu hết vào trong mắt, anh cong bĩu khóe môi, hướng về phía vẻ mặt khó xử của người quản lý, phát phát tay, “Không có việc gì rồi, tôi muốn nói chuyện một mình với vị tiểu thư này.”

Đợi đến khi quản lý thức thời biến mất, trong phòng họp lại thanh tịnh như cũ, anh đặt tách cafe xuống, nhìn về phía Thành Đản.

Từ đầu đến cuối, vẻ mặt anh không chút thay đổi, trên mặt anh là một tảng băng khôn có chút vết nứt nào, lộ ra khí lạnh âm u.

Mặc dù như thế, lễ nghi vẫn trên hết, Thành Đản vẫn như trước mỉm cười với anh.

“Thịnh Đản phải không?” Bờ môi anh khẽ động, nói ra một câu.

Giọng nói vẫn lạnh như băng đi vào lòng người, khiến Thành Đản giật thót mình, lại vẫn như cũ duy trì lễ phép.

“Muốn bao nhiêu tiền để bịt miệng?” Chuyện như vậy, cũng không phải lần đầu tiên anh giải quyết, những câu trò chuyện khách sáo thì bỏ qua, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề để tiết kiệm thời gian mới là quan trọng.

“ . . . . .” Rõ ràng Thịnh Đản từng sốt.

Chuyện này là thế nào? Cô ngồi đây giống như kẻ thiếu tiền?

Ách, được rồi, đúng là rất thiếu tiền không sai, nhưng mẹ cô có nói qua - - “cô gái ái tài, thủ chi hữu đạo!”

Thịnh Đản im lặng, cũng không có đổi lại được anh có chừng có mực, ngược lại càng tệ hại hơn, “Tin tức của cô tôi có nghe nói, hoặc là giúp cô giành được phát ngôn, cô có thể cầm miệng?”

“ . . . . .”

Giọng nói lạnh lẽo giống như lưỡi dao sắc bén, hung ác đâm vào chỗ mềm mại của Thịnh Đản.

“Thật ra thì loại người như cô nói với người khác, chưa chắc sẽ có ai tin. Cho nên, nhân lúc tôi với còn kiên nhẫn, cô tốt nhất nên quyết định nhanh một chút, không thì mất nhiều hơn được.”

Cái gì mà loại người như cô nói chưa chắc đã có ai tin?

Rốt cuộc, cô là loại người như vậy sao?

A ? !

Không thể nhẫn nhịn được nữa, đừng tưởng rằng cô không nói lời nào là dễ bắt nạt, cuối cùng Thịnh Đản không kiềm chế được nữa, bộc phát đập bàn, “Tôi cóc cần! Chúng ta quen thân lắm sao? Anh hiểu tôi được bao nhiêu? Tại sao lại dùng cái giọng điệu như vậy nói chuyện với tôi! Đại vương trai bao, leo lên giường của chủ biên Fashion Magazine, lợi dụng quy tắc ngầm để nổi tiếng mới đúng chứ! Tôi không có hứng thú đối với tất cả những chuyện hư hỏng của anh, nhưng anh làm tôi bực mình rồi đó! Nói để anh biết, cho dù anh có cho tôi bao nhiêu tiền cũng không bịt được miệng của tôi. Chuyện xấu xa của hai người tôi nhất định sẽ nói ra. Nhất định như thế!”

“À.” Nghe vậy, anh “xuy” ra một tiếng ngờ vực, cười đứng lên.

Khí thế không thể thua! Thành Đản ép buộc bản thân phải ngẩng đầu ưỡn ngực, đôi mắt tròn tròn, chớp cũng không chớp, nhìn người đàn ông hai tay để trong túi quần, đang từng bước tiến lại gần cô.

Tây trang màu đen đối với người đàn ông mà nói, vẫn luôn là cách ăn mặc an toàn nhất, nhưng không thể quên được tác phong.

Nhưng cho dù anh ấy không ăn mặc đồng nhất như vậy, thiết kế áo màu xám tro, tôn lên vẻ đẹp của trang phục, bên trong là áo sơ mi trắng, trên đó còn có một cái vòng cổ buông thõng xuống trước ngực.

Bỏ qua thành kiến, không thể không thừa nhận, anh ấy có dáng người trời sinh, phong cách xuất chúng thiên bẩm.

-_-|||. . . . . Kỳ lạ, ở trong hoàn cảnh như vậy, mà cô vẫn còn có tâm trạng đi thưởng thức dáng người của anh.

Anh bước đến càng lúc càng gần, Thành Đản cũng vô ý thức lùi về phía sau một bước.

Cô cho rằng bản thân đã chọc giận người đàn ông này, thậm chí còn nghĩ rằng anh ấy sẽ không có phong độ mà động thủ.

Nhưng kết quả, anh chỉ chân dài bước ra, sát qua bên người cô, trong nháy mắt lồng vào nhau, bước chân anh cũng không chậm lại, môi anh khẽ mở, lạnh giọng nói: “Vậy thì cứ chờ xem.”

Hết chương 1

2. Chương 2

Thử nhìn xem?

Hiện tại đối với Thịnh Đản mà nói, mỗi ngày cuộc đời của cô đều như “ngựa không ngừng vó” (tiền tới không ngừng).

Cùng công ty đại diện tranh cãi về hợp đồng, bây giờ vẫn đang trong thời gian thụ lý, nhưng hiện tại, cô đã thành công không có người quản giống như đứa con hoang.

Thật may là có bạn tốt làm việc ở công ty PR, thỉnh thoảng sẽ sắp xếp một ít việc cho cô, để cho cô chí ít cũng không đói chết.

Nhưng! Con đường sống duy nhất này, lại bị Tùy Trần phá hỏng.

“Lục Y Ti, có thể làm phiền cô lặp lại những lời nói vừa rồi một lần nữa được không.” Đôi mắt Thịnh Đản híp lại, có chút hoài nghi có phải mình nghe nhầm hay không, thực sự muốn xác nhận lần nữa.

Ngồi ở phía đối diện cô, Lục Y Ti mang vẻ mặt bất đắc dĩ, những phương diện khác không giúp được cô, nhưng vẫn có khả năng lặp lại lời nói vừa rồi một lần nữa, “Nghe nói Tùy Trần, tuy rằng hẳn khó chung sống, nhưng mà rất biết điều, chưa bao giờ kết thù chuốc oán với bất kỳ ai. Với thân phận của anh ấy, thế nhưng lại tự yêu cầu tất cả thành viên công ty PR cô lập cô, tôi cố gắng giải thích một chút, nói cho đến cùng là cô đã đụng chạm vào người phụ nữ của anh ấy, không khác gì đi đào phần mộ tổ tiên? Haiz, lần này tôi cũng hết cách rồi, ông chủ của chúng tôi không dám đắc tội với Tùy Trần tôn quý, cho nên. . . . . Tôi không thể cho cô làm việc ở đây nữa.”

— — Âm.

Đuôi lông mày Lục Y Ti bất an đến mức run run, trở mắt đứng nhìn Thịnh Đản vì tức giận mà ném cái ly tinh xảo, bỗng chốc đứng dậy, đặng đặng sát khí.

“Đắc tội anh ấy? Loại người giống như tôi có đức hạnh, phẩm chất, có khí thế tuổi trẻ sẽ đắc tội với loại người trừ hèn hạ ra thì không có chút đàn ông nào? Tại sao có người có tầm nhìn hạn hẹp như thế!” Cô chỉ thuận miệng nói một chút, hoàn toàn không nghĩ tới sẽ đem “chuyện tốt” của anh và Đỗ Ngôn Ngôn nói ra ngoài, anh có bao nhiêu thù dai, lại còn giở trò ra tay trước để chiếm lợi thế.

T___T cô đã thê thảm như vậy rồi, còn muốn chặt đứt con đường sống của cô, muốn ép cô tự sát sao?

“Thịnh Đản. . . . . Bình tĩnh. . . . .”

“Cô nhất định có cách lấy được số điện thoại của anh ấy đúng chứ, làm ơn lấy giúp tôi.” Đúng, cứ như vậy đi, quan trọng là phải đổi từ bị động thành chủ động.

“Thịnh Đản, bình tĩnh, cô không đấu lại anh ấy. . . . .”

“Ai nói tôi muốn đấu với anh ấy!” Bỗng nhiên khí thế Thịnh Đản bị yếu đi, chán nản tê liệt ngồi xuống ghế, cái mũi chun lên, “Tôi chỉ định đi cầu xin anh ấy tha cho tôi một con đường sống, mẹ tôi từng nói con gái không nên chịu thiệt trước mắt.”

“Thịnh Đản, cô thật không có khí phách! Khi cần thiết nên quỳ xuống cầu xin anh ấy, dù sao dưới gối người phụ nữ không có vật quý!”

—||| Rốt cuộc là ai không có khí phách?

Cho dù lúc đầu có số điện thoại, cũng không đại biểu cho việc có thể dễ dàng hẹn gặp mặt một nhân vật lớn như thế, hơn nữa trước đó bọn họ còn có cừ oán sâu nặng.

Thịnh Đản rất không dễ dàng vượt qua nhân vật lợi hại - trợ lý, mới nói chuyện được với anh, vừa mới tự giới thiệu, anh liền trực tiếp ngắt điện thoại.

Nếu con đường này đi không thuận lợi, cô chỉ có thể lại gọi cho Lục Y Ti lần nữa.

Vừa ấm vừa xoa, đe dọa thêm dụ dỗ, cuối cùng cô cũng lấy được lịch trình mấy ngày của Tùy Trần.

Trời không phụ người có lòng, rốt cuộc khi anh tham dự hoạt động của hội nghị Mỗ, phía sau hậu trường cô gặp được anh.

“Tôi không rảnh nói chuyện với cô.” Anh – nhân vật lớn nghênh ngang kiêu ngạo, một câu nói đã đập vỡ hy vọng của cô.

Tinh thần hăng hái của Thịnh Dần nổi lên, đánh chết cũng không bỏ qua cơ hội hiếm có này, không để ý đến mình bị nhân viên làm việc lôi kéo, vượt qua tầng lớp trở ngại – ngăn cản, nhanh chóng nắm lấy góc áo anh, bộ dạng đáng thương nhìn anh chăm chăm, “Mười phút, em chỉ cần mười phút.”

Anh khép lại cuốn tạp chí đang xem ở trên tay, tròng mắt rũ xuống, quét mắt nhìn các đốt ngón tay đã trở nên trắng bệch của cô, chán ghét đẩy ra.

“Anh Tùy Trần, làm ơn, chỉ cần anh cho em mười phút, lắng nghe tiếng lòng của người sống dưới đáy xã hội.” Cô vẫn không nản lòng, chấp tay trước ngực, thành kính van xin.

“Ừa, lần trước không phải cô rất dữ dằn sao?” Một cổ khó có thể hình dung, cảm giác không hiểu xuất hiện, khiến Tùy Trần có chút thích thú nghiêng người qua.

“Lần trước em chỉ đùa chơi đó mà. Em sợ cuộc sống của anh quá nhàm chán, nên trêu đùa cho anh vui.”

Cô trái lại rất có bản bản. Tùy Trần cười một tiếng chế giễu, nhìn những nhân viên làm việc phía sau, “Đi ra ngoài trước.”

Lời này đối với Thịnh Dần mà nói, giống như trên đoạn đầu đài Thượng đế đột nhiên ban lệnh đặc xá, cô không chút che giấu mà nhẹ nhàng thở ra, lộ ra dáng vẻ tươi cười.

Răng sáng trắng, nụ cười sáng ngời, thành một người rực rỡ, bức thẳng đến con người của Tùy Trần.

Anh ngẩn ngơ trong chốc lát, bộ dạng cô cười rộ lên cực kỳ đơn thuần - vô hại, thế mà lại cố tình hăm hại anh như thế, “Nói, thời gian của cô không còn nhiều.”

“Anh Tùy Trần, anh là người độ lượng, hãy chừa cho em một con đường sống đi, đừng đuổi cùng giết tận được không, như thế sẽ tổn thọ đó!”

“Cô đang nguyên rửa tôi sao?” Vừa nói, Tùy Trần vừa bận bịu thay quần áo.

“Làm sao em dám chứ. Em chỉ rửa thầm trong lòng thôi . . . Ồi, không phải! Chúng ta tạm thời gác lại ân oán cá nhân có được không? Lần trước em chỉ nói nhầm thôi, sao em dám mang chuyện của anh nói ra ngoài chứ! Anh là người có địa vị, chỉ cần vài câu đã khiến kẻ nhỏ bé này phải cùng đường rồi, không tốt lắm đâu. . .”

Tùy Trần không nhịn được ném tạp chí lên người cô, cắt đứt lời lẽ chính nghĩa của cô, “Bản tin trên tạp chí này cũng là do cô nói nhầm sao?”

Trong nháy mắt, trong lòng Thịnh Dần có dự cảm chẳng lành, cô hoang mang quét mắt nhìn Tùy Trần, sau đó lập tức lật mở tạp chí ra xem.

—— Hẹn hò trong khách sạn, tình yêu chị em của Tùy Trần bị vạch trần.

Tiêu đề to như vậy đột nhiên đập thẳng vào tầm mắt của Thịnh Dần, vẻ mặt cô còn chưa kịp có bất kỳ phản ứng gì, trong lòng đã không nhịn được liên tiếp than khóc, tại sao lại xui xẻo như thế chứ!

“Tôi không cho là phí bịt miệng của tôi thấp hơn so với tạp chí này.”

“Mặc kệ anh có tin hay không, việc này không phải do em làm.” Đây là vấn đề lớn, có liên quan đến phẩm chất con người, không phải cô hạ mình cầu xin vài câu là có thể xong chuyện. Thịnh Dần không có khí phách thu hồi lời nịnh hót lấy lòng, cây ngay không sợ chết đứng nhìn thẳng Tùy Trần, biết rõ bây giờ mình có trăm miệng một lời cũng không thể biện bạch được, nhưng cô vẫn cố hết sức phản bác lại.

“Tôi phải tin cô thế nào đây?” Thời gian, địa điểm, nhân vật, tất cả đều trùng với thời điểm cô bắt gặp, thật rất khó để khiến người khác không nghi ngờ là chuyện này không phải do cô làm.

“Anh cũng bởi vì chuyện này mà suy đoán rằng em làm, sau đó vô cớ chặt đứt con đường sống của em?” Cô gắt gao trừng mắt nhìn người đàn ông này.

Anh cũng không chịu yếu thế, trừng lại.

Cứ tiếp tục trừng mắt nhìn nhau cũng không giải quyết được vấn đề, Thịnh Dần thở dài, phá vỡ tình thế bế tắc, “Vậy anh muốn em làm thế nào? Đi tìm nhà báo giải thích hộ anh sao?”

“Cho phép cô có thể bồi thường.”

“Bồi thường? Bồi thường thế nào? Tại sao lại muốn em bồi thường anh? Người bị hãm hại là em, bây giờ người bị thiệt hại nhiều nhất là em, là em đó.”

Thật sự là cảm xúc thất thường, cô gái này lại rất dễ dàng bị kích động.

Lông mày Tùy Trần nhíu lại, sửa sang lại áo vét, nhìn về phía cô, nếu cô cái gì cũng biết rồi, vậy không bằng cho cô ta làm “vật” tận dụng, “Có hứng thú làm giao dịch không?”

“Em không bán thân!”

Anh buồn cười nhìn cô từ trên xuống dưới, không bình luận mà chỉ lắc đầu, “Tôi cũng không có hứng thú với chuyện đó.”

“Em không bán lòng tự tôn!”

“Loại này cô không có.” Tự tôn? Nếu cô có loại này, thì sao lại không có đạo đức mà bán tin tức cho tạp chí?

“Anh cũng đâu có, không có tự tôn của người đàn ông, mới có thể cam chịu nổi tiếng với cái danh bị phụ nữ bao nuôi . . . . .”

“Bây giờ cô không có quyền lựa chọn, cũng không có tư cách mặc cả với tôi.” Đôi mắt đen của anh trầm xuống, lông mày nhíu chặt lại, lạnh giọng cắt đứt lời nói của cô.

Lời này, thành công khiến Thịnh Dần nhớ đến tình cảnh hiện tại của cô.

Ừm, anh ấy nói đúng, cô không có tư cách kiêu căng, muốn trải qua cuộc sống người mẫu này còn rất dài, bây giờ cô chỉ có thể phụ thuộc vào sắc mặt của người đàn ông này. Mẹ cô nói, cô gái tốt phải biết xem xét thời cơ.

“. . . . . Giao dịch gì?” Tổng hợp lại đầy đủ các nguyên nhân khách quan và chủ quan, Thịnh Dần đồng ý vô điều kiện.

“Tôi có thể bỏ qua cho cô, nhưng mà cô phải tự khắc phục hậu quả, không cần cô làm nhiều, tôi cũng không muốn cô dính líu quá nhiều vào chuyện này, cô chỉ cần. . . . .”

Trong khi nói chuyện, anh cũng thay quần áo xong. Một bộ tây trang màu trắng, nhưng cũng không lập dị, vóc dáng thon dài mặc bộ quần áo được cắt may kỹ công càng làm tôn lên vẻ đẹp tinh tế - gợi cảm của anh, cổ áo được làm từ chất liệu ngọc trai nhẵn bóng, tôn lên áo sơ mi hồng nhạt bên trong, cách ăn mặc đơn giản, không có dư thừa bất kỳ trang sức nào, nhưng vẫn lộ rõ vẻ anh tuấn hơn người.

Về ngoài quần áo chỉnh tề, không thể xoi mói.

Nhưng môi mỏng mê người lại phun ra những lời nói khiến cho Thịnh Dần cảm thấy nghiêm trọng — —

Quả nhiên loại “hàng này” và Đỗ Ngôn Ngôn không phải đơn thuần là bạn bè trai gái!

“Hàng này” muốn làm “Tiểu bạch kiểm” bị bao dưỡng, nên mới hao tổn tâm sức giấu kín người ngoài!

Xin hỏi, không cần thận ăn phải loại thịt dê này lại tự rước lấy mùi gây của loại thịt này, hành động điên rồ, cô có thể cự tuyệt sao?

“Quyết định vậy đi. Mười phút nữa, cô có thể đi, đưa số điện thoại cho trợ lý của tôi, tôi sẽ liên lạc lại với cô.”

“T___T. . . . .” Quả nhiên là không cho người khác con đường lựa chọn mà.

Hết chương 2

3. Chương 3

“Hàng này” chẳng những sẽ tìm phụ nữ, mà ngay cả “đệ” cũng rất biết lựa chọn.

Ừ, rốt cuộc cô cũng biết mình thua ở chỗ nào rồi.

“Thật ra thì, Tuyền Trần là một người đàn ông thối nát chân chính.” Cô thành thực buộc tóc dài thành đuôi ngựa, lăm bằm lăm bầu.

Tiếng nói rất nhỏ, nhưng cũng khiến cho những tiếng tranh cãi ồn ào bên tai ngừng hẳn.

Chờ Thịnh Đản ý thức được mình đang nói cái gì, thì đã trễ, vô số ánh mắt tràn ngập tò mò bắn về phía cô.

“Ách. . . . .” Cô nuốt nước miếng, vốn muốn tính toán nghĩ cách thu lại những lời nói vừa rồi của mình, nhưng không biết làm thế nào, càng nói càng không ổn, “Không đúng, ý của tôi đó là, anh ấy không có hoàn mỹ như các cô tưởng tượng đâu. Tính tình lạnh nhạt khó nói chuyện, tự mình là đúng, lòng dạ hẹp hòi lại thích thù dai, thủ đoạn trả thù thì ti tiện, nguyên nhân trả thù thì cực kỳ buồn cười. Loại đàn ông như thế, rốt cuộc là có cái gì hấp dẫn các cô. . . . . Không cần đây, tôi còn chưa có kể xong.”

Bên cạnh chột xỏ đẩy thật mạnh, Thịnh Đản không chú ý đến, giống như đang bị cô coi nhẹ, các cô còn nháy mắt ra hiệu cho nhau.

Vào giờ phút này, thứ duy nhất có thể làm cô hứng thú, chỉ có phát tiết trút hết những bất mãn mấy ngày qua của cô, “Loại đàn ông như thế kia, đáng giá lãng phí tài năng trên người các cô sao, cần bản suy xét thì người đàn ông đó cũng chỉ là động vật giống đực mà thôi!”

“Thật xin lỗi, đánh chính một chút, đối mặt với cô ngay cả nửa thân dưới của tôi cũng lười phải nghĩ đến đó.”

“. . . . .” Thanh âm này có chút quen tai.

Một loại dự cảm chẳng lành lần nữa hiện lên trong đầu Thịnh Đản, theo kinh nghiệm mà nói, mỗi lần gặp Tuyền Trần, dự cảm này cũng sẽ đến.

Cô máy móc quay đầu lại, khi tầm mắt chạm vào dáng người phía sau, thì tuyệt vọng.

—||| Thật đúng là Tuyền Trần!

. . . . . Chờ một chút, sao lại cảm thấy có chút không đúng lắm? “Em nói, Tuyền Trần tiền bối, anh không ở phòng thay quần áo sao?”

“Cho nên?” Anh thờ ơ hỏi ngược lại.

“. . . . .” Cho nên, tại sao anh lại xuất hiện ở đây? Mặc dù tính người của anh cực kỳ thối nát, cho dù có điên cuồng rình coi, thì Thịnh Đản cũng không quá ngạc nhiên. Nhưng là, rình coi thì cũng nên che giấu đi chứ, có nhất thiết phải quang minh chính đại như thế không?

“Đi.” Hắn xoay người, nghiêng mặt sang bên gò má cô, hướng về phía cô nhả ra hai chữ không có bất kỳ cảm xúc nào.

Thịnh Đản lấy làm lạ.

Đi? Đi tới đâu? Tại sao hắn nó đi là cô phải làm theo?

Một bụng đầy nghi hoặc và khó chịu mà không có cơ hội để phát tiết, đợi đến khi cô lấy lại tinh thần, thì anh đã bước vào trong phòng thay quần áo rồi.

Thật là không cam lòng mà, nhưng tạm thời bây giờ, Thịnh Đản không dám làm trái lệnh của anh.

Cô bị một đồng người nhìn chằm chằm với ánh mắt yêu thích và ngưỡng mộ, dùng sức cắn chặt hàm răng, tay dùng sức nắm thành quyền, bước theo hướng anh vừa đi.

Cô thề, thề rất chân thành — — muốn nỗ lực, muốn hết khổ, muốn kết thúc cuộc sống phải phục tùng theo lệnh của anh như hiện tại! Đến lúc đó, cô sẽ chơi đùa anh, coi thường, khi dễ!

. . . . . Nhưng trước đó, cô chỉ có thể yên lặng chịu đựng.

Cho dù Tùy Trần chui vào phía sau xe, hung hăng ném tờ báo lên trên mặt cô, Thịnh Đản cũng chỉ có thể hồi hận sờ sờ chớp mũi đau đớn — chưa xót, vụng trộm liếc nhìn anh, thức thời không dám lăm lờ, ngay lập tức lật tạp chí giải trí lên xem.

Có thể thấy rõ, anh đang tức giận, có thể để cho cái người “núi thái sơn có sụp trước mắt” cũng không quan tâm này phải tức giận, dễ dàng có thể nhận thấy không phải do nguyên nhân giá cổ phiếu hôm nay trên thị trường không tốt? Cũng sẽ không vì ban hành chính sách mới đối với thị trường nhà đất đi?

Quả nhiên. . . . . Tầm mắt Thịnh Đản quét đến mặt bìa của tạp chí với màu sắc bắt mắt, rất nhanh nhìn chăm chú vào góc tạp chí.

“Kia? Em được đăng trên báo này!”

Hưng phấn? Miệng của cô còn bao hàm chút phấn khích? Dựa vào cái gì? Tùy Trần quăng ra ánh mắt lạnh lùng, nhìn chòng chọc, “Hình như chúng ta đang tạo xì căng đan.”

“Vậy thì sao.” Nhắc nhở rõ ràng như vậy, nhưng vẫn chưa thể làm Thịnh Đản có cảm giác tỉnh ngộ, trong nháy mắt cô ngẩn ngơ.

“Tôi nên nói qua, trong lúc chúng ta tiến hành giao dịch, không cho phép cô và những người khác lan truyền xì căng đan.”

Mãi đến khi Tùy Trần chỉ rõ, cô mới một lần nữa lấy lại được lực chú ý nhưng lại là trên tờ báo kia, cả kinh - sợ hãi rống lên: “Tôi đề nén cái gì, sao có thể quá đáng như thế chứ? Tôi làm gì có ai đến cũng không cự tuyệt, lại còn bắt cả hai tay! Cái gì mà “chủ động tỏ tình, nói buồn nôn vậy”, leo lên xe người ta, cùng nhau đi vào khách sạn? Đúng là vớ vẩn!”

“Ừ, vì một số người muốn quay phim thử mà là người thể thân, đúng là rất quá đáng.”

“. . . . . Lời này của anh là có ý gì?” Từ trong miệng anh chưa bao giờ nói ra những lời dễ nghe, điểm giác ngộ này Thịnh Đản vẫn còn, coi như đây là lời cay nghiệt cuối cùng đi!

Cô sảng giọng, vẫn không thể đổi lấy câu trả lời của Tùy Trần.

Hắn “hừ” lạnh, thu hồi tầm mắt, khởi động xe, chạy nhanh ra khỏi bãi đỗ xe.

Giống như ngày đó cùng nhau ăn cơm, anh hoàn toàn không có mở miệng giải thích mục đích của mình.

Định mang cô đi đâu? Đi làm cái gì? Tất cả những chuyện này đều không nói rõ ràng, giống như cả cuộc đời cô đều bị anh sắp đặt vậy.

Dù là như vậy, Thịnh Đản cũng không dám phát tiết ra ngoài, cô sợ Tùy Trần, cho dù có nhiều khó chịu, cũng chỉ có thể phồng hai má lên, mặt hầm hầm ngồi ở chỗ phó lái.

Kìm nén hồi lâu, cuối cùng, khả năng nhẫn nại của cô cũng bộc phát.

Thịnh Đản “Vụt” xoay người, động tác rất nhanh, nhìn thẳng Tùy Trần, gầm nhẹ: “Em vì quay phim thử đi tìm những người đó, không sai. Nhưng em tuyệt đối không có giống như trong báo viết là cùng họ đi khách sạn! Tùy Trần tiền bối, không cần dựa vào những tin không có căn cứ này, mà dùng những ý nghĩ xấu xa để định tội người khác! Em cũng danh dự của mình!”

Mặc kệ cô rống được bao nhiêu lời lẽ chính nghĩa, Tùy Trần cũng bủn xỉn bỏ thí cho cô một cái nhìn.

Anh chỉ chuyên chú nhìn tình hình giao thông trước mắt, thật lâu sau, dừng xe trước cửa một nhà hàng, tắt máy, rút chìa khóa, mới hí hóp nhìn về phía cô.

“Tôi cũng có danh dự đó!” Rốt cuộc cũng nhìn thẳng rồi, hai tay Thịnh Đản nắm chặt, không ngại phiền toái nhấn mạnh.

“Xuống xe.”

“ . . . . .” Bản thân cô, không đáng được để ý, dùng hành động để chứng minh, danh dự cô bị mất đi sẽ như thế nào.

Tùy Trần chui ra khỏi xe, một tay chống lên mũi xe, một tay khác chống lên ghế lái xe, quay đầu lại hít một hơi thật sâu. Trêu chọc vào giới hạn của phụ nữ, thật đúng là phiền phức, để kết thúc sớm loại giằng co này, giọng điệu của anh thoáng dịu xuống, “Nếu tất cả mọi người có danh dự, lần sau đừng để tôi nhìn thấy bản tin như thế này nữa, tôi không muốn chuyện gì cũng chưa làm mà đã bị mang danh là “cắm sừng”.”

“Đây không phải là trọng điểm!” Trọng điểm là, cô chưa từng lợi dụng quy tắc ngầm để đạt được mục đích!

“Ừm, trọng điểm là, tôi có thể làm được chuyện gì, vậy thì tới nhờ vả tôi làm, tôi ghét nhất là loại phụ nữ gây phiền toái cho tôi.”

Câu nói rõ ràng vô cùng êm tai, nhưng từ trong cổ họng anh ra lại gay gắt đến thế.

Anh ghét loại phụ nữ như thế nào là chuyện của anh, tại sao bắt cô cũng phải yêu thích?!

“A. . . . .” Chỉ bằng một câu anh thuận miệng nói ra, đã khiến cho công ty PR phong sát cô, thậm chí còn khiến cho công ty đại diện liệt cô vào danh sách đen. Đối mặt với thế lực tàn ác như thế, Thịnh Đan cúi đầu, thấp giọng đáp một tiếng, thỏa hiệp, mở cửa xe ra.

Hết chương 3

4. Chương 4

Những lời nói đơn giản như vậy lại mang theo sắc thái đen tối, khiến cho người quản lý tiệm café ngượng ngùng.

Bốn phía đầu tỏ ra vẻ đã hiểu, quản lý cũng càng tỏ rõ phẩm vị, trong tiệm cứ chật ních người như thế, nhưng lại vô cùng yên tĩnh như cũ.

Thịnh Đan không nhớ rõ năm mình mấy tuổi, hình như cũng mơ mộng có một tiệm café như thế này.

Kết quả, mơ ước rất đầy đủ, hiện thực lại rùng mình.

Cuối cùng cô cũng hiểu được cái lịch sự tao nhã của một tiệm nhỏ khi khách qua đường là như thế nào, đó là thái độ hết sức bức dọc, thậm chí còn muốn lật bàn của khách qua đường (lữ khách).

“Vị này chính là Thịnh Đan sao?” Ngồi đối diện anh là người đàn ông trung niên xa lạ, dùng đôi mắt sáng quắc nhìn lên nhìn xuống đánh giá cô một lượt, mỉm cười vươn tay chào hỏi, “Xin chào, tôi là Phó Chủ Biên của ICON . Tùy Trần đã nói qua với tôi, nói cô muốn tham gia quay thử phim. Mặc dù ngày đó tôi không ở đây, nhưng mà tôi sẽ dặn dò xuống dưới, cô chỉ cần bảo đảm tiêu chuẩn bình thường, tuyệt đối không thành vấn đề.”

“Chào ngài. . . . .” Thịnh Đan chậm chạp vươn tay nắm lấy tay ông ta, ánh mắt không vui liếc về phía Tùy Trần.

Khách quan mà nói, cô không thể không thừa nhận, nếu như có thể làm bạn với Tùy Trần thì nhất định rất tốt, bởi vì anh gần như vạn năng.

Anh nói, chuyện gì anh có thể làm được, chỉ cần cầu xin anh làm giúp.

Chiều theo tình huống trước mắt mà xem, Thịnh Đan không khỏi hoài nghi, còn có chuyện anh không làm được sao?

Nhưng vấn đề bây giờ là, bọn họ không phải bạn mà là kẻ thù, anh cho chút ngon ngọt cô liền cảm thấy ảm áp, ngược lại từ biểu tình thay đổi rất nhỏ trên mặt anh, có thể đọc ra được đó là khinh thường.

Là có đầy đủ lý do khinh thường sao? Giống như là nhà Ngu Công, cực khổ dời núi, kết quả là khi sắp hoàn thành, người ta lại dễ dàng tàn phá ngọn núi sát vách, san thành bình địa. Cố gắng của cô chỉ bằng một câu thuận miệng nói ra của anh mà thôi, thật là nực cười.

Sau đó, ông chủ biên kia còn nói gì đó, nhưng cô không chút quan tâm.

Chờ đến khi Thịnh Đản lấy lại tinh thần thì người đã đứng bên ngoài nhà hàng, ngược mắt lên thấy bóng dáng cao lớn của Tùy Trần đang dựa lên thân xe.

“Không lên xe sao?” Anh nhướn lông mày, hỏi.

“Cái đó. . . . .” Đôi tay Thịnh Đản luống cuống nắm chặt lại, đắn đo một lúc, mãi sau mới hỏi một câu, “Cái đó, quay phim thử là có ý gì?”

“Coi như đó là thù lao cô được nhận. Mặc kệ tin tức có phải là do cô bán cho tạp chí hay không, tôi cũng sẽ không để cô làm không công.”

Hai mắt cô nhắm lại, cảm thấy bản thân như bị người nào đó quăng ột bạt tai, “Em không cần.”

“Hả?” Cô cự tuyệt, khiến anh bất ngờ.

“Không cần anh đặc biệt giúp em khai thông, em cũng không cần thù lao gì hết. Đồng ý diễn trò cùng anh, chỉ là hy vọng anh đừng phong sát em. Còn con đường sau này, tự em sẽ biết đi thế nào, không cần anh sắp đặt, em không thích!” Còn tưởng rằng lòng tốt của anh thế nào, thì ra là muốn dùng quyền thế đè bẹp người khác.

Tùy Trần im lặng một lúc, quay đầu lại cười châm biếm ra tiếng, “Chiêu nạt mềm buông chặt, dùng rất tốt. Chơi đùa, còn kém lắm nên biết thu tay lại, nếu không thì mất nhiều hơn được đấy.”

“Ai rảnh rỗi mà chơi đùa 36 kế với anh chứ. Quay phim thử tự bản thân em cũng sẽ vì mình mà tranh thủ cơ hội, có trúng tuyển hay không, phải dựa vào bản lĩnh của mình.”

“Cô cho rằng, với bản lĩnh của cô thì có thể trúng tuyển sao?” Cô đánh giá mình hơi cao rồi đó.

Người mẫu ảnh bìa cho ICON ,có bao nhiêu người muốn đoạt lấy, trong đó cũng có không ít những người mẫu ưu tú, loại người mẫu chưa qua huấn luyện như cô, cũng không có công ty đại diện làm hậu thuẫn, mà sau lưng lại có bao nhiêu scandal, lấy cái gì để cũng người ta tranh đoạt?

“Coi như không đoạt được, em thua cũng tâm phục khẩu phục.”

“Đừng giả bộ thanh cao, cô đơn giản cũng chính là nghĩ đến hồng bao, dựa vào tôi dù sao cũng tốt hơn mời rượu mấy chú trong bar . . . . .”

— — Bụp.

Thịnh Đản rất không khách khí, khom người xuống, cởi giày cao gót ra, hung hăng ném vào người anh.

Tập kích bất ngờ này, khiến Tùy Trần không kịp tránh né.

“Ít tự ình đứng đi, chú! Cái gì cũng không biết, không nên nói xằng nói bậy, kéo khiến người ta cười cho xấu mặt, nếu như tôi chỉ vì hồng bao, cần thiết phải dùng đến quy tắc ngầm sao? Nhắm mắt lại, ngồi mát ăn bát vàng cũng có thể nhận được hồng bao! Nói cho anh biết, có một đám người đứng xếp hàng muốn giúp em khai thông quan hệ, so sánh với đi theo bọn họ, anh có nhắm nhò gì chứ! Một ngày nào đó, em sẽ dựa vào năng lực bản thân để đứng ở trên cao, anh cứ chờ coi!”

Không đợi Tùy Trần tỉnh lại từ vụ bị công kích bằng giày cao gót, Thịnh Đản đã quăng xuống nhưng lời hung ác, bỏ ra một chiếc giày cao gót còn lại, đáng vẻ nghênh ngang kiêu ngạo, giẫm mạnh chân bước đi, trong miệng vẫn lẩm bẩm mắng chửi, xuyên qua đám người đang tò mò vây quanh, khí thế hung hăng đi về phía trước.

“. . . . . Người phụ nữ kia! Cô lặn qua đây cho tôi! !”

Rốt cuộc, anh cũng tìm về âm thanh của mình, trước sau vẫn duy trì vẻ ngạo lạnh, bởi vì vẻ bề ngoài đã bị cô phá hỏng.

Đây coi là cái gì? Thời điểm muốn cầu cạnh anh, thì gọi anh là Tùy Trần ca ca; thời điểm không kiên nhẫn, anh là Tùy Trần tiền bối; chỉ trong chớp mắt, anh lại trở thành chú.

Anh già như vậy sao? !

Cái gì mà một đồng người xếp hàng muốn thay cô khai thông quan hệ? Giá trị của cô trên thị trường rất tốt sao, chờ hiển ân tình bán tài lực với nhiều người sao?

Vậy thì tốt, rút xa một chút, tới cầu anh làm gì!

Dù thế nào đi nữa, cá tính lạnh nhạt của anh vừa khó khai thông, tự cho là đúng, lại yêu bản thân mình, lòng dạ hẹp hòi lại thích trả thù, thủ đoạn trả thù cực kỳ tỉ mỉ, nguyên nhân trả thù còn cực kỳ nực cười hơn nữa. Toàn thân trên dưới không có chút nào hấp dẫn người khác, mà ngay cả thủ đoạn trên người anh cũng đều lãng phí không đáng . . . . . Rất tốt, khái quát rất khá, vậy thì “Nhất Phách Lương Tán”!

“Tùy Trần, cậu và Thịnh Đản thật sự đang kết giao sao?”

“Không có, tôi không quen tiểu nữ sinh đó!”

“Nhưng có người lại nhìn thấy cậu bị cô ta đánh ở trước cổng nhà hàng, lại không đánh trả. . . . .”

“Cậu vừa bị chó dại cắn sao?”

“. . . . . Nhưng bản tin nói, có bạn Thành Đản tận mắt nhìn thấy cậu đi chung với cô ấy.”

“Bạn cô ta muốn nói gì tôi làm sao mà quản được, tôi hoàn toàn không quen biết bạn cô ta.”

Ti-vi trên vách xe điện ngầm, đang phát tin tức giải trí mới nhất tối hôm qua.

Thành Đản lôi kéo vành mũ, đè thấp cái mũ xuống, đẩy đẩy gọng kính, tức tối cắn bánh trứng trong tay, ai oán trợn mắt nhìn gương mặt trên ti-vi: “Phi, cái mũi nhỏ, đôi mắt nhỏ, đồ nhỏ mọn, quỷ hẹp hòi, thần kinh!”

Không phải nói anh là chú nha, tại anh trước đó gọi người khác là chú, về phần canh cánh trong lòng như vậy là vì anh không ngừng nhấn mạnh cô là tiểu nữ sinh?

Không phải là ngày hôm qua xúc động quảng mấy câu nói nhảm, đó cũng là tại anh vũ nhục cô trước, có cần cấp bách phải sạch quan hệ với cô như thế không?

Rõ ràng nói với truyền thông là bạn bè tốt lắm, hiện tại ngay cả quan hệ bạn cũng loại bỏ, vẫn còn muốn mọi người đều cho rằng cô ngã vào lòng anh, lôi kéo anh lãng xê.

Như thế nào, chê danh tiếng của cô còn chưa đủ thâm hiểm sao, nhất định phải thay cô tô đen thêm chút nữa sao?

Được lắm, anh đã thành công. Minh tinh người ta khi ra cửa đều ngụy trang mình, là sợ bị người khác nhận ra đuổi theo xin chụp chung; còn cô, bao bọc mình cực kỳ chặt chẽ, toàn bộ cũng vì tình cảnh bây giờ không khác gì chuột chạy qua đường người người kêu đánh, tối hôm qua trên trang web chính thức (Official Website) của Tùy Trần liền nổ tung, các fan đều nói muốn tiêu diệt cô, nếu đi trên đường mà bị nhận ra, cô tuyệt đối sẽ bị phỉ nhổ, bị đuổi giết.

Nghĩ tới đó, Thịnh Đản mang theo vô hạn tưởng nhớ gặm cắn miếng bánh trứng cuối cùng, vừa lúc đến trạm.

Sau khi rời khỏi trạm, Thịnh Đản thấy thời gian vẫn còn sớm, rẽ vào một quán café bên đường, mua một tách Americano để nâng cao tinh thần.

Vừa lúc Lục Y Ti đột nhiên gọi điện thoại tới, cô luống cuống tay chân cầm ly café và xốc túi xách lên, dùng má và vai kẹp điện thoại di động, hơi chút khó khăn duy trì cuộc gọi, “Làm cái gì vậy?”

“Tôi sợ cô ngủ quên, gọi điện thoại nhắc nhở cô, để cô quay thử phim cố gắng lên á. . . . .”

“Ừ, nhất định rồi.” Cô gật gật đầu, vừa nói vừa xoay người, dùng thân thể đẩy cửa kính ra hai bên, đồng thời trơ mắt nhìn một người bên cạnh thoải mái đi qua cửa đóng mở tự động.

Tôi đè nén bản thân, cửa mở tự động? Cô còn khổ cực như vậy làm gì?

“Nếu thành công, thay cô làm Lễ Chúc Mừng. Mặc dù, tôi cảm thấy cơ hội rất mong manh. . . . . Ai, thiệt là, Tùy Trần người ta đã giúp cô liên lạc tốt thế rồi, lại còn làm bộ làm tịch, rốt cuộc cô đang nghĩ cái gì. . . . .”

“Đó là tôn nghiêm, tôn nghiêm đấy!” Thành Đản hướng mười phần khí thế hét lên vào trong điện thoại.

“Thôi đi, tôn nghiêm đáng bao nhiêu tiền? Mấy trăm vạn sao? Tiểu thư, có muốn tôi nhắc nhở cô hay không, chờ tòa án phán quyết xuống, cô không làm được phải bồi thường trước cho công ty đại diện mấy triệu tiền vi phạm hợp đồng đó! Nếu có thể trở thành người mẫu bìa cho ICON, sẽ có bao nhiêu công ty đại diện muốn ký hợp đồng với cô có biết không, đến lúc đó cô còn lo không trả nổi món nợ này sao?”

“Ai ui, thuyền tới đầu cầu tự nhiên thẳng chứ sao.”

“Phi, cô xui xẻo như thế, đối với cô mà nói căn bản phải là thuyền đến đầu cầu tự nhiên chìm!”

“Tôi nói với nhóm các chị rồi, sáng sớm không nên nguyên rửa người khác như vậy. . . . .” Cô mắt tròn trắng, biết rõ Lục Y Ti không thấy được, vẫn là nhin không được nhãn mũi bày tỏ bất mãn. Nhưng mà vừa mới nói được mấy câu, đột nhiên biến thành một tiếng hét chói tai, “. . . . . A a a a!”

Lục Y Ti ở đầu dây bên kia nghe được, tò mò lại lo lắng hỏi: “Sao thế?”

Thịnh Đản trừng mắt nhìn bảng hiệu, tim đập mạnh và loạn nhịp, nói thì thầm qua điện thoại: “Tôi xong rồi, lại gây họa.”

Khoác túi xách lên cổ tay, điện thoại cầm trong tay, đều theo những lời cô nói rơi xuống đất.

Bên trong phòng lớn của ký túc xá thường được thu dọn sạch sẽ, giờ phút này, một mảnh hỗn loạn. Bên cạnh chân cô, phân tán đầy đất lề tề vụn vặt lẫn lộn cái đồ vật, điện thoại bị ném phá thành những mảnh nhỏ, tách café cũng bị đổ.

Thời gian giống như ngừng lại, người đàn ông dừng bước trước mặt cô, tròn mắt quan sát vết ố trên áo khoác trắng bị café đổ lên, anh hung hổ quăng tiền lên người cô gái đang đứng cứng đờ, ánh mắt sắc bén như dao găm, “Soạt, soạt, soạt” hướng lên người Thịnh Đản.

Người bị ly café trên tay cô làm hại, khiến Thành Đản kinh ngạc run người, im lặng không dám nói, hơn năm tuoit quả nhiên không dễ nói chuyện. . . . . Tại sao cô lúc nào cũng chọc phải đại nhân vật không nên đắc tội. . . . .

5. Chương 5

Đập vào mắt Thịnh Đản là khuôn mặt tươi cười xán lạn, giống như ánh mặt trời mùa đông, ấm áp lại không quá nóng bỏng. Cánh môi mềm mại – tinh tế, sống mũi cao thẳng, còn có đôi mắt đào hoa, nhìn lâu vào trong đó khiến cho người ta toàn thân tê dại.

Người đàn ông như vậy mà nói, xinh đẹp khiến người cảm giận.

Nhưng mà những thứ này không phải là mấu chốt, mấu chốt là, người này sâu xa khó đoán!

Ở thời điểm Thịnh Đản còn chưa xuất đạo, thì anh đã là thành viên ưu tú của model nam Châu Á ở quốc tế rồi. Sau lại liên quan đến vấn đề hợp đồng, trong vòng một thời gian ngắn anh không có cách ở trên sàn catwalk nữa, khí đó mọi người đều cho rằng sự nghiệp của anh sẽ rơi xuống đáy cốc, nhưng mà anh lại lấy thân phận người chủ trì, góc đầu trở lại.

Suốt một thời gian dài ngồi trên ngai vàng với khoản lợi nhuận lớn từ tiết mục giải trí, với thành tựu đạt được, anh đã thưởng cho tất cả những người không coi trọng anh một đả kích nặng nề.

Đơn phương độc mã, từ thấp đến cao, trong cả quá trình đều quá xuất sắc! Đây là khát vọng sự nghiệp trong tương lai của Thịnh Đản.

Tương lai cô cũng muốn đạt được thành tựu kiêu ngạo như vậy, để cho những người luôn cười nhạo cô phải ngậm miệng lại, nhất là Tùy Trần.

Thân thể Thịnh Dần run lên, chợt hoàn hồn, chợt ý thức được bây giờ không phải là lúc nghĩ đến những chuyện như thế này.

Cô lập tức ngồi xổm người xuống, dưới mặt đất bừa bộn tìm kiếm khăn giấy, miệng còn không thôi lầm bầm: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, tôi không cố ý, tôi giúp anh lau. . . .”

Thật vất vả mới tìm thấy khăn giấy, cô liền rút ra vài tờ, nắm lấy vạt áo của đối phương, long ngóng lau giúp anh.

“Ách. . . .” Lau lau, Thịnh Dần cảm thấy cô không thể tiếp tục kiên trì nữa rồi, tại sao càng lau lại càng bẩn chứ?

“Vị tiểu thư này, cô muốn đem cà phê bôi bẩn hơn nữa sao?” Người đàn ông kéo kính râm xuống, buồn cười nhìn dáng vẻ hoảng hốt của cô, không nhịn được chế nhạo.

Giọng nói ấm áp - dễ nghe, nhưng Thịnh Dần lại rất xác định, âm điệu lời nói này không bao hàm tức giận.

Nói cách khác, anh ta hoàn toàn không tức giận?

Sắp bị Tùy Trần hành hạ đến phát điên, nhất thời cảm thấy. . . . Anh ta thật là rộng lượng, . . . Nếu là Tùy Trần, nhất định anh sẽ dội cà phê lên đầu cô.

“Tiểu thư? Tiểu thư?”

“Hả?” Nghĩ quá nhập thần rồi, nên những tiếng gọi cô kia, cô đều không có phản ứng, cho đến khi bàn tay đột nhiên vươn ra trước mắt cô khua khua, Thịnh Dần mới giật mình hoàn hồn, “Rất xin lỗi, tôi chỉ lo nói chuyện điện thoại mà quên nhìn đường, tôi sẽ bồi thường cho anh một cái áo khoác khác được không?”

Thích Huyền không bày tỏ thái độ, ngược lại, nhân viên đứng bên cạnh chen miệng vào nói, “Bồi thường? Có đền nổi sao?”

Ách, áo khoác của anh ta không đến mức rất đắt chứ, lấy năng lực tài chính hiện nay của cô, thì hình như là không đền nổi. “VẬY. . . . Nếu không anh đưa áo khoác cho tôi, tôi đem đi giặt khô. . . .”

“Cô muốn nhân cơ hội xin số điện thoại của Thích Huyền chứ gì! Tôi đây thấy nhiều rồi. . . .”

“Cô ấy làm bẩn áo khoác của tôi đúng không? Vậy có phải là cô quá nhiều chuyện rồi.” Đôi mắt Thích Huyền hơi nghiêng, cắt đứt lời nói của nhân viên phục vụ. Sau khi thấy đối phương thức thời im lặng, anh ta mới thu hồi mỉm cười, nhìn Thịnh Dần, “Không sao, một cái áo khoác mà thôi, cũng không ảnh hưởng tới công việc của tôi. Cô tên là Thành Dần?”

“A? Anh nhận ra tôi sao?” Anh ta thế nhưng lại nhận ra cô? !

“Ừ, làm nghề như chúng ta, mỗi ngày đều muốn follow các loại tin tức.”

“Ha ha. . . . -_-|||” Lời vừa nói ra này, Thịnh Dần liền ý thức được anh đang ám chỉ scandal gần đây của cô và Tùy Trần, hại cô kích động cho rằng mình cũng có chút danh tiếng.

“Tôi tham gia ICON quay phim thử sao?” Không để ý cô cười khúc khích, anh ta cứ thế tiếp tục đáp lời.

Thịnh Dần lúng túng gật đầu, liếc trộm vẻ mặt của anh ta. Chỉ sợ Thích Huyền cũng giống như Tùy Trần, cảm thấy cô không biết tự lượng sức mình.

Ngoài dự đoán, anh ta không lộ ra vẻ mặt khinh thường, mà mỉm cười khích lệ cô, “Cố gắng lên. Tổ tiết mục của chúng tôi vừa lúc phải làm chuyên đề, nếu như lát nữa có gì cần giúp, thì cứ đến tìm tôi.”

“Đa tạ tiền bối.” Thành Dần cười toe toét, lộ hàm răng trắng sáng, ý cười chạy thẳng đến đuôi lông mày, cúi đầu chào nghiêng 90 độ, đưa mắt nhìn theo bóng anh ta rời đi.

Có lẽ câu nói vừa nãy củ anh chỉ là lời khách sáo mà thôi? Nhưng mà, đối với Thịnh Dần mà nói, quả thật như gió xuân phơi phơi.

Xem đi, cũng không phải tất cả mọi người đều dùng ý kiến chủ quan để đánh giá một người.

Thích Huyền cũng không vì tin tức kia mà coi thường cô, thậm chí còn động viên cô cố gắng lên.

Đây mới là đáng vẽ nên có của bậc tiền bối sao.

Được cô khen ngợi, vị tiền bối kia vẫn trước sau như một duy trì nụ cười mỉm, cho đến khi bước vào thang máy, sau khi cửa thang máy đóng lại, nụ cười trên mặt anh ta cũng nhanh chóng biến mất.

“Thì ra cô gái kia chính là người cùng Tùy Trần tạo ra scandal, tôi nói nhé, sao hôm nay tính tình cậu lại tốt như vậy.” Người đại diện A Sâm đứng bên cạnh anh ta, bật thốt ra tiếng.

“Chẳng lẽ, bình thường tính tình tôi rất tệ, thích gây khó dễ với người mới sao?” Thích Huyền hơi nghiêng mặt qua, hỏi ngược lại.

“Vây cũng không phải, chẳng qua cậu là thích sạch sẽ, dù là người thân cận bên cạnh làm bẩn quần áo của cậu, cũng bị cậu mắng.”

“Hết cách rồi, đối với vợ bạn phải có chút khoan dung chứ sao.” Mắt thấy thang máy cũng sắp đến nơi, người đàn ông lần nữa đeo kính lên, khoác lên nụ cười giả dối.

“Thích, thật không chịu nổi cậu.” Mặc cho A Sâm cười khẽ, nói mê sảng.

“Có lúc, tôi cũng vậy không chịu nổi mình.” Đeo lên chiếc mặt nạ dày nhiều năm rồi, thật thật giả giả, ngay cả bản thân Thích Huyền cũng không phân biệt rõ.

Ví dụ như, Thích Huyền cũng không phân định rõ quan hệ tốt cùng với Tùy Trần là bạn hay thù.

Cửa thang máy mở ra, người đàn ông lấy lại tinh thần, nhìn nhân viên tổ tiết mục xông ra.

Thích Huyền không có bất cứ động tĩnh gì, mà chợt kêu người đại diện của mình: “A Sâm.”

“Hả?”

“Cậu nói xem, nếu như Thành Đản và Tùy Trần ở cùng một công ty đại diện, có thể chơi rất vui không?”

“Cậu không phải là không rõ ràng lắm quan hệ của Tùy Trần và Đỗ Ngôn Ngôn. . . . .” Cô gái kia rõ ràng chính là đạn khói.

“Như vậy mới càng cảm thấy chơi rất vui.”

Mặc cho khóe miệng A Sâm co giật, xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, Thích Huyền thật đúng là thích - chơi. Nhưng mà cậu ta lại có khả năng, trong số những người dám trêu đùa Tùy Trần, có lẽ cũng chỉ có mình cậu ta mà thôi.

Đùa, bình thường không chỉ khiêu chiến với địch thì cũng là bạn, đương nhiên cũng bao gồm cả phụ nữ.

Thích Huyền trêu chọc qua bao nhiêu phụ nữ, ngay cả bản thân cậu ta cũng không nhớ rõ nữa, còn phải nhờ trợ lý phân chia hộ.

Về mặt tình cảm, tính cách cậu ta bất định, điểm này cho dù là người không quen thân với cậu ta cũng biết, mặc cho A Sâm không chỉ một lần trực tiếp gọi Thích Huyền là người đàn ông cạnh bà.

Cho nên, căn bản mỗi lần tổ tiết mục muốn tìm người nổi danh phỏng vấn quay phim thử, thì Thích Huyền nhất định tự mình trình diện.

Mục đích rất dễ nhận thấy — —

Tán gái.

Chỉ là tình huống hôm nay tương đối khác. . . . .

Anh gác chân lên ghế tựa của khu nghỉ ngơi, chờ đợi tổ tiết mục chuẩn bị mọi việc, hứng thú suy yếu mà ngáp một cái.

Trợ lý thấy thế, buồn cười đưa chén nước cho anh ta, thuận miệng trêu ghẹo, nói: “Sao vậy, kiểm chế tính phóng đảng rồi à? Nhiều người như vậy mà không chọn được một người vừa ý sao?”

“A. . . .” Anh ta cười nhẹ, liếc mắt một cái.

Ánh mắt đùa giỡn này, giống như đang nói loại phụ nữ có thể khiến Thích Huyền kiềm chế tính phóng đãng còn chưa ra đời đấy.

Đọc hiểu những tin trong mắt anh ta, khóe miệng trợ lý giật giật cười khan, tròng nhìn anh ta đột nhiên đứng lên, chợt đi về hướng cách đó không xa.

“A? Anh muốn đi đâu vậy? Tiết mục lập tức bắt đầu. . . .” Rốt cuộc trợ lý cũng lấy lại tinh thần, nhớ tới muốn ngăn cản không để Thích Huyền đi.

“Nói bụng của tôi đau, thay tôi kéo dài thời gian, có chính sự phải làm.” Thích Huyền cũng không quay đầu lại, mà chỉ ném lại một câu.

Vất vả chịu trách nhiệm trả lời, trợ lý chỉ có thể cúi đầu đáp một tiếng, mắt thấy Thích Huyền chặn một cô gái, theo thói quen, người đàn ông than nhẹ — — quả nhiên là chính sự ....!

Bị Thích Huyền chặn lại không phải là ai khác, chính là cô gái xinh đẹp bình thường đến không thể bình thường hơn Thịnh Đản đến để quay phim thử.

Cô có chút kinh ngạc, nâng mắt lên nhìn người trước mắt, “Anh. . . . . Sẽ không phải là anh đột nhiên muốn tôi bồi thường áo khoác mới chứ?”

Đây là suy nghĩ duy nhất của Thịnh Đản khi Thích Huyền đến tìm cô.

“Mười phút rồi.” Thích Huyền liếc nhìn đồng hồ, ném ra một câu không đầu không đuôi, thấy cô nghi hoặc cau mày, mới bổ sung thêm một câu, “Cô giống như ruồi nhặng không đầu, hình như đã đi lung tung ở trong hội trường này mười phút rồi, có việc gì vậy?”

Thích Huyền cũng không có cố ý chú ý nhìn cô, nhưng hành động của cô lại quá mức thu hút sự chú ý của người khác.

Không giống với những cô gái ông ọ làm dáng chuẩn bị làm người mẫu ở khu nhà chơi, cô hoảng hốt muốn chạy đi tìm toilet, sau đó chẳng có mục đích mà xông vọt trong hội trường. Sau đó cô kéo tay một người đàn ông, không biết nói những gì, mà đối phương rất sợ hãi hất tay cô ra, giống như trốn tránh bệnh dịch vậy, tiếp theo. . . . . Cô cứ tiếp tục xông loạn vào hội trường. . . . .

“Ừ. . . .” Sau khi nghe xong, Thành Đản theo bản năng ôm chặt cái gói trong tay, úp úp mở mở, “Anh có cách nào mượn giúp tôi một bộ quần áo giống như thế này không?”

“Cô không mang quần áo quay phim thử?” Thích Huyền kinh ngạc quét mắt nhìn bộ quần áo hàng chợ trên người cô, nhớ không lầm, cô cũng không phải là người mới? Nên biết quay phim thử không nên mặc như vậy, ít nhất cũng nên chuẩn bị quần áo model một chút chứ?

“Tôi có mang, nhưng mà lúc ở dưới lầu, bị cà phê đổ lên, không thể mặc được nữa.” Để chứng minh cô không có ngu đến mức ăn mặc như thế này đến thử trước ống kính, Thịnh Đản lôi trong túi ra chiếc váy ngắn màu trắng mà cô rất thích.

Tay chân cô luống cuống, hành động thật buồn cười, Thích Huyền cũng không nhịn được mà cười thành tiếng, cười ngoác miệng, anh ta cũng còn rất có tâm, “Đi theo tôi.”

“Ừ, ừ, ừ, anh thật sự có cách giúp tôi sao? Cảm ơn, số đo của tôi. . . .” Cô hưng phấn giống như nhặt được thỏi vàng, nhanh chóng đuổi theo Thích Huyền.

Thích Huyền không có trả lời, mà vẫy tay hướng về phía trợ lý của mình, giao phó, “Đi lấy bộ quần áo mà sáng nay tôi bảo cô mang theo đến đây.”

“Bây giờ? Đó không phải là đưa cho. . . .” Trợ lý hơi dừng lại, cố gắng nhớ lại bạn gái hiện tại của Thích Huyền là ai, tốc độ thay đổi cũng quá nhanh, thật sự nhớ không ra là ai.

“Đi.”

Thích Huyền trả lời, khiến trợ lý rơi vào giữa con sóng nghi hoặc khác, “Đi? Cậu bảo tôi đi lấy quần áo? Khi nào thì đi?”

“Hiện tại.”

“ . . . . .” Cậu cũng quá tùy tiện đi.

6. Chương 6

Tứ chi Thịnh Dần cứng đờ đứng ngẩn người, thiếu chút nữa cũng không nhận ra người trong gương là mình.

Trang phục hấp dẫn, trước đây khi vẫn còn ở công ty đại diện cô cũng chưa được thử trang phục nào như vậy. Nghe tên hình như cũng không thể nào khỏe mạnh, cách ăn mặc thì cực kỳ trung tuổi. Quần áo cắt may thượng hạng, quần tây đen nhá nhai, áo sơ mi trắng, viền áo còn may một đường quanh bông hoa sen tràn đầy nữ tính, sửa sang lại áo vết nhỏ, kết hợp với một cái nơ trên áo.

Tóc dài bị buộc thành đuôi ngựa, dùng cái nơ bướm cùng màu buộc lại.

Cô nồng đậm quyến rũ như vậy là do Thích Huyền làm phiền thợ hóa trang của anh giúp cô, giống như phủ lên người một cái mặt nạ, che dấu tất cả tâm tình của cô.

“Ngẩng đầu lên.”

“ . . . . .” Cô luống cuống nhìn xuyên qua gương, nhìn về phía Thích Huyền đang đứng sau cô, nghe lời ngẩng đầu lên.

“Phốc.” Trông thấy cô, Thích Huyền rất không khách khí cười ra tiếng, “Cô cũng không phải là cô dâu mới? Tôi bảo cô ngẩng đầu lên, chứ không bảo cô dùng lỗ mũi để nhìn tôi.”

“Tôi...tôi khẩn trương chứ sao.”

“Không có gì phải khẩn trương, coi như là tới chơi. . . . . Ừ, góc độ này cũng không tệ, sau đó nhớ kỹ là đừng cười cười, ánh mắt có thể ác hơn chút nữa không?” Thích Huyền dùng ánh mắt chuyên nghiệp bình phẩm trang phục của cô, cảm giác thiếu thiếu cái gì.

Không sai, chính là ánh mắt của cô, ánh mắt của cô quá mức tinh khiết, không bộc lộ được hết phong cách của bộ trang phục này.

“A.” Cô liếm liếm môi, nghe lời, cố gắng khiến cho ánh mắt của mình trở nên hung ác.

Kết quả cuối cùng, vẫn thất bại.

“Nghe nói lần trước cô và công ty đại diện tranh cãi về hợp đồng? Nghĩ lại xem lúc đó bọn họ đối xử với cô thế nào.”

Ý nghĩ này không tệ, quả thật tràn đầy thù hận với công ty đại diện trước cũ. Nhưng bây giờ muốn cô lập tức nghĩ, cô vẫn không tưởng tượng ra cảm giác đó.

Anh ta quay đầu đi, suy nghĩ một chút, đùa giỡn ở bên tai cô “hử” nhẹ một câu, “Vậy thì thử nghĩ đến Tùy Trần.”

Ý tưởng mới cũng nảy ra, nhưng. . . . . Bingo, thành công!

Chắc chắn, xem ra cô thật sự rất hận Tùy Trần, khóe mắt quét xuống chói mắt, hận thể thể róc xương lóc thịt anh.

Đang lan truyền xì căng đan giữa hai người, tại sao lại có loại oán hận này, cực kỳ kỳ quái.

“Cái này cho cô.” Nhớ lại, anh đột nhiên móc ra một tấm danh thiếp đưa cho cô.

“Cái gì vậy?” Thành Dần tò mò quan sát.

— — IN.

Đập vào mắt cô là tên công ty ghi trên danh thiếp, Thích Huyền và Tùy Trần thuộc cùng một công ty đại diện.

— — Nhậm Sâm.

Ngay sau đó, cô chú ý tới tên trên danh thiếp, không phải “Thích Huyền”, mà là “Nhậm Sâm”.

=_=_ Ai là Nhậm Sâm?

“Là danh thiếp người đại diện của tôi, cô nên tìm ông chủ mới đi chứ? Có thể liên lạc thử với cậu ta xem sao.”

“Có thể không?” IN á, cô nằm mơ cũng muốn ký với công ty đại diện này, ngưỡng cửa sẽ rất cao chứ? Lấy thành tích cùng tư chất của cô, cũng theo không kịp.

“Cô cũng nên tự hỏi chính mình thôi. Công ty lập tức sẽ tuyển chọn người mới, nếu cô có cách thu phục A Sâm, cũng có thể lấy được công danh.” Anh nháy mắt mỉa mai, gõ gõ vào tấm danh thiếp trong tay Thịnh Đản.

“Thu phục? Thu phục thế nào?” Hai chữ này, luôn khiến Thành Đản cực kỳ miễn cảm, nghe giống như rất ác.

“Đeo bám dai dẳng.”

“-_-|||. . . . .” Chỉ vậy thôi?

Đúng, chỉ vậy thôi.

Đối với một người mẫu trong truyền thuyết không được rèn luyện chuyên môn hàng ngày, còn có thể thế nào?

Chẳng lẽ chờ mong cô dựa vào thực lực tiến thân vào IN? Đại khái vẫn còn chưa đủ tư cách.

Nhưng rất nhanh Thích Huyền thu hồi ý nghĩ sai lầm của mình, tin đồn quả nhiên không thể tin hoàn toàn.

Cô không luống cuống, cũng biết rõ trang phục trên người mình là của nhân vật chính, lại không giọng khách át giọng chủ.

Mặc dù chỉ là quay phim thử mà thôi, nhưng mà trên dưới khán đài cô tựa như hai người khác nhau, dường như chỉ cần đứng trên sân khấu, cô liền sống lại.

Điều không đạt duy nhất, chỉ có ngôn ngữ thân thể có lẽ xuất phát từ bản năng và ngộ tính, nhưng khi đối mặt với hỏi thăm khi không trải qua trường hợp lớn bao giờ, cô vẫn không tránh khỏi hồi hộp.

“Cô tên là gì?” Người phụ trách chọn lựa ngồi thành một hàng, không có bất kỳ ai nói chuyện với nhau, người ở giữa đột nhiên mở miệng hỏi.

“Thịnh Đản. . . . .”

“Cô thiếu nợ tiền ai sao? Sao thanh âm nhỏ nhẹ như vậy, sợ người ta nghe thấy tên cô tới chém cô sao?”

“Thịnh Đản! Thịnh trong nở rộ, Đản trong sinh ra!”

“Nghe thấy rồi, không cần nói to như vậy, trong tai tôi chính xác là có tai nghe Bluetooth, không phải máy trợ thính.” Người nọ bắt bẻ liếc mắt nhìn cô, lại hỏi, “Trước đã làm ở nhãn hiệu nào rồi?”

“Không có.” Cô chép miệng.

Lại là vấn đề này, mỗi lần quay phim thử đều sẽ bị hỏi, không hề bất ngờ, mỗi lần Thịnh Đản đều lo lắng vì nguyên do này mà cô bị loại.

Rất mất thể diện phải không? Một năm rồi, cô đều chưa từng làm đại diện ột nhãn hiệu nào ở T thị, chỉ bằng nói cô chỉ có cái vỏ ngoài là người mẫu.

“Chính xác hãng nào?”

“Không có hãng. . . . .”

“Gặp quý! Cô vào bằng cách nào? !”

“. . . . .”

“Được rồi, trở về chờ thông báo.” Người duy nhất cùng cô hỏi đáp đã mất kiên nhẫn, khước miệng vênh lên, hạ ra quyết định.

Kết quả này, nằm trong dự liệu của Thích Huyền, anh không có quá nhiều phản ứng.

Mặc dù mượn trang phục cho cô, nhưng anh vốn có dụng ý khác.

Thích Huyền thu mắt về nhìn Nhậm Sâm ở bên cạnh, “Cô ấy thế nào?”

“Căn bản không tệ, tiếc rằng đã bị công ty đại diện trước của cô ta làm chậm trễ rồi.” Tầm mắt Nhậm Sâm vẫn như cũ dừng lại trên người Thịnh Dần, giọng nói cực kỳ nhạt nhẽo, giống như đánh giá một mặt hàng.

“Còn có thể cứu không?” Những lời này không cần nói Thích Huyền cũng biết, đâu chỉ chậm trễ, quả thực là phá hủy hoàn toàn chứ?

“A, cậu không phải vẫn nói tôi là có năng lực cải tử hồi sinh sao? Chỉ là. . . . .” Vẫn là câu nói kia, người đàn ông không dám chiêu mộ Thịnh Dần, với cá tính của Tùy Trần nhất định sẽ không hy vọng dính dáng đến quá nhiều đạu khói.

“Cậu sợ Tùy Trần?” Mắt Thích Huyền cũng không nghiêng nhìn, liền đoán ra nguyên nhân cậu ta muốn nói lại thôi.

Nhậm Sâm không trả lời.

“Trời ơi, sao cậu không nói sớm, nếu biết sớm thì tôi đã không đưa cho cô ấy danh thiếp của cậu rồi.”

“. . . . .” Lời như thế còn cần nói sớm sao? Nghĩ một chút liền biết, bây giờ cậu ta vốn muốn khiêu khích với Tùy Trần?

Chỉ cho danh thiếp mà thôi, cũng chưa chắc là có thực sự sẽ tìm tới cửa đâu? Cũng sẽ không tìm tới cửa chứ? Cô gái kia hình như còn rất hướng nội, không dự định cũng không nhận ra anh rồi tìm đến cửa chứ?

Nguyện vọng nhỏ bé của Nhậm Sâm tan vỡ.

Cô gái kia không chỉ tìm tới cửa, còn giống như âm hồn bất tán.

Anh lái xe về công ty, sẽ thấy cô cầm túi hạt dưa ngồi ở băng ghế giành riêng ở chỗ đỗ xe đợi anh.

Anh lái xe về nhà, sẽ thấy cô ở trong cầu thang trước cửa nhà anh luyện tập đi bộ trên sân khấu.

Anh đi làm, sẽ phải chịu cô gửi tới gói hàng, trong cái hộp thật to, chứa đầy chữ viết: “Cầu xin anh cho tôi nổi danh”.

Không sao, không chọc nổi anh sẽ phải rời đi thôi.

Tìm đến công ty cùng nhà trọ bảo vệ sẽ nghiêm ngặt không cho vào, chuyển phát không nhận, hòm thư không mở. . . . . A, toàn bộ thế giới đều yên tĩnh rồi.

Sự thật chứng minh, anh thật sự sai lầm rồi.

Khi tâm tình anh vui vẻ dừng xe ở bãi đỗ xe, rút chìa khóa xe ra, tính toán cầm tiền tài trợ quần áo đi vào công ty đưa cho Thích Huyền, thì anh bỗng sụp đổ.

“Surprise! !”

Bóng dáng quen thuộc phối hợp vui mừng, nhanh chóng đi từ sau cốp xe.

Nhậm Sâm bị sợ đến ngã nhào trên đất, sắc mặt trắng bệch.

Nằm ở trong cốp xe Thịnh Dần mặt dày mày dạn tươi cười, còn anh thì khổ sở vùi mặt vào trong đầu gối, bả vai khẽ run.

Cô! Thắng! Rồi !

7. Chương 7

Mặc dù cùng là nghệ sỹ của cùng một công ty đại diện, nhưng Tùy Trần trao đổi rất ít với Nhậm Sâm, nguyên do trong đó rắc rối phức tạp.

Cho nên khi trên mặt Nhậm Sâm đầy nước mắt đến tìm Tùy Trần, cho dù là người tỉnh táo như anh, cũng lộ ra bộ mặt ngạc nhiên khó che giấu.

Sau khi lắng nghe cảnh ngộ bi thảm gần đây của cậu ta, Tùy Trần ngược lại rất bình tĩnh.

Ừ, cô quả thực gây ra phiền toái.

Gần sáu rưỡi tối, anh kết thúc lộ trình một ngày, vừa lúc Nhậm Sâm tan việc.

Anh ngồi ở trên ghế tài xế, mi tâm khê nhú, một tay đỡ bên khóe miệng, nheo đôi đồng tử tối đen như mực lại chăm chú nhìn bóng dáng Nhậm Sâm trên bãi đỗ xe.

Hiếm khi cùng gia đình đi ăn cơm, đúng không? ?

Anh cố ý ấn nút đèn trước xe, chột lóe chột lóe, ánh sáng trắng xanh giống như đèn pha, chiếu lên khuôn mặt mờ dần của cô gái.

Sau khi cùng cô nhìn nhau một lát, từ cửa sổ xe Tùy Trần vươn tay ra, ngón trở ngoắc ngoắc, ý bảo cô lên xe.

Thật vui mừng là lần này cô không tiếp tục tùy hứng, sau một chút ngạc nhiên, cô ngoan ngoãn chui vào ghế lái phụ, cúi đầu, lầu bầu: “Là Nhậm tiên sinh nhờ anh đuổi em đi sao?”

Anh không nói lời nào, chuyển tay lái, lái xe rời khỏi bãi đỗ xe.

“Nhà ở đâu?”

Sau một hồi, Tùy Trần rút cuộc cũng mở miệng vàng, cô thức thời nói ra địa chỉ nhà.

“Ừ.” Anh như có như không đáp một tiếng, thuần thực thay đổi làn xe, vượt qua chiếc xe phía trước.

Thấy thế, Thịnh Đản nuốt nuốt nước miếng, cảm giác điềm xấu lại tới.

Cô cũng không phải lần đầu tiên lên xe Tùy Trần, trong ấn tượng của cô anh lái xe cực kỳ ổn định, còn bây giờ anh liên tiếp vượt qua các xe khác, đủ để thấy tâm tình của anh đang bị sương mù bao phủ.

Lý trí nói cho cô biết, loại thời điểm này tốt nhất là không nên trêu chọc vào anh.

“Cái biện pháp quần quýt chặt lấy ngu xuẩn như thế chính là do cái đám người muốn xếp hàng giúp cô khai thông quan hệ sao?”

Mặc dù anh phá vỡ trầm mặc, nhưng câu nói kia lạnh hơn so bình thường.

Thịnh Đản rùng mình, không dám đáp lời.

“Chú đang hỏi cháu đó.”

“? ?” --|||

“Nếu như cô rất rảnh rỗi, thì có thể đi qua bên lề đường đỡ bà lão băng qua đường, đừng quấy rầy Nhậm Sâm nữa.”

“Em không rất rảnh rỗi? ?” Cô cảm thấy mỗi ngày mình đều rất bận, quấy rầy Nhậm tiên sinh, đó cũng là phần đầu vì ước mơ chứ sao.

Nghe vậy, anh lạnh lùng liếc xéo, đem lời nói trong lòng cô nói trắng ra, “Tôi không cho phép cô ký với IN.”

“Tại sao?”

“Tôi không muốn cùng công ty với cô.” Lý do này còn chưa đầy đủ sao?

Scandal bị truyền ra với cô, đã thuộc loại bất đắc dĩ trong tất cả hành động bất đắc dĩ. Nếu như sau này còn cùng một công ty, không tránh khỏi có lúc hợp tác, anh không muốn dính líu quá nhiều với cô gái này.

“Đó là vấn đề của anh, cảm thấy khó chịu thì anh đổi công ty đi.” Anh không muốn là chuyện của anh, tại sao lại muốn cô hy sinh.

“Tôi có thể giúp cô liên hệ với những công ty khác? ?”

“Không cần! Cùng anh suy diễn cái quan hệ mập mờ đã rất khổ sở rồi, chú, làm phiền chú đừng nhúng tay một lần nữa vào cuộc đời của cháu!”

“Không nên ép tôi ném cô xuống xe!” Rốt cuộc anh có điểm nào giống chú chứ? Điểm nào? !

“Trên đường cao tốc không cho phép ném lung tung đồ bỏ đi xuống xe.”

“? ? Hừ.” Anh cư nhiên nở nụ cười, tâm trạng rõ ràng rất kém nhưng lại bị lời nói đùa của cô chọc cười.

“Nụ cười kia có phải đại biểu cho việc em có thể ký?” Cô xoay người như tên trộm, tiến lên trước.

“Nghĩ quá nhiều.” Là ai nói cho cô biết chuyện có thể giải quyết như vậy.

Ba chữ, đập tan ao ước của Thịnh Đản.

Cô liều mạng cắn môi dưới, quay người lại, không nói câu nào chuyển hướng nhìn ra ngoài cửa xe.

Mặc dù hiểu biết không nhiều về cô, nhưng tối thiểu Tùy Trần vẫn biết đây là biểu hiện hờn dỗi của cô. Anh tự nói với chính mình là không cần để ý, phụ nữ làm nũng không thể thuyết phục, càng dỗ sẽ càng được voi đòi tiên.

“Nhất định phải đi?” Nhưng mà kết quả, lời nói của anh vẫn không thể kiểm soát được mà bật thốt ra, giọng điệu mềm nhẹ đến mức ngay cả bản thân anh cũng kinh ngạc.

Cô vẫn không nói lời nào, giống như quyết định không thêm để ý đến anh.

“Nếu như muốn hội đồng tuyển chọn, vậy thì cầu xin tôi.”

“Mới không cần!” Muốn cô xệ mặt xuống cầu xin anh? Thật là đủ rồi, anh định đem tự ái của cô chà đạp tới trình độ nào mới cảm thấy thỏa mãn?

“Thì ra cô không muốn tham gia đến như thế. Vậy càng tốt, chúng ta đều hiểu ý nhau cả rồi.” Anh có chút bức dọc khó hiểu. Tại sao có thể quấy rầy Nhậm Sâm, lại không nguyện ý cầu xin anh giúp đỡ một tay? Cô lần nữa nhấn mạnh tự ái, chỉ có lúc hướng anh mới có?

“Chu . . .?” Chữ chú còn chưa kịp nói ra, cô bị Tùy Trần nhìn chằm chằm sợ tới mức vội vàng nuốt xuống, chỉ có thể làm trái với lương tâm mà miễn cưỡng đổi lời nói, ai bảo cô có việc cầu người ta, “Tùy Trần ca ca, chèn ép người mới như vậy sẽ gặp báo ứng đó! Em cũng chỉ muốn thử một chút, chưa chắc sẽ được hội đồng tuyển chọn.”

“Cô nói cái gì?” Anh đột nhiên giảm tốc độ xe chậm lại, ánh mắt khẽ chuyển qua, tập trung nhìn cô.

“Em chỉ muốn thử một chút, chưa chắc sẽ được hội đồng tuyển chọn.” Ánh mắt quý dị, lạnh lùng mà lại còn mang theo nhiệt độ nóng rực, không hiểu sao Thịnh Đản lại lặp lại.

“Nửa câu trước.”

“? ? Chèn ép người mới như vậy sẽ gặp báo ứng.”

“Nửa trước nữa.”

“Tùy Trần ca ca? ?” Anh có bị bệnh không. (cười a ~ ~ cười)

“Mười giờ sáng Thứ Hai tuần sau, đến IN đúng giờ, đến lúc đó bị hỏi, nói Nhậm Sâm giữ giấy báo danh.” Anh cắn răng.

Không muốn thừa nhận, rồi lại không thể không thừa nhận, cô gái này thật sự rất biết làm anh vui lòng.

Cứ bình thường gọi ra mà thôi, sau khi được tiếng nói êm dịu của cô nói ra, ngay cả anh cũng không nằng lực cùng biện pháp chống cự.

“A?” Cô ngỡ ngàng trừng mắt nhìn, lệnh đặc xá tới quá đột ngột, Thịnh Dần ngược lại cảm thấy khó tin, “Anh đồng ý? Em có thể tham gia thi tuyển chọn?”

Tùy Trần không tiếp tục tiếp lời, vẻ mặt thoát nhìn hình như rất tức giận, Thịnh Dần cũng không dám hỏi nhiều nữa, sợ anh lại biết đột nhiên thay đổi chủ ý.

Trên thực tế, anh thật sự đang tức giận, giận chính mình.

Còn tưởng rằng trừ Đỗ Ngôn Ngôn ra sẽ không có người phụ nữ nào có thể đá động đến tâm tình của anh, nhưng Thịnh Dần lại làm được.

Điều này khiến anh cảm thấy sợ, thậm chí anh còn muốn trốn tránh, muốn rời xa cô.

Đáng tiếc, ý nghĩ giữ mình trong sạch này không kéo dài quá lâu, sau khi anh dừng xe trước cổng khu trung cư cô thuê, cô mở cửa xe ra, quay đầu lại, giọng nói mềm mại để nghe lần nữa vang lên bên tai anh.

“Cám ơn anh, thật rất cám ơn anh. Tùy Trần ca ca, anh yên tâm! Em nhất định sẽ quý trọng cơ hội lần này.”

Anh không để lại dấu vết chán nản nhăm nhăm lại, tâm lý phòng tuyến buông lỏng, “Đi đi, mở cốp xe ra.”

“... . . . . Làm cái gì?” Một câu không đầu không đuôi khiến Thịnh Dần dấy lên một tia cảnh giác.

Theo bản năng cô nghĩ đến chiêu mình đối phó với Nhậm tiên sinh, chẳng lẽ cốp xe của anh cũng giấu một người sống cấp cho cô một surprise chứ?

“Đi mở.” Anh không giải thích, chỉ lặp lại một câu.

Cô hoàn toàn có thể không để ý tới lời của anh, đi thẳng vào nhà, nhưng lòng hiếu thú giục Thịnh Dần nghe lời chạy ra sau xe, hướng về phía buồng sau xe giằng co một hồi, vẫn chưa mở được.

Cuối cùng, anh chỉ có thể bất đắc dĩ tháo dây an toàn ra, xuống xe, chạy tới làm thay.

Một cái túi lớn nằm dưới va li hành lý, anh một tay đỡ cốp sau, hơi nghiêng người lấy ra cái túi, nhét vào trong ngực cô.

“Thứ gì vậy?” Cô nghi hoặc cau mày.

“Trang phục, nếu muốn đi quay phim thử, làm ơn ăn mặc chuyên nghiệp một chút, đừng làm xấu mặt tôi.” Anh đóng cốp sau lại, sau khi giải thích, quay trở lại trong xe.

Thịnh Dần mở mui cầm túi lớn, nội tâm cuộn cuộn dâng lên chút cảm động. Quay phim thử nên mặc cái gì? Đây chính vấn đề khiến Thịnh Dần nhức đầu, những trang phục thường dùng cho quay phim thử, thời điểm lần trước gặp Thích Huyền đã làm bẩn, cô không có dư tiền để đi đặt mua trang phục nữa rồi. Hành động này của Tùy Trần, không thể nghi ngờ nó cũng giống như việc đưa lò than sưởi ấm trong những ngày tuyết rơi.

Giương mắt nhìn anh lái xe rời đi, cô vẫn thủy chung đứng ngẩn người không động đậy, cho đến khi đèn sau xe biến mất khỏi tầm mắt cô, Thịnh Dần mới chuẩn bị cất bước xoay người.

Không thể đoán được, anh lại đột nhiên vòng xe trở lại, một vòng cua thật đẹp, dừng lại bên cạnh cô.

Hạ cửa sổ xe xuống, anh thò đầu ra ngoài, mặt không thay đổi đưa mắt nhìn cô một lúc, khóe miệng bỗng nhiên cong lên, “Tôi chờ cô.”

Mặc dù thỉnh thoảng Tùy Trần cũng sẽ cười, nhưng những nụ cười kia rất lạnh. Thịnh Dần không ngờ anh lại lộ ra nụ cười xuất phát từ nội tâm, cho dù là hơi làm động khóe miệng, cho dù khiến người ta khó có thể phát giác nụ cười đơn giản, vậy mà có thể dễ dàng làm cho người khác sa vào trong đó.

Cô cứ ngây ngốc bị lạc vào trong nụ cười nhạt của anh, thậm chí thần trí không thể suy nghĩ cái khác.

8. Chương 8

— Tôi chờ cô.

Mãi cho đến khi về đến nhà, Thịnh Đản mới phản ứng lại trước câu nói vừa nãy của anh.

Cô không ngừng trần trọc ở trên giường, cũng không thể suy nghĩ ra ba chữ “lời ít mà ý nhiều” đến tột cùng là có ý gì.

Cá tính Thịnh Đản rất ương bướng, một khi trong lòng có chuyện, cô sẽ đứng ngồi không yên, phải giải quyết cho xong. Nhưng nếu không nghĩ ra, cũng phải hỏi rõ mới thôi.

Nhưng bất đắc dĩ, sau khi người trong cuộc nói ra những lời kia liền bỏ đi, mà cô ngay cả phương thức liên lạc cũng không có.

Vì vậy, người xui xẻo không ai khác chính là bạn tốt nhất của cô — Lục Y Ti.

Rạng sáng, bốn rưỡi, Lục Y Ti nhận được điện thoại của Thịnh Đản, mang theo mơ màng của cơn buồn ngủ, nghe bạn tốt luyên thuyên một hồi, lúc cô sắp ngủ, cái vấn đề rối rắm mới nổi lên trên mặt nước.

“Còn phải hỏi sao? Người ta đã giúp cô, ý là hy vọng cậu sẽ qua cuộc thi quay phim thử, anh ta đang ở IN chờ cô đó. Ừ, cứ như vậy, ngủ ngon.”

Sau khi thoải mái giải quyết xong vấn đề, cô quả quyết ngắt điện thoại.

Mặc dù chỉ nghe thấy một câu giải thích thiếu kiên nhẫn, nhưng lại làm cho Thịnh Đản hiểu ra.

Ánh trăng mờ ảo xuyên qua cửa sổ, cô cẩn thận treo bộ trang phục mà Tùy Trần đưa cho.

Mặc dù không thích làm dáng, nhưng cô vẫn có thể biết được, đây là bộ trang phục xa xỉ mùa xuân năm nay của nhà thiết kế nào đó được ra mắt trong buổi họp báo style mới, hơi nhỏ một chút, cô phải tự sửa lại. Rất dễ nhận thấy, đây không phải trang phục Tùy Trần đặc biệt chuẩn bị vì cô.

Có lẽ vốn định đưa cho người khác.

Mặc dù như thế, nhưng Thịnh Đản vẫn cảm thấy không có cách nào ghét anh nữa.

Cô nghĩ là anh chỉ bề ngoài hơi lạnh lùng, nhưng thời điểm mỗi lần chung đụng cô luôn gặp xui xẻo, cô không tìm thấy lý do trên người mình, nên chỉ có thể mang hết mọi xui xẻo đổ lên đầu người khác hay sao?

Nhưng ngay sau đó cái ý niệm này bị cô gạt bỏ.

Sau khi quyết định xuất hiện quay phim thử tại IN, Thịnh Đản lập tức hối hận.

Tình hình là như vậy, cho đến tận bây giờ cô cũng chưa thấy qua, đập vào mắt cô trừ người thì vẫn là người, vóc dáng cao gầy, trang dung (trang phục và phụ kiện) tinh xảo đến không thể bắt bẻ. Mà cô có vẻ không phù hợp lắm.

Cho dù đang mặc trên người trang phục Tùy Trần đưa cho, nhưng Thịnh Đản vẫn như cũ cảm thấy mình giống như một con vịt con xấu xí, trà trộn vào trong đàn thiên nga.

“Tiểu thư, cô tới tham gia dự tuyển sao?” Thấy cô phân vân tiến lùi không yên ở trước cửa, nhân viên tươi cười rạng rỡ tiến lên đón tiếp.

“Ách. . . . .” Tối cũng đã tới, chẳng lẽ bây giờ lại bỏ dở giữa chừng? Vậy thì cô thật là có lỗi với bản thân?

Do dự một chút, Thịnh Đản mím môi gạt đầu.

“Giấy báo danh của cô đâu?”

“Giấy báo danh?” Đó là vật gì? Thịnh Đản huy động tất cả các tế bào não, cố gắng nghĩ lại, “A, vị tiên sinh này nói sẽ giúp lưu lại giấy báo danh.” Cô vội vàng tìm kiếm trong túi xách, rốt cuộc cũng tìm thấy tấm danh thiếp của Nhậm Sâm mà Thích Huyền mới đưa không lâu trước đây.

Hô, may mà vẫn còn mang theo.

Nói là Nhậm Sâm giúp cô lưu lại giấy báo danh, Tùy Trần dặn dò như vậy, không sai chứ?

Nhân viên nhận lấy danh thiếp sau đó liếc nhìn, lại lật tập tài liệu trong tay, mỉm cười, ngẩng đầu hỏi, “Cô là Thịnh Dẫn sao?”

“Ừ.”

“Vậy đi theo tôi, tôi dẫn cô đi ghi danh.”

“Cám ơn, cám ơn.”

Thịnh Dẫn liên tục nói cám ơn, lại nhận được một đồng các ánh mắt ước ao cùng ghen tị, đi theo nhân viên vào trong gian phòng ở giữa.

Cô rất tự nhiên, không cảm thấy bất đồng với những người khác.

Cho đến khi nghe được một trận bàn luận xôn xao từ bên ngoài truyền đến. . . . .

“Cô ta là ai vậy?”

“Phú Nhị Đại đi (người giàu), liếc một cái là biết bộ trang phục trên người cô ta là hàng thật, đó là sản phẩm mới năm nay, nghe nói phải xếp hàng mới có thể mua được.”

“Cái gì mà Phú Nhị Đại, nghĩ quá nhiều, các cô không xem tin tức sao? Đó chính là Thịnh Dẫn tranh cãi âm ỉ về việc hợp đồng, gần đây còn có xì căng đan với Tùy Trần. Phi, dựa vào đàn ông để leo lên cao. Nghe nói lần trước cô ta vì giành quyền phát ngôn, mà bị lặn mất tăm đó.”

“Không phải đâu, tôi còn tưởng rằng công ty lớn như IN, tuyệt đối sẽ không có chuyện đi cửa sau.”

“Coi như cửa sau có mở ra, chưa chắc cô đã đi được vào. Chờ xem kịch vui đi, tôi nghe nói hôm nay có giám khảo khách mời là Đỗ Ngôn Ngôn. Không phải có tin đồn Tùy Trần và Đỗ Ngôn Ngôn là tình cảm chị em sao, ha ha, tình địch gặp mặt, nghĩ đã thấy rất đặc sắc.”

. . . . .

Sắc mặt Thịnh Dẫn trắng bệch, bước từng bước khó khăn vào trong, vẫn không thể thờ ơ với những lời quá khích ở bên ngoài.

Dựa vào đàn ông, dựa vào quy tắc ngầm?

Những người này có đầu óc không vậy!

Nếu cô thật sự dùng những thủ đoạn kia, thì còn chạy tới đây tham gia cuộc thi chọn người mới làm gì? Nếu thật thì cô đã sớm ngồi trong phòng làm việc tổng giám đốc uống cà phê, chuẩn bị một chút, trực tiếp chờ ký hợp đồng.

Hơi đáng tiếc một chút, chính là mấy cái người đáng chết chờ xem kịch vui kia lại nói trúng.

Ngồi ở chỗ giám khảo khách mời chính là Đỗ Ngôn Ngôn, một bộ váy liền màu vàng nhạt, hai chân bắt chéo, đường cong khéo gợi.

Nhìn thấy đám người trước mắt vẫn đang cố gắng thể hiện tài năng của bản thân, mà cô từ đầu đến cuối đều không tập trung, liếc nhìn thấy người bên cạnh không ngừng nhìn điện thoại di động, sau đó liền đưa hồ sơ đến trước mặt cô gái.

“Tôi tên là Thịnh Dẫn, Thịnh trong nở rộ, Dẫn trong sinh ra, tôi. . . . .”

Lại một lần nữa giới thiệu bản thân hết sức bình thường, khiến cho những giám khảo xung quanh không ngừng hít không khí, Đỗ Ngôn Ngôn mới thoáng tò mò nhìn đối phương.

Rất nhanh, vẻ bình tĩnh của cô cũng bị đánh vỡ.

Cô bé trước mắt không tính là xuất chúng, nhiều nhất cũng chỉ là thanh tú, gò má có chút bụ bẫm, còn toát ra chút ngây thơ.

Mặc dù có thể khiến sắc mặt Đỗ Ngôn Ngôn thay đổi, là bởi vì họ — đụng chạm nhau rồi.

“Ngôn Ngôn, cô ấy là bảo vật mà tôi nhặt được trong buổi họp quay phim thử lần trước của ICON.” Lên tiếng phá vỡ không khí lúng túng, là Nhậm Sâm.

Mặc dù khi vừa nhìn thấy Thịnh Dần, da đầu anh có chút run lên, tuyến lệ tràn đầy ảo giác, nhưng mà không nhận được giúp cô.

Anh cố ý không nói tới Thích Huyền cùng Tùy Trần, đem tất cả đặt trên người mình vì muốn cố gắng giảm bớt phiền toái cho cô.

Thế nhưng còn có cô gái muốn chọc phiền toái đây nè.

Phương thức ra sân khấu của cô cũng quá lớn gan, trong khoảnh khắc đó liền thu hút ánh mắt của tất cả ban giám khảo.

Cùng vị giám khảo đặc biệt chạm mặt, có thể suy ra vận số hôm nay của cô thật kinh khủng. Nhưng mà cũng bởi vì như thế, mà Nhậm Sâm chợt muốn ký với cô.

Trang phục giống nhau đều là sản phẩm mới mùa xuân, Thịnh Dần còn làm tôn lên đường may bộ váy liền này vô cùng tinh tế. Không giống với Đỗ Ngôn Ngôn là gợi cảm, Thịnh Dần có chút gợi cảm nhưng lại còn toát ra vẻ trẻ trung xinh đẹp.

Bây giờ nhà thiết kế mà nhìn thấy tác phẩm của mình, hai mắt sẽ không khỏi sáng lên.

“Thật sao? Thì ra Nhậm ca biết cô ấy.” Nghe vậy, khóe miệng Đỗ Ngôn Ngôn khê cong lên, cười như không cười, lại quan sát Thịnh Dần một chút, “hừ” lạnh ra tiếng, “Thật là trùng hợp, tôi cũng biết cô.”

Quan trọng là gương mặt Thịnh Dần cũng làm cho người đi đường phải gọi lên trí nhớ, chuyện này không hề đơn giản, nhưng mà Thịnh Dần lại làm được.

Đã từng quấy rầy chuyện tốt của Đỗ Ngôn Ngôn và tiểu đệ của cô ấy trong khách sạn, lại còn có scandal râm rộ với Tùy Trần.

“Hả? Vậy thì thật là có duyên đấy.” Nhậm Sâm Mặc rất nhanh đã nhìn ra thái độ không mấy thân thiện của Đỗ Ngôn Ngôn, anh mặt không biến sắc mỉm cười, nhìn về phía Thịnh Dần, dịu dàng nói, “Qua bên chỗ tổ chụp hình là được, chớ khấn trương.”

Anh an ủi như thế mà vẫn không thể khiến Thịnh Dần buông lỏng.

Nghĩ đến thế giới này sao mà nhỏ như vậy, oan gia ngõ hẹp, cô đã cảm thấy mình hoàn toàn không còn hy vọng.

Ánh mắt Đỗ Ngôn Ngôn rõ ràng cho thấy đã nhận ra cô, cô rõ ràng hơn so với bên ngoài, cái gì mà lời đồn đại kết giao với Tùy Trần, hai người bọn họ căn bản là kết giao, còn đến kịch liệt rồi.

Đã xông vào gian phòng của bọn họ rồi lại còn thêm chuyện đụng áo, cả thù mới hận cũ, Thịnh Dần chết chắc rồi.

Thịnh Dần không biết, thật ra thì cô rất có thiên phú, mặc kệ tâm trạng thế nào, chỉ cần đứng trước ống kính, giống như thay đổi thành một người khác hoàn toàn.

Nhậm Sâm chống đầu, híp mắt con mắt, lẳng lặng quan sát.

Cô rất có cảm giác ống kính, cười rộ lên xuất hiện lực tương tác không rõ, nhưng ánh mắt lại mang theo nhàn nhạt ngạo mạn bẩm sinh.

Bình thường đi qua nhưng người mẫu đại diện thanh tú cũng sẽ khó nói rõ khí thế, chính là khác thường, cũng không có kinh nghiệm trong công việc, nhưng mà Thịnh Dần lại có khí phách nắm bắt được ánh mắt của người khác.

Nhưng cũng bởi vì biểu hiện của cô khiến mắt người khác sáng lên, ngược lại càng làm cho Đỗ Ngôn Ngôn cảm thấy khó chịu, mắt thấy Thịnh Dần chụp ảnh xong lễ phép cúi đầu về phía giám khảo chuẩn bị rời đi, cô không nhận được làm khó dễ.

“Cô vẫn còn học đại học?”

“Đúng vậy . . . . .”

“Vậy dựa vào cái gì cô có thể đảm bảo cô hoàn thành tốt công việc của một người mẫu?”

“Trước đây, tôi vẫn làm rất khá.”

“Rất tốt sao? Vậy làm sao có vụ tranh cãi hợp đồng?”

“. . . . .” Thịnh Dần bị hỏi đến cứng họng, tại sao có? Cô không muốn nói.

“Cô đã sắp tốt nghiệp, trong kỳ thực tập, có thể không cần đến trường học. Hơn nữa, chăm sóc việc học cùng công việc rất bình thường, IN cũng có không ít người mẫu cao trung (trường trung học hệ cao đẳng).” Nhậm Sâm đúng lúc giúp một tay hoà giải, ý tứ che chở rất rõ ràng.

Đỗ Ngôn Ngôn vẫn coi là rất sĩ diện, người mắt liếc nhìn Nhậm Sâm, không tiếp tục làm cho chuyện này rối rắm hơn, ngược lại còn có chuyện cần quan tâm đến, hỏi cô, “Trang phục trên người cô ở đâu ra?”

Thịnh Dần không dám nói lời thật, nhưng lại không biết nói dối như thế nào.

“Đừng nói với tôi là cô tự mua, đây là sản phẩm mới của mùa xuân năm nay, cho dù có tiền, với thân phận của cô cũng không mua được.” Khóe môi Đỗ Ngôn Ngôn nâng lên, gây sự.

“. . . . . — —|||” Biết tôi không mua được rồi thì cô còn hỏi làm gì?

“Có phải Tùy Trần đưa cho cô?” Đỗ Ngôn Ngôn đột nhiên không kiên dè mà chất vấn.

Bộ mặt Thịnh Dần lộ vẻ kinh ngạc đụng phải tầm mắt của Đỗ Ngôn Ngôn, rất nhanh lại đoán được chút nguyên nhân hậu quả.

Đây là trang phục mà Tùy Trần định đưa cho Đỗ Ngôn Ngôn? Khó trách cô ta lại tức giận như vậy.

A, Xí! Vậy còn chờ cô nói cái gì? Anh ấy không phải đã sớm biết Đỗ Ngôn Ngôn là giám khảo? Định muốn mượn dao giết người?

Có một số việc, không có câu trả lời lại là đáp án tốt nhất. Ít nhất, Đỗ Ngôn Ngôn nhanh chóng vì hành động im lặng của Thịnh Dần mà đoán được câu trả lời.

“Ngôn Ngôn, một bộ trang phục mà thôi, sẽ không để ý chứ?” Nhậm Sâm không kiềm nén được vòng vo muốn thay Thịnh Dần tranh thủ.

“Thế nào, Nhậm ca cảm thấy em đang muốn báo thù riêng?” Trong khoảnh khắc cô mỉm cười hỏi lại, cây bút trên tay cô lướt qua tên Thịnh Dần kéo dài một dấu xiên ngang trên giấy báo danh.

“. . . . .” Tròng mắt Nhậm Sâm vừa rơi xuống, đã thu hết dấu xiên đó vào mắt. Đây không phải là báo thù riêng thì là gì? |

Muốn chết, Đỗ Ngôn Ngôn có năng lực không cho phép người khác khinh thường, người đại diện cùng chủ biên Fashion Magazine nổi danh mối quan hệ trong đó tồn tại đôi bên cùng có lợi, người này không đắc tội nổi người kia. Mà giám khảo hôm nay, trừ Đỗ Ngôn Ngôn ra thì tất cả những người khác đều là người đại diện IN.

Cho nên, mọi người sẽ tuyển chọn thật sáng suốt.

Kết quả cuối cùng là, trừ Nhậm Sâm, không có bất kỳ người nào đồng ý ký Thịnh Dần.

Mặc dù Thịnh Dần đối với chuyện mình được nâng đỡ vẫn còn chưa biết, bọn họ chỉ bảo cô về nhà đợi tin tức, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt của Nhậm Sâm, cô cũng đoán được đôi chút.

Có chút thất vọng là khó tránh khỏi, nhưng mà tâm trạng thất vọng này chỉ kéo dài đến khi cô đi ra khỏi hội trường tuyển chọn của IN sau đó dần dần biến mất.

Ý chí chiến đấu của cô bị thiêu đốt rồi, tiểu Vũ Trụ cũng bùng nổ.

9. Chương 9

Thịnh dẫn không trúng tuyển.

Thật ra thì ngay từ thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy cô gái này, Nhậm Sâm liền cảm thấy cô không thể ký hợp đồng với IN.

Rồi lại không biết vì sao, khi kết quả đúng như anh dự đoán, bản thân lại có chút thất vọng.

Loại cảm giác đó giống như là biết rõ trước mặt là một khối đá có thể đẽo ra ngọc, nhưng bởi vì có ngoại lực, nên anh không có cách hạ xuống một búa, rất không cam tâm.

Không sai, chính là không cam lòng.

Nhưng! Không cam lòng vẫn là không cam lòng, nhưng cũng không đại biểu cho việc những ngày tháng yên bình của anh lại không bị cô khuấy rầy!

Cô không phải lại tái diễn bi kịch chứ?

Đột nhiên, một dáng người lao ra, khiến cho Nhậm Sâm đạp thắng xe theo bản năng, bởi vì quán tính, thân thể không thể tránh khỏi xông về phía trước, dây an toàn thắt chặt xương sườn khiến anh bị đau.

Anh còn chưa hoàn hồn, ánh mắt ngây ngốc liếc qua kính chắn gió, nhìn thấy trước đầu xe là bóng người đứng hình chữ đại.

. . . . . Lại . nữa . rồi.

Cô . lại . tới . rồi. . . . .

“Thịnh Dẫn?” Ghế ngồi phía sau xe truyền đến lời nói nghi hoặc của Thích Huyền.

Không sai, chính là Thịnh Dẫn.

Trừ cái người điên kia, còn có ai dám chặn trước đầu xe đang lao nhanh ra khỏi bãi đỗ xe chứ?

Trừ cái người điên kia, còn có thể có ai khiến cho Nhậm Sâm liếc mắt nhìn thì kích động đến mức muốn khóc?

Đạt được mục đích, Thịnh Dẫn vòng qua đầu xe, đi tới bên cạnh chỗ lái xe, gõ lên tấm cửa sổ thủy tinh màu trà.

Nhậm Sâm không ngừng tự thuyết phục bản thân là giả bộ không nghe thấy tiếng gõ cửa, lập tức muốn đạp mạnh vào chân ga, phóng vọt ra khỏi bãi đỗ xe, quay đầu lại, nói không chừng có thể bỏ mặc cô. Đúng, chính là như vậy, anh không tin cô có thể chạy nhanh hơn xe hơi!

“A Sâm, mở cửa sổ.”

Thích Huyền nhắc nhở, một phát bóp chết ham muốn muốn sống của Nhậm Sâm.

Rơi vào đường cùng, Nhậm Sâm không thể làm gì khác hơn là thở dài, hạ cửa sổ xe xuống, miễn cưỡng nở nụ cười mang chút cầu xin buồn tha, nhìn về phía Thịnh Dẫn, “Có chuyện gì sao?”

“Nhâm tiên sinh, ngại quá, chưa chào một tiếng mà đã trực tiếp tìm đến đây.” Thân thể cô hơi gấp, cười khan, đem tay phải giơ lên huyết thái dương của cô, làm hình dáng xin lỗi.

“. . . . .” Đáng tiếc, nghe những lời xin lỗi hết sức nghiêm túc đó, Nhậm Sâm lại hoàn toàn không thấy một chút thành ý gì. Làm ơn, trước khi cô xuất hiện cũng nên cho anh thời gian chuẩn bị tâm lý chứ? Chuẩn bị trước đó!

“Bởi vì mấy ngày qua vẫn bị một vấn đề quấy nhiễu, cảm thấy nếu không hỏi rõ ràng liền ăn không ngon ngủ không yên, thật sự rất không thoải mái, cho nên liền mạo muội tới quấy rầy anh rồi. Có thể làm phiền anh nói cho tôi biết, không được tuyển chọn là do biểu hiện của tôi chưa đủ tốt, hay là liên quan đến Đỗ Ngôn Ngôn?”

Cô bị cái vấn đề này quấy nhiễu đến mức ăn không ngon ngủ không yên, thì cũng muốn liên lụy tới anh ăn không ngon ngủ không yên sao?

Loại vấn đề này, muốn anh trả lời thế nào đây? Nói là biểu hiện chưa đủ tốt, mặc dù là qua loa cho xong chuyện với cô, nhưng nếu trực tiếp nói thì lại quá đả kích người ta; nếu như nói thật, lấy cá tính để kích động của cô, có thể kích động đến mức đánh tới chỗ Đỗ Ngôn Ngôn để hỏi tội?

“Làm ơn, làm ơn, nhất định phải nói cho tôi biết, rất quan trọng đấy.” Thịnh Đản chấp tay trước ngực, vẻ mặt thành khẩn.

Cô nghĩ qua, nếu như biểu hiện của cô chưa đủ tốt, nhất định sẽ tiếp tục cố gắng, tiếp tục thử ở những công ty khác; nhưng nếu như là bởi vì Đỗ Ngôn Ngôn. . . . . Cô sẽ không buông tha IN như vậy.

“Ngôn Ngôn chính là nguyên nhân chủ yếu.” Liên tục cân nhắc, Nhậm Sâm vẫn lựa chọn nói thật. Dù cho cô có đi tìm Đỗ Ngôn Ngôn gây phiền toái, thậm chí còn liên lụy đến anh, nhưng anh vẫn như cũ không có cách phủ định biểu hiện ngày hôm đó của Thịnh Đản.

“Quả nhiên. . . . .” Cô nỉ non, lẩm bẩm.

Ngay lúc Nhậm Sâm cho rằng cô sẽ buông tha cho anh mà chuyển đổi mục tiêu, thì Thịnh Đản giống như cần thuốc lắc, tinh thần chột lên cao, chạy đến cào bới cửa xe anh, “Này, cầu xin anh cho tôi thêm một cơ hội nữa, tôi nhất định sẽ biểu hiện tốt hơn so lần trước!”

“Nhưng tuyển chọn đã kết thúc.” Anh không phải là không muốn cho Thịnh Đản cơ hội, mà vấn đề là chuyện của công ty không phải do anh định đoạt.

“Sẽ có biện pháp khác mà, nếu không thì anh nói cho tôi cách liên lạc với tổng giám đốc, tôi tự đi tìm ngài ấy, tôi có biện pháp thuyết phục ngài ấy, tuyệt đối sẽ không nói cho ngài ấy biết ai đã bán đứng ngài ấy.”

“Kỳ thật, tôi và cô có thù oán sao.” Không thể trách Nhậm Sâm có suy nghĩ này. Kể từ lúc cô xuất hiện trong cuộc sống của anh, chính là đem anh đẩy vào chỗ chết. Bây giờ còn khoa trương hơn, yêu cầu anh “hiến dâng” phương thức liên lạc với tổng giám đốc, lại vẫn có lời thề son sắt là bảo đảm rằng sẽ không nói ra người đã bán tin tức.

Bán? Cô nhất định phải dùng cái từ “bán” này sao?

“Tôi biết rõ, yêu cầu này có chút quá đáng, nhưng tôi thật sự không muốn buông tha như vậy. . . . .”

“Tôi dẫn cô đi.”

Thịnh Đản nói được một nửa, lời nói ở ghế phía sau xe không báo trước mà bay đến cắt ngang lời nói của cô.

Cô mới chậm chạp nhận thấy bên trong xe còn có người khác, sau một lúc sững sốt, trông mắt cô sáng lên, nhận ra giọng nói đó.

Quả nhiên là không nhận lầm. Một lát sau, cửa sau xe bị mở ra, khuôn mặt tươi cười rạng rỡ của Thích Huyền xuất hiện trước mặt cô.

Giống như là người chết đuối vớ được phao cứu sinh, Thịnh Đản ngoác miệng cười vui vẻ, “Vậy thì làm phiền anh rồi.”

“Nếu cô có thể thuyết phục tổng giám đốc thành công, thì nhớ mời cơm, coi như là Lễ Chúc Mừng.”

“Ừ!” Cô dùng sức gật đầu.

Xem đi, thế giới này vẫn có người tốt, vẫn có rất nhiều tiền bối vui lòng dìu dắt hậu bối.

Cái tên tiểu nhân âm hiểm giống như Tùy Trần thì lại là ngoại lệ!

Phòng làm việc to như vậy mà lại cực kỳ trống trải, hai màu đen trắng đơn giản nhưng cũng nói lên rằng chủ nhân của nó không phải là người thân thiết gì.

Loại cảm giác này, khiến Thịnh Đản căng thẳng, xoa xoa đôi bàn tay, lại liếm liếm môi, lo lắng liếc trộm về phía người đàn ông ngồi phía sau bàn làm việc.

Thân là người nắm trong tay công ty quản lý người mẫu IN lớn nhất trong nước, tuy tuổi đã ngoài bốn mươi nhưng Lâm Cẩm vẫn duy trì vóc dáng không thua gì người mẫu, mặc dù diện mạo không tính là đẹp trai, nhưng mà nghe nói quyền thế trên thương trường rất mạnh, thực chất bên trong cũng có liên quan đến xuất thân của người đàn ông đó mà thôi.

Giờ phút này, người đàn ông mặc tây trang màu xanh dương, chín chắn, hai tay khoanh trước ngực, lười biếng tựa đầu vào ghế, ánh mắt sắc bén nhìn vào ảnh chụp người mẫu.

Thịnh Dẫn đến, nhưng vẫn không thể mang lại chú ý quá lớn với người đàn ông, sau khi chỉ nói một câu “Cứ ngồi tự nhiên”, người đàn ông cứ tiếp tục bận việc...Nghề nghiệp.

Tình huống như thế còn phải duy trì bao lâu?

Có phải đợi đến khi người đàn ông tan việc mới nhớ tới sự tồn tại của cô?

Nghĩ tới đây, Thịnh Dẫn lấy hết dũng khí nặn ra một tiếng ho khan, cố gắng muốn gây sự chú ý của đối phương, “Khụ!”

Cô thành công, ánh mắt Lâm Cẩm thoáng dời khỏi tấm ảnh, khoe miệng vẽ ra nụ cười xinh đẹp, “Thật xin lỗi, tìm tôi có chuyện gì?”

“Tôi. . . .” Nụ cười thật quý dị, nhìn thì rõ là đẹp mắt, nhưng lại khiến cho người ta không thể gần gũi, không giống với thái độ lạnh nhạt ngay từ đầu của Tùy Trần, đó là loại “đa mưu túc trí” giả dối.

Điều này làm cho Thịnh Dẫn nhất thời không biết lên tiếng thế nào, cô ấp úng một lúc, nghĩ tới lại không thể từ bỏ như vậy, liền hít sâu một hơi, thẳng thắn nói rõ mục đích đến, “Tôi muốn ký hợp đồng với IN.”

“A.” Nghe vậy, người đàn ông không kìm lòng được mà cười ra tiếng, nụ cười cũng không phải hoàn toàn không có lý do, “Cô có biết, mỗi ngày tôi gặp bao nhiêu người muốn ký hợp đồng với IN không? IN không phải cơ quan từ thiện.”

“Bọn họ là bọn họ, tôi là tôi!” Lời nói nghe rất có khí thế, nhưng bàn tay đang nắm chặt được che bởi bàn làm việc thì sớm đã ướm mồ hôi.

“Khác biệt ở chỗ nào?” Từ ngày IN sáng lập đến nay, người dám nói dám làm thì Lâm Cẩm thấy nhiều, Thịnh Dẫn cũng không có chỗ đặc biệt nào.

Sở dĩ có hứng thú nghe cô nói xằng nói bậy như vậy, là bởi vì người kiêu căng – ngạo mạn như cô, Lâm Cẩm đã quá quen rồi.

“Tôi không sợ khổ cũng không sợ mệt, coi như không có thiên phú trời cho giống như bọn họ, cũng sẽ cố gắng hơn bọn họ. Chỉ cần cho tôi cơ hội, tôi nhất định có thể hết khổ. . . .”

Lời nói hùng hồn cùng lý lẽ của cô, Lâm Cẩm cũng không nghiêm túc lắng nghe, tròng mắt của người đàn ông từ từ nheo lại, quan sát gương mặt trước mắt này, chợt lên tiếng cắt đứt lời nói cả cô, “Cô tên gì?”

“A? Thịnh, Thịnh Dẫn, Thịnh trong nở rộ, Dẫn trong sinh ra.”

Thịnh Dẫn, những người lấy cái tên buồn nôn như thế này sẽ không nhiều đi.

“Tên rất được, vì nó, tôi có thể suy nghĩ sẽ cho cô cơ hội, chẳng qua tôi thường không mua bán lỗ vốn. Trước hết, hãy cho tôi thấy được thực lực của cô, tôi mới có thể suy nghĩ xem có nên ký với cô hay không.”

“-_-|||. . . .” Chỉ bởi vì tên cô sao? Thịnh Dẫn không thể không sinh ra hoài nghi.

“Như vậy đi. Công ty có buổi huấn luyện, nếu như biểu hiện đủ xuất chúng, sẽ có cơ hội việc làm, cũng sẽ suy tính ký hợp đồng chính thức, nhưng mà sẽ cực kỳ vất vả, cô có thể chịu đựng sao?”

“Có!” Thịnh Dẫn loại bỏ tất cả hoài nghi, lớn tiếng đáp lại.

“Ừ, tôi sẽ sắp xếp. Không có chuyện gì khác nữa, thì tôi còn bận công việc.”

(o) Chuyện này không phải đang nằm mơ chứ?

Thịnh Đản còn tưởng rằng mình phải chuẩn bị tinh thần kháng chiến lâu dài, quá trình này còn thuận lợi ngoài ý muốn.

Mặc dù chưa chính thức ký hợp đồng, nhưng được đào tạo ở IN, cũng khiến không ít người mẫu “vót đầu cho nhọn” muốn tiến vào đây.

Quả nhiên, chỉ cần vị ôn thần như Tùy Trần không có mặt ở đây, thì vận số của cô thật là tuyệt diệu!

10. Chương 10

— — Đây, bạn tốt của cậu rất có can đảm đấy, cứ nhiên khiến cho Cẩm ca mở miệng vàng, đưa cô ấy chen chân vào khóa đào tạo. Buổi tối tôi cùng cô ấy ăn tối chúc mừng, ở chỗ cũ, cậu giải quyết xong công việc thì cứ tới đây luôn nhé.

Thời điểm nhận được lời nhắn của Thích Huyền, Tùy Trần vắt hết óc hồi tưởng thật lâu.

Bạn tốt của mình? Ai vậy?

Sau khi loại bỏ vô số danh sách, một khuôn mặt căn cốt tươi cười hiện lên trước mặt anh — — Thịnh Đản?
!

Anh cảm thấy có chút ly kỳ, cô gái này quen biết Thích Huyền lúc nào? Còn quen biết đến mức mời người ta ăn cơm chúc mừng sao? Mà trên danh nghĩa vụ scandal thì anh là bạn trai cô, lại phải thông qua người khác mới biết được tin tức này, có phải không hợp thói thường?

Nhưng, nghĩ tới nghĩ lui, trừ Thịnh Đản, anh cũng nghĩ không ra người nào khác.

Sau khi kết thúc hành trình cuối cùng của ngày hôm nay, anh lập tức lái xe ô tô chạy tới chỗ cũ theo lời nói của Thích Huyền.

Đó là một nhà hàng nằm ở khu vực hẻo lánh, trang hoàng rất lịch sự tao nhã, bởi vì hương vị rất đủ tiêu chuẩn, thường thì nếu Tùy Trần cùng bọn Thích Huyền ăn cơm, cũng sẽ lựa chọn nơi này.

Cho nên, người phục vụ ở cửa vừa nhìn thấy anh, ngay cả hỏi cũng miễn, mà trực tiếp dẫn anh tiến về phía căn phòng bao dưới đất.

So với đại sảnh trên lầu, ánh đèn nơi này mờ mờ hơn, thời điểm đẩy cửa vào, bên trong đã có không ít người ngồi. Bất luận là dưới tình huống nào, lực thu hút người khác của Thích Huyền không cho người ta hoài nghi.

Anh đảo mắt nhìn khắp gian phòng bao, mỉm cười gật đầu cùng với một số người có chút quen biết qua loa hỏi thăm, ánh mắt tìm kiếm đến người Thịnh Đản đang xem thực đơn.

Thấy bên cạnh cô vẫn còn chỗ trống, anh trực tiếp đi tới gia nhập.

Cảm thấy ghế dài bên cạnh bỗng bị lún xuống, Thịnh Đản không ngần ngại, tiếp tục chuyển chú thưởng thức hình ảnh món ăn mê người trên thực đơn.

“Có cần gì nữa không?” Sau một lúc lâu sau, cô khách khí hỏi thăm mấy người bạn mà Thích Huyền tìm đến, thấy mọi người từng người lắc đầu, cô khép thực đơn lại, giao cho nhân viên phục vụ.

Từ đầu đến cuối, cả quá trình, cô chỉ bỏ quên Tùy Trần, giống như người ngồi bên cạnh chỉ là không khí.

Hơi thở rõ ràng ớn lạnh như vậy, ngay cả là người bọn họ không quen, người qua đường Giáp Ất Bình Đình cũng có thể cảm thấy được, huống chi là Tùy Trần.

“Được vào khóa đào tạo rồi hả? Chúc mừng.” Anh không để lại dấu vết cau mày, mơ hồ cảm thấy một tia hơi thở không đúng lắm, ngại vì có quá nhiều người không liên quan ở đây, nên cũng không truy hỏi. Giống như ngày thường thì Tùy Trần sẽ dùng giọng điệu quen thuộc chủ động đáp lời.

“Cám ơn.”

“ . . . . .” Cảm ơn? Cứ như vậy?

Không cần phải nói rõ ràng, vì sao không đề cập chuyện này với anh? Không giải thích việc chúc mừng tìm Thích Huyền mà không tìm anh?

Một cảm giác hít thở không thông, không hiểu cùng bế tắc ở trong cổ họng, anh im lặng không nói, bưng ly rượu đỏ trước mặt lên, uống một ngụm, chất lỏng an tĩnh trong miệng, tràn ngập vị ngọt chất nồng đậm, xâm nhập vào đáy lòng.

Mắt thấy cô ngồi bên cạnh hình như không có việc gì làm mà liếc nhìn điện thoại di động, anh càng cảm thấy bức mình, nặng nề hạ cái ly xuống, hơi nghiêng thân thể, “Thịnh Đản. . . . .”

Lời nói của Tùy Trần mới vừa nói được câu đầu, giống như không cẩn thận chạm vào chốt mở công tắc, cô chợt đứng lên, “Thật xin lỗi, tôi muốn đi toilet một chút.”

Sau khi nói xong, cô cười xòa, khiêm tốn lại kính cẩn thụt lùi đi ra cửa.

Khi mỉm cười, lúc tầm mắt đối diện với Tùy Trần thì Thịnh Đản bỗng nhiên che giấu ý tốt, không giống người khác mà quay đầu nhìn nhau chằm chằm.

Đủ để thấy, cô đối với anh oán hận đã không còn từ ngữ nào có thể miêu tả được rồi.

Cho dù đã nhắm mắt làm ngơ, Thịnh Đản vẫn không tan được oán hận nồng đậm này, vẫn bao phủ dưới mỗi bước chân.

“Nói chúc mừng gì chứ, cũng chỉ giả bộ mà thôi! Kỳ thật là từ đầu đến cuối hy vọng tôi không có liên quan gì với IN đi, không làm được mà vẫn còn ghi hận việc tôi phá hỏng chuyện tốt của anh. Tôi kiềm nén, tại sao lại có loại đàn ông như vậy chứ? Còn nhiều thời gian, tương lai có nhiều thời gian trồng cây tạo người, vẫn còn đối với chuyện ngày đó canh cánh trong lòng sao? Vậy mà còn muốn mượn tay Đỗ Ngôn Ngôn đẹp suy nghĩ này của tôi sao, hừ, Không chết, cũng không chết! Chính là muốn chọc giận anh tới chết!” Cô vừa dùng lực đập giày cao gót, vừa không ngừng lăm lăm phát tiết.

Coi như thành công tiến thân vào khóa đào tạo, nhưng Thịnh Đản vẫn không có cách rộng lượng quên lãng việc Đỗ Ngôn Ngôn gây khó dễ.

Cảm giác vừa đụng chạm hay có liên quan đến Tùy Trần, cô cũng chưa từng trôi qua suông sẻ.

Hoàn thành trang điểm, rửa tay xong, sau khi ổn định lại tâm tình, Thịnh Đản nhìn mình trong gương, nhíu mày quét xuống một nụ cười giả tạo.

Khẳng định cảm xúc khó chịu đã được che giấu tương đối tốt, cô mới đưa tay kéo cửa phòng rửa tay ra.

— — Âm.

Vừa mới tiến vào hành lang, một đôi tay đột nhiên mọc ra, dựa sát qua bên tai cô, phía sau lưng cô chống đỡ trên tường.

Thịnh Đản chợt cả kinh, theo bản năng muốn rời khỏi, lúc ấy đã muộn, đôi tay của chủ nhân sớm đã đoán trước được động tác kế tiếp của cô, phong kín tất cả đường lui.

Ưa thích việc chặn đường lui của người khác, trừ Tùy Trần ra thì còn có ai.

Tay phải của anh nâng lên, chống đỡ bên tai cô, trên mặt bao phủ một tầng sương mù dày đặc, ngưng mắt nhìn cô chăm chú.

Ánh mắt này, khiến Thịnh Đản cảm thấy có chút miệng đắng lưỡi khô, cô khấn trương nuốt nước miếng, cá tính không chịu thua khiến cô kiêu căng ngẩng đầu lên, cùng anh đối mắt nhìn nhau.

“Tôi đắc tội với cô sao?” Tùy Trần dần dần ý thức được, anh nhất định phải chủ động mở miệng nói gì đó, nếu không cô sẽ luôn giả cầm vờ điếc.

“Đắc tội gì chứ, thiệt là. Chú là tiền bối, cho dù làm chuyện xấu xa gì cũng coi như không thấy, đó cũng là đang giáo dục người mới, tôi nên cảm ơn ngài đã ân cần dạy bảo mới đúng. . . . .”

“Có gì khó chịu thì nói ngay, không cho phép rùng mình, không được gọi tôi là chú, không nói lời ẩn ý.” So với việc anh quen dùng giọng điệu lạnh lùng tra hỏi, thì giọng điệu quái gở của cô càng có lực sát thương hơn.

“Rất cuộc anh có tư cách gì mà lúc nào cũng không cho phép tôi làm như vậy, không cho phép tôi như vậy!” Cô vốn không thật sự khó chịu như vậy, nhưng vừa nhìn thấy khuôn mặt xem ra dường như rất vô tội kia, hỏa khí vô danh liền nảy lên.

“Không phải chúng ta đang truyền xi căng đàn sao?”

Anh đang nhắc nhở cô, giữa bọn họ có hiệp nghị. Sau khi Thịnh Dẫn nghe rõ, càng nghiêng răng nghiêng lợi, sao cô có thể nghèo túng đến mức nhảy lên thuyền giặc thế này, “Anh cũng nói là truyền xi căng đàn, cũng không phải là thật sự có cái gì. Tiền bối, làm phiền anh nếu có thời gian rảnh rỗi của một ngày nào đó, thay em nói một tiếng với vị Đỗ tiểu thư kia, em thật sự không có ý gì đối với anh.”

“ . . . . . Cô đã gặp Ngôn Ngôn rồi sao?” Rất cuộc, anh mơ hồ có chút hiểu vì sao tối nay cô khác thường rồi.

“Thiếu gia giả ngu, tình cảm hai người tốt như vậy, chẳng lẽ lại không biết cô ta chính là giám khảo đặc biệt trong tuyển chọn của IN sao? Tôi còn nghĩ rằng tại sao anh lại đột nhiên tốt bụng thế. Cư nhiên đưa trang phục cho tôi, còn khích lệ tôi...mẹ tôi nói không sai, bầu trời sao có thể đột nhiên rớt xuống bánh thịt, ngày nào đó nếu thực sự rớt xuống cũng nhất định có độc. Vị Đỗ tiểu thư kia, lúc nhìn thấy tôi mất cũng phát hỏa rồi, thì sao nữa? May nhờ anh không phải người thích làm việc thiện, nếu ngày nào đó định tặng trang phục cho bọn nhỏ nhà nghèo vùng núi cao, tôi sẽ báo mẹ, có phải bà ấy định đem tập thể người chôn sống rồi hả?”

Hắn dù bận vẫn ung dung nghiêng đầu qua, nhìn bộ dáng kích động và thao thao bất tuyệt của cô.

Cô thật đúng là tức giận không ít, cứ tuôn ra những lời trách móc như vậy, mà không thở gấp, giống như hận không để tia ý thức để trong lòng, trút hết toàn bộ khó chịu ra ngoài.

Tùy Trần kìm lòng không được mà cười nhẹ ra tiếng, thuận tay véo một cái lên gò má tức giận đến mức đỏ bừng của cô, vốn định nói gì đó, nhưng ánh mắt trong lúc vô tình lại bắt gặp một bóng dáng lén lút.

Trực giác theo bản năng trở nên cảnh giác hơn, anh thu nụ cười lại, nhíu nhíu mày, nghiêng người che chắn cho Thịnh Dẫn, “Có ký giả (phóng viên), lên xe rồi nói.”

“Nhưng còn chưa thanh toán, tôi đồng ý mời Thích Huyền ăn cơm. . . . .” Thịnh Dẫn còn rất lý trí, chính sự trước mặt, ân oán cá nhân có thể tạm thời để sang một bên.

Nghe vậy, anh quét mắt xuống, ý vị sâu xa nhìn chằm chằm.

Thịnh Dẫn cảm giác thấy ánh mắt giống như đang nói —— đợi lát nữa sẽ tính sổ với cô.

Anh có sổ sách gì cần tính với cô à? Phải là cô có rất nhiều sổ sách còn chưa tính toán rõ ràng với anh mới đúng chứ?

Không đợi cô suy nghĩ rõ ràng, Tùy Trần đã đi về phía quầy tính tiền bằng thủy tinh, cô đần độn – ngây ngốc đứng đó, mãi đến khi anh lấy ra thẻ ngân hàng thanh toán hóa đơn, mới ý thức được là anh thay mình tính tiền.

— — Không thể mắc nợ anh nữa, nếu không với loại người cá tính âm tình bất định kia, nói không chừng ngày nào đó đột phát ý tưởng đòi cả vốn lẫn lời.

Đây là suy nghĩ đầu tiên lóe lên trong đầu Thịnh Dẫn, nhưng hiển nhiên bây giờ không phải là thời điểm so đo vấn đề này, cô lấy lại tinh thần thì Tùy Trần đã trở lại trước mặt cô, nhạy cảm liếc mắt về phía sau lưng thấy người ký giả kia đang móc máy chụp hình ra, lập tức lôi kéo cô bám theo nhân viên làm việc, đi hướng về phía cửa sau.

Giống như trộm xuyên qua phòng bếp, đi ngõ nhỏ, liên tiếp chạy như điên tới bãi đỗ xe. . . . . Các pha trình diễn như thế này Thịnh Dẫn chỉ thấy qua ở trên ti-vi.

Cô vẫn cảm thấy pha trình diễn này quá khoa trương, dù là minh tinh nói chuyện yêu đương cũng không cần như vậy chứ? Sự thật chứng minh, không có chút khoa trương nào, cho dù không nói chuyện yêu đương, ngay cả cùng kẻ thù gây gổ cũng không có người nhận ra.

“Chạy. . . . . Chạy hết nổi rồi. . . . . Mặc kệ, không. . . . .” Cô há to miệng, thở hổn hển, chống đỡ vào cây cột bên cạnh bãi đỗ xe, hỏi.

Tiếng bước chân vang vọng trong bãi đỗ xe trống trải đã cho cô đáp án tốt nhất.

Ý thức được việc cấp bách, người ký giả vẫn không nản lòng như cũ, ngay cả nghỉ ngơi cô cũng không dám, lập tức cùng Tỳ Trần co chân chạy.

Thịnh Dần gần như đã không còn nhận biết được phương hướng nữa rồi, trong đầu chỉ có ý nghĩ duy nhất, không quan tâm đến cái gì khác, cứ xông về phía trước là được rồi. Nhưng ngay khi cô hứng khởi xông lên, thì một lực hút lại hút cô sang một bên.

Chờ đến khi cô phản ứng lại thì cô đã nặng nề ngã vào chỗ ngồi phía sau của xe hơi rồi.

“A!” Suy nghĩ còn chưa theo kịp, cô theo bản năng phát ra tiếng kêu sợ hãi.

Thật may là cô kịp thời che miệng mình.

Thịnh Dần có chút sợ hãi chuyển động con người đen nhánh, ánh mắt thông qua kính chắn gió, nhìn thấy người phóng viên kia đứng cách đây không xa.

Vì né tránh tầm mắt của đối phương, Tỳ Trần dùng sức đè cô nằm ngang ghế sau, ngay sau đó thân thể của mình cũng nghiêng theo.

Nhưng mà bởi vì động tác quá mạnh lại quá vội vàng, anh không có thời gian lo lắng góc độ quan trọng. . . . .

Cô cứ như vậy, mờ mịt nhìn môi anh tiến đến càng ngày càng gần, càng ngày càng gần, thẳng tắp hướng tới mặt của cô. . . . . Cuối cùng bốn mắt nhìn nhau ở khoảng cách gần. . . . . Cô thậm chí có thể nhìn rõ ràng, thấy mình phản chiếu ra từ trong con người anh. . . . .

11. Chương 11

Không khí giống như ngưng trệ lại, Thịnh Dần cứ ngây ngốc, không ngừng nháy mắt.

Đây là tình huống gì? Khoảng cách gần như vậy, phải hôn sao? Nhưng mà tại sao môi cô lại không có cảm giác gì?

Trong truyện cổ tích, hôn môi phải có cảm giác như điện giật, cảm giác mềm mại cũng không có, ngược lại cảm thấy tay tê tê, cơn tê dại kia vẫn truyền đến từ mu bàn tay lan tràn đến toàn thân.

Một lát sau, cô bừng tỉnh.

Loại cảm giác đó chỉ có người yêu nhau hôn môi mới có, cô lại không thích Tỳ Trần, sao có cảm giác điện giật.

Không đúng. . . . .

Tư thế bây giờ là, cô nằm ngang ghế sau, mà anh nghiêng người đè lên trên người cô; cô lấy tay che miệng, mà anh hôn lên chính là. . . . . Tay của cô? !

So sánh với người đang chuyên chú quan sát ký giả ở ngoài xe – Tỳ Trần, thì tiêu điểm chú ý của cô đều tập trung ở tư thế mập mờ của hai người, gương mặt ửng đỏ ầm ầm nổ tung.

Càng làm cho Thịnh Dần cảm thấy ảo não chính là cô lại có thể cho rằng cảm giác này không coi là hư, môi của anh thật mềm. Khoảng cách nhìn gần như vậy, mới phát hiện lông mi của anh thật dài, cũng không thua kém Thích Huyền, mỗi một lần mi mắt khẽ chớp, lòng cô không không chế được mà khẽ run. Mãi cho đến khi cặp mắt mê hoặc lòng người kia chuyển động, trong giây lát điều chỉnh tiêu điểm lên trên mặt cô.

Cô chợt hoàn hồn, chính xác là giống như bị điện giật, giật nảy người, cổ sức đẩy Tùy Trần ra.

“Chạm tay vào lưng mà thôi, không cần kích động như vậy.” Luồng sức đẩy tới đột ngột, khiến Tùy Trần bất ngờ không kịp phòng ngự, mạnh mẽ đập lưng vào cửa kính phía sau. Anh cau mày, xoa cái gáy bị đau, liếc xéo cô.

Lời này khiến Thịnh Đản chợt dạ mà giấu tay ra sau lưng, không cam lòng khi lộ ra vẻ không lịch sự trước mặt anh, ấp úng một lúc, thật vất vả cô mới bình tĩnh lại, “Người nào, người nào kích động, chỉ vì tôi bị anh ép đến không thở nổi.”

“Thật sao?” Anh cố ý kéo dài âm cuối, thấy ký giả đi xa, dứt khoát ngồi dậy, lười biếng đỡ lấy đầu, xuyên qua bãi đỗ xe, không tính ánh đèn, quan sát vẻ ngượng ngùng trên mặt cô, không nhìn được liền muốn trêu chọc cô, “Tôi còn tưởng rằng, bởi vì lần đầu tiên tiếp xúc thân mật với một người đàn ông, cô đang lưỡng lự có muốn hay không tùy ý cho cô một nụ hôn đầu đáng giá.”

“Ai mà thèm! Nụ hôn đầu gì đó đương nhiên là dành cho người trong lòng rồi!” Cô xoay người, không chút suy nghĩ mà rống lên.

“Thật sự là lần đầu tiên.” Ngón tay anh di động, dời đến bên môi, che lại nụ cười trộm.

Thịnh Đản tinh mắt chớp được đằng sau ngón tay thon dài là miệng anh đang nở nụ cười, cô đương nhiên cho rằng đó là cười nhạo, nổi giận, “Như thế nào, chưa được mối tình đầu làm vậy sao? Anh cho rằng ai cũng vượt quá giới hạn giống như anh sao?”

“Không có mối tình đầu mà cũng dám dùng quy tắc ngầm, anh rất quyết đoán.”

“Anh rất hiểu rõ về tôi sao? Cái gì đều không hiểu rõ thì không nên tự cho là đúng, rồi cứ thế kết luận về cuộc sống riêng của người khác.”

“Vậy còn cô, rất hiểu rõ tôi sao? Vượt quá giới hạn gì đó, hình như cũng thuộc phạm vi cuộc sống riêng tư nhỉ?”

“.....-|||” Anh trả thù thật sự rất nặng, “Tình huống khác nhau, tôi tận mắt chứng kiến anh và Đỗ Ngôn Ngôn. ....”

“Cô nhất định phải dùng câu vượt quá giới hạn để hình dung sao?” Anh đột nhiên dựa người vào thành ghế, vẻ mặt nghiêm chỉnh nhìn cô.

Đó là ánh mắt khiến người ta rợn cả tóc gáy, thấy vậy, tâm Thịnh Đản hết hoảng.

“Tôi không thích giải thích, cho nên những lời này chỉ nói một lần, cô hãy nghe cho kỹ, tôi thích cô ấy, thích lâu rồi, tôi không chấp nhận bất cứ ai dùng câu vượt quá giới hạn hoặc quy tắc ngầm ... Để hình dung quan hệ giữa hai chúng tôi.”

Anh nói rất nghiêm túc, dường như Thịnh Đản cũng nghe rất nghiêm túc.

Nói đúng hơn, cô kinh ngạc đến mức không biết nên lộ ra vẻ gì khác.

— — Tôi thích cô ấy, thích lâu rồi.

Thịnh Đản nằm mơ cũng không nghĩ đến, câu nói khiến người ta buồn nôn lại thâm tình đến vậy, nhưng mà lại tràn đầy khí chất âm u lạnh lẽo thoát ra từ trong miệng Tùy Trần.

“Còn nữa, tôi rất bao che, là người của tôi, cho dù làm sai chuyện gì, tôi cũng không dễ dàng tha thứ cho kẻ nào nói xấu cô ấy như vậy trước mặt tôi. Nếu như trong cuộc thi tuyển chọn, cô ấy làm gì khiến cô không vui, tôi thay cô ấy nói xin lỗi. Nhưng mà, nếu như muốn tôi vì thế mà trách mắng cô ấy, vậy rất xin lỗi, cô còn chưa đủ tư cách.”

Những lời nói khó nghe lại cay nghiệt tiếp tục được nói ra, nhưng lý quái là lần này cô không chán ghét anh nổi rồi.

Tim cô đập mạnh và loạn nhịp, môi hé mở nhìn về phía anh, nghiêm túc nhìn ánh đèn chiếu rọi xuống, giống như tiền bạc, sáng rực khiến người ta không thể dời mắt. Mặc dù khóe miệng đã nhếch lên, nhưng chuyển động hài hòa, ai sẽ nghĩ tới, một người đàn ông như vậy, lại một lòng như thế này.

“Nếu vậy, sao còn muốn tôi phối hợp với anh diễn trò đạn mù? Thích cô ấy như vậy, sao còn sợ công khai?” Nếu như những lời nói của anh là thật, thì đó cũng chỉ là một đoạn tình yêu mà thôi, lại không phạm pháp, cần gì phải che che giấu giấu.

“Bởi vì không thể nói.” Anh quay đầu, nhìn về phía ngoài cửa xe.

“A. . .” Mặc dù trả lời rất lập lờ, nhưng Thịnh Đản cũng không còn truy vấn tận gốc nữa.

Cô nghĩ, mỗi người hoặc nhiều hoặc ít cũng có chút chuyện không muốn người khác biết. Bọn họ cũng không thân quen đến mức có thể thẳng thắn nói rõ tình hình, nếu anh không muốn nói, cô cũng không hỏi.

Nhưng đúng lúc này, Tùy Trần bỗng nhiên lại lên tiếng, “Lần đầu tiên tôi nhìn thấy cô ấy là năm năm trước, anh trai tôi dẫn cô ấy đến trước mặt tôi, nói với tôi: “Nếu không có chuyện ngoài ý muốn, sau này cô ấy chính là chị dâu của cậu.””

Anh thẳng thắn đến mức ngay cả bản thân anh cũng kinh ngạc.

Cô gái bên cạnh thậm chí còn coi như người không quen thân, trước đó không lâu, anh còn nhận định là cô đem tin tức bán cho tuần san. Thế nhưng, những chuyện không nên nói với bất kỳ ai này, anh lại không tự chủ được mà thổ lộ với cô.

Đó là loại cảm giác rất vi diệu, cô lẳng lặng ngồi bên cạnh, dùng cặp mắt trong suốt tập trung nhìn anh, để cho anh cảm thấy hình như bọn họ quen biết từ lâu rồi, lâu đến mức ở trước mặt cô anh không che giấu chỗ nào, và cũng không cần phải giấu giếm.

Cuối cùng anh tổng kết, có lẽ gặp gỡ với người không thể so sánh - tầm thương như Thịnh Đản, không nên nhìn bọn họ đều đã biết hết, hơn nữa trong thời gian qua rất hiểu rõ, xác thực cô không giống như người nhiều chuyện, thế nên không kiêng kỵ gì cả mà đem bí mật đè nén trong lòng nói ra.

“Này, vậy. . . . . Vậy cô ấy là của anh. . . . .” Lại một lần kinh ngạc, lần này Thịnh Đản ngốc trệ lâu hơn.

“Chị dâu tương lai của tôi.” Anh giải thích tường tận, còn thêm nụ cười tự giễu.

“(o). . . . .” Trời ơi, đây là quan hệ hỗn loạn như thế nào? ! Bọn họ còn không thân quen, không cần nội tình khiến người khác không biết vạch trần ra cho cô xem chứ? Muốn cô cho đáp án như thế nào đây?

Ủng hộ hành động hoang đường của anh? Hay là tuân theo đạo đức của mình trách cứ anh?

“Tôi cũng biết rõ là không nên, nhưng tôi thích cô ấy, đến mức không cách nào tự kiềm chế nổi nữa rồi.”

Lần đầu tiên anh nhìn thấy Đỗ Ngôn Ngôn là năm anh mười chín tuổi, vừa bước vào giới người mẫu, vẫn còn có tình yêu đầu tiên; một năm kia, cô ấy mới tốt nghiệp đại học, làm tiểu biên tập ở Nam style .

Anh từng chút tích lũy quan hệ của mình, không vì mình, mà là để cho cô nhanh chóng lên vị trí tư bản.

Quan hệ của bọn họ vẫn thuần khiết trong trắng, mà kiềm chế chân tình u mê kia, vẫn xem cô ấy và anh trai là một đôi.

Cho đến khi anh đứng vững trên cái giới này, mà cô cũng ngồi vững lên vị trí chủ biên Nam style . Hai bên chất chứa mập mờ, tại một đêm nào đấy, bị rượu cồn thúc đẩy bỗng nhiên bộc phát.

Đến nước này, cũng không thể cứu vãn lại được.

Cô ấy có thủ đoạn, từ lần đầu tiên nhìn thấy cô tỉnh lại trong khuỷu tay mình thì Tùy Trần liền biết, anh sẽ càng ngày càng không thể rời bỏ cô ấy, muốn rút người rời đi, còn khó hơn so với tưởng tượng.

“Anh trai anh. . . . . Anh ta vẫn còn không biết sao?” Thịnh Đản nhớ lại lần trước xông vào gian phòng bọn họ thì nghe được một ít lời nói, giờ mới hiểu được.

Khi đó, Đỗ Ngôn Ngôn từng nói: anh nói xem nếu như anh ta biết chúng ta là gì trong căn phòng này sẽ làm ra chuyện điên khùng gì?

Thì ra là ý tứ như vậy, theo lời thuật lại thì người thay Đỗ Ngôn Ngôn bao gian phòng lâu dài kia là Tùy Trần ca ca đi, mà khi đó cô ấy còn cũng với am trai của bạn trai làm loại chuyện đó, nếu như bị đối phương biết, sao có thể không điên?

Anh lắc đầu, coi như là trả lời.

“Nhưng mà trước kia những chị em mê luyện báo cáo. . . . Anh ta hoàn toàn không nghi ngờ sao?”

“Cho nên tôi mới phải cần cô giúp một tay để là mờ nhạt tiêu điểm.” Mặc dù anh trai của anh không quan tâm đến những chuyện hư hỏng của Làng giải trí, nhưng nếu như sự việc âm ỉ, lấy thủ đoạn lúc nào cũng nhúng tay vào chuyện bất quá của ký giả, anh trai anh sớm muộn gì cũng biết.

“Vậy hai người không thể cứ tiếp tục như vậy nữa, một ngày nào đó giấy không gói được lửa, lần trước là bị tôi bắt gặp, lần sau có khả năng sẽ bị người khác bắt gặp, coi như anh nguyện ý cho phí bịt miệng, người ta thu tiền lại không muốn tuân thủ lời hứa chỗ nào cũng nói ra. Huống chi, nếu như cô ấy cũng thích anh, thì nên có lựa chọn. . . .”

“Cũng không phải tất cả mọi người đều cảm thấy cứ lên giường chính là tình yêu. Từ rất nhiều người mà nhìn, tình yêu nam nữ, chỉ theo như nhu cầu. Anh trai tôi có thể cho cô ấy, ít nhất bây giờ tôi không thể.”

“. . . . Anh nghĩ là Đỗ Ngôn Ngôn đối với anh chỉ có nhu cầu, không có cái khác?” Thịnh Đản nhắm mắt lại mới nói ra câu này không lộn xộn, lời nói trực tiếp quá mức cay độc, vượt quá trình độ của cô, cô không nói ra miệng.

“Ừ.” Ánh mắt anh buồn bã, biết rõ quan hệ này thật nực cười, nhưng vẫn mê muội chấp nhận. Hoặc là, nói chính xác hơn, thứ cô muốn cần bản cũng không phải anh, mà là hư vinh.

Từ ngày lau súng cướp cò, sau khi tỉnh lại, cô ấy liền nói rõ ràng với anh: tôi sẽ không chia tay với anh trai anh, nhưng tôi lại thích cảm giác ở chung với anh, chúng ta theo như nhu cầu, không can thiệp chuyện của nhau, OK không?

OK, tại sao không OK, đối với anh mà nói, có thể ở chung một chỗ với cô đã thỏa mãn lắm rồi.

Không thể quang mình chính đại ôm cô, hướng bạn bè giới thiệu, nói: “Đây là người phụ nữ của tôi”, quan trọng sao?

Lúc ấy anh cảm thấy không quan trọng, nhưng dần dần, anh phát hiện đối với người đàn ông mà nói, cảm giác nói to những lời thề ước đó vô cùng quan trọng.

Anh không muốn cô cười với bất kỳ người đàn ông nào ngoại trừ anh.

“Anh nói những điều này với tôi. . . . Là vì sao?” Đề tài tiến hành đến đây, Thịnh Đản thật sự không biết đánh giá như thế nào. Theo cô, người đàn ông cơ trí này, sao lại làm ra những chuyện cực kỳ mất lý trí này.

“Không vì sao, chỉ là muốn tìm người nói ra.”

Trong mắt cô hiện lên nét thương hại, sau đó lại cảm thấy không quá thích hợp, thứ anh cần không phải là sự đồng tình của người khác. Thu hồi những cảm xúc không thích hợp, cô nhún vai cười cười, giơ tay lên vỗ vỗ anh, “Được rồi, sau này anh có chuyện không vui thì cứ đến tìm tôi để nói, tôi rất biết khuyên bảo người khác. Cho dù có là bạn, tôi cũng không muốn anh làm chuyện trái với đạo đức, nếu có thể tôi sẽ không ngừng khuyên anh lý trí mà buông tay. Nếu cô ấy không thích anh, cần gì phải vậy chứ.”

Không phải là anh chưa thử qua thoát khỏi vũng bùn này, tiếc rằng vô dụng. Cô ấy in dấu ấn quá sâu, lau không hết. Loại cảm giác này, không yêu người khác, sẽ không hiểu rõ.

Vì vậy anh không nhận được mà than thở, “Chờ cô yêu rồi, cô liền hiểu được.”

“Thôi đi, nói gì yêu hay không yêu, nếu không phải tình yêu, tôi thấy đầu anh cần bản là bị cửa kẹp rồi, lại còn kẹp đến vui vẻ chịu đựng, cười chết người, thiếu cô ấy thì anh sẽ thế nào?” Thịnh Đản kích động quá mức, không tránh khỏi mở miệng không suy nghĩ.

Ở trong ấn tượng của cô, tình yêu có lẽ sẽ không giống truyện cổ tích đẹp chói lọi như vậy, nhưng cũng không nên như vậy.

“Thiếu cô ấy ít nhất còn có ngày trả hết. . . .” Thế nào cũng tốt hơn bây giờ, ngay cả bản thân anh cũng nắm chặt không rõ, bao lâu mới có thể thoát khỏi quan hệ nực cười này.

Rốt cuộc là yêu bao sâu mới có cảm khái này?

Đối với người chỉ chứng kiến qua quan hệ ** thành thực của bọn họ như Thịnh Dần mà nói, tạm thời vẫn còn khó lý giải.

Cô cũng không cảm thấy cần thiết lý giải, tựa như Tùy Trần thường nhấn mạnh, dù thế nào đi nữa bọn họ đồng thời xuất hiện cũng không nhiều lắm, mặc kệ có bao nhiêu người nói anh là yêu khác người, sau khi cũng anh hoàn thành nhiệm vụ làm tan vụ việc trước, cũng liền nhắm mắt làm ngơ?

12. Chương 12

Chính vì ôm ý nghĩ này, Thịnh Dần bắt đầu công việc mới ở IN.

Mỗi ngày đối mặt với thời khóa biểu chi chít, cô dần dần ý thức được, khoảng cách để mình đạt được ước mơ còn rất xa vời.

Đừng nói là người mẫu, cho dù là trở thành người mẫu số một, cũng không phải là chuyện đơn giản như trong tưởng tượng.

Có lẽ những người gào to với cô cũng nói không sai, người hoàn toàn không trải qua khóa đào tạo quy củ để trở thành người mẫu giống như cô, thì rất khó leo cao.

Cho nên Thịnh Dần chỉ có thể nỗ lực hơn người khác mà thôi.

Người ta vừa tan lớp thì về nhà, còn cô lưu lại tiếp tục luyện tập; người ta còn đang ngủ, còn cô trời vừa sáng liền rời giường, bắt chuyến xe điện ngầm sớm nhất để tới phòng học, thừa dịp vẫn chưa có người nào, ôn tập lại bài học ngày hôm qua.

Ngay cả khi tất cả những người mới cùng học đều nhận được công việc, chỉ có cô từ đầu đến cuối không có, Thịnh Dần vẫn như cũ cảm thấy không nên nóng nảy, tin chắc cố gắng sẽ có hồi đáp.

Sự thật chứng minh, niềm tin của cô rất đúng, hồi đáp của cô đã tới, vui mừng thường đến lúc người ta lơ đãng buông xuống!

“Thịnh dần sao? Hôm nay cô không có khóa học, đúng không?”

Lúc mà lời nói Nhậm Sâm truyền tới từ trong điện thoại truyền đến, thì Thịnh Dần đang đánh răng, hàm răng đầy bọt gặt đầu, sau khi ý thức được đối phương không có mặt ở đây, mới vội vàng rút bàn chải đánh răng ra, phun bọt trong miệng ra, trả lời: “Đúng vậy, chẳng qua tôi đang định đến lớp học, dù sao ở nhà cũng không có việc gì để làm. . . .”

“Là như vậy. Chương trình hôm nay, Thích huyền muốn sáu người mẫu chuyên đề, có người đột nhiên thông báo rút lui, cô có thể đi cứu vãn kết quả không?”

“. . . .” @ - @!

“Cô có nghe không vậy?”

“. . . .” Tôi có thể tham gia chương trình? !” Cô đương nhiên là đang nghe, vì nghe quá nghiêm túc, mới không dám tin vào tai mình.

Còn tưởng rằng cô phải chịu đựng đến trước khi kết thúc khóa học, mới có cơ hội lộ diện.

Đây không phải nằm mơ chứ!

“Ừ, khổng chế chút, đừng thét chói tai trong điện thoại, lỗ tai tôi không chịu nổi. . . .”

“A a a a a a!” Như anh đã dự liệu trước, điểm mấu chốt anh còn chưa nói, tinh thần Thịnh Đản đã bay bổng rồi.

Sau khi đến Đài Truyền Hình, từ trong miệng nhân viên làm việc mà Thịnh Đản biết được, tạm thời lui thông báo chính là không có trợ lý chủ trì.

Trước kia chương trình của Thích Huyền, Thịnh Đản cũng thường xem, mỗi kỳ sẽ thay chủ trì, tùy theo chủ đề mỗi kỳ, tạo hình không giống nhau. Vì hấp dẫn ánh nhìn, bình thường trợ lý chủ trì sẽ mời những cô gái có vóc dáng và diện mạo xuất sắc.

Nói như vậy công việc của các cô ấy chủ yếu chính là bình hoa di động, lúc mở màn thì nói chuyện phiếm vài câu với Thích Huyền, sau đó thì duyên dáng đứng một bên không phải làm gì nữa.

Nghe qua rất đơn giản? Đúng là rất đơn giản.

Nhưng tại sao lúc đến phiên cô lại thay đổi?

Nhớ tới hình ảnh khi đó khiến khách quý khó chịu nhìn mặt, Thích Huyền nói: “Thịnh Đản, cô tới đây muốn làm mặt quỷ xấu nhất - kinh hãi nhất sao.”

Dùng phương pháp thảo luận gì đây vò để đảm bảo mình là đẹp trai, thời điểm có năng lực khiến cho đối phương mặt mày nhăn nhó, Thích Huyền nói: “Dùng bằng dính dính lông chân đương nhiên mặt mày nhăn nhó, không tin. . . . . Lê Giáng Sinh, cô qua đây, để tôi làm mẫu cho bọn họ nhìn.”

Nghiên cứu điệu bộ đi trên sân khấu của người mẫu, đột nhiên ngã sấp xuống, nét mặt dữ tợn của Thích Huyền nói: “Lê Giáng Sinh, cô ngã xuống, để cho Nhị Hào có cơ hội bắt cá đặc tả.”

. . . . . _|||, Làm ơn! Tại sao những sự tỷ trước đây chỉ cần bày ra tạo hình duyên dáng là được, mà cô lại không ngừng hóa trang xấu xí? ! Đây là tiết mục giải trí rất bình thường, không phải tiết mục chính người chứ? !

Nhân viên làm việc bắt đầu vội vàng thu dọn đồ đạc còn cô đã bị hành hạ đến chỉ còn dư nửa sức lực, dù vậy, Thịnh Đản cũng không dám lộn xộn, toàn thân vẫn cứng nhắc như cũ, đứng tại chỗ.

Đây coi như là kết thúc rồi sao? Cô hoàn toàn không có bất kỳ kinh nghiệm nào, không thể làm gì khác hơn là đem việc nhờ giúp đỡ chuyển hướng nhìn nên người quen biết duy nhất - Thích Huyền.

Anh thuận tay đưa giấy tờ cho trợ lý, tháo tai nghe cài trên quần áo, hình như quên mất sự tồn tại của cô, trợ lý Biên Hoà vừa tán gẫu cũng đi về phía sân khấu.

Có phải gọi anh không? Ngay lúc đồ vật trang trí lễ Nô-en lay động, muốn nói lại thôi thì Thích Huyền đột nhiên dừng bước.

“Kết thúc rồi, còn đứng ngốc ở đó làm gì?”

Cuối cùng, anh cũng nhớ tới cô. Thịnh Đản trừng mắt nhìn, có chút vô dụng, “Kết thúc rồi hả? Tôi có thể chuyển động sao?”

“Kết thúc, tôi tới giải huyết giúp cô.” Bộ dáng của cô thoát nhìn rất khôi hài, còn muốn bị điểm huyết, đứng nghiêm, ngay cả lúc nói chuyện cũng chỉ có con ngươi di động. Thích Huyền buồn cười đi về phía cô, làm như thật, đầm đầm mấy cái lên sống lưng cô.

“Hô. . . . .” Cô rất phối hợp mà thở ra một hơi nặng nề, giống như dây cót bị lleso căng, y hệt như thần kinh chợt được thư giãn, hơi mềm nhũn. Thiếu chút nữa thì cô trờ tiếp ngồi “phịch” dưới đất, may mà Thích Huyền đỡ kịp.

Trong lúc vô tình bàn tay nắm lấy bàn tay, Thích Huyền mới phát hiện bàn tay cô đầy mồ hôi lạnh, anh cười khanh khách, “Đều nói với cô đây là ghi hình rồi phát sau, coi như làm sai cũng có thể cắt bỏ, không cần khẩn trương như vậy.”

“Xong rồi, có phải biểu hiện của tôi rất tệ không?” Nghe vậy, thần kinh Thịnh Đản căng thẳng lần nữa.

“Là cực kỳ tệ.” Anh dừng một chút, cường điệu bổ sung, “Nhân phẩm rất tệ.”

“A?” Này này, cô thừa nhận có lẽ cô không có thiên bẩm, nhưng không cần tăng lên vấn đề nhân phẩm chứ?

“Hẹn tôi chúc mừng, rồi lại trọng sắc khinh bạn, không chào mà đi, may mà tôi giải quyết tốt hậu quả, bây giờ ngay cả câu giải thích cũng không có. Tôi nói, lễ Giáng Sinh, cô liền không có chút cảm thấy hành vi của mình rất không cao thượng sao?”

. . . . . Một lời trúng đích, Thịnh Đản có chút áy náy khi bị đâm trúng. Nếu như không phải Thích Huyền chủ động nhắc tới, cô thậm chí đã quên hoàn toàn sự việc kia, chuyện này càng khiến Thịnh Đản cảm thấy áy náy.

Sau khi phản ứng kịp, cô liên tục gật đầu, khom lưng cười nói xin lỗi, ra vẻ 12 vạn phần thành ý, “Thật xin lỗi, thật sự rất xin lỗi. Ngày đó là bởi vì có ký giả, cho nên mới không kịp chào hỏi mà đã rời đi, thật ngại quá.”

Thấy cô thật sự rất áy náy, Thích Huyền há hốc miệng, thậm chí suýt chút nữa cười ra tiếng.

13. Chương 13

Thật ra thì chuyện đêm đó, anh căn bản không để trong lòng, nhìn thấy Thịnh Đản mới đột nhiên nhớ tới, nói vậy là muốn trêu chọc cô mà thôi. Bình thường mà nói, biết những người bạn kia cũng rất bận, những việc như thế cũng thường xảy ra, sau đó mọi người cũng chỉ thuận miệng nói một câu: “Hôm đó có chuyện xảy ra” lấp liếm cho qua chuyện.

Nhưng cô. . . . . Giống như là hận không thể quỳ xuống chịu đòn nhận tội. Thích Huyền quay đầu, nín cười, nghiêng chơi đùa, “Một câu thật xin lỗi là được sao? Tôi tiêu hao nhiều như vậy. . . .”

“Nếu không thì hôm nào đó tôi mời anh ăn cơm nhận tội được không?” Thịnh Đản trộm liếc anh, thử dò hỏi.

“Đừng âm ỉ, tất cả mọi người đều rất bận, hôm nào đó ai rảnh rỗi. Hôm nào không bằng hôm nay, đi luôn hôm nay, tôi bảo trợ lý đặt bàn.” Vừa dứt lời, liền biến thành hành động rồi.

_ |||, Sư huynh, có phải Thái Thương gấp rút rồi sao?

Dù sao cũng lo lắng đến tình hình kinh tế túng thiếu của cô, phải cho cô chút thời gian để kiếm tiền chứ!

Ngấm lại chuyện ở nhà hàng Italy liền biết, với thân phận bây giờ của bọn họ, ngay cả ăn cơm cũng cực kỳ xem trọng đi, nói không chừng đơn một tí liền chọn hơn một ngàn thứ. . . . . Chỉ nghĩ như vậy thôi, mà Thịnh Đản đã cảm thấy nhức nhối đau lòng toàn thân rồi.

Vậy mà, trên đường đi cùng Thích Huyền đến bãi đỗ xe, triệu chứng đó của cô biến mất hoàn toàn, thay vào đó là bộ mặt kinh ngạc.

“Này, gốc à? Tôi đang hỏi cô phải nói chứ. Ăn đậu nhúm thì không thành vấn đề đi, có phải sợ nóng nổi mụn không?”

Mắt thấy cô trở mắt đứng nhìn ở trước xe, Thích Huyền dừng bước, đẩy cô hoàn hồn.

“Đi ăn đậu nhúm sao? Mỗi nồi cũng chỉ 20 đồng, đậu nhúm gì chứ? Bảy đồng là tôi có thể ăn những đồ ăn vặt, mà tôi cũng thích món canh tương và nồi đậu nhúm đấy?” Rốt cuộc, sau cơn chấn động cùng kinh ngạc, cô cũng tìm thấy giọng nói của chính mình.

“Nếu không thì sao?” Anh thuận tay mở cửa xe thay Thịnh Đản, buồn cười hỏi ngược lại.

“Tôi cho rằng. . . . . Cho rằng với thân phận của mấy anh, ăn cơm sẽ kén chọn, đương nhiên là phải ăn tiệc lớn.” Cô có chút ngượng ngùng thì thầm.

“Tôi cũng không phải chuyên gia ẩm thực.” Anh thưởng cô một cái nhìn xem thường, không khỏi hoài nghi cô thật sự đã xuất đạo một năm rồi sao? Như thế nào lại phỏng đoán chuyện của mình tinh không thiết thực như vậy, phải biết rằng lúc bận rộn công việc, dùng cơm hộp để đối phó ba bữa là chuyện thường xuyên, làm gì có ai rảnh rỗi ngày nào cũng đi ăn tiệc lớn.

“Ngày đó, ăn ở nhà hàng Italy cũng rất đắt chứ sao.” Cô lầu bầu. Cũng bởi vì anh, mà Thịnh Dần mới có thể sinh ra loại hiểu lầm này.

“A, kỳ thật thì nếu như cô cứ kiên trì muốn ăn đồ đắt tiền, tôi cũng chỉ có thể uất ức.”

“Đậu nhúm! Tôi muốn ăn đậu nhúm!” Thịnh Dần nghiêm túc hô to, tỏ rõ thái độ.

Ai muốn ăn đồ đắt tiền, đậu nhúm thật tốt, vừa đỡ tốn kém lại ngon, nghĩ đến nồi canh tương to cùng với nước lẩu tê cay, con người cô không tự chủ phát sáng.

Thích Huyền mỉm cười xoay người, thấy ánh đèn pha sáng chói chiếu vào mắt, ngẩn người. Chắc chắn, mọi việc cũng chỉ vì một cô gái chăm chỉ.

Anh kìm lòng không được giơ tay lên dấm vào gáy cô, “Cô ngốc nhếch lại còn rất đáng yêu.”

“Oa!” Cô theo bản năng kêu đau, rụt đầu lại, phồng má oán trách, lầm bầm, “Rất đau đó.”

Anh không nói chuyện nữa, đề đầu cô, mới vừa định dùng sức nhét cô vào trong xe, lại thấy một ánh đèn pha cách đó không xa chiếu thẳng vào người bọn họ.

Theo bản năng Thích Huyền đưa tay che mắt, tránh ánh sáng chiếu vào mắt, sau đó anh mới từ trong tay híp mắt tìm kiếm nguồn sáng.

Ở chỗ cách bọn họ không xa, một chiếc xe dừng lại, đèn trước xe lóe sáng. Chiếc xe màu trắng rêu rạo, dấu hiệu Tam Xoa Kích, Thích Huyền rất nhanh nhận ra đối phương. Từ từ thích ứng với ánh đèn, anh buông tay xuống, khoe miệng vẽ ra nụ cười nhạt, ngược lại lôi kéo Thịnh Dần đi về phía chiếc xe.

Không đợi Thích Huyền đi tới, chủ nhân chiếc xe đã đề xuống cái nút khiến cửa sổ bên ghé lái hạ xuống.

Thịnh Dần đứng ở sau lưng Thích Huyền, ló đầu ra nhìn, tò mò nhìn qua cửa sổ xe nhìn vào bên trong. Khi tầm mắt nhìn thấy gò má nghiêng của Tùy Trần, cô định cười to, chủ động hướng về phía anh, phát phát tay gọi.

Vậy mà, Tùy Trần ở bên trong xe giống như không thấy, mắt nhìn thẳng phía trước.

“Không phải là tới đón cô ấy chứ?”

Mãi đến khi Thích Huyền chỉ chỉ Thịnh Dần lên tiếng, Tùy Trần mới nghiêng mặt nhìn qua, ánh mắt lạnh lẽo không chút độ ấm quét qua Thịnh Dần, không dừng lại một chút, than thở lại ngửa về phía sau, nhìn về phía Thích Huyền, nói: “Tôi không rảnh rồi như vậy.”

Cái loại so đo cùng với ánh mắt và thái độ như người xa lạ, khiến nụ cười bên môi Thịnh Dần đông cứng, không hiểu ra sao.

Không phải trước đó bọn họ còn rất hòa hợp sao? Sau đêm đó, Tùy Trần thậm chí còn thỉnh thoảng gọi điện thoại quan tâm tình trạng của cô. Bây giờ là như thế nào? Giả bộ xa lạ? Lãnh đạm trên đũa? Cô không nhớ rõ mình lại đắc tội gì với anh.

Cho đến khi, thấy anh cố ý có động tác ngửa người ra sau, Thịnh Dần mới nhìn rõ bên ghế phụ còn có người ngồi, mới bừng tỉnh hiểu ra.

Cô quay đầu, tức giận trợn mắt.

Cũng bởi vì Đỗ Ngôn Ngôn ngồi bên cạnh, cho nên cùng cô lên tiếng chào hỏi đều sợ đối phương hiểu lầm, định làm bộ như không quen?

Phi, thật là đạt.

“Tôi cùng Tùy Trần tới ghi hình.” Bên trong xe, Đỗ Ngôn Ngôn hơi cúi đầu, khoe khoang giơ lên bàn tay nắm chặt tay với Tùy Trần, lời nói mặc dù là hướng về phía Thích Huyền, nhưng ánh mắt của cô ấy từ đầu đến cuối vẫn khóa chặt trên người Thịnh Dần, “Hai người muốn đi đâu sao? Vốn là chúng tôi nghĩ rằng đi đến Đài Truyền Hình sẽ gặp anh, định hẹn anh đi ăn cơm cùng nhau.”

“Tôi mới không muốn làm kỳ đà cản mũi.” Sau khi nói xong, Thích Huyền cong đầu ngón tay gõ một cái vào cửa sổ xe Tuyền Trần, dí dỏm nói, “Yên tâm hưởng thụ thế giới của hai người. Vị bạn gái xì căng đan của cậu, tôi sẵn sàng giúp cậu.”

“Ha ha, vậy cần phải xem chừng cô ấy một chút, đừng làm cho cô ấy quần lấy Tuyền Trần nhà chúng tôi . . .”

Lời nói của Đỗ Ngôn Ngôn đã bị Tuyền Trần chậm rãi đóng cửa sổ xe lại lộ ra mơ hồ, từng chữ từng chữ, bị giọng nói to son chất phần chế nhạo mới hoàn toàn, nghe giống như lời nói đùa mà thôi.

Nhưng Thịnh Đan nghe thấu lại cảm thấy chữ chữ chói tai, đây cũng không phải là nói đùa trêu chọc gì, mà là cảnh cáo.

Cảnh cáo cô tốt nhất là biết tự lượng sức mình, không thì tự rước lấy nhục.

Thịnh Đan rất nhanh nắm bắt tư tưởng, hung hăng mím môi. Đúng, bây giờ cô chính là không tự lượng lực, mới có thể làm tiêu tan niềm khích lức trước với Tuyền Trần, coi như bạn bè; hay là bây giờ tự rước lấy nhục, mới có thể rơi vào vũng nước đục này, làm dạn mù cho bọn họ!

14. Chương 14

Người chế tác chương trình lo lắng đi đi lại lại ở phía sau khán đài, thỉnh thoảng ngược mắt lên nhìn đồng hồ treo tường.

“Lão đại, có phải ngài thật sự không mời được Tuyền Trần đúng chứ?”

Từ nơi không xa, người chủ trì vừa hóa trang xong, từ trong miệng bay ra câu nói, nói ra vấn đề mà người chế tác đang lo lắng.

“Đương nhiên là thật, tôi nói tốt với Đỗ Ngôn Ngôn rồi, cô ấy đồng ý với tôi cho dù trời cũng trời Tuyền Trần mang tới, không phải giả á. Chờ xem, kỳ này, tỷ lệ người xem tivi của cậu nhất định sẽ áp đảo Thích Huyền.” Sau khi suy xét hồi lâu, người chế tác trả lời chắc như đinh đóng cột, càng nghĩ lại càng an ủi bản thân.

Không thể sai, tuyệt đối không thể sai được. Phải biết, vì hẹn người từ trước đến giờ luôn khiêm tốn lại có rất nhiều đề tài như Tuyền Trần tham gia chương trình, bản thân ông đã hao tổn không ít tinh lực (tinh thần và thể lực).

Đang vướng mắc chuyện người đại diện Tuyền Trần không có kết quả, ngược lại, ông cầu tiêu điểm tiếp theo là Đỗ Ngôn Ngôn, mấy giờ đồng hồ mời ra ngoài, sao có thể phạm sai lầm!

“Nhưng cũng sắp đến giờ. . . . .”

Tiếng chất vấn của người chủ trì còn chưa dứt, cửa sau đài liền bị đẩy ra, nhìn thấy nhân viên theo sau Tuyền Trần và Đỗ Ngôn Ngôn bước vào cửa, hai mắt người chế tác tỏa sáng, lập tức tiến lên cười nịnh hót, “Đến đây, nhanh chóng ngồi nghỉ một lát.” Nói xong, tự thân ông động thủ kéo cái ghế bàn trang điểm ra, liếc mắt nhìn Tuyền Trần, khó nén cảm kích đối với Đỗ Ngôn Ngôn nói, “Thật sự làm phiền cô rồi.”

“Không phiền, vừa lúc tôi và Tuyền Trần có chút giao tình, một cái nhắc tay mà thôi.” Đỗ Ngôn Ngôn liếc mắt, khóe miệng chứa đựng nụ cười cao cao tại thượng.

Từ khóe mắt đuôi lông mày cô thoáng vẻ khinh thường, người chế tác không phải nhìn không hiểu, nhưng mà có việc cầu xin người ta, đương nhiên là nên bấm bụng chịu đựng rồi, khi có việc cầu xin người khác, cũng chỉ có thể im lặng nuốt khó chịu.

Thấy ông ta muốn nói lại thôi, Đỗ Ngôn Ngôn tùy ý sờ mái tóc, không chút để ý “hừ” một tiếng, “Có phải không còn chuyện gì nữa không?”

“Đúng, đúng vậy. . . . .” Lời nói mới hiện lên trong đầu, ông dè dặt trộm liếc mắt nhìn Tuyền Trần, thấy anh mặt lạnh ngồi ở một bên lật xem tạp chí, mới lấy hết dũng khí tiếp tục, “Mặc dù chủ đề kỳ này là thảo luận về tạp chí Nam style , chỉ là có thể tán gẫu xì căng đan của Tuyền Trần cùng Thịnh Đan, tôi sẽ tận lực không chế chừng mực. . . . . Không biết. . . . . Không biết cậu ta có thể phối hợp một chút. . . . .”

Nghe vậy, sắc mặt Đỗ Ngôn Ngôn cứng đờ, cô chưa kịp lên tiếng, Tùy Trần chợt nói, “Không thể nào.”

Anh cự tuyệt không chút lưu tình, mặc dù mắt anh chưa ngược lên, nhưng người chế tác đường như cũng cảm nhận thấy mắt anh bắn ra tia sáng sắc lạnh.

“Nhưng. . . .” Người chế tác nuốt nước miếng, vừa nghĩ tới việc từ trước đến nay bị Thích huyền bên kia đè ép tỉ lệ người xem tivi, kiên quyết ngẩng đầu lên muốn cố gắng thuyết phục.

—— Bốp.

Lời nói mới truyền ra, Tùy Trần bỗng dùng sức khép lại cuốn tạp chí trong tay, đứng lên, quét mắt nhìn Đỗ Ngôn Ngôn, “Em từ từ ghi hình, anh đi trước.”

“Tùy Trần!” Đỗ Ngôn Ngôn cố gắng duy trì hình tượng, gằm nhẹ ra tiếng.

Mặc dù rất hữu hiệu khiến anh dừng bước, nhưng vẻ mặt xanh đen của anh không có chút hòa hoãn.

Thấy thế, người chế tác ý thức được nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, làm người vẫn không nên được đăng chân lên đăng đầu là tốt nhất, “Không sao không sao, cứ theo ý Tùy Trần. Tôi sẽ đi giao phó người chủ trì đối chương trình, chúng ta không dùng xì căng đan, không tán gẫu.”

Cho đến khi người chế tác khúm núm rời đi, Đỗ Ngôn Ngôn bỗng dừng thu hồi tầm mắt, trừng mắt về phía Tùy Trần, nụ cười giả tạo trên mặt biến mất trong nháy mắt, “Anh có ý tứ gì? Em nói em với anh ngôn luận, anh không hiểu ra sao cả lại còn tỏ cá tính đùa bỡn gì, hoàn toàn không quan tâm đến mặt mũi của em sao?”

“Cho nên, em muốn nghe anh tán gẫu xì căng đan?” Anh khẽ nghiêng người, hỏi ngược lại, giọng điệu không hề xuôi tai, không biểu lộ chút cảm xúc gì.

“Quan trọng gì, dù sao đều là giả, anh cứ phối hợp với bọn họ tùy tiện tán gẫu cũng được chứ sao.”

A, thật đúng là rộng lượng!

Về mặt anh không chút thay đổi, khẽ gạt đầu, đi về phía người chế tác, “Muốn tán gẫu xì căng đan thì cứ tán gẫu.” Không để ý đến vẻ mặt kinh ngạc của người chế tác, lông mày anh hơi nhíu, có chút phiền não mà vuốt vuốt huyệt thái dương đau nhói, “Nếu không làm chậm trễ tiến độ ghi hình, thì tôi muốn nghỉ ngơi trước, có thể cho tôi một gian phòng nghỉ độc lập không?”

Phiền não? Tùy Trần bày ra vẻ mặt không có chút biểu tình gì, lại có thể xuất hiện tâm tình phiền não? Ngay cả người chế tác cũng hoài nghi mình hoa mắt rồi.

Sau một lúc lâu, ông mới lấy lại tinh thần, dùng sức gạt đầu, “Có thể, có thể! Tôi sẽ dẫn cậu tới đó.”

Người ta sẵn lòng tán gẫu chuyện xì căng đan, còn có cái gì không thể? Bao nhiêu ân huệ đó! Ông gần như có thể suy ra tỉ lệ người xem tivi kỳ này sẽ hùng vĩ đến cỡ nào rồi. Dưới tình huống này, cho dù sẽ làm trễ nãi tiến độ ghi hình, ông cũng không để ý.

Sau khi dẫn Tùy Trần tiến vào phòng nghỉ ngơi, Nhà Sản Xuất biết ý không ở lại lâu, lại còn quan tâm giúp anh khép cửa phòng lại, cũng cảnh cáo nhân viên làm việc không nên quấy rầy anh, tránh cho đại thần bị kích thích đến khi đó lại thay đổi chủ ý.

Cách xa các loại ồn ào, Tùy Trần thở ra một hơi, từ từ nhắm mắt, ngồi xuống ghế.

Anh có chút không rõ, tâm trạng anh hôm nay sao lại mất không chế lần nữa? Chỉ là, khi nghe thấy tên Thịnh Dẫn, trong ngực có ngọn lửa không ngừng trào ra.

Nhớ lại, mi tâm anh càng nhíu chặt hơn, trên mặt khó có được nhiều màu sắc như vậy. Dần dần, Tùy Trần cũng hiểu một chuyện, ví dụ như trong cơ thể có ngọn lửa vô danh, nguyên nhân —— giống như người chế tác kia nói, người phụ nữ lan truyền xì căng đan với anh!

Truyền đi mọi người đều biết, thậm chí có một đám người cảm thấy hứng thú muốn biết rõ.

Cô à? Cô lại hoàn toàn không cảm thấy, song đôi ra vào Đài Truyền Hình với Thích Huyền, hoàn toàn không nghĩ đến nếu bị ký giả thấy sẽ truyền đi tin tức gì sao?

Lần trước vì quay phim thử, trong đám người ngoài đường phố lôi kéo tay của đàn ông bị ký giả chụp được, thì cô chính miệng đồng ý sẽ không để ọi việc phát sinh như thế nữa?

Càng nghĩ, Tùy Trần càng thấy giọng điệu này nuốt không trôi.

Anh bỗng mở mắt ra, lấy điện thoại di động ra, lưu loạt soạn tin nhắn, giận dữ dè xuống phím gửi đi.

. . . . .

Lúc Thịnh Đản vẫn làm kiêu ngạo nhẵn nại dùng tác phẩm lớn kia, ánh mắt cô yên tĩnh như không có việc gì mà hưởng thụ bữa tối.

Sự việc không liên quan đến Thích Huyền, cô đương nhiên không thể giận chó đánh mèo, càng không thể đem cảm xúc biểu hiện ra ngoài làm ảnh hưởng bữa ăn của anh ta.

Huống chi. . . . . Cho dù bị vợ chồng ôn thần đối đãi đến mức làm mình bị tức giận giống như vạn kiến đốt thân, cô vẫn không có tiền đồ suy tính thay Tùy Trần. Theo cách nói của anh, trong chuyện lúc đó của anh và Đỗ Ngôn Ngôn, người biết cũng không nhiều sao? Rốt cuộc Thích Huyền biết bao nhiêu, Thịnh Đản cũng khôn rõ lắm. Vì không để cho tâm tình mình không ổn định mà nói bậy bạ hại đến anh, cô lựa chọn im lặng không nói, tất cả những tức giận, không cam lòng, uất ức giống như thức ăn đưa vào trong miệng, cố gắng nuốt vào.

Đáng tiếc, kiểm chế của con người có tốt đến đâu, cũng không chịu được khiêu khích nữa, còn có loại khiêu khích không biết từ đâu mà đến!

Nhìn thấy trên màn hình điện thoại di động hiển thị tin nhắn của Tùy Trần gửi đến, cô hận đến nghiến răng nghiến lợi, nắm chặt chiếc đĩa trên tay, có loại kích động muốn bẻ gãy chiếc đĩa cho hả giận.

— Xin tuân thủ quy tắc trò chơi.

Quy tắc trò chơi? Phi! Không phải là hi vọng cô nhớ thân phận của mình, bản thân nên an phận, đừng làm rối loạn quan hệ với anh.

“Thật sự đủ rồi!” Đối diện, Thích Huyền đầu tiên là sững sờ, liếc nhìn cặp đĩa hy sinh oanh liệt kia lòng lấy hy sinh chiếc đĩa, trong kinh hoàng có chút quan tâm.

“Không phải là chỉ cùng anh chào hỏi thôi sao, đó cũng là do tôi không nhìn thấy Đỗ Ngôn Ngôn ngồi bên cạnh, có cần để trong lòng thế không? Lại còn khoa trương đặc biệt nhấn tin cảnh cáo tôi, có phải bệnh thần kinh không vậy! Tưởng tôi muốn có dính dáng đến anh sao? Làm ơn, tốt xấu gì tôi cũng là con gái, ngay cả yêu cũng chưa nói qua, liền truyền ra xì căng đan gì đó, là ai hy sinh tương đối lớn? Anh có biết bởi vì anh mà bên ngoài người ta nhìn tôi thế nào không, nói tôi ham hư vinh, nói tôi vì thành côn mà không từ thủ đoạn nào. . . . . Tất cả những chuyện này đều do anh làm hại, anh làm hại á! Nếu không muốn dính líu nhiều với tôi, vậy thì đi tới trước mặt truyền thông giải thích đi, nói ra chân tướng, tôi ước gì cả đời không có qua lại gì với anh!”

Cô cực kỳ tức, chỉ lo trút hết những buồn bực trong lòng, miệng không ngừng liên thoảng, nhận thấy vẻ mặt Thích Huyền có vẻ kinh ngạc, Thịnh Đản mới đột nhiên dừng lại lời nói, ý thức được mình nói sai.

“Ha, ha ha, đây là lời kịch tôi nhìn thấy trong cuốn sách ngày hôm qua, có phải rất buồn cười không, ha ha ha. . . . .”

-_-||| Hồngбет, Thịnh Đản, làm sao mi có thể nghĩ ra lý do thoái thác rách nát như vậy chứ. Ngay cả mình cũng cảm thấy qua loa tác trách, muốn lừa gạt Thích Huyền à?

Xong rồi, lần này thật sự xong rồi.

“Lẽ Giáng Sinh.” Thích Huyền đặt đĩa xuống, nghiến ngấm ngấm nhìn bộ dạng hoảng loạn của cô, cười khê, “Cậu ta không đáng để cô bảo vệ như vậy.”

15. Chương 15

— Cậu ta không đáng để cô bảo vệ như vậy.

-- , Cái này gọi là gì!

Cô bảo vệ Tùy Trần sao? Chữ cô nói ra thật đau mà chua xót giống như máu và nước mắt trong sử sách, những câu này lại là tố cáo hành vi xấu xa của anh. Điểm nào? Không có một chút điểm nào là bảo vệ anh mà? !

Chờ một chút. . . . . Cô không phải rối rắm, sai trọng điểm rồi.

Thịnh Dẫn nghi ngờ nhú đôi mày thanh tú lên, vẫn lâm vào trầm tư. Nghe lời nói của Thích Huyền, tựa như không chỉ biết một chút việc ở bãi đỗ xe, mắt thấy Tùy Trần cùng Đỗ Ngôn Ngôn tay trong tay, mà anh ta cũng không có chút kinh ngạc nào, thậm chí ngay cả Tùy Trần cũng không che giấu; nghe cô oán trách, anh ta làm ra phản ứng không phải kinh ngạc mà “Thì ra cô chỉ là đạn mù”, và — — cậu ta không đáng để cô bảo vệ như vậy.

“Mười chín tuổi, cậu ta đã xuất đạo, cũng vào năm ấy, anh trai cậu ta mang Đỗ Ngôn Ngôn đến trước mặt cậu ta. Rất không may, cậu ta đối với Đỗ Ngôn Ngôn là vừa thấy đã yêu, thậm chí tình nguyện lui về phía sau bức màn lót đường thay cô ta, che chở đến khi cô ta lên vị trí chủ biên của Nam style . Nếu như không phải vì sánh đôi với Đỗ Ngôn Ngôn, thì có lẽ cậu ta rất thành công, không lui thân về sau làm chậm trễ nhiều năm như vậy mới tính đến sự nghiệp của bản thân.”

“. . . . .” Thịnh Dẫn khó nén vẻ kinh ngạc, ghen hòng nhìn chằm chằm vào anh ta.

Quả nhiên, Thích Huyền biết nhiều hơn cô.

“Tôi quen biết Tùy Trần cũng được năm năm rồi, cùng nhau xuất đạo, lại gần như cùng thời gian ký hợp đồng với IN. Cô cảm thấy, có chuyện gì của cậu ta mà tôi không biết?”

Có đạo lý, rất có đạo lý. Nghe những lời anh ta nói, cô phát hiện vừa nãy mình thay Tùy Trần có hành động giấu giếm giấu giếm thật là ngu xuẩn.

Tùy Trần có bao nhiêu bạn bè thân thiết với người quen sơ, cô không biết; lại có bao nhiêu bạn bè không có gì che giấu nhau, cô cũng không biết; quá khứ của anh, cuộc sống của anh, những chuyện liên quan đến anh, tất cả cô đều không biết. . . . . Ai, thật ra thì bọn họ căn bản là người xa lạ, cho dù đêm đó Tùy Trần nói nhiều với cô, bởi vì dễ dàng thổ lộ với người xa lạ mà thôi.

“Cho nên, về sau nếu như có chuyện bức bối thì đừng để trong lòng, có thể tới tìm tôi trút giận, lúc nào cũng hoan nghênh.” Anh ta ngẩng đầu gõ bàn một cái, nói, gọi tinh thần cô về, đồng thời cũng thoáng nhìn thấy trong mắt cô chột lóe lên chút mất mát. Loại mất mát này khiến Thích Huyền cảm thấy quen mắt, cũng cảm thấy kinh hãi.

“Thật sự có thể?” Thịnh Dẫn có chút không xác định, hỏi lại. Tìm Thích Huyền trút giận, có tính là không tuân thủ quy tắc trò chơi không?

“Tôi giống như người bán đứng bạn bè sao?”

Thịnh Dẫn không chút suy nghĩ, dùng sức lắc đầu.

“Tùy Trần cũng được, cô cũng được, đều là bạn của tôi, chuyện không nên nói cho dù có chết tôi cũng không nói ra.”

“Vậy sau này làm phiền anh rồi!” Đôi tay cô nắm quyền, vẻ mặt ngưng trọng, nhưng cũng không tìm được mà hiện lên vui vẻ.

Thật tốt quá, rốt cuộc cô cũng tìm được người có thể tâm sự. Phải biết những chuyện rách nát kia giấu trong bụng quá lâu rồi, ngay cả Lục Y Ti cũng không thể nói. Thịnh Dẫn có dự cảm, nếu như tiếp tục kìm nén nữa thì cô sẽ phát điên, bây giờ có thể giải thoát rồi.

“Không phiền.” Khóe miệng Thích Huyền ẩn chứa nụ cười, nhỏ giọng, do dự chốc lát mới dặn dò, “Lễ Giáng Sinh, nhớ phải quản tim mình thật tốt, đừng yêu Tùy Trần, cô sẽ bị tổn thương vô cùng nặng.”

“Làm sao có thể? Tuyệt đối không thể!” Gần như lúc Thích Huyền nói ra, thì Thịnh Dẫn liền kích động hô to ra tiếng.

Yêu Tùy Trần? Haaaa...! Haaaa...! Haaaa...! Cô rất tin, đây là chuyện buồn cười nhất mà năm nay cô nghe được.

Nếu quả thật có một ngày như vậy, hoàn toàn có thể liệt vào kỳ tích thứ chín của thế giới rồi.

Kỳ tích thứ chín của Thế giới, khả năng xuất hiện cực kỳ nhỏ, nhưng không có gì là không thể xảy ra.

Ví như, đối với xì căng đan từ trước đến giờ, Tùy Trần vẫn muốn tránh, thế nhưng bây giờ lại còn nguyện ý nhắc tới ở trên chương trình. Mặc dù không rõ ràng thừa nhận có quan hệ, nhưng người ta nói — — nói liền mồm là: Thịnh Đản cá tính rất tốt, không có tâm cơ gì, ở chung một chỗ với cô rất thoải mái, chúng tôi trò chuyện như bạn bè bình thường, quan hệ không giống như trong tưởng tượng của mọi người, nhưng tương lai thế nào thì rất khó bảo đảm, tôi không thích nói nhiều, chỉ hy vọng giới truyền thông cho chúng tôi không gian để kết bạn.

Lần đầu nguyện ý công khai nói chuyện xì căng đan, liền mạnh mẽ tuôn ra lời nói như vậy, quả thật không khác gì gián tiếp thừa nhận, có thể thấy, ngay cả người chủ trì cũng chán nản muốn ngừng phát chương trình cải tử hồi sinh này rồi.

Sau khi người chế tác nhận được thống kê tỉ lệ người xem tivi kỳ này, cười không khép miệng. Rốt cuộc! Rốt cuộc có thể áp đảo chương trình của Thích Huyền!

Nhưng sự thật chứng minh, lão vui mừng quá sớm. . . . .

Kỳ tích cũng giống nhau, trong chương trình của Thích Huyền xảy ra chút vấn đề, Thịnh Đản ứng cứu, để cho anh ta vẫn an tọa ngồi trên ngai vàng vô địch.

Không giống với trước đây, chỉ dùng những trợ lý xinh đẹp làm bình hoa, mà trong chương trình lần này cô gái bị Thích Huyền làm hại lại làm cho hai mắt người ta tỏa sáng, người xem vui vẻ cười to, đều đang thưởng thức hình tượng cùng phong cách khác nhau của cô. Lại ngẫu nhiên đụng chạm với chương trình của Tùy Trần, càng trực tiếp đưa chương trình kỳ này mà Thịnh Đản đóng không chỉ có tỉ lệ người xem tivi cao, ngay cả số lần truy cập Internet mặc dù bị cách xa nhưng vượt lên dẫn đầu.

Một loạt hiệu ứng hồ điệp bên trong, người một mỗi ứng phó qua mức chính là người đại diện của Tùy Trần — — Thượng Tinh Tinh.

Kể từ khi chương trình kia phát sóng, giới truyền thông không ngừng điện thoại hỏi thăm và đột kích, làm hại cô chỉ có thể tạm thời tắt máy để thư thái.

Vô số mục đích xác minh, tiết mục thông báo nườm nượp tới, mới đầu cô còn có ý định chọn lọc một chút để phụ giúp sự nghiệp của Tùy Trần, nhưng đều vô ích với sự nghiệp của Tùy Trần, đến cuối cùng ngay cả tinh lực để xem kỹ cũng không còn, gặt hết toàn bộ xuống dưới.

Nhìn tên đầu sỏ trước mắt đã tạo ra cho cô bao nhiêu phiền nhiễu, Thượng Tinh Tinh giận đến toàn thân phát run, “Cậu dường như không có việc gì à! Hay không vừa ý tiền lương tôi lấy được quá dễ dàng, cho nên muốn tạo ra phiền toái để tôi sụp đổ một lần? Hay là chê vận khí của cậu quá tốt, muốn thăm dò ranh giới cuối cùng của các fan?”

Nghe vậy, Tùy Trần không chút để ý bước chân vào ký túc xá IN, bĩu môi với người bên cạnh, thoát nhìn rất không kiên nhẫn.

Lửa giận của Thượng Tinh Tinh bốc phát dâng cao rồi, không kiên nhẫn? Cậu có tư cách gì mà không kiên nhẫn chứ! Không phải bản thân cậu gây ra họa sao? !

“Tùy Trần, làm phiền cậu lý trí một chút không chế chút được không? Lấy danh tiếng bây giờ của Thịnh Đản, dính lứu quan hệ đến cô ta không có chút hỗ trợ gì cho cậu, còn có thể liên lụy cậu. . . . .”

“Ban đầu không phải cô đề nghị tôi tìm người làm đàn mù sao?” Anh tự tay bấm đóng thang máy, lên tiếng cắt đứt Tinh Tinh sắp bật thốt lên mấy quy định cứng nhắc kia.

“Nhưng sau đó, tôi lại bảo cậu không nên tiếp tục diễn trò, Thịnh Đản cũng không mua tin tức cho tuần san nữa.”

“Cũng không? Tôi muốn khẳng định không phải.” Chỉ cần có một khả năng nhỏ nhoi, anh đều phải tiêu diệt, phải giấu diếm quan hệ với Đỗ Ngôn Ngôn không chèn vào đâu được mới an tâm. Cái ý nghĩ này, khiến Tùy Trần cảm thấy thoải mái hơn, cũng vì những tích tụ gần đây mà tìm được lý do tốt nhất.

“Được rồi, tôi khẳng định, cô ta tuyệt đối không làm chuyện như vậy.” Thượng Tinh Tinh nhanh chóng đi theo anh vào thang máy, mắt tròn trĩnh, đưa ra đảm bảo như anh mong muốn.

Lời thề son sắt nói ra, khiến Tùy Trần nghi ngờ nhú mày, nghiêng mặt sang bên cạnh, nhạy cảm truy vấn: “Tại sao khẳng định như vậy?”

“... Bởi vì, bởi vì biểu hiện gần đây của cô ta không tệ, Nhậm Sâm bên kia hình như thay cô ta tranh thủ tuyên bố F•Y, tôi nghe Cẩm ca nói nếu như đợt này cô ta làm tốt, có thể suy nghĩ đến việc chính thức ký hợp đồng. Nói như vậy, cô ta chính là người mẫu ký hợp đồng của IN, hành động cử chỉ gì đó cũng nên không chế tốt hơn.”

Cái cách nói này nghe qua thì không chèn vào đâu được, nhưng vẫn không làm tiêu tan nghi ngờ của Tùy Trần.

Anh hiểu rõ Thượng Tinh Tinh, chuyện gì có thể khiến người đại diện lão luyện và quyết đoán nói cà lăm?

Tùy Trần không mở miệng ép hỏi, chỉ là nhìn cô không chớp mắt.

Thượng Tinh Tinh nhìn xung quanh, vội vàng tránh né tầm mắt của anh.

Tinh cảm mà không lời nào có thể miêu tả nói được, biểu hiện chột dạ, càng khẳng định suy đoán của Tùy Trần, anh dựa vào tay vịn bên trong thang máy, dù bận vẫn ung dung nói một tiếng, “Nói thật, cô biết tôi ghét nhất là bị lừa gạt.”

“Vậy cậu phải bảo đảm sẽ không có hành động quá khích nào.” Thượng Tinh Tinh bắt đầu dĩ liễm liễm môi, cũng biết chuyện này thật ra thì không lừa được bao lâu, nếu bọn họ đều biết, một ngày nào đó cũng truyền đến tai Tùy Trần. Thấy anh hồ hững gật đầu một cái, cô mới nhắm mắt tiếp tục nói, “Vậy thì là “chị em yêu nhau” báo cáo không phải Thịnh Đản bán cho tuần san, phải... Đúng, đúng Đỗ Ngôn Ngôn chủ động yêu sách, thật ra thì cũng không có gì á..., một nhóm Ngôn Ngôn lẫn lộn ở nơi này lâu như vậy, còn là rất có chừng mực, là cô ấy chủ động cũng được, ít nhất sẽ không để cho tuần san viết linh tinh...”

Rất tốt, là cô chủ động yêu sách, còn làm như thật chạy tới trước mặt anh khóc lóc kể lể, đổ tội cho Thịnh Đản.

Tùy Trần sẽ không ngây thơ cho rằng cô ấy làm như vậy là muốn nóng lòng công khai quan hệ của bọn họ, cá tính của Đỗ Ngôn Ngôn anh hiểu rất rõ, cô làm vậy để kích thích số lượng lớn tạp chí được tiêu thụ.

Dĩ nhiên, cô cũng rất hiểu rõ anh, chuyện xảy ra đến tai tất nhiên không thể ngăn cản, bởi vì cô chắc chắn là anh nhất định sẽ khắc phục hậu quả tốt.

“Tùy Trần, cậu không sao chứ?” Thấy anh hồi lâu không nói nữa, cũng không có quá nhiều cảm xúc, Thượng Tinh Tinh có chút lo lắng mà yếu ớt hỏi ý kiến.

“Không có việc gì.” Thanh âm nhàn nhạt giống như không bao hàm “thất tình lục dục” nào, căng thẳng chui ra từ môi anh.

“Hô, vậy thì tốt...” Thượng Tinh Tinh không che giấu chút nào mà nhẹ nhàng thở ra, lúc thang máy sắp đạt tới tầng ký túc xá, nói vào chủ đề chính, “Cho nên cậu không cần lo lắng Thịnh Đản sẽ nói lung tung, đã lâu như vậy, tôi nghĩ nếu như cô ta muốn yêu sách thì đã sớm làm rồi. Nếu như vậy, cậu cũng không cần có dính dáng không rõ đến cô ta nữa, giữ chút khoảng cách thì tốt hơn, chớ hồ đồ mà bị người ta lợi dụng.”

“Chậm.” Anh nói nhỏ, lúc cửa thang máy mở ra.

Giống như đang đọc thoại, một chữ cũng không lọt vào tai Thượng Tinh Tinh, cô nhú nhú mày, một cổ dự cảm xấu, “Hả? Cái gì chậm?”

“Bây giờ cô mới muốn tôi kết thúc trò chơi này, chậm.” Nếu trò chơi do cô bắt đầu, khi nào kết thúc tự nhiên do anh quyết định.

“ . . . . .” Phiên toái cô lo lắng cảm nghĩ của nhân sĩ vô tội sao? Đây không phải là trò chơi, không phải trò chơi! Sự nghiệp của anh cũng liên quan đến sự nghiệp của cô á!

16. Chương 16

Hôm nay, cũng không biết ngọn gió nào thổi tới, những đại thần trong IN thường ngày loay hoay như thần long thấy đầu không thấy đuôi, một nhóm lớn nhóm nhỏ, giống như hện nhau cùng ủa vào công ty.

Người duy nhất trong số đó, trước sau đều như tượng gỗ - Thịnh Đản, vậy mà cũng ý thức được, thì ra mình cũng bị coi như vật thể vô hình, bị người ta ghét bỏ.

Nếu như chỉ là bị người khác đối xử bằng cách coi như không khí, có lẽ cô còn có thể vui vẻ chút.

Vậy mà. . . . .

Cô lẽ phép – hòa nhã chào hỏi các vị sư huynh sư tỷ, đối lấy cũng là câu: “Ôi, đừng kêu như vậy, người làm sư huynh hay sư tỷ như chúng tôi làm sao có thể chịu đựng nổi” mọi người cứ giễu cợt như vậy.

Cô không dám lên tiếng mà ngồi một bên lắng nghe các tiền bối giảng thuật và trao đổi kinh nghiệm, kinh nghiệm giảng thuật khôi hài, đối lấy cũng là câu: “Tiền bối Thịnh Đản, những thứ này chị không cần học, chỉ cần dựa vào Tùy Trần thì chị cũng đủ một bước lên mây rồi.” Trêu chọc như vậy.

Thương nghiệp tài trợ trang phục, cô rất rõ ràng mình không xứng cầm lấy, chỉ là ánh mắt yêu thích và ngưỡng mộ nhìn xem một chút mà thôi, một lần nữa vì chính mình mà đưa tới những câu nói chua ngoa—
— À? Sẽ không cần trang phục sao? Theo lời của cô, không phải cỏi hết sẽ tốt hơn sao?

> < khinh=“” người=“” quá=“” đáng!=“” cô=“” không=“”>

Không phải chỉ là khát vọng bạn bè chỉ bảo cô thái độ đối nhân xử thế thôi sao, như vậy cũng sai lắm rồi sao?

Không phải chỉ hi vọng cùng mọi người chung sống hoà với mình, chia sẻ chút phiền não trong lòng vì công việc thôi, như vậy cũng có tội?

Thịnh Đản tủi thân, bất đắc dĩ trốn vào trong phòng họp, một mình lặng lẽ nâng tách cà phê, cảm giác mình và không khí náo nhiệt hoàn thuận bên ngoài hoàn toàn không hợp nhau.

“Đến đây, chờ lâu lắm rồi chứ?”

Đúng lúc này, một thân thể cao lớn tựa vào cửa phòng họp, ngăn lại không khí hoàn thuận vui vẻ bên ngoài.

Thịnh Đản nghe thấy tiếng nói, lập tức xây đắp nụ cười buồn thiu, nhìn Nhậm Sâm chậm rãi tiến vào phòng họp, khéo léo lắc đầu một cái, “Không lâu, không lâu, tôi cũng vừa mới đến, Sâm ca tìm em gấp như vậy là có việc sao?”

“Cho cô.” Nhậm Sâm đưa cái túi trong tay đặt lên bàn.

Thấy thế, Thịnh Đản nghi hoặc mà nghiêng đầu qua, vừa chỉ chỉ túi trên bàn vừa chỉ chỉ mình, sau khi Nhậm Sâm gật đầu, cô mới xác định những thứ kia thật sự là cho cô .

“Ah, tại sao không phải cho tôi trang phục và giày?” Những thứ kia được gói trong cái túi rất đẹp đẽ, cô cẩn thận từng li từng tí mở cái túi ra, giống như sợ làm đau nó vậy. Sau khi thấy những thứ ở bên trong, Thịnh Đản không khỏi sửng sốt.

“Thương nghiệp tài trợ đưa.”

Nhãn hiệu in trên túi, cô nhận ra.

F•Y, mặc dù so với các trang phục mà sư huynh và sư tỷ vừa nhận được, nó không tính là quá nổi tiếng, nhưng đối với Thịnh Đản mà nói, vẫn cảm thấy “thụ sủng nhược kinh”.

o Lại có thương nghiệp tài trợ trang phục cho cô sao? !

“Là như vậy. Sau khi F•Y xem qua chương trình ghi hình của Thích Huyền, cảm thấy có hứng thú với cô, muốn mời cô làm người phát ngôn cho sản phẩm mới của họ. Tôi đã hỏi Cẩm ca, anh ấy cũng muốn cô thử xem. F•Y vẫn luôn do người mẫu của công ty chúng ta phát ngôn, chỉ là hợp đồng gần đây nhanh đến kỳ hạn, có tin đồn là bọn họ muốn làm cho có cảm giác mới mẻ nên định mời công ty khác làm phát ngôn. Ý của Cẩm ca là, nếu cô có thể hoàn thành xuất sắc vai trò này, thì công ty có thể suy tính đến chuyện chính thức ký hợp đồng với cô.”

Lại một sóng kinh ngạc vui mừng đập vào mặt, Thịnh Dần ngạc nhiên.

Chính thức ký hợp đồng? Nhanh như vậy? Không phải cô đang nằm mơ chứ, loại may mắn này cũng quá làm cho người ta bất ngờ rồi. Đờ đẫn hồi lâu, cô mới nghiền ngẫm kỹ lời nói của Nhậm Sâm, “Nên, sẽ không phải là hi vọng tôi có thể tranh thủ quyền phát ngôn lại đây chứ?”

“Nghĩ quá nhiều.” Nhậm Sâm buồn cười “xuy” một tiếng, “Cô cho rằng IN không có ai sao? Nghèo túng đến mức cần cô đi tranh thủ phát ngôn?”

“.....-_-|||” Sâm ca, đôi khi nói chuyện không cần trực tiếp như vậy.

“Cô có thực lực thế nào, công ty rất rõ ràng, yên tâm đi, sẽ không yêu cầu cô đi hoàn thành nhiệm vụ mà không có khả năng hoàn thành. Chỉ là, biểu hiện cô tốt, có lẽ có thể vì công ty tranh thủ một chút điểm ấn tượng. Cho dù nhân hiệu muốn tuyển dụng người mới, bọn họ vẫn có thể ưu tiên suy tính đến người của IN.”

Thịnh Dần ngu ngơ chớp mắt vài cái, sững sốt, cùng cảm thấy khó tin.

Sau khi hưng phấn cùng kích động đi qua, cô bắt đầu nghĩ lại mà thấy sợ sệt, “Nhưng..... Tôi không có chút kinh nghiệm nào, chương trình huấn luyện còn chưa kết thúc, tôi sợ..... Sợ sẽ gây họa..... Không bằng, hãy tìm những người khác đi.”

“Ban đầu là ai muốn tìm cơ hội luân cúi để tranh thủ xuất đầu lộ diện chứ, Thịnh Dần đấy. Hiện tại, cơ hội ở ngay trước mặt, cô không cần sao?”

“Bây giờ, xưa đâu bằng nay á.....” > < chỉ=“” có=“” nghe=“” con=“” mới=“” để=“” mới=“” có=“” thể=“” không=“” sợ=“”>

Nhậm Sâm cau mày, phía dưới nhẹ lay động, mặc dù rất ngại việc cô bám riết không tha, nhưng sự dẻo dai trong quá trình rèn luyện dần dần trôi qua lại cảm thấy tiếc hận.

Khi tầm mắt anh lơ đãng xuyên thấu qua cửa, nhìn thấy hai bóng người đang đi về hướng bên này, ngồi lên bàn hội nghị, khom người xuống, lại gần cô, mở miệng dụ dỗ, “Có phải bây giờ cảm thấy nhất cử nhất động của mình đều bị người ta dùng ống nhòm quan sát, cho nên không dám mất thể diện? Chẳng lẽ cô không muốn bằng thực lực của mình để khiến cho những người không coi trọng cô phải câm miệng sao?”

“Ừm.....” Động tác xảy ra bất ngờ, Thịnh Dần có chút không thích ứng, thậm chí không có biện pháp biểu đạt ý nguyện lưu loát. Cô theo bản năng xê dịch thân thể lui về phía sau, kéo ra khoảng cách với Nhậm Sâm, cánh môi khẽ nhúc nhích, do dự mở miệng, “Không sai, đương nhiên là rất muốn, nhưng tôi cảm thấy vẫn phải suy xét đến thực lực của bản thân mình, mẹ tôi nói, biết rõ không thắng được thì đừng so bì sẽ tốt hơn, chính là Nhất Cổ Tác Khí, hai thì suy, ba thì kiệt.....”

Chưa đủ khuyến khích, khiến để lời nói của cô càng ngày càng không mạch lạc, ngay cả Tả truyện cũng khiêng lên rồi.

Nắm chặt cơ hội cái gì, làm sao lại không nghĩ tới chứ. Chỉ là trải qua kinh nghiệm đã để cho cô hiểu, cơ hội không dễ đến, nếu không thể một kích trúng đích, như vậy thì không cần lãng phí.

—— Ầm.

Chợt, một tiếng vang thật lớn, cắt đứt suy nghĩ rối rắm của Thịnh Dần. Cô đột nhiên cả kinh, theo phản xạ mà rụt cổ lại, nhìn về hướng cánh cửa.

“Quấy rầy chuyện tốt của hai người rồi hả?”

Cô còn chưa kịp thấy rõ người tới, lời nói của đối phương đã bay tới. Giọng điệu lạnh lẽo, thanh âm rét thấu xương, trừ Tùy Trần ra, còn có thể là ai? Quả nhiên, hôm nay đúng là ngày tụ hợp đại thần của IN. Thịnh Đản bị thanh âm cùng tầm mắt rét lạnh kia bắn tới, dọa sợ không nhẹ, cho ra cảm khái duy nhất.

“Nghĩ quá nhiều.” Nhậm Sâm lấy lại tinh thần đầu tiên, cười nhạt, nói nhỏ, đuổi đi áp suất thấp trong phòng họp.

Mặc dù đắc tội Tùy Trần, trước tốt nhất nên lấy lòng người để đảm bảo chuyện bất ngờ, nhưng anh lại kích động còn cô ý giật long trên người sư tử, nguyên nhân rất đơn giản, anh cũng cần sẵn giọng đối tượng.

Nghĩ tới đó, anh đẩy cái kính mắt trên mũi, con mắt bắn về phía người phụ nữ đứng sau Tùy Trần.

“Dù sao cũng nê khóa cửa lại. A Sâm, cậu không muốn sự việc lần trước lại xảy ra lần nữa chứ?” Cũng sắp bị tầm mắt của anh bắn thủng, người phụ nữ cũng không chịu thua, gờ gờ cầm lên, mắt liếc Thịnh Đản, “hừ” lạnh.

Lấy sự việc lần trước? Chuyện gì? Lời nói ý vị sâu xa khiến Thịnh Đản quay về hiện thực, cô căn bản không để ý tư thế đó của cô cùng với Nhậm Sâm có bao nhiêu mờ ám dẫn đến người khác mộng tưởng, cô càng không để ý tới sắc mặt của Tùy Trần gần như xanh mét, chỉ vội vàng nghiên cứu ánh mắt không quá thân thiện phía sau Tùy Trần.

Ánh chiều, chủ nhân của ánh mắt đó cũng là người phụ nữ xấp xỉ tuổi Đỗ Ngôn Ngôn, mặc dù không có phong cách cao cao tại thượng như Đỗ Ngôn Ngôn, nhưng từ trên xuống dưới để lộ ra là người phụ nữ lão luyện – quả quyết, làm người ta không dám thân cận. Cô ta có ngũ quan rất tinh xảo, không phải thanh tú như cô gái nhỏ, mà lại có hơi thở xinh đẹp, thậm chí rõ ràng có chút bức người, mái tóc dài đen mượt buộc thành đuôi ngựa thật cao ở sau đầu, một thân quần áo đen OL riêng biệt nhưng đơn giản, bao gồm hơi thở chuyên nghiệp.

Người này Thịnh Đản có nghe nói qua.

Thượng Tinh Tinh, người đại diện kim bài ở IN, có quyền thế rất mạnh trong giới người mẫu đẳng cấp, trong đó có cả Tùy Trần.

Nghiêm chỉnh mà nói, đây coi như là lần đầu tiên Thịnh Đản nhìn thấy cô ấy, ngay cả cô có ngu đi nữa, cũng mơ hồ nhận thấy được, lần đầu tiên gặp mặt này hình như là có vẻ không vui gì.

So với Thịnh Đản đang không được tự nhiên, Nhậm Sâm trái lại rất khoan thai tự đắc, không để lại dấu vết kéo ra khoảng cách với cô, thu hồi thông dong, “Muốn dùng phòng họp sao?”

“A, cũng không có chuyện gì, hiếm khi Tùy Trần tới công ty, muốn cùng cậu ấy hàn huyên một chút, bên ngoài quá ồn.” Thượng Tinh Tinh cũng lấy lại vẻ mặt tươi cười, tròng mắt rơi trên người Thịnh Đản, “Đúng rồi, nghe nói anh giúp đỡ Thịnh Đản lên sân khấu xuất sắc rồi hả?”

“Ừ.” Anh gạt đầu khách khí.

Ngược lại, Thượng Tinh Tinh rất không khách khí, “A, tôi khuyên anh đừng uống phí sức lực, cho rằng nhất được một người mới hiểu được đùa bỡn một chút, là có thể đấu với tôi sao? Ánh mắt của anh thủy chung cũng chỉ rách nát như vậy! Coi như giúp cô ta a hoa, cũng chẳng qua cho cô ta cơ hội thất bại mà thôi.”

”. . . . . > miệng

17. Chương 17

Chờ cửa thang máy mở ra, Thịnh Đản co rúc ở góc tường, trong đầu đầy là hình ảnh những lời nói ngoan độc của mình.

“A a a a a, Thịnh Đản, mày điên rồi sao, tại sao lại nói ra những lời nói không chịu trách nhiệm như vậy chứ. . . . .” Cô chán nản giật tóc, trách cứ hành động nông nổi của mình.

Lăn lộn một năm cũng không có chút kinh nghiệm của người mẫu trên sàn catwalk, muốn đi thế nào, hay định khiến người khác giật mình chứ?

Ngay cả bản thân cô cũng cảm thấy giống như đang nói giỡn, tại sao Sâm ca không ngăn cô?

Cố gắng lên. . . . . Anh ta vẫn còn có tâm tình muốn cô cố gắng lên. . . . . T__T

Một mớ bông bong bay luẩn quẩn trong đầu cô, không đợi cô rõ ràng, liền bị những lời nói châm chọc thi nhau bay đến làm loạn hơn.

“Cảm thấy hối hận vì lời nói vừa nãy thì bây giờ vẫn còn cơ hội, bây giờ cô có thể quay về phòng làm việc tìm Tinh Tinh, rót trà nói xin lỗi.”

“Ừm ừm, có thể không?” Cô suy nghĩ một chút, đầu cũng không ngẩng lên, vẻ mặt như đưa đám, theo bản năng nói tiếp.

“Có thể. Cùng lắm thì làm cho người ta cảm thấy, cô vừa dựa vào chút kỹ xảo nhỏ trong quy tắc ngầm, dùng thủ đoạn xấu xa để leo lên, lại kích động đến không có đầu óc, hơn nữa, cũng không có chút thực lực nào, thậm chí cô không nên tồn tại như là phân chuột ở trong giới người mẫu.”

Nghe qua thì tương đối thuận miệng nhưng từng câu từng chữ lại chọc thẳng vào chỗ đau của Thịnh Đan.

“Tôi không dùng bất kỳ thủ đoạn xấu xa nào! Cũng không phải là kích động đến mức không có đầu óc đấy! Sớm muộn cũng có một ngày tôi sẽ trở thành người không thể thiếu trong giới người mẫu!” Chỗ hiểm không ngừng đau, tâm lý mà Thịnh Đan mới củng cố xây dựng lên cũng sắp bị sụp đổ. Cô đứng dậy, tay nắm chặt thành hai quả đấm, rống lại.

Người trước mặt lại chỉ hơi nhíu mày, khóe môi nhếch lên một nụ cười yếu ớt mà không phát giác, dường như là sớm đoán được cô sẽ có phản ứng này, anh giơ tay bấm phím đóng thang máy, thuận thể vuốt vuốt cái đầu đang gào lên, “Cô chỉ biết sủa như chó con thôi sao?”

“Anh mới thế!” Chờ sau khi thấy rõ khuôn mặt người trước mắt, Thịnh Đan không được tự nhiên mà quay đầu đi, hàm hừ trừng mắt với Tùy Trần.

“Nếu không phải, vậy thì làm phiền lấy ra chút hành động để chứng minh đi.”

“Tôi hiểu rồi. . . . .”

Trước lúc cô lại một lần nói xằng nói bậy, anh yên lặng lôi kéo cô đi ra khỏi thang máy vừa lúc mở cửa ra, lên tiếng ngắt lời cô, “Sủa lâu như vậy, cô cũng đói bụng rồi chứ? Chi bằng chúng ta, trước tiên hãy lấp đầy dạ dày để bổ sung sức lực cho hạ thể.”

“Anh muốn ăn thì cứ ăn, chuyện này không liên quan đến tôi.” Cô vung tay, cố thoát khỏi kiềm chế của anh.

Là anh nhiều lần nhắc nhở cô, quy tắc trò chơi, quy tắc!

— Nếu không cần gấp, chúng ta không cần gấp mặt, không cần gọi điện thoại, không cần có bất kỳ dính líu gì, dĩ nhiên, càng không cần ăn cơm với nhau, tránh cho tất cả mọi người đều không muốn ăn.

Lời này, căn bản chính là lời thoại lúc trước của anh.

“Cô thường xuyên mời Thích Huyền ăn cơm, có phải cũng nên đến lượt người bạn trai xì căng đan như tôi đây rồi không?” Anh cố ý tăng thêm âm điệu mấy chữ cuối, nhấn mạnh giữa bọn họ có quan hệ không bình thường. Không sai, bọn họ là tình nhân xì căng đan, cho nên anh đói bụng, khát, thậm chí là nhàm chán, đều có liên quan đến cô.

“Tiền bối Tùy Trần, không phải tôi không dám mời ngài ăn cơm, ngộ nhờ lại truyền ra xì căng đan mới mẽ gì đó, khiến bạn gái ngài nhìn thấy, không tốt lắm đâu.”

“Vậy thì đi đến nhà cô ăn.”

Anh còn thật sự rất chu toàn nhé! Muốn ăn của cô lại sợ gây ra phiền phức. Cười đến chết người, rốt cuộc coi cô là gì chứ?

“Không nấu!” Cô oán hận, nghiêng răng nói.

“Vậy thì học.”

“Không muốn học!”

“Vậy thì tùy tiện nấu gì đó.”

“... . . . . . Tùy tiện nấu? Ha, có phải nấu độc được anh cũng uống?”

“Ừ.”

“Ừ” Có ý gì! Nói nhiều mấy câu thì chết sao? Nói chuyện mơ hồ không rõ là chuyện chán ghét nhất!

Dưới tình huống này, cô rất dễ dàng đem âm thanh kia hiểu đơn giản, “Mặc kệ cô nấu cái gì tôi đều sẽ ăn” ...Lời thoại thế này nhé. Anh có tư cách gì mà ý kiến chứ! Cho rằng sau nhiều lần khiến cô tức giận, bán vài mầm cỏ thì cô sẽ quên hết ân oán trước kia sao? Cô xem ra giống không có nguyên tắc như thế sao, giải quyết dễ dàng như vậy sao?

Tùy Trần chui vào ghế lái, khởi động xe, không chút để ý hướng về phía cô, ném một câu, “Tôi thay cô hẹn người huấn luyện gấp, tám giờ sáng mai cô đến phòng học của IN, không được phép tới muộn, tôi ghét nhất là chờ đợi.”

— — Rằm.

Cô cơ hồ nghe thấy tất cả thanh âm phòng tuyến tâm lý không tốt sụp đổ. Chỉ một câu nói đơn giản như vậy, dễ dàng khiến lửa giận tích tụ nhiều ngày ở trong lòng cô tiêu tán hết.

Anh không có hả hê chờ xem kịch vui, cũng không khoan tay đứng nhìn cô thất thố, lại còn chủ động giúp cô? Được rồi, cô chính là không có nguyên tắc như vậy, chính là bị thu phục dễ dàng như vậy.

Mặc dù trong miệng vẫn nhắc đi nhắc lại khó chịu, nhưng cuối cùng cô vẫn mang Tùy Trần về nhà, vẫn còn rất chấp nhận cảm sách nấu ăn vừa mua trong đại học, cực kỳ nghiêm túc muốn thử làm đi làm lại ra một bàn món ăn gia đình.

Chỉ là, việc xuống bếp này cũng giống như trình diễn trên sàn catwalk, không phải dựa vào máy móc là có thể xinh đẹp hoàn thành.

Thịnh Đản buông xuôi, cô cảm thấy mình tương đối không có thiên phú ở phương diện này, vì vậy cuối cùng đặt ở trước mặt Tùy Trần là một bàn tràn đầy thịt sống cùng một nồi lẩu cay thật lớn.

Không nên xem thường cái nồi cay đó, cô cố gắng cống hiến đầy nguồn của pháp bảo — — ba cô tự tay chế biến nồi lẩu cay.

Mãi cho đến hôm sau, Thịnh Đản cũng cảm thấy có chút tiếc.

Đối với Tùy Trần như vậy, rốt cuộc có đáng giá hay không? Cái cá tính hồng бет cùng thất thường của người đàn ông, hoàn toàn không có khái niệm chịu ăn thiệt, lúc nào cũng có khả năng đưa cô lên thiên đường rồi sau đó lại tự tay đẩy cô xuống.

Có khi nào sau khi tỉnh ngủ, anh liền hối hận việc ngày hôm qua đồng ý giúp cô tìm huấn luyện gấp, hay giả vờ quên hết toàn bộ?

Trong lòng Thịnh Đản ôm bất an cùng lo lắng không yên, sáng sớm đã chạy tới phòng học.

Cũng không có chút khác biệt gì so với trước, Đại Sảnh tiểu thư vừa thấy cô, ngay cả hỏi thăm cũng không có, liền mang theo cô đi qua sảnh đến căn phòng ở cuối cùng, cả quá trình đều cực kỳ che giấu tai mắt người, giống như trộm.

Khiến Thịnh Đản thấy may mắn, tạm thời Tùy Trần không giở quẻ, thời khắc cô đẩy cửa phòng học ra, bên trong đã có bốn năm người, hoặc ngồi hoặc đứng. Cô căn bản có chút sợ người lạ, lúc nhìn thấy mấy người lạ thì cả người đều cảm thấy không được tự nhiên, thậm chí lo lắng nhìn xuyên qua tường kính trước mặt quan sát trang phục của mình.

Ách. . . . . Chỗ này không có gì là không hợp lý chứ? Dung mạo cô cũng không kỳ quái chứ? Tại sao những người kia lại nhìn cô bằng ánh mắt kỳ quái như thế kia?

Trong lúc cô đang suy nghĩ, đồng thời những người kia cũng tò mò ngắm cô.

Áo T shirt ngắn tay, quần sooc màu đen, quần áo của cô bình thường đến mức không thể bình thường hơn nữa, khuôn mặt mộc không trang điểm, ngay cả tóc cũng tùy tiện buộc sau gáy. Mặc dù như thế, cũng không có vẻ lồi thối, chỉ có thể nói ở Làng Giải Trí quang vinh chói lọi tràn ngập khắp nơi, cô lồi thối nên có chút không hợp nhau.

— —Bạn bè.

Đây là những lời mà trước đó Tùy Trần giới thiệu về cô gái này.

Nghe qua chỉ là lời nói cực kỳ bình thường. Nhưng mà bọn họ lại không thấy đơn giản như vậy, một nhóm mò mẫm lẫn lộn ở đây nhiều năm như vậy, trừ bọn họ ra, đoàn được nhận từ trung học là anh em như hình với bóng của Tùy Trần, người bạn duy nhất mà anh thừa nhận chỉ có Thích Huyền.

Còn tưởng rằng, tình huống này sẽ vĩnh cửu và tiếp tục giữ vững, không ngờ lại bị phá vỡ bởi một bé gái.

“Tôi tên là Thịnh Dân, Thịnh là nở rộ, Dân là sinh ra. Mấy ngày này, thật sự làm phiền các tiền bối rồi. Tôi tương đối ngu dốt, nếu như có chỗ nào không đúng, xin tha thứ.” Cô nhát gan liếc nhìn những người trong phòng học, lại len lén liếc nhìn đồng hồ treo tường, sau khi xác nhận mình không muộn, mới lấy dũng khí, tự giới thiệu mình để phá vỡ trầm mặc, lại hoàn toàn không ý thức được hình như mình làm cho hoàn cảnh càng trở nên lạnh hơn.

. . . . . Đây thật sự là một cô gái khiến người ta cực kỳ vô thố, chào hỏi thôi mà, không cần cúi người nghiêng 90 độ chứ. Làm ơn, chính thức làm cho long trọng như vậy, bảo bọn họ tiếp nhận thế nào. Kết quả là, mọi người đồng loạt đưa ánh mắt về hướng Tùy Trần, nếu là bạn anh ta, anh ta sẽ tương đối rõ ràng nên ứng phó với tình huống này như thế nào chứ?

Nào có thể đoán được, người được người khác gửi gắm hy vọng, chỉ lo cúi đầu cười trộm.

Thật may là với người xã giao tương đối, Tạ Miếu lên tiếng đúng lúc, “Không cần quá khách khí với đám người này, bọn họ tương đối dễ tính, bị bạo với thô tục ngược lại sẽ vui vẻ hơn.” Nói xong, anh ta giơ tay vỗ đầu Thịnh Dân, ý bảo cô đừng giữ tư thế cúi người chào nữa, cô không mệt, anh ta nhìn cũng mệt rồi, “Tôi tên là Tạ Miếu, tam Thủy Miếu, nghề nghiệp hiện nay là tú đạo (đạo diễn). Cô yên tâm đi, Tùy Trần tự mình dẫn dò, mặc kệ cô phạm lỗi gì, cũng không có ai dám làm gì cô, nhiều nhất cũng chỉ yên lặng mắng cô ngốc đến hết thuốc chữa mà thôi.”

Mặc dù truyền thông rất ít khi đặt tiêu điểm lên người tú đạo, nhưng cái tên Tạ Miếu thì Thịnh Dân sớm đã nghe thấy, chẳng qua là không hiểu rõ, chỉ biết anh ta là con lai Pháp, hiện tại đang làm tú đạo trong nước, ở Trung Quốc cũng coi như người tuổi trẻ tài cao.

“Tam Thủy ca. . . . .” Thịnh Dân rón rén xưng hô theo thói quen, bật thốt lên đầy khấn trương.

Nghe vậy, Tùy Trần cười không chút che giấu.

Khóe miệng Tạ Miếu co quắp mấy cái, “Cô thật đúng là trẻ nhỏ dễ dạy á, bảo cô đừng khách khí, thì cô liền không khách khí rồi!”

“Là Tam Thủy ca có phương pháp dạy bảo.”

“Không cho phép gọi tôi là Tam Thủy ca, tôi tên là Tạ Miếu, Tạ Miếu.”

“Tuân lệnh!”

Đây rốt cuộc là món hàng gì mà Tùy Trần nhặt được, cũng quá thần kỳ, hoàn toàn dễ nói chuyện không thể có cách nào khác đơn thuần hơn Laury, hại anh ta có cảm giác không khi dễ một cái liền thấy có lỗi với cô.

“Tốt lắm, Tạ Tam Thủy, đừng lãng phí thời gian.”

“Tùy! Trần!”

Anh ta tràn đầy bất mãn mà găm rú lại nhưng không có bất cứ đáp án nào, ngay cả phán quyết ở chung với Thịnh Dân cũng vỡ tung.

18. Chương 18

Cái gì gọi là sói đội lột cừu? Thịnh Đản tuyệt đối sẽ là người phát ngôn tốt nhất.

Cô xem ra đơn thuần vô hại như vậy, lúc mới bắt đầu tiếp nhận đặc huấn quả thật tựa như Sailor Moon biến thân. . . . . Lừa bịp đây mà, người sắt bị hành hạ như thế cũng sẽ thành rỉ sắt đó!

Đây tuyệt đối là sau khi Tạ Miểu trải qua nhiều năm, sau đó Tùy Trần thấy duy nhất đối với mình có yêu cầu tiêu chuẩn người mẫu cao như vậy.

Bởi vì trong thời gian ngắn để cô cấp tốc học để ứng phó Catwalk show, bọn họ hạ thấp yêu cầu đối với cô, chỉ hy vọng cô không đến mức quá trúc trắc là được. Chính vì đối đãi rộng rãi như vậy, cũng không thể đổi lấy mang ơn của Thịnh Đản, ngược lại khi tập thể bọn họ bày tỏ không có ý kiến thì cô lại yêu cầu làm lại.

Vì để cho cô giữ vững thăng bằng mà cố ý dính băng dính lên trên đất, nhưng cũng bị mài mòn từ lâu.

Thịnh Đản lại hoàn toàn không cần nghỉ ngơi để tĩnh ngộ, không uống nước, không ăn cơm, thậm chí ngay cả nhà vệ sinh cũng chỉ đi một lần. . . . .

Gặp quý, hiện tại những người mới đều liều mạng như thế sao? !

“Hôm nay tới đây thôi.” Cho đến khi gần tới bữa tối, Tùy Trần cuối cùng cũng không nhìn nổi, lên tiếng.

“Nhưng. . . . .”

“Không có nhưng nhị gì hết, nếu vượt quá phụ tải thì hiệu quả sẽ ngược lại, giáo viên tiểu học không dạy cô nuông chiều cho hư sao?” Anh không để lại cho cô có bất kỳ cơ hội biện bạch nào.

Hôm nay mới biết, cô gái này một khi tiến vào trạng thái làm việc, quả thật tựa như dây cót buộc căng. Nếu như anh không hô ngừng, có lẽ cô vẫn tiếp tục kiên trì như vậy, cho đến khi tiêu hao thể lực của mình.

Nhưng mà đối với Thịnh Đản mà nói, cô cảm thấy nếu không cố gắng sẽ có lỗi với Tùy Trần.

Anh không chỉ thay cô tìm đại tú đạo nổi danh là Tạ Miểu. Còn có Khuất Mặc, chính là chuyên gia thiết kế thời trang rất có danh tiếng trong nghiệp giới, trước đây Thịnh Đản cũng từng nghe nói qua. Càng khoa trương hơn, Tùy Trần còn lo lắng khả năng trang điểm của cô quá vụng về, liền mời chuyên gia trang điểm tới tự tay dạy cô.

Sắp xếp chu đáo như vậy, làm sao cô dám phụ lòng, đục nước béo cò.

“Đi, đi ăn cơm.” Không đợi cô trả lời tiếp, Tùy Trần liền cậy mạnh tóm cô kéo ra ngoài.

Một khi từ trong trạng thái căng thẳng buông lỏng xuống, tất cả cảm giác mệt mỏi cũng từ từ tĩnh lại, Thịnh Đản gần như bước mỗi bước khó khăn, chỉ muốn lập tức trở về nhà ngủ, “Không đi, mệt chết đi được, Tam Thủy ca nói chúng ta làm về nghề này nên yêu cầu vóc người rất cao, vẫn nên ăn ít một chút sẽ tốt hơn.”

Bị điểm đến tên, giữa ngực tiền bối Tam Thủy truyền đến cảm giác buồn bực, anh ta “ách” ho khan vài tiếng, không ngại phiền toái mà vì bản thân giải thích, “Lễ Giáng Sinh, xin không cần bảo tôi là Tam Thủy ca, có thể không? Tôi, gọi, Tạ, Miểu!”

“Vâng” Cô tỏ ra khiêm tốn tiếp thu hợp lòng người, chỉ là đối với hành động túm kéo của Tùy Trần không nhẫn nhục chịu đựng như vậy, Thịnh Đản cố dùng hết số lượng hơi sức còn lại không nhiều lắm vươn tay ra nắm chặt tay áo mình, trong miệng còn không ngừng lẩm bẩm, “Làm ơn, hiếm khi anh có chút nhân từ, tôi thật sự rất mệt chỉ muốn ngủ thôi, Tam Thủy ca nói làm nghề như chúng ta thì giấc ngủ là rất quan trọng.”

“Lễ Giáng Sinh! Tôi tên là Tạ Miểu!”

“Vậy thì thế nào? Tôi cũng không gọi Lễ Giáng Sinh mà!”

“Làm nghề như chúng ta thì tư tưởng trả thù không thể nặng như vậy!”

“Vậy cô đi nói với Tùy Trần, người nào có tư tưởng trả thù nặng hơn cậu ta!”

Thân là nhân vật quan trọng trong cuộc cãi vã này, Tuy Trần lại làm bộ như không nghe, tập trung tinh thần chỉ lo kéo Thịnh Đản lên xe.

Đúng vậy, giữ vững vóc dáng rất quan trọng, giấc ngủ cũng rất quan trọng, thế nhưng cũng không bày tỏ cô có thể cả ngày đều không ăn gì, chức năng trong thân thể quan trọng hơn.

Thịnh Đản không lay chuyển được anh, đám an hem của anh cũng sớm đổi đến bất tỉnh, cuối cùng nghe nói có thể ăn cơm, trông mắt sáng rực như loài sói. Cứ như vậy, một nhóm người, hai chiếc xe, dừng trước cửa nhà hàng món Đức tráng lệ.

Nhà hàng này Thịnh Đản đã từng nghe nói, nghe nói là một ca sỹ bỏ vốn ra mở.

Trước đây cô và Lục Y Ti muốn đến đây ném thử, nói không chừng sẽ gặp được một đám minh tinh, cầm một chồng dày ký tên mang về nhà. Bất đắc dĩ, nghe nói giá cả không phải bình dân có thể chi trả, họ quyết định buông tha.

Nhưng mà bây giờ, so với thường thức những thứ kia, cô càng muốn làm chuyện.

“Tôi. . . . . Tôi muốn đi toilet. . . . .” Cô cắn môi, rụt rè nhìn về phí Tuy Trần.

Trước khi đi toilet còn muốn xin phép anh? Cô vẫn còn không có nguyên tắc như vậy, hoàn toàn là bởi vì từ đầu đến cuối anh giam giữ cô, khiến cô không có cách nào cử động tự nhiên.

“Không cho phép.” Đi tiểu? Chiêu này quá cũ rồi.

“Làm ơn, quá mót sẽ đem người sống ghen chết, tôi bảo đảm sẽ không trốn á.”

Trông mắt anh quan sát đôi chân không ngừng giẫm xuống đất của cô, bất đắc dĩ lựa chọn tin tưởng, “Vượt qua năm phút đồng hồ, tôi sẽ tự mình đi vào bắt người.”

“Được rồi, được rồi. . . . .” Sau khi lấy lại tự do, Thịnh Đản tùy ý phát phát tay, nhanh chóng dựa theo chỉ dẫn mà chạy về phía toilet.

Lúc này cô mới phát hiện ra, nhà hàng này quả thực giống như một mê cung. Mỗi một chỗ ngồi đều là không gian riêng tư, dùng gương vây quanh, khó có thể theo dõi được bên trong rốt cuộc là ai ngồi, chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng của mình.

Khó trách nghe nói những người kia thường bị ký giả truy đuổi, nghệ sỹ thích nhất tới ăn cơm ở nơi này, nhưng có nghĩ tới người quá mót có nhiều khổ sở.

Chín cong mười tám queo, thiếu chút nữa thì bị lạc đường, cuối cùng Thịnh Đản cũng tìm được toilet.

Giống như quanh quẩn một chỗ trên sa mạc, rất lâu sau, rốt cuộc cũng phát hiện ra ốc đảo rồi, cô không chút do dự mà xông thẳng vào.

So với bộ dáng trước khi đi vào, sau khi buông thả đi tới bên cạnh bồn rửa tay gương mặt Thịnh Đản thoải mái, ngay cả rửa tay cũng không nhận được mà bắt đầu hát.

Nhưng đúng lúc cô say mê rơi vào trong ca khúc của mình, rất nhanh bị một thanh âm không mấy dịu dàng cắt đứt.

“Đừng làm rộn, có người ở trong.”

Giọng nữ làm nũng không hề, khiến khắp người Thịnh Đản nổi da gà, cô nhú nhú mảy, cảm giác âm thanh này có chút quen tai.

“Sợ cái gì, có người nào ở đây không nhận ra chuyện của em.”

“Ghét, đừng dùng sức như vậy, sẽ đau á.”

— — Âm.

Không cẩn thận đá ngã lẫn đồ trang trí, tiếng vang dữ dội vang vọng ở hành lang trước toilet, người tạo ra tiếng vang này chính là Thịnh Đản. Cô giống như bị sét đánh, sắc mặt tái nhợt giống như tờ giấy.

Đỗ Ngôn Ngôn? Con ngựa nữ diễn cảnh nóng này lại là Đỗ Ngôn Ngôn? Nhưng cô rất xác định lòng bàn tay còn đang dừng lại ở trên eo cô ta, người đàn ông đó tuyệt đối không phải là Tùy Trần, chẳng lẽ đây chính là anh trai của Tùy Trần? Không thể nào, một tổ muốn đi ra ngoài, làm sao có thể sai nhiều như vậy!

“Lại là cô?” Sững sốt giống nhau còn có Đỗ Ngôn Ngôn, cô không nhớ rõ trong mấy ngày này, không hẹn mà gặp qua Thịnh Đản đã bao nhiêu lần rồi.

“Đúng, không. . . . . Đúng, đúng, thật xin lỗi. . . . .” Thịnh đản bỗng lấy lại tinh thần, vội vàng đỡ bồn cây cảnh sắp bị mình làm đổ ngã. Cô nghĩ loại thời điểm này tốt nhất nên giả bộ như mình chưa thấy gì, lập tức biến mất.

Đáng tiếc hơn, nên Đỗ Ngôn Ngôn cảm thấy xấu hổ, ngược lại cũng không định buông tha cô như thế, “Chờ một chút.”

Thịnh Đản bắt đặc dĩ nhắm mắt lại, dừng bước.

“Vội vã đi gọi điện thoại báo cáo cho Tùy Trần sao?”

Giày cao gót giẫm mạnh lên gạch men sứ lát sàn nhà, thanh âm chói tai chui vào màng nhĩ, đợi đến khi những âm thanh này ngừng lại thì Đỗ Ngôn Ngôn đã đứng trước mặt Thịnh Đản. Vênh vao tự đắc như thế, giống như mới vừa rồi cô không có nửa phần nhận ra người làm chuyện đó.

Mặt Thịnh Đản không có biểu tình gì nhìn cô ta, không nói gì. Trong lòng lại nhịn không được mà cười lạnh, thì ra cô ta cũng sợ Tùy Trần biết sao? Nếu sợ, tại sao không quý trọng?

“Tôi khuyên cô không cần uống phí tâm cơ rồi. Theo tôi thì yêu không cần chú ý đến tự ái, không cần kiêu ngạo, anh ấy sẽ chết vì tôi. Coi như anh ấy thật sự tin lời của cô, cũng chỉ giả bộ lừa mình dối người coi như chưa nghe thấy cái gì.” Cô ta ngắc đầu lên, cười tràn đầy tự tin.

“Thật sao? Chúc mừng.” Rốt cuộc, Thịnh Đản hiểu tại sao đối phương luôn có khí thế cao cao tại thượng như thế.

Chính là thành quả yêu thích của Tùy Trần làm cô ta ngạo mạn, cố gắng đưa cô ta lên vị trí vạn chúng chú mục.

“A, những lời này làm cô khó chịu?”

“Cô nghĩ quá nhiều.” Thịnh Đản lấy lại tinh thần, hít một hơi thật sâu, không chịu yếu thế, cười lạnh với Đỗ Ngôn Ngôn, “Tôi không có hứng thú đối với chuyện của đám người các cô, cũng không có hứng thú với Tùy Trần. Chẳng qua, nếu như cô kiên trì cho rằng Tùy Trần là món đồ chơi gọi đến thì đến bảo đi thì đi, thì tôi rất có hứng thú muốn chứng minh với cô, anh ấy xứng với một cô gái hơn.”

“Ha, cô gái tốt hơn? Sẽ không phải là cô đang ám chỉ chính mình chứ? Nơi này có gương, cô có muốn soi không?”

Lời nói châm biếm thoát ra miệng của người đàn ông đứng cạnh Đỗ Ngôn Ngôn.

Thịnh Đản nắm quyền, nhấn nạt, nhếch môi. Nếu như cô ta không phải là cô gái mà Tùy Trần thích, cô nhất định sẽ không nhịn được mà đánh cô ta! “Cô ấy tốt hơn so với cô.” Lời nói ủng hộ Thịnh Đản vang lên, trong tiếng cười nhạo là lớp lớp đau đớn vây quanh.

Cho dù không nhìn, chỉ dựa vào giọng nói nồng đậm êm tai, Thịnh Đản cũng có thể đoán được là người nào. Đầu tiên là một hồi kinh ngạc, cô không ngờ anh nói vượt qua năm phút đồng hồ sẽ tự tới bắt người, thật đúng là tới; càng không nghĩ tới Tùy Trần đã từng thẳng thắn nói qua mình rất bao che, lần này lại giúp cô nói chuyện.

Chờ đến khi kinh ngạc biến mất, ngay sau đó Thịnh Đản dâng lên lo lắng. Thái độ khác thường của anh có phải bởi vì cũng nhìn thấy một màn vừa rồi? Sẽ rất khó chịu.

Mặc dù vừa rồi Đỗ Ngôn Ngôn tán tỉnh người đàn ông xa lạ, khi đó một mực trì hoãn, để Thịnh Đản cảm thấy không hề có kinh nghiệm mà trong khi mọi người có thể cảm thấy, trong lúc này thủ đoạn vờ tha để bắt đã được tiến cử. Càng không thể nói đến Tùy Trần, anh không hiểu sao?

Cũng gần giống như ý nghĩ của Thịnh Dần, mặt Đỗ Ngôn Ngôn liền biến sắc, thu hồi hung hãn vừa rồi, khẩn trương nhìn về phía Tùy Trần, “Sao anh có thể ở chỗ này. . . .”

“Cô đi ra ngoài trước, tôi sẽ giải quyết.” Anh không để ý tới, xoay người nhìn về phía Thịnh Dần cũng ở trong phòng.

Thấy khuôn mặt lo lắng của cô, anh nhếch miệng, trấn an cô bằng nụ cười yếu ớt.

Thịnh Dần không tiếp tục nói nhiều, một mình đi ra, dù sao chuyện này cũng là chuyện riêng của bọn họ, không liên quan đến cô. Mặc kệ Tùy Trần giải quyết như thế nào, cô đều không có quyền lên tiếng.

“Thật xin lỗi, em muốn nói chuyện riêng với chị dâu tương lai.” Đợi đến khi bóng dáng Thịnh Dần biến mất ở cuối hành lang, trông mặt Tùy Trần nhanh chóng trở nên lạnh lẽo, quét về phía người đàn ông đang đứng một bên không biết làm sao.

Đối phương giống như là chờ anh nói những lời này, bước đi như một làn khói.

Trên hành lang nhất thời khôi phục yên tĩnh, Tùy Trần không nói được lời nào, nghiêng người dựa vào vách tường, ngưng mắt nhìn Đỗ Ngôn Ngôn, đáy mắt ẩn chứa ý cười, làm cho người ta không rét mà run.

Có câu nói như vậy — — việc cẩn thận cũng có chỗ tốt, trước đây không xuất hiện, hiện tại mới đến.

Đây chính là cội lòng của Tùy Trần vào giờ phút này.

Anh dự liệu được mình luôn khoan dung đối với Đỗ Ngôn Ngôn sớm muộn cũng bị rách ra ngoài, lại không nghĩ rằng bây giờ mình có thể bình tĩnh xem kỹ đoạn quan hệ này như vậy.

Không có giận tím mặt, anh cảm thấy buồn cười, cười chính mình vài năm nay chặt vật đến không chịu nổi.

— —Tùy Trần có thể yêu đến không cần chú ý đến tự ái, không cần kiêu ngạo, anh ấy sẽ chết vì tôi. Coi như anh ấy thật sự tin lời của cô, cũng chỉ giả bộ lừa mình dối người coi như chưa nghe thấy cái gì.

Đáng chết, cô nói đúng toàn bộ.

Cô thờ ơ tiếp nhận chỗ tốt với người chế tác, lợi dụng quan hệ với anh, kéo anh lên trên thông báo, thậm chí yêu cầu anh phối hợp tán gẫu xì căng đan. Anh tự nói với mình, điều này chẳng qua cũng chỉ là thể diện nho nhỏ của phụ nữ, nhin.

Mất thấy anh đang vào bãi đỗ xe lại như người thắng cược hướng Thịnh Dần khoe khoang, không che giấu chút vui sướng khi cướp đoạt. Anh an ủi mình, đây chỉ là tham muốn giữ lấy nho nhỏ của phụ nữ, nên vẫn nhin.

Biết rõ cho dù bọn họ ở chung một chỗ, bề tôi dưới váy anh chỉ tăng không giảm. Anh thật sự khoa trương đến tự lừa mình dối người, nhận định đây lòng hư vinh nho nhỏ của cô, nên tiếp tục nhin.

Cho đến khi nghe nói người kia là “chị em yêu nhau” đưa tin, anh chất chứa nhiều năm nhẫn nhin như vậy, tích lũy đã đến cực hạn, tuyên bố chấm dứt.

“Em thật sự cảm thấy thiếu em thì anh sẽ chết sao?” Anh cười lạnh ra tiếng.

“. . . .” Đỗ Ngôn Ngôn mím môi không nói, nhất thời còn chưa thu hồi lại trấn tĩnh lần nữa.

“Thật sự xin lỗi, là do anh cho tới nay đối với em quá mức buông thả, mới có thể khiến em sinh ra loại tự tin như vậy.”

Tiếng nói của anh cứng nhắc lại bình tĩnh, nói từ xin lỗi, nhưng không có một tia ý vị tự trách.

“. . . . . Lời này của anh là có ý gì?” Trái tim Đỗ Ngôn Ngôn kéo căng lên. Biết lâu như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy Tùy Trần ở trước mặt cô che giấu tất cả tâm tình.

“Có ý gì?” Anh liếc mắt nhìn, nỉ non lặp lại lời của cô..., tiếp theo mắt cũng quét tới màu sắc trang nhã vừa sờ, “Vậy phải xem em rồi. Đến đây chấm dứt, hay là muốn đem mối quan hệ không minh bạch của em đoạn tuyệt sạch sẽ, anh để cho em toàn quyền quyết định.”

“Thời điểm em biết anh cũng đã là bạn gái của anh trai anh, bây giờ anh mới đến yêu cầu em giữ đoạn tuyệt sạch sẽ mối quan hệ, không cảm thấy buồn cười sao?” Rốt cuộc, lúc anh gây sự, cô cũng tìm về khí thế của mình.

“Là rất buồn cười, loại cuộc sống mà cần phải chia sẻ một người phụ nữ với một người đàn ông khác quá buồn cười rồi, anh thấy quá đủ rồi.”

“Tùy Trần, chờ chúng ta tỉnh táo lại bàn lại, có được không?” Cô hiểu rất rõ về người đàn ông này, loại thời điểm cuồng loạn này hoàn toàn không có tác dụng, sẽ chỉ làm tình hình xấu hơn. Nếu cô dám chơi, đương nhiên nên biết trấn an anh thế nào, “Không phải anh nên đi Nhật Bản rồi sao?”

Cô nói lảng sang chuyện khác, quá mức rõ ràng, Tùy Trần buồn cười hỏi ngược lại: “Hành tung của anh nhất thiết phải báo cáo với em sao?”

“Em. . . . Chỉ hỏi một chút mà thôi, vừa lúc có thể bắt được nghỉ đông, mồn ở cùng anh chứ sao.” Vừa nói, cô vừa dùng người kề sát anh, đôi tay rất tự nhiên quấn quanh cổ anh.

Đôi môi gợi cảm của cô như có như không mà vuốt ve, cổ họng anh chuyển động, nhưng lý trí vẫn còn tồn tại, không muốn mình lún quá sâu, kéo cô đang dây dưa ra, giữ khoảng cách an toàn, “Không cần, đi khắc phục hậu quả đi, anh hẹn em, đi trước.”

Khi một người đàn ông đối mặt với ôm ấp yêu thương cũng thờ ơ như không, điều này đại biểu cho cái gì? Nếu như là người khác, Đỗ Ngôn Ngôn sẽ rất tự tin trả lời: anh ta không được.

Nhưng mà đối thành Tùy Trần, cô chỉ có thể rút ra một đáp án, anh thay đổi, có một phụ nữ khác đang lặng yên không một tiếng động tiến vào trong lòng anh.

Có lẽ anh không muốn nói cho cô biết sự thật, sợ cô sẽ tìm đối phương gây phiền toái, hoặc giả là cho phép, ngay cả bản thân anh cũng chưa phát hiện.

Đỗ Ngôn Ngôn chỉ mong là về sau, nói như vậy, ít nhất cô còn cơ hội xoay chuyển tình thế.

Đêm đó, Tùy Trần cùng Đỗ Ngôn Ngôn ra sao? Anh thủy chung giữ kín như bưng, Thịnh Dần cũng không nhiều miệng, cũng giống như đám an hem của Tùy Trần mà không có truy hỏi tận gốc.

Mọi người làm như chưa xảy ra chuyện gì, chỉ là tận tâm tận lực dạy Thịnh Dần nhiều hơn so với trước kia.

Mặc dù bọn họ đều nói trong số những người mới thì biểu hiện của cô đã không tệ, nhưng cô vẫn sợ mình sẽ làm mất mặt. Phải biết rằng, nếu quả thật có chuyện không may, cô mất đi không chỉ là mặt mũi của mình, mà còn Tùy Trần và đám người Tạ Miểu nữa đấy.

T_T cảm thấy áp lực thật lớn.

Ngày mai chính thức phải ra chiến trường, Thịnh Dần dường như tối nay cô sẽ khẩn trương đến ngủ không yên.

Vì vậy, Tạ Miểu nghĩ ra phương pháp cực kỳ thối nát —— đánh bi-a!

Đây là quán bi-a nằm ở khu náo nhiệt, ánh đèn bên trong rất tối, trang hoàng vô cùng có phong cách, cho dù là đối với bóng bàn “dốt đặc cán mai”, lễ Nô-en, cũng có thể cảm thấy hơi thở chuyên nghiệp. Xuyên qua đại sảnh trưng bày một cái bàn bi-a, là từng gian phòng bao.

Xem ra, bọn họ hình như là khách quen ở nơi này, phục vụ vừa thấy Tùy Trần thì dẫn bọn họ vào gian phòng bao bên trong.

Hai chân Thịnh Dần đang kẹp gậy golf, đứng ở một bên, hút mạnh nước trái cây miễn phí, cứng họng nhìn Tạ Miểu ở phía trước bày ra kỹ thuật đánh bi tình xảo.

Nếu như ngày nào đó anh ta không làm tú đạo nữa, có thể đi tham gia cuộc thi bi-a nghiệp dư để so tài.

Loại kỹ thuật này, đều khiến cô hứng khởi sao? Căn bản là, thông qua nó giày xéo cô hứng phấn!

“Thịnh Dần, đến lượt cô.” Tạ Miểu ngừng lại, hứng trí bừng bừng nhìn về phía Thịnh Dần.

“Đánh như thế nào?” Mà cô thì cau mày nhìn đồng bi nhiều sắc màu kia, vắn hỏi.

“Đánh quả bi đỏ.”

“Ồ.” Cô khiêm tốn tiếp nhận, lắc lư đi đến trước quả bi đỏ, vung về gior gậy golf lên, mới vừa tính toán đâm vào viên bi màu đỏ chói kia, liền nghe thấy trong phòng vang lên tiếng cười nhẹ.

“Chờ, chờ một chút. . . . . Được không?” Cô nên đâm viên bi màu trắng kia mới đúng chứ! Tạ Miểu cười đến nghẹn, cuối cùng ý thức được cô căn bản chính là con chim non. Thấy cô yếu ớt gật gật đầu, anh ta có chút khó tin tròn to cặp mắt, “Này, cuộc sống đại học của cô nhảm chán lắm à?”

“Như thế nào! Tôi cũng không phải học khoa bi-a đấy!” Thân là một học sinh giỏi, Thịnh Đản hùng hồn rống lên.

“Đúng á, đúng á, để Khuất Mặc dạy cô đánh, cậu ta vô địch bi-a. Nhìn cậu ta giày xéo tôi, cô sẽ cảm thấy rất sảng khoái rất hưng phấn.”

Từ trước đến giờ vẫn im lặng, Khuất Mặc từ chối cho ý kiến, cong môi, kéo ống tay áo, đang định ra tay nghĩa hiệp, có người không kịp chờ đợi đã xông ra rồi.

“Tôi dạy cho cô.” Nghiêng người dựa vào bên tường, Tùy Trần cởi áo khoác ra, cất bước tiến lên, đứng ở sau lưng cô.

Thấy thế, mọi người thức thời im lặng, Khuất Mặc cũng nhanh chóng lui về phía sau, chịu đựng ngứa tay, cam nguyện xem cuộc chiến.

“Luật cũ, người thua nhảy ếch kêu một vòng.” Mặc dù thanh âm của Tùy Trần vẫn lạnh như cũ, nhưng trong tiếng nói lộ ra nụ cười.

“Tới đây, không sợ nhá.”

. . . . . Đúng vậy, bọn họ không sợ, nhưng Thịnh Đản sợ á!

Cô dám đánh cuộc, nếu như bọn họ thua, nhảy ếch kêu không nhất định phải là Tùy Trần, mà là cô.

Nhưng hai người kia có vẻ nghiện chơi, hoàn toàn không để ý tới cảm thụ của cô. Tùy Trần vẫn kéo qua cô, nghiêng người, dán chặt cô trước ngực lưng cứng hơi còng xuống, bàn tay to bọc lấy tay của cô, không nói tiếng nào, lại dùng hành động kiên nhẫn dạy cô làm như thế nào cầm gậy, bày tư thế thế nào.

Cô như con rối kéo sợi, anh ở phía sau chỉ phối hành động, lúng ta lúng túng nhìn gậy golf trước khi bọn họ thực hiện thao tác đâm vào viên bi trắng.

Thịnh Đản rất hồi hộp, nín thở nháy mắt, có chút lơ mờ, cho đến khi nhìn thấy bi cái va chạm vào viên bi đỏ, lực ở góc cạnh vừa đủ, viên bi đỏ thuận lợi lọt xuống đáy túi.

19. Chương 19

o Vào, Vào? Vào ư!

“A a a a! Tùy Trần, vào vào! Đây là lần đầu tiên tôi cho bi vào.” Cô hưng phấn đến quên mất hình tượng, xoay người, cho Tùy Trần một cái ôm thật chặt, tùy ý thét chói tai.

Đây chỉ là cuộc so tài bi-a bình thường, quả bi đỏ lọt lưới mà cũng có thể vui vẻ như vậy sao? A, cô thật là rất dễ dàng thỏa mãn.

Lông mi Tùy Trần khẽ run, không khỏi đi theo nụ cười của cô mà cười.

“Mặc dù đây là lần đầu tiên Tùy Trần thét chói tai khoe ra, nhưng mà, lễ Giáng Sinh, chúng ta tiếp tục hưng phấn không tốt sao? Thời gian của Tam Thủy ca này cũng cực kỳ eo hẹp.” Đối với xưng hô này rất không êm tai, Tạ Miểu đã từ kháng cự tiến hóa đến hờ dón nhận rồi, nhưng trả thù cần thiết vẫn không

thể thiếu được, ví dụ như loại này, một hòn đá hạ hai con chim, đây là thời cơ tốt nhất để trêu đùa hai người kia, đương nhiên anh ta không chịu bỏ qua.

Có thể suy ra, lời vừa nói ra này, trong nháy mắt cảm xúc của Thịnh Dần an tĩnh lại, gương mặt cũng theo đó mà kìm nén đến đỏ bừng.

“Đừng để ý đến cậu ta.” Ngược lại, Tùy Trần đối với trêu tức của cái chủng loại này chỉ cười nhẹ, cũng không vội vã kéo ra khoảng cách với Thịnh Dần, ngược lại còn thuận tay xoay người cô, tiếp tục tay cầm tay dạy cô.

Nhìn những quả bóng màu lần lượt tiến vào trong túi, cảm giác lúng túng của Thịnh Dần cũng dần dần biến mất.

Thì ra bi-a cũng không quá khó như vậy.

Ngay tại lúc cô bắt đầu hưởng thụ trò chơi này. Bên tai chợt vang lên lời nói của Tùy Trần, khoảng cách gần như vậy, thậm chí kèm theo tiếng thở dốc khêu gợi của anh, “Ngày mai tôi phải bay đến Nhật Bản, có chuyện gì thì tìm Tạ Tam Thủy.”

“Đi catwalk show sao?”

“Ừ, muốn nhận quà tặng gì?”

“Có quà tặng?” Chuyện này ngoài dự đoán của Thịnh Dần, khiến cho con người cô sáng lên, “Muốn Hello Kitty!”

“ . . . . . Cô muốn một đại nam nhân thay cô đi mua con mèo không có miệng?”

“Cũng đúng, vậy đi Thiển Thảo Tự giúp tôi cầu nguyện.”

“Cầu nguyện chuyện gì?”

“Nguyện vọng nói ra cũng không linh, anh thay tôi tùy tiện hứa. . . . .” Trò chuyện một chút, Thịnh Dần quên lãng mất tư thế bọn họ vào giờ phút này, theo bản năng quay đầu, môi lơ đãng sượt qua gương mặt anh.

Cô chợt sững sờ, đồng thời cũng cảm thấy rõ ràng thân thể Tùy Trần hơi cứng.

Thịnh Dần đỏ mặt, trong chốc lát nhìn thẳng gò má anh, biết rõ nên mau chóng kéo ra khoảng cách, tùy tiện cười ha ha để hóa giải lúng túng. Nhưng thân thể cô giống như hóa đá, chính là không có biện pháp cử động.

“Hai người trực tiếp đi góc khuất nói lời từ biệt ân ái là được rồi! Không chơi với nhau người nữa, khi dễ người, Hừ!” Tạ Miêu cất tiếng nói đúng lúc giải vây thay hai tình yêu ngu ngốc kia. Anh ta cố ý đem gậy golf trong tay, khẽ tiện tay ném lên bàn, thở phì phò chạy qua một bên uống nước trái cây, đạo tặc đáng yêu ăn vạ.

Loại nét mặt Q này, thật sự không thích hợp với một người có vóc dáng cao gầy, cùng pha lẫn chút đẹp trai của đàn ông.

Thịnh Dần bị anh ta nói, toàn thân nổi da gà, khoe miệng giật giật, ngược lại quên mất lúng túng. Trông mắt rử xuống, liếc thấy quả bi màu xanh lá cây trên bàn đã phá hỏng cả bàn bi-a, cô mới hét to, nhảy dựng lên, “Aaaa, Tạ Tam Thủy, anh thua mà còn bày chiêu đùa bốn này!”

“Ài, sao cô có thể dùng thái độ này đối đãi với ân sư.”

“Cho dù là ân sư gì đó thì cũng không thể ăn vạ!”

“Hiện tại ân sư cũng chỉ là đang dạy cô cách đối nhân xử thế, như tình huống này, đánh không lại đương nhiên phải chạy trốn, không thể miễn cưỡng chịu đựng.”

“Anh anh anh anh. . . . .” Thịnh Dần bị tức đến mức máu chặn cứng họng.

Tùy Trần cười thành tiếng, bảo vệ chính nghĩa, “Đi ra ngoài học kêu con ếch.”

“Tùy Trần! Cậu trọng sắc khinh bạn!”

Đối với việc Tạ Miếu lên án không hề có căn cứ, anh vẫn như cũ, không chút cử động, “Đi ra ngoài, học kêu con ếch.”

Tạ Miếu nhận tội, trong khi đứng dậy, miệng không ngừng chửi rửa, tâm tình không tệ, cũng bởi vì Tùy Trần mà thay đổi.

Đổi lại là ngày trước, không ai dám đem Tùy Trần và bất kỳ người phụ nữ nào đặt chung một chỗ để nói giỡn, ai cũng biết trọng lượng của Đỗ Ngôn Ngôn trong lòng anh như thế nào. Vì không để cho Đỗ Ngôn Ngôn hiểu lầm, anh cự tuyệt có dính líu cùng bất kỳ cô gái nào. Một khi vượt qua tầng ranh giới cuối cùng này của anh, dù là bạn bè, anh đều trở mặt.

Loại thay đổi này là tốt hay xấu, trước mắt vẫn còn rất khó nói, dù sao, anh cũng đã từng muốn ném thử một đoạn tình yêu mới, để hòa tan dấu ấn mà Đỗ Ngôn Ngôn in trong lòng anh.

Tiếc rằng, lần đầu ném thử đã thất bại.

20. Chương 20: Chương 20

—— Cố gắng lên, con nai nhỏ.

—— Không phải của mình, xin không cần ném lên mặt chúng tôi.

—— Con nai, coi trọng mày, tao ày mượn mỹ phẩm xin dùng tiết kiệm một chút.

. . . . .

Những điều như thế được viết trong tin nhắn, lúc Thịnh Đản vừa mới đến hội trường, bàn bạc gần như xong, đồng thời dừng mãnh tiến vào.

Con nai nhỏ, đây là ý tưởng đột phát tối hôm qua của Tùy Trần, ban cho cô cái tên mới.

Bởi vì anh nói nhắc đến lễ Giáng Sinh sẽ nghĩ đến con tuần lộc cùng ông khói, cũng không thể gọi cô là “Ông khói” được.

=_= Lựa chọn như vậy , cô cảm thấy hay là...” Con nai” nghe tốt hơn.

Cho nên, cho dù không nhìn tên người gửi tin, Thịnh Đản cũng có thể đoán được tất cả nội dung tin nhắn kia đều đến từ đám anh em của Tùy Trần.

Thật bất hạnh, tất cả đều bị bọn họ đoán trúng!

Về mặt Thịnh Đản rồi rầm, nắm chặt đầu lộc cùng khăn trùm đầu trong tay, đây không phải là bất luận kẻ nào vì khích lệ cô mà đưa quà tặng tới.

Mà đây là trang phục cô phải giả dạng trong ngày hôm nay. . . . .

Không sai, tú đạo nói như thế: này, đương nhiên là chủ đề trong catwalk show, cho nên cô không cần khăn trùm, cô không cần làm quá nhiều, chỉ cần mang theo cái khăn trùm đầu này, ra ngoài đi hai bước là được rồi, đi hai bước. A, cô yên tâm, khăn trùm đầu vào vị trí con người là chạm rồng thiết kế, không ngăn cản tầm nhìn của cô.

>_< lừa=“” bip=“”>

Cô liên lụy nhiều người như vậy cùng với luyện tập nhiều ngày như vậy, cũng chỉ vì diễn vai đầu lộc?

Đầu óc của thượng nhân này có phải bị lộc đá, cho rằng đây là học sinh tiểu học biểu diễn kịch nói? !

“Làm phiền cô trang điểm phải xinh đẹp một chút, Na Na nhà chúng ta là chủ tú đạo, không giống ai kia bộ đầu lộc không ai chú ý.”

Thượng Tinh Tinh mĩa mai, thanh âm nguội lạnh không hề ngoài ý muốn mà truyền vào trong tai Thịnh Đản.

Nói không để ý đó là gạt người, Thịnh Dẫn đem đầu lọc cùng khăn trùm đầu cầm trong tay, càng nắm càng chặt, hàm răng cắn “Kèn kẹt” vang dội. Cho dù biết rõ làm như vậy sẽ chỉ khiến kẻ địch sáng khoái hơn, cô vẫn không không chế được cảm xúc của mình.

Chen vào phía sau hậu đài, Nhậm Sâm vừa vặn bắt được Thượng Tinh Tinh đang chìa mũi nhọn mĩa mai, anh ta mấp máy môi, đi về phía Thịnh Dẫn, hơi do dự, mới đưa tay vỗ nhẹ lên hai vai của cô.

Trước khi cô quay đầu lại, anh ta đã đổi thành nụ cười xán lạn, “Như vậy rất tốt, chúng tôi muốn biểu diễn chính là trang phục, không giống vài người chỉ lo tú kiểem.”

“Đầu lọc kia chạy tới xem nào nhiệt gì chứ?” Công ty này là bán trang phục, không phải bán đầu lọc khăn trùm đầu mà!

“Ách. . . . . Vẽ rồng điểm mắt, vẽ rồng điểm mắt.” Ngay cả Nhậm Sâm cũng không duy trì nụ cười được nữa.

Đừng nói đến Thịnh Dẫn, cô có chút nổi giận, cúi thấp đầu xuống.

Cô biết tú mới không nên có yêu cầu quá cao, lấy tư chất của cô, Sâm ca có thể giúp cô tranh thủ cơ hội này nhất định đã tổn không ít tinh lực.

Vấn đề là. . . . . Muốn mang vật này thì nên thông báo với cô một tiếng, ít nhất cô sẽ không ngu đến mức hướng về phía Thượng Tinh Tinh nói ngoan độc.

“Chỉnh đốn quyết tâm và tâm trạng đi, sắp bắt đầu rồi.” Mắt Nhậm Sâm liếc nhìn đồng hồ đeo tay, thấy tú đạo cách đó không xa đã ra dấu, anh ta ý thức được mình không có thời gian khai thông Thịnh Dẫn rồi, chỉ có thể giải quyết việc chung, “Thịnh Dẫn, tôi hy vọng cô có thể nắm chắc cơ hội cuối cùng này.”

“Phốc, cơ hội đội đầu lọc sao? Ha ha ha ha.” Tinh tử phát ra tiếng cười có chút bén nhọn, bốn phía, tiếng cười trộm cũng liên tiếp vang lên.

Thịnh Dẫn nắm chặt cái khăn trùm đầu gai mắt đó, muốn làm bộ không nghe thấy những tiếng cười nhạo kia, nhưng lỗ tai giam không được.

Khi bị cô ném lên trên bàn trang điểm, điện thoại chột vang lên thì cô cơ hồ giống như bắt được một phao cứu sinh, lập tức bắt máy, hóa giải xấu hổ đến không đất dung thân.

Người ở đầu dây bên kia hiển nhiên là không ngờ cô sẽ mau chóng tiếp điện thoại thế, yên lặng một lát, sau đó mới lên tiếng, “Là tôi, hình như sắp bắt đầu rồi nhỉ?”

“Tùy. . . . .” Thịnh dẫn có chút kinh ngạc, điện thoại tiếp nhận quá nhanh, cho nên hoàn toàn không chú ý đến tên hiển thị trên màn hình điện thoại, nghe thấy giọng nói của Tùy Trần thì có chút ứng phó không kịp. Cô theo bản năng hô tên của anh lên, mới nói một chữ, liền ý thức được xung quanh có không ít bất quái rada đang tiếp thu tín hiệu, ngừng lại, ngược lại che giấu kích động, nhàn nhạt đáp lại một câu, “Sắp.”

“Cố lên, tôi cũng sắp lên máy bay rồi.”

“Được, anh cũng cố gắng lên!”

Lại là trầm mặc, Thịnh Dẫn cho rằng anh sắp cúp điện thoại, không nghĩ đến trong ống nghe lần nữa truyền đến giọng nói dễ nghe của anh, “Alo, con nai nhỏ, thật muốn mua con mèo không có miệng kia sao?”

“. . . . . Không cần không cần á..., đùa thôi, giúp tôi cầu nguyện là tốt rồi.” Giọng nói không được tự nhiên của Tùy Trần, thật sự hiếm khi mới nghe thấy, cô nhin không được mà cười nhẹ.

“Ừ, vậy cứ như thế.”

Lần này, anh cúp thật.

Trong điện thoại di động liên tục truyền đến âm thanh, một lát sau, hoàn toàn im lặng.

Cách đó không xa, đã có người đang đếm ngược thời gian, các người mẫu hầu như đều vào vị trí rồi.

Nhậm Sâm hơi lo lắng nhìn Thịnh Dẫn ngẩn ngơ, chỉ sợ cô sẽ vào thời điểm lâm trận lùi bước.

Không đoán được, cô đột nhiên ngẩng đầu lên, nhanh chóng đưa di động cho Nhậm Sâm, hướng vào gương trước bàn trang điểm, lưu loát đội đầu lệch lên, bỗng chốc đứng lên, “Đi, giúp tôi hăng hái hơn...”

Mặc dù không nhìn thấy nét mặt cô dưới cái khăn trùm đầu đầy cộm nặng nề, nhưng Nhậm Sâm vẫn có loại ảo giác, cô đang cười, còn cười đến tràn đầy tự tin.

So sánh với theo dõi tâm tình Thịnh Dần, anh càng muốn biết người vừa gọi điện thoại cho cô là ai.

Cực kỳ không có đạo đức, dựa theo nhật ký cuộc gọi, đúng như suy đoán của mình, quả nhiên là “Người của tôi” . . . . .

Đây thật sự là tuyên bố mới nhất sao? Không phải đem vườn thú chuyển đến đài T rồi chứ?

Tùy Trần nói lỏng áo ngủ, vừa lau vừa phe phẩy nước dính trên tóc, nhéo lông mày nhìn video hình ảnh đang phát trên màn hình máy vi tính. Đây là video mà Nhậm Sâm mới vừa thông qua MSN gửi đến cho anh.

Sau khi gửi đến, Nhậm Sâm còn đặc biệt bổ sung một câu — — hôm nay người của cậu biểu hiện rất tốt.

Trong lòng anh không khỏi cười khê, mở video ra, sau đó. . . . . Ngạc nhiên. Tại sao giữa một đám người mẫu lại có người đội khăn trùm đầu hình động vật đứng ở bên trong, muốn anh nhìn Thịnh Dần thế nào?

Nhưng rất nhanh, anh liền phát hiện mình đánh giá thấp thực lực của mình, khi bóng dáng đội khăn trùm đầu lảo đảo đi ra đài T, Tùy Trần gần như ngay lập tức nhận ra cô.

Rất rõ ràng, cô bị người ta dùng lực đẩy ra.

Có phải trước lúc đó thiếu điều muốn rút lui rồi không? Anh nghĩ tới điều đó.

Hình ảnh trước mắt bị con người Tùy Trần tự động giải độc thành động tác chậm, anh nhìn lòng bàn chân cô trượt, thân thể mất thăng bằng, đèn flash bắt đầu lóe lên liên tục. Tự dừng, tim của anh cũng nhói lên.

Bình thường ở trên trận tú chỉ có hai loại tình huống, có thể mưu sát rơi hạ vô số, chủ tú hòa nhả. . . . . té ngã.

Rất rõ ràng, Thịnh Dần thuộc về người sau, bất luận kẻ nào hoặc nhiều hoặc ít đều có âm u trong lòng, muốn xem người khác xấu mặt.

Ngay tại lúc Tùy Trần cũng nhanh chóng ấn nút tua, mọi người đều cho là cô sẽ rất khó coi thì cô theo bản năng nhấc tay lên, cố gắng duy trì thăng bằng, may mắn thay, cô làm được.

Dưới đài vang lên tiếng vỗ tay “bụp, bụp”, e rằng đối với cô mà nói, đó đã là khích lệ lớn lao.

Bởi vì Tùy Trần có thể cảm thấy cô biến chuyển, đảo qua đôi chân luống cuống, bị khóa lại trên màn hình, bóng dáng kia dần dần tiến vào trong sân khấu, phát ra một tác phong khiến anh cảm thấy kinh ngạc.

Màu trắng đen pha trên đài T, cô khê ngẩng đầu lên, đôi tay tự nhiên rủ xuống, mỗi một bước đều phải âm vang có lực, mặc dù không nhìn thấy nét mặt của cô, lại có dã tính cương quyết khó thuần được miêu tả sinh động, hợp với kiêu ngạo bẩm sinh của cô, thoát nhìn giống như nữ vương đi dạo.

Tùy Trần nhất định phải nói, trên người cô mặc cái váy ngắn màu râm nắng, lúc trước anh cảm thấy xấu chết đi được, cảm thấy bộ dạng này giống xác ướp. Nhưng sau khi Thịnh Dần giải thích, hai đầu gối lộ ra ở bên ngoài trở nên vô cùng hoạt bát, làm cho người ta theo bản năng liên tưởng nó trở lại nguyên trạng.

Nhìn Thịnh Dần lưu loát xoay người, trong mắt anh phát ra ánh sáng tán thưởng.

Anh thậm chí còn khoa trương bắt đầu sinh ra một ý niệm — — trời sinh cô thuộc về tú trường. Tới tới lui lui, Tùy Trần kim lòng không được không ngừng phát lại mấy phút Thịnh Dần xuất hiện.

Anh rất khó hình dung tâm trạng của mình, từ kinh ngạc đến tán thưởng thế nhưng cuối cùng lắng đọng thành. . . . . Kiêu hãnh?

Loại cảm giác này khiến cho trong lòng anh cả kinh, dù là ngày trước tự tay đưa Đỗ Ngôn Ngôn nâng lên vị trí chủ biên, anh cũng chỉ cảm thấy thành công.

Tiếng chuông cửa không hề báo trước bỗng vang lên, nhiều loạn tâm trạng đang muốn tiếp tục thưởng thức của anh.

Tùy Trần thu hồi tinh thần, giống như điện giật lập tức tắt video đi, hít sâu một hơi, sau khi che giấu tâm tình rộn rạo không hiểu của mình, anh mới đứng dậy. Không đợi anh đem cửa phòng mở ra, một bóng đen kéo tới trước mặt anh.

Anh theo bản năng đưa tay ra đón, đầu ngón tay chạm vào vòng eo mảnh khảnh, ngay sau đó, mùi nước hoa quen thuộc xông vào mũi, lấp đầy hô hấp của anh, chủ nhân mùi nước hoa này rất nhanh lấp đầy lồng ngực anh, cánh tay ngọc nhẹ nhàng giơ lên, khóa chặt cổ anh.

“Sao em có thể ở chỗ này?” Anh không cần nhìn, chỉ dựa vào mùi hương cùng xúc giác, liền có thể đoán được người trong ngực là ai.

“Cho anh một kinh hỉ nhé. Thế nào, có nhớ em không? Nhân viên phục vụ khách sạn này thật khó khai thông. Hoàn toàn nghe không hiểu Anh ngữ, em nói thật lâu, cuối cùng vẫn phải nhờ bạn ở Tokyo, cuối cùng bọn họ mới chịu nói ra gian phòng của anh ở nơi nào. . . . .” Đỗ Ngôn Ngôn chỉ trích, người hơi ngửa ra sau, hạ thân dán chặt vào anh, từng câu nói đều dày công mang theo hơi thở làm nũng.

Con mắt sắc của Tùy Trần trầm xuống, quét xuống sắc thái khó nói lên lời, “Trở về.”

Hai chữ thật đơn giản, dập tắt tất cả nhiệt tình của Đỗ Ngôn Ngôn, nụ cười bên môi cũng theo đó mà đông cứng lại. Cô rủi rỏ mắt xuống, ôm anh chặt hơn, “Tùy Trần, em không thể không có anh.” Tiếng nói rất nhẹ, lại lộ ra một loại kiên định.

“Anh rất mệt mỏi, không có tâm tình nói mấy chuyện này.” Trong ánh mắt anh nồng đậm vẻ mệt mỏi, cũng không muốn những chuyện này làm mình phiền lòng hơn.

“Em có thể không quấy rầy anh, để cho em ở cùng anh là được.”

Anh không nói được lời nào, muốn gỡ bỏ đôi tay đang quấn ở cổ ra.

Đỗ Ngôn Ngôn lại không để anh được như ý nguyện. Cô thay đổi điệu bộ nữ vương ngày trước, trong con ngươi che phủ một tầng sương mù nhàn nhạt, trong tiếng nói tràn đầy ghen ngạo, “Thật xin lỗi, là em không đúng, là em quá tùy hứng. Em. . . . . Sợ dĩ em nói những lời đó với Thịnh Đản, chỉ vì quá yêu anh, sợ cô ấy sẽ cướp anh đi. Tùy Trần, em cũng là người, sẽ ghen, sẽ đố kỵ, sẽ bị chứng cuồng loạn, sẽ. . . . . Sẽ làm một chút chuyện ngu xuẩn, muốn được anh quan tâm.”

“Thật sao?” Giọng anh vẫn hơi lạnh như cũ, có thể tưởng tượng động tác muốn đẩy cô ra lại không tiếp tục.

“Kể từ khi Thịnh Đản xuất hiện, bao lâu rồi anh không chủ động tới tìm em? Nếu không phải em ba ngày hai bữa cùng những người đó gây ra xì căng đan, anh sẽ để ý sao?”

“Dùng loại phương thức đó để khiến anh để ý, rất ngu xuẩn.” Cô sẽ chỉ làm anh nản lòng thoái chí hơn.

“Em cũng biết rõ là rất ngu xuẩn, nhưng em không có biện pháp khác. Em đồng ý với anh, sau này sẽ không bao giờ làm những chuyện ngu xuẩn như thế nữa, em sẽ chia tay với anh trai anh, sẽ một lòng một dạ với anh, cho em thêm một cơ hội nữa có được không? Cầu xin anh. . . . .”

Cầu xin anh. Chia tay với anh trai anh.

Đỗ Ngôn Ngôn biết đây là điểm yếu của Tùy Trần, anh không muốn thấy nước mắt của cô, cũng không muốn thấy cô thấp kém.

Giống như mong muốn của cô, sau khi nghe đoạn thoại này, con ngươi đang lạnh lẽo của Tùy Trần bỗng dịu dàng hơn.

Anh không nói chuyện, buông tay xuống, nhìn chăm chú vào khuôn mặt tươi cười ngọt ngào trước mắt, cánh tay không tự chủ tuột xuống hông cô, tiện đà buộc chặt.

Nhiệt độ cực nóng, cảm xúc chân thật . . . . . Đủ để chứng minh đây không phải là ảo giác. Cô vừa nói những lời đó, cũng là chân thật chứ?

Anh mím môi, tỉnh bơ nhìn môi son gợi cảm không ngừng đóng mở, sau một lúc lâu, anh nghiêng người sang, mãnh liệt đem cô chống đỡ trên tường, môi mỏng kề sát tai cô, đầu hơi lệch, thành thạo chiếm giữ môi cô. Lướt bớt khúc nhạc dạo đầu - trêu đùa, anh tiến quân thần tốc cuốn lấy đầu lưỡi của cô.

“Ừ. . . . .” Tiếng ngậm nông cạn tràn ra từ hơi thở của cô.

Cùng giống như, tình cảm mãnh liệt lại không thể không lần nữa trêu chọc khơi lên dục vọng của anh, anh không để lại dấu vết mà nhíu mày, buộc mình không truy đến cùng cảm giác không thích hợp này là gì.

Anh tiện tay đóng cửa phòng, cố ý hôn sâu hơn, cho rằng làm như vậy là có thể để tình trạng tập trung tỉnh thần.

Cô phối hợp kiêu căng lên, ôm chặt cổ anh, ngẩng đầu lên, nghiêng hợp anh chiếm đoạt.

Cho rằng anh mãnh liệt, có lần vì cô mà mất không chế, Đỗ Ngôn Ngôn không khỏi cười duyên, kèm theo chất phụ gia, “Tùy Trần, em rất yêu anh, thật rất thích. . . . .”

Nghe vậy, Tùy Trần bỏ qua tất cả giấy giũa, nhắm mắt lại để che đậy tất cả xảm xúc phức tạp ở trong mắt, trong lúc nồng nhiệt trượt vào trong áo sơ mi của cô, cơn trớn từng tác và sống lưng như mở đông của cô, dừng lại ở trước ngực của cô.

Lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, không ngoại lệ, vào thời điểm kích tình bốn phía....Nhưng chuyện xảy ra tiếp theo lại nằm ngoài tầm kiểm soát của Đỗ Ngôn Ngôn.

“Anh hơi mệt mỗi, muốn ngủ một chút.” Anh bỗng dừng dừng lại tất cả động tác, buông cô ra, phiền não quay đầu, thở dốc lầm bầm.

Ngay cả Tùy Trần cũng không ngờ mình sẽ làm ra phản ứng này, ngày trước, anh luôn không chịu được bất kỳ trêu chọc nào của cô.

Anh vuốt vuốt mi tâm đau nhói, không ngừng an ủi mình, có lẽ vì quá mệt mỏi, mới có thể để cô thiêu đốt mà không làm theo bản năng của đàn ông.

21. Chương 21

Thịnh đản đã được như ý nguyện, chính thức ký hợp đồng với IN rồi, nhưng tâm tình của cô không giống như trong tưởng tượng là nhảy nhót tung tăng lên.

Tất cả đều do không tìm được người chia sẻ vui sướng, nên cũng pha chút tư vị.

Gọi điện thoại cho Lục Y Ti, chỉ đổi được một câu “Chúc mừng, tối nay nói chuyện cùng cậu sau, tôi bận đi rồi.”; gọi điện thoại cho Tùy Trần, tự động chuyển thành tin nhắn thoại; gọi điện thoại cho Thích Huyền, thủy chung vẫn trong trạng thái tắt máy.

Cô chán nản cúi gầm đầu, phờ phạc dựa vào vách tường, hướng về phía thang máy đang hoạt động của công ty.

T_T bị ai, thật là bị ai, nghĩ muốn vung tiền ra để làm bữa tiệc Chúc Mừng nhưng không có người.

“A! Không bằng tìm bọn Tam Thủy ca đi!” Linh quang hiện ra, trong đầu cô đột nhiên lóe ra một nhóm người, khiến Thịnh Đản hết lo nghĩ.

Cô mới vừa lấy điện thoại di động ra, còn chưa tìm kiếm ra số điện thoại của Tạ Tam Thủy, trong cầu thang bộ sau lưng truyền tới thanh âm tiếng nói chuyện với nhau khiến cô dừng động tác lại.

Lầu 64

“Tại sao ban đầu không nói cho tôi biết chân tướng sự việc? ! Anh cho rằng thay người chịu tiếng xấu thay cho người khác là rất anh hùng sao? Anh cơ hồ đem toàn bộ sự nghiệp của mình bồi thường hết rồi, nếu không phải Cẩm ca mất nhắm mắt mở thì anh liền bị hủy hoại hết tiền đồ rồi, kết quả thì sao? Bây giờ không phải là giấy không gói được lửa sao, chuyện xảy ra vẫn đã xảy ra!”

Tiếng kêu gào rất có khí thế kia khiến cho Thịnh Đản cảm thấy rất quen tai, rất nhanh, cô liền nhận ra âm thanh kia, là Thượng Tinh Tinh.

Trong cầu thang lặng im, một lát sau, thanh âm vang lên tiếp theo chính là lời của Sâm ca, “Bọn họ là nghệ sĩ của tôi, tôi có trách nhiệm che chở bọn họ.”

“Vậy bây giờ anh lại che chở nhé! Đã sớm cảnh cáo các anh rồi, người phụ nữ kia không phải dễ chọc, một đám đều giống như mù, nhìn diện mạo người ta thanh thuần liền nhào tới, đáng đời!”

“ . . . . . Đây, sẽ không phải cho đến bây giờ cô cho rằng tôi và cô ấy có cái gì chứ?”

“Ai biết được anh.”Thượng Tinh Tinh khiển trách một câu, liền mở cửa cầu thang bộ, quay đầu lại tức giận la ầm lên: “Hiện tại không có thời gian tính sổ với anh, tôi đi tìm Cẩm ca nghĩ cách, anh tiếp tục tìm Thích Huyền. . . . .”

Nói được nửa câu, Thượng Tinh Tinh đột nhiên ngưng lại, tim đập mạnh và loạn nhịp nhìn Thịnh Đản ở bên cạnh thang máy.

Sau lưng cô, cửa thang máy mở rộng ra lâu rồi, đã đóng lại một lần, cô ở vào thế tiến lùi đều khó, lúng túng đứng đó.

“Chờng nào thì cô đứng ở chỗ này? Không cảm thấy nghe lén người khác nói chuyện là rất không đạo đức sao?”

“Tôi. . . . .” Đối mặt với lời chất vấn của Thượng Tinh Tinh, Thịnh Đản không phản bác lại được.

Trên thực tế, từ lần trước sau trận tú kia, mặc dù chị Tinh Tinh vẫn như cũ không yêu thích cô, nhưng cũng không cố ý gây khó khăn. Cho nên khi những lời nói hung ác như vậy lại một lần nữa đánh tới làm Thịnh Đản vô cùng luống cuống.

“Ký hợp đồng sao?” So với Thượng Tinh Tinh kích động, Nhậm Sâm khôi phục lại bình tĩnh rất nhanh, mỉm cười mở miệng hỏi thăm, nhìn vòng tròn xung quanh.

“Ừ.” Thịnh Đản không yên lòng đáp một tiếng, nghĩ đến những lời bọn họ vừa nói với nhau, nếu đã bị nhận định là nghe lén, cũng không có gì phải che giấu, “Sâm ca, có phải Thích Huyền đã xảy ra chuyện?”

“Không có việc gì, chỉ là, hôm nay cậu ta không đi thu chương trình. Điện thoại cũng tắt máy, tất cả mọi người đang tìm cậu ta mà thôi.” Nghĩ tới nghĩ lui, Nhậm Sâm lựa chọn giấu diếm.

Cho dù vẻ mặt anh xem ra rất bình thường, nhưng mà khi anh trao đổi ánh mắt với Tinh Tinh tỷ thì cô vẫn bắt được một tia không cho là không tầm thường. Cô mấp máy môi, do dự nói, “Vậy tôi giúp một tay, cùng nhau đi tìm, vừa lúc hôm nay không có lớp.”

Suy nghĩ một chút, Nhậm Sâm gật đầu, “Cũng được. Cô nhớ, nếu như tìm được cậu ta phải lập tức liên lạc với tôi. . . . .”

“Anh điên rồi sao, thời điểm này lại lôi cô ta vào sẽ hại cô ta đó!”

“Nhưng cô ấy có quan hệ không tệ với Thích Huyền, có lẽ thật sự có thể giúp tìm kiếm, hiện tại có cái gì quan trọng hơn so với việc tìm được cậu ta.”

“Thôi, tùy anh. Nếu lại chọc ra cái sọt gì, đừng hy vọng tôi lại giúp anh dọn dẹp.”

Tiếng cãi vã của bọn họ còn đang tiếp tục, Thịnh Đản đã biến mất không thấy bóng dáng.

Mỗi người đều có điện thoại di động hiện đại lại kết nối Internet, muốn tìm một người cũng không phải việc khó.

Thịnh Đản cố ý không có chút đầu mối.

Điện thoại của Thích Huyền vẫn tắt máy, trong nhà vẫn không có ai đáp lại, xe cũng không ở trong nhà để xe.

Cô ý thức được mình có hiểu biết thật ít ỏi về Thích Huyền, rốt cuộc có tư cách gì cho rằng bọn họ là bạn bè.

Bạn bè?

Hai chữ này khiến cho cô trong nháy mắt nghĩ tới một người, Tùy Trần. Cũng thuận tiện nghĩ tới, lúc trước anh có nói qua một câu. . . . .

—— Có chuyện gì tìm Tạ Tam Thủy.

Cô không chút do dự lấy điện thoại di động ra, bấm số điện thoại của Tạ Miểu.

“Thích Huyền? Ha, đừng tìm, sớm về nhà đi. Thời điểm này, Thích huyền không muốn gặp người, ngay cả cha mẹ cậu ta cũng không tìm được, trừ phi cậu ta nghĩ thông tự mình đưa tới cửa. Tinh lực của cô lộn xộn giống như loại ruồi nhặng không đầu, không bằng về nhà ngủ.”

Lời nói của Tạ Miểu hòa lẫn với tiếng nhạc ồn ào cùng nhau truyền đến, Thịnh Đản phỏng đoán có lẽ anh đang làm việc, cũng không tiện nói thêm nữa.

Cô không phải là người dễ dàng nửa đường bỏ cuộc, nhưng có thể làm sao?

Đứng chờ ở dưới nhà Thích Huyền ước chừng duy trì được một tiếng, Thịnh Đản lại đi dạo quanh những khu vực gần nhà anh ta thật lâu, không thu hoạch được gì, không thể không đối mặt với thực tế. Tam Thủy ca nói đúng, cô căn bản là con ruồi không đầu, dù vỗ cánh bay khắp tòa nhà của thành phố, chưa chắc có thể tìm được người.

Vậy mà, Tạ Miểu nói đúng không chỉ câu này.

Khi Thịnh Đản nổi giận, thỏa hiệp kéo tấm thân mệt mỏi đi ra khỏi căn nhà của mình, tại thang máy thì ngạc nhiên.

Đột nhiên, nhảy vào tầm mắt cô chính là Thích Huyền.

Quả nhiên, khi anh ta nghĩ thông suốt, anh ta sẽ tự mình đưa tới cửa.

Một tầng lầu chỉ có hai hộ, trong hành lang lơ mờ, anh cong một gối ngồi trước cửa nhà cô, gương mặt chìm trong bóng tối, Thịnh Đản không nhìn rõ ánh mắt của anh, ngay cả đôi mắt đào hoa luôn phát sáng rực rỡ ngày trước, giờ phút này cũng trầm tĩnh giống như cục diện đáng buồn.

Bất luận trước đài hay phía sau đài, cô chưa từng thấy qua Thích Huyền lụn bại như vậy.

“Tôi muốn đợi ở nhà cô như thế này.”

Giọng nói của anh nhỏ như tê liệt, cũng làm cho trái tim Thịnh Đản như bị người ta mạnh mẽ xé rách.

Cô duy trì trầm mặc, lấy chìa khóa ra mở cửa phòng, muốn mở đèn phòng khách thì anh đột nhiên giơ tay lên, ngăn cô lại.

Chạm vào đầu ngón tay anh làm cho người ta kinh ngạc về sự lạnh lẽo của nó, cô không nhận được một hồi co rúm lại, Thích Huyền không nói nhiều, chỉ là nhàn nhạt khắc ra ba chữ, “Đừng bật đèn.”

Rất dễ nhận thấy, tâm tình của anh thật kinh khủng, có lẽ ở trong loại thời điểm này anh cần nhất là an tĩnh. Mới đầu Thịnh Đản cũng muốn quan tâm nhưng lại không đi quấy rầy, không hỏi nhiều. Kết quả, rốt cuộc cô không kiềm chế được, đem cái đầu bị đè nén nồng nặc đổ ra, “Anh đi đâu vậy hả? Có biết mọi người rất lo lắng cho anh, tìm anh bao lâu không? Đùa như vậy rất khá sao? Anh bao nhiêu tuổi rồi. Đùa bốn lại tùy hứng cái gì. Mặc kệ xảy ra chuyện gì, trốn tránh có hữu dụng không?”

Thình lình xảy ra gào thét cùng trách mắng, khiến Thích Huyền kinh ngạc rất lâu, trong ấn tượng từ trước đến giờ Thịnh Đản đều khiêm tốn dễ nói chuyện, không ngờ thời điểm cô có chứng cuồng loạn sẽ biểu đạt bất mãn.

Rõ ràng là bị chửi, nhưng trong lòng anh thế nhưng lại cảm thấy ấm áp. Không nhớ rõ đã bao lâu rồi không ai dám hướng về phía anh gào lên như vậy, đã từng nhìn sắc mặt những người kia, phụ thuộc vào thời gian, nên sớm đã bị chôn sâu vào trong trí nhớ của anh rồi.

Đối mặt với anh trầm mặc không nói, Thịnh Đản đã từ từ khôi phục lại bình tĩnh, cũng ý thức được mình hình như nói quá khích rồi. Cô cúi đầu thở dài, ổn định tâm trạng, vội vàng nói xin lỗi, “Thật xin lỗi, là tôi không tốt, là miệng tôi không có chừng mực, nhưng anh. . . . .”

“Không sao, tôi cũng cần có người mắng tôi, nhắc nhở tôi, những thứ quang vinh chói lọi kia đều là hư vô, bất cứ lúc nào tôi cũng có thể trong một đêm bị đánh về nguyên hình.” Đây là những gì mà Thích Huyền đã từng cảnh cáo mình, cho nên anh cẩn thận với loại người kinh doanh, đối với bất kỳ người nào cũng nở nụ cười, nhắc nhở mình không thể bành trướng mà phải luôn luôn nhún nhường.

Vậy mà anh thật sự không bị những biểu tượng chói lọi kia ăn mòn sao?

Mấy năm nay sông sê, xác thực để cho anh sắp cảm thấy đây là thứ mình cầm giữ và sử dụng, thậm chí cho là ai cũng không thể cướp đi.

Những thứ nhún nhường kia lại ngược lại, từ từ thành thói quen mang bộ mặt giả dối để trước mặt anh, nó mất đi tác dụng vốn có.

Đang suy nghĩ, giọng nói của cô gái trước mặt chợt biến đổi, lộ ra vẻ khẩn trương khó có thể che giấu, “Làm sao có thể, anh có thể có ngày hôm nay là vô số cố gắng xây đắp mà thành, làm sao sẽ dễ dàng đánh về nguyên hình như vậy, sẽ không! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Ở thời gian trước chung đụng, Thích Huyền cho cô cảm giác tựa như ánh mặt trời, ấm áp, nụ cười luôn là khảm ở khóe mắt đuôi mày anh, giống như hòa làm một thể. Như hiện tại, loại thận trọng này được nói ra từ miệng anh, lần đầu tiên cô được lĩnh giáo.

“Tất cả các chương trình quảng cáo do tôi là phát ngôn, đều thông báo bị giảm xuống, Nhà sản xuất tạm thời tìm “bầy gấu” thay tôi thế chỗ.” Anh cười khổ, tận lực để cho giọng mình có vẻ thoải mái hơn.

“Làm sao có thể. . . . .” Coi như biết rõ hẳn đã xảy ra chuyện, Thịnh Dần cũng không lường trước được việc này sẽ nghiêm trọng như thế.

Từ trước đến giờ anh cũng không có tin tức tiêu cực nào, làm sao có thể tự dưng xảy ra chuyện như vậy?

Hình như bây giờ không phải thời điểm hỏi kỹ điều này, cô cắn chặt môi dưới, vắt hết óc nghĩ xem mình có thể giúp gì được anh.

“A! Tôi gọi điện thoại hỏi bọn họ Sâm ca một chút, có lẽ bọn họ đã nghĩ ra biện pháp rồi đấy.” Cô hưng phấn kêu to, vội vã lấy điện thoại di động ra.

Mới trượt ra ánh sáng trên màn hình điện thoại di động, Thích Huyền nhìn thấy cô run rẩy, long mi lộ ra lo lắng.

Anh vẫn hiểu hiện thực của cái vòng luẩn quẩn này, định luật tương sập chúng nhân đấng không thay đổi, cho dù bề ngoài có quan hệ không tề lắm với Thịnh Dần, anh cũng chưa từng cảm thấy cô có nhiều đặc biệt.

Cho đến giờ phút này, anh cũng không giống như những người khác là thấy phiền toái liền tránh không kịp, ngược lại đem mình can thiệp vào.

Nụ cười lạnh lẽo hiện trên khóe miệng anh hoàn toàn không thích hợp, anh mặc cho tình bạn đơn thuần lo lắng men theo bị biến chất, nhàn nhạt thở dài, nhận lấy điện thoại di động của cô, ấn phím tắt máy. Lần nữa mở miệng thì giọng nói trong trẻo hơn trước, “Vô dụng thôi, có mẫu bản thảo tin tức mấy ngày nữa sẽ phát, đó không phải cứ dùng tiền là có thể áp tin tức xuống, anh ta có thể sẽ làm cho tôi té ngã xuống đáy cốc. Tôi có chút mệt mỏi, muốn yên lặng nghỉ ngơi một chút, chỉ một chút thôi.”

“. . . . .” Thịnh Dần không cam lòng hé miệng, cố chấp còn muốn cố gắng cứu vãn.

“Tôi đói rồi, nếu thật sự muốn giúp tôi, thì nấu tô mì cho tôi ăn.”

“Được!” Cô không hề kiên trì nữa.

“Tôi đi vào phòng khách nằm một lúc.” Anh cười cười, cứng ngắc xoay người, còn không tháo hết tất cả phòng bị.

Mơ hồ cảm thấy trong lòng anh còn đề phòng, Thịnh Dần suy nghĩ tổng chốc lát, mới lên tiếng: “Anh đã nói, Tùy Trần cũng được, tôi cũng được, đều là bạn của anh. Nếu như vậy, mặc kệ xảy ra chuyện gì cũng đừng che giấu ở trong lòng, nói ra, bạn bè sẽ là chỗ dựa cho anh; coi như trời sập, bạn bè cũng sẽ giúp người chống đỡ!”

Sau khi nói xong, cô không đợi Thích Huyền đáp lại, liền xoay người đi thẳng vào phòng bếp.

Rất lâu, Thích Huyền nằm trên ghế sa lon mới lấy lại tinh thần, ngắm nhìn bóng dáng bận rộn trong phòng bếp, khoe miệng cong lên, thật lâu rồi không có nụ cười nào xuất phát từ nội tâm như vậy. “Cám ơn. . .”

Một tiếng cảm ơn nhỏ nhẹ cơ hồ chỉ có bản thân anh mới có thể nghe rõ, chui ra từ đôi môi xinh đẹp của anh.

22. Chương 22: Chương 22

— Hai năm trước, cảnh sát lên án Tăng Hân hút băng phiến, cũng bắt được ở trong nhà người đại diện. Người đại diện tên là Nhậm Sâm, anh ta có tình ái với Tăng Hân, cũng vì vậy mà nổi trên mặt nước. Ai cũng không ngờ tới, chuyện cách đây ba tháng, ngay tại lúc công chúng dần dần tiếp nhận tình ái của bọn họ, thì Tăng Hân đột nhiên gả vào nhà hào môn (nhà giàu) từ đây tránh bóng.

— Gả vào Hào Môn cũng chưa chắc cả đời có thể an tâm, mấy ngày gần đây có tin tức tuyên bố Tăng Hân chân chính là đối tượng lui tới của Thích Huyền, ngày đó người đại diện vì bảo toàn danh tiếng của nghệ sĩ Thích Huyền nên mới nhận là mình, mới có thể đứng ra che giấu tình ái vì bọn họ. Khi tin tức chính thức bị lộ ra, thậm chí Thích Huyền và Tăng Hân đã từng bàn đến chuyện kết hôn, cuối cùng Tăng Hân lựa chọn kết hôn với hào môn, Tăng Hân bị bạn bè trên mạng chỉ trích làm ghét nghèo yêu giàu.

— Chuyện phát triển lại có chuyển biến như tuồng. Căn cứ vào thông tin, người tung ra chuyện tình ái ngày xưa chính là Thích Huyền, hư hư thực thực vì lảng xê.

— Theo tin tức của một tuần san, ngay lúc Thích Huyền hướng tới bọn họ cung cấp thông tin còn có bộ phận thân thiết làm chứng, mấy ngày gần đây bọn họ sẽ công khai.

. . . . .

Trên TV, tin tức giải trí được nữ chủ bá mang theo giọng Hương Cảng và Đài Loan vẫn còn đang tiếp tục nói.

Miệng Thịnh Đan đã duy trì hình chữ “O” lâu rồi, quả thật trực tiếp có thể nhét vừa một quả trứng.

Ngược lại ở một bên, Thích Huyền rất vui mừng, không đếm xỉa đến mà đang cúi người ngồi trên ghế sa lon, đang cầm một bát Mì Dương Xuân to, hút vô cùng lớn tiếng.

“Ai, em gái, mặt nẫu ăn thực sự không tồi.” Thức ăn thơm ngon được chui vào trong miệng anh khiến anh thở dài thoải mái.

Em gái? Cô tức giận, mắt trợn trắng, loại thời điểm này mà anh còn có tâm tình nghĩ ra tên gọi mới, ít nhất nên hướng về phía chính phủ nói rõ trước chứ.

“Bây giờ em gái muốn biết, chuyện này rốt cuộc là như thế nào!” Cô co chân lại, xoay thân thể lại, đôi mắt lấp lánh có hồn trừng anh.

“Em gái, chuyện này nói rất dài dòng.”

Gặp quỷ, bộ dáng của anh như thế nào lại nhẹ nhàng như vậy? Cô vì anh mà sắp điên rồi, “Vậy thì nói tóm tắt.”

“Hắn là em đã từng nghe nói về Tăng Hân chứ?” Rốt cuộc anh vẫn nhả ra, anh nghĩ, chuyện cho tới bây giờ, đối với Thịnh Đan không cần có bất kỳ che giấu gì.

“Ừ.” Thịnh đan gật đầu một cái.

Cô đã từng bị diễn viên chính Tăng Hân trong bộ phim thần tượng làm cho cảm động đến rơi nước mắt, trong ấn tượng đó là một cô gái rất thanh thuần, cười lên có má lúm đồng tiền, rất mê người.

Chỉ là, hai năm trước Thịnh Đan chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày mình cũng sẽ nhảy vào cái vòng luẩn quẩn này, cho nên cũng rất ít chú ý đến tin tức bất quá của giới giải trí.

“Anh và cô ấy đã từng đều là nghệ sỹ dưới quyền A Sâm.” Thích Huyền dừng một chút, nụ cười nơi khóe miệng dần dần sâu hơn, “Lại nói cô ấy với em có chút điểm giống nhau, thoát nhìn rất dần, thường gây họa, nhưng chung đụng với cô ấy lâu lại có cảm giác rất nhẹ nhàng.”

“Anh thích cô ấy?” Mặc dù không có nói yêu qua, nhưng Thịnh Đảm vẫn cảm nhận được ánh mắt của anh, cũng giống như ánh mắt của Tùy Trần khi nói tới Đỗ Ngôn Ngôn.

Thích Huyền thản nhiên gật đầu thừa nhận, “Đúng vậy.”

“Vậy. . . . . Cô ấy đâu?” Thịnh Đảm dè dặt cẩn trọng hỏi.

“Cô ấy thích Tùy Trần.”

“ . . . . .” Cuộc tình tay ba rất tầm thường, thế nhưng cái kết cầu tam giác này lại vượt quá dự liệu của Thịnh Đảm.

“Ha ha, chỉ là yêu mến đơn phương mà thôi. Em biết đấy, có Đỗ Ngôn Ngôn ở đây, trong mắt của Tùy Trần không có bất cứ người phụ nữ nào khác.”

“Sau đó thì sao?” Cô buông tiếng thở dài, nhẹ hỏi tiếp.

Vẫn cho rằng Tùy Trần không quả quyết trong chuyện xử lý tình cảm, thì ra không phải, anh chỉ đối với Đỗ Ngôn Ngôn như thế.

“Sau đó?” Thích Huyền cười cười tự giễu, ánh mắt có chút trở nên trống rỗng, “Sự nghiệp của cô ấy bởi vì Đỗ Ngôn Ngôn cố ý gây khó khăn, cho nên trì trệ không tiến, hơn nữa Tùy Trần nhiều lần cự tuyệt, cô ấy thay đổi. Lưu luyến hộp đêm, cần thuốc, say rượu, đối những người mơ ước cô ấy, cô ấy cũng không cự tuyệt. . . . .”

Thịnh Đảm cứng đờ trong chốc lát, đột nhiên cảm thấy cảm động lây, thì ra cô không phải là người bị hại duy nhất mà Đỗ Ngôn Ngôn cố ý gây khó khăn, trước cô đã từng có người như vậy rồi. Mặc dù từng nghe chính miệng Tùy Trần thừa nhận là rất bao che, nhưng cô không nghĩ tới anh sẽ bao che đến mức không phân biệt được phải trái, “Chuyện này quá khoa trương, Tùy Trần cũng không thử ngăn Đỗ Ngôn Ngôn lại sao?”

“Anh nghĩ là từng có, có lẽ chính là vì Tùy Trần từng xin tha thay Tăng Hân, mới có thể khiến Đỗ Ngôn Ngôn tệ hại hơn. Tên kia đại khái cho là, chỉ cần hoàn toàn cự tuyệt Tăng Hân, cũng sẽ không mang đến phiền toái cho cô ấy.”

“Phi, làm sao có thể. . . . .” Đỗ Ngôn Ngôn khó chơi thế nào, bản thân Thịnh Đảm đã được linh giáo.

“Đúng vậy, làm sao có thể. Nếu như Đỗ Ngôn Ngôn dễ dàng thu tay lại như vậy, thì Tăng Hân cũng sẽ không đột nhiên bị tuôn ra xì căng đan rồi. Đoạn thời gian đó, cô ấy nhận được tin tức, biết mình có khả năng sẽ xảy ra chuyện, rất sợ, cũng rất lệ thuộc vào anh. Thật sự chúng tôi cũng xảy ra quan hệ, anh không lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, là thật sự muốn cưới cô ấy và chăm sóc cô ấy. Đêm đó, anh mang cô ấy đi tìm A Sâm, anh muốn công khai quan hệ của chúng tôi, nhưng không ngờ tình huống lại đột nhiên trở nên hỗn loạn như vậy, vừa ký giả vừa **. A Sâm sợ anh sẽ bị cuốn vào, ép anh rời đi trước, anh biết cậu ta sẽ ngu xuẩn chịu tiếng xấu thay cho người khác, thế nào cũng không đi. . . . .” Nói được nửa câu, anh đột nhiên chuyển con mắt nhìn về phía Thịnh Đảm, “Anh rất vô dụng phải không?”

Cặp tròng mắt trần đầy tia máu kia khiến trong lòng Thịnh Đảm giật mình, theo bản năng lắc đầu liên tục, “Làm sao có thể, anh. . . . .”

“Anh biết rõ cô ấy sẽ xảy ra chuyện, lại không giúp cô ấy được, cuối cùng lại còn để Tùy Trần ra mặt thay cô ấy giải quyết những xì căng đan kia.”

“Cho nên, mắt anh thấy cô ấy gả cho người khác?” Cứ như vậy buông tha có phải quá uổng phí rồi không, cô không biết rốt cuộc Tùy Trần giúp Tăng Hân giải quyết chuyện kia như thế nào, nhưng trong tình huống đó, Thích Huyền vốn không thích hợp ở lại hiện trường.

“Không phải đâu? Cô ấy nói cô ấy cần một người đàn ông quyền thế để bảo vệ cô ấy, mà anh không làm được. Lựa chọn hợp tình hợp lý của cô ấy, anh không trách cô ấy, so với bất kỳ ai khác thì anh cũng hi vọng

cô ấy có thể hạnh phúc. Hiện tại, thật vất vả cô ấy có thể yên ổn sinh sống, anh làm sao có thể vì lãng xê mà đi yêu sách chứ, như thế nào lại có cái gì thân thiết làm chứng?”

Đó là một chuyện xưa mà Thịnh Dần không kịp tham dự, cho nên, lựa chọn của Tăng Hân cô không có cách nào bình luận. Nhưng mà hiện tại, cô ấy xông vào cuộc sống của Thích Huyền và Tùy Trần, cô có quyền lên tiếng rồi, “Em biết rồi, em tin anh không làm như vậy!”

“A, nhưng mà người xem sẽ không tin anh. Bọn họ chỉ biết nhìn anh không ngừng chiếm cứ mặt báo, sẽ không biết anh bị rút bao nhiêu quyền phát ngôn, mất bao nhiêu thông báo. Mặc dù không biết những bức ảnh chụp kia từ đâu mà tới, nhưng anh thật sự đã nhận được tin, tuần san đã bắt đầu sắp chữ rồi, đến thứ tư tuần sau là ra báo.”

“Hiện tại mới là thứ sáu, cách tuần san ra còn có mấy ngày, nói cách khác vẫn còn hy vọng ngăn lại . . . .”

“Liên Cẩm ca cũng không biện pháp áp xuống, còn có hy vọng gì?”

“Nói cũng không nên nói như vậy, biện pháp là người nghĩ ra chứ sao. . . . . Ah?” Cô khổ cực tổ chức tốt phần chần, an ủi lòng người, mới nói mấy câu, lại đột nhiên dừng lại. Thịnh Dần dần dần nhìn chăm chăm màn hình TV, một lúc lâu sau, bỗng đứng thét chói tai, “A, a a a! Đây không phải là dưới lầu nhà em sao? Tại sao nhà em lại lên ti vi? !”

Sàn nhà đá cẩm thạch sạch sẽ giống như kính, đèn thủy tinh lấp lánh ánh sáng màu trắng tinh xảo chiếu rọi lên bồn cây hoa, cầu thang thông lên tầng hai có chút phong cách Châu Âu, dải thảm màu đỏ trải dài lên bậc thang, trên lan can tỏa ra hương thơm nhàn nhạt của gỗ.

Đây là đại sảnh khách sạn đế quốc Tokyo Thiên Đại. Rộng rãi thoải mái phối hợp với trang trí tao nhã, nhưng không hấp dẫn một chút ánh mắt Tùy Trần.

Một giờ, anh đã đợi Đỗ Ngôn Ngôn một giờ. Phụ nữ quả nhiên là sinh vật rất phiền toái, đi ra ngoài ăn một bữa cơm thôi mà, có cần phải ăn mặc lâu như vậy không?

Điện thoại di động đột nhiên vang lên cắt đứt anh đang âm thầm oán trách.

“A lô.” Tiếng trả lời tràn đầy mùi thuốc súng, thành công khiến người ở đầu bên kia điện thoại di động sững sốt.

Vài giây sau, đối phương vẫn không sợ chết mà nhạo báng, “Ai ui, người nào cho cậu ăn hỏa dược rồi, hay là nói tôi phá hư chuyện của cậu?”

“Biết là tốt rồi.” Sau khi nghe thấy thanh âm của Tạ Miểu, khóe miệng Tùy Trần vểnh lên, lưỡi phải giải thích, dù sao cùng phụ nữ ăn cơm cũng coi là chuyện tốt?

“Chắc chắn, cậu cứ sốt ruột khó nén như vậy sao?”

“Hẹn gặp lại.” Bây giờ Tùy Trần hiển nhiên là hoàn toàn không tâm tình tán gẫu cùng bạn tốt.

Tạ Miểu rốt cuộc cũng cảm thấy anh gấp gáp, trước khi anh ngắt điện thoại trước vội vàng nghiêm chỉnh, “Wey wey wey, nghiêm túc một chút, cậu ở chỗ nào? Thuận tiện mở máy vi tính không? Tôi gửi cho cậu đoạn video.”

“Không cần.” Anh quả quyết cự tuyệt. Tạ Miểu muốn chia sẻ video gì với anh? Anh biết rõ, cuộc sống của anh đã đủ phong phú.

“Người nào rảnh rồi chia sẻ với cậu Khóa Quốc niềm vui thú chứ, là một tin tức mới ra lò.”

Cho đến khi nghe thấy những lời này, nét mặt Tùy Trần mới thoáng khôi phục chút bình tĩnh, “Có liên quan đến tôi?”

“Không liên quan.”

“. . . . .” Anh trầm mặc, chứng minh anh lại một lần nữa muốn quả quyết cắt đứt cuộc điện thoại này.

“Nhưng có liên quan đến con nai nhỏ, nên đoán được cô ấy sẽ chọc cho toàn thân đầy máu. . . . .”

Tiếng nói đầu bên kia còn chưa xong, Tùy Trần không chút do dự kết thúc cuộc nói chuyện, xoay người bước nhanh tới thang máy, đồng thời thuận tiện hướng về phía trợ lý giao phó, “Giúp tôi chuyển lời tới Ngôn Ngôn, nói tôi có việc gấp, bảo cô ấy tự mình giải quyết bữa tối.”

23. Chương 23

Mấy phút sau, Tùy Trần đã trở về phòng, nhanh chóng gửi cho Tạ Miểu một tin nhắn MSN (1), ý bảo anh đã lên tuyến, mau sớm nói điểm chính.

(1) MSN (viết tắt từ tên tiếng Anh Microsoft Network) là một tập hợp các dịch vụ Internet cung cấp bởi Microsoft vào ngày 24 tháng 8 năm 1995, ra đời cùng lúc với phiên bản Windows 95.

Bên kia, Tạ Miểu cũng rất thức thời, không tiếp tục đùa giỡn nữa, trong chớp mắt gửi anh một địa chỉ websites.

Con trỏ chuột ở đầu ngón tay thon dài của Tùy Trần trượt xuống, mở địa chỉ đó ra.

Trên màn hình, sau khi video trải qua hòa hoãn xung đột, mới bắt đầu phát hình ra.

Nói chính xác, đây không phải là một mẫu tin tức, mà là do vô số mẫu tin tức chấp vá lại.

— — Tấm hình này là hình ảnh Thích Huyền thần bí dừng xe trước cửa nhà trọ. Buổi chiều 2 giờ 24 phút, ký giả thấy Thích Huyền đi vào nhà trọ. 4 giờ 5 phút, Thịnh Dẫn cũng đi vào nhà trọ, từ lúc đó hai người không ra ngoài. Ký giả dưới lầu hỏi nhân viên bảo vệ thì biết được, đây là nhà trọ của Thịnh Dẫn, Thích Huyền cũng từng nhiều lần đưa Thịnh Dẫn về nhà, xem ra hai người có quan hệ tương đối đặc biệt. Ký giả liền hỏi thăm, Thịnh Dẫn đang có xích căng đan với Tùy Trần, nhưng theo tin tức từ người đại diện thì anh đang công tác ở Nhật Bản, không hề hiểu rõ tình hình. . . . . Nhiều tin tức nữa, xin lưu ý tin tức giải trí mới nhất trên lưới, website là . . . . .

Video gần phát hết, với kết thúc đã hình thành thì không có gì thay đổi kia Tùy Trần không có hứng thú lắng nghe, anh tắt websites, ngồi trước máy vi tính, trong chốc lát tìm đập mạnh và loạn nhịp.

Rất lâu, mới mở ra hộp thoại MSN với Tạ Miểu, nhanh chóng gõ xuống một câu nói, đề xuống phím gửi đi, lại đem toàn bộ cắt bỏ, dứt khoát lấy điện thoại di động ra.

Anh thử gọi điện thoại cho Thích Huyền, như trong dự liệu, tắt máy. Lại chuyển sang điện thoại cho Thịnh Dẫn, tắt máy giống nhau. Cuối cùng, anh chỉ có thể hy vọng nghe ngóng chút tình hình bên Tạ Miểu, “Tình hình hiện tại thế nào?”

“Xem xong rồi?” Đầu bên kia điện thoại di động, trong lời nói của Tạ Miểu vẫn mang theo không mấy đứng đắn, “Sao tôi biết được tình hình, những ký giả kia hiểu hơn nhiều so với chúng ta.”

“Cậu và Khuất Mặc đi đến nhà cô ấy?”

“Này, không phải chứ, cậu vì anh hùng cứu mỹ, mà sai khiến anh em tốt của mình nhảy vào hồ lửa sao? Muốn ngày mai chúng tôi đều bị ký giả phiến chết, phải không?”

“Ừ.” Câu trả lời của anh ngược lại rất trực tiếp rất súc tích.

“Tùy Trần! Cậu có tính, không có nhân tính. . . . .”

“Đúng rồi, cậu có chìa khóa nhà tôi mà, bảo Thích Huyền đến đó ở vài ngày, sợ rằng gần đây cậu ta không đi đâu được.” Anh như là không nghe thấy lời tố cáo của Tạ Miểu, trái lại cứ tiếp tục sai khiến.

“Được rồi, được rồi, bây giờ tôi sẽ đi tìm Khuất Mặc, cậu cứ yên tâm, mau liên lạc với con nai nhỏ của cậu đi, hay tôi bảo cô ấy gọi điện cho cậu nhé.”

“. . . . . Không cần.”

Thịnh dẫn không cần nói rõ đầu đuôi với anh, cũng không cần thiết phải nói rõ mối quan hệ của cô với Thích Huyền, coi như bọn họ thật sự ở chung một chỗ cũng không liên quan đến anh.

Thật sự mặc kệ chuyện của họ sao?

Chuyện làm sao có thể không liên quan đến anh chứ!

Tốt xấu gì thì anh cũng là bạn trai xì căng đan của cô, anh chỉ là rời đi mấy ngày mà thôi, cô không thể an phận một chút sao? !

Vừa mừng, anh vừa tiếp tục gọi điện thoại cho Thịnh Đản, ông nghe từng lần một truyền tới “Xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi hiện đang tắt máy” Khiến anh bức bối hơn trước.

Chờ anh lần nữa khôi phục lại bình tĩnh, thì theo bản năng bấm nút gọi điện thoại cho trợ lý.

“Alo, Tùy Trần sao? Ngôn Ngôn tỷ còn chưa đến. . . . .”

“Giúp tôi đặt vé máy bay, tôi muốn trở về nước, mau lên.”

“ . . . . .”

Thịnh Đản chưa từng nghĩ tới, nhà nhà trợ tầm thường này sẽ xuất hiện loại rầm rộ như vậy.

Quan sát phía dưới, chỉ chít những người qua đường vây xem, còn kèm theo vô số dụng cụ chuyên nghiệp của ký giả.

Cô hít một hơi khí lạnh, giống như điện giật, lập tức vén một góc rèm cửa sổ, sau đó trái phải đều che kỹ bằng tấm rèm cửa sổ, vẫn cảm thấy không bắt an, bắt đầu nôn nóng đi quanh phòng, trong miệng không ngừng lầm nhảm, “Xong rồi, xong rồi, làm sao bây giờ, muốn đột phá vòng vây thế nào. . . . .”

“Em cũng bắt đầu sợ có dính líu đến anh sao?” Thích Huyền ngửa mặt tựa vào ghế sa lon, hai mắt điềm đạm đáng yêu, giọng nói chuyện còn nồng nặc lộ ra hơi thở tự giễu.

Ánh sáng mẫu tĩnh (bản năng của người làm mẹ) trong người Thịnh Đản trong nháy mắt bị thức tỉnh, lắc đầu liên tục, “Làm sao có thể! Em vĩnh viễn đều đứng về phía anh!”

“Thật?” Anh giống như đứa trẻ không có cảm giác an toàn, không yên tâm xác nhận lại.

Cô vì biểu đạt quyết tâm, một lần so với một lần lại càng dùng sức gật đầu hơn.

Không đoán được, sau khi Thích Huyền thấy thế, trong khoảnh khắc thái độ liền thay đổi, chứa đựng nụ cười xấu xa. Anh giữ chặt cô gái lúc ẩn lúc hiện trước mắt, hơi chút dùng sức, đem cô an trí ngồi vào chỗ trống bên cạnh mình, “Vậy chúng ta đi xuống để cho bọn họ chụp đủ thôi.”

“Ai?” tại sao câu chuyện có thể phát triển như vậy, anh nên rất hốt hoảng cùng cô nghĩ biện pháp mới đúng chứ?

“Thằng thần nói cho những người đó là chúng ta ở cùng một chỗ.”

“Ai ai?” Nói linh tinh gì vậy!

“Đang lo lắng công việc kết hôn?”

“Ai ai ?” Càng tán gẫu càng xa đi! Bất cứ giá nào anh đừng làm người, cô còn muốn làm, “Sao anh không dứt khoát nói, chúng ta có con luôn rồi hả? Chơi hết đi! Đã đến lúc này rồi còn không đứng đắn như vậy.”

“A. . . . .” Anh bay ra cười khê, “Em nghĩ rằng anh không có chút sợ nào sao? Nhưng mà, so với chính mình, anh quan tâm cô ấy hơn.”

“Tại sao không gọi điện thoại cho cô ấy? Anh nên điện thoại cho cô ấy đi.” Nếu như lo lắng, đại khái có thể đánh qua chút quan tâm.

“Anh sợ làm cô ấy phiền toái hơn.”

Cũng đúng, Tăng Hân đã kết hôn rồi, nếu như lúc này gọi điện cho cô ấy, sẽ làm chồng cô ấy hiểu lầm. Anh nghĩ thật chu đáo, Thịnh Đản không nhịn nổi tràn ra cảm thán, “Anh thật sự rất thích cô ấy đấy.”

“Anh vẫn chưa nói cho em biết, vì cô ấy, anh thậm chí từng hận Tùy Trần. Lần đầu tiên ở ICON quay phim thử gặp phải em thì anh đã đặc biệt thân thiện với em, anh biết em là bị cậu ấy tìm đến làm đạn mìn, anh giúp em vào IN, là có lòng riêng, anh cho rằng làm như vậy thì em và cậu ấy sẽ có cơ hội chạm mặt thường xuyên hơn, lấy cá tính của cậu ấy, sớm muộn sẽ không ngại trang được.”

Lời nói này làm cho Thịnh Dần không có bất kỳ dự liệu nào, cô vẫn cho là, sở dĩ lần đầu tiên gặp mặt Thích Huyền rất thân thiện như vậy là do tính cách của anh. Cô kinh ngạc sững sờ, quên đáp lại.

Mà anh cũng không cần bất kỳ đáp lại nào, nhắm mắt, lông mi dài tinh mịn khẽ run, cứ tiếp tục, “Thật ra thì anh cực kỳ tối tăm mà nghĩ tới, nếu như. . . . . Nếu như có một ngày quan hệ giữa cậu ấy và Đỗ Ngôn Ngôn bị lộ ra ngoài, thì như thế nào? Đỗ Ngôn Ngôn có thể cũng phải nếm trải tư vị thân bại danh liệt | hai bàn tay trắng? A, vốn còn muốn muốn lợi dụng em đi yêu sách, nhưng sau lại, càng ngày càng thân thiết với em, anh phát hiện em rất giống Tăng Hân, thật sự rất giống, giống như đến mức làm đau lòng người. . . . .”

Âm thanh của anh càng ngày càng nhẹ, cuối cùng, cơ hồ không nghe rõ đang nói cái gì, chỉ có tiếng hít thở đều đều đang kéo dài, giống như đang yên lặng ngủ say.

Thịnh Dần ngẩn ngơ giữa không gian yên tĩnh như vậy, trong đầu từ trống rỗng đến cực kỳ hỗn loạn.

Bất thành linh biết được một mặt tối tăm của anh, nếu là lúc trước, cô nhất định sẽ chửi ầm lên, có lẽ sẽ chán ghét anh, giống như học sinh tiểu học chơi trò tuyệt giao sao?

Nhưng mà bây giờ. . . . .

Cô không biết có phải mình bị hào nhoáng của Làng Giải Trí nhiễm độc cô phân biệt đúng sai không, tóm lại, cô không có cách nào đi trách mắng Thích Huyền.

Thậm chí còn cảm thấy anh đáng thương, thích cô gái lại thích người bạn tốt nhất của anh, khi anh cho rằng mây mờ trắng tổ thì cô ấy lại gả cho người khác.

Thịnh Dần không để lại dấu vết mà tràn ra than nhẹ, cẩn thận từng li từng tí khẽ chạm vào anh, nhận thấy mí mắt anh giật giật, mới biết anh còn tỉnh, chỉ là không muốn nói thêm.

Cô cũng thức thời nuốt vào lời thao thao bất tuyệt, không đi quấy rầy, chỉ nhẹ giọng lẩm bẩm một câu: “Yên tâm đi, em nhất định sẽ giúp anh nghĩ biện pháp.”

“Em có thể tự chăm sóc tốt bản thân là được rồi.” Nghe vậy, Thích Huyền buồn cười “xuy” một tiếng, coi như tình huống bây giờ rất hỗn loạn đi nữa, anh cũng không đến mức cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng, đem hi vọng gửi gắm lên tình huống trước mắt, tự thân khó giữ nổi.

“Em. . . . .”

Thịnh Dần há miệng, còn muốn nói gì đó, Thích Huyền bên cạnh lại đột nhiên điều chỉnh tư thế ngồi xuống, phóng túng mà đem tất cả sức nặng đè trên người cô, chọc cho cô không thể không dừng lại lời nói.

“Anh rất mệt mỏi, em có thể làm ơn để cho anh dựa vào một cái.” Khóe môi anh giật giật, nỉ non giải thích vì hành động mình làm ra.

Dựa vào một cái có cần dùng sức ôm cô như vậy không?

Dựa vào một cái có cần dùng lòng bàn tay nắm lấy tay của cô không?

Dựa vào một cái có cần đem cái trán chống đỡ ở hai má của cô không?

Tư thế mập mờ này làm cho cô cứng ngắc như đứng đồng lửa như ngồi đồng than, yên lặng cảm nhận hơi thở nóng bỏng của anh phả vào bên má cô, tạo ra cảm giác nóng tâm.

Theo bản năng, cô muốn xê dịch thân thể, muốn né tránh.

Nhưng hình như Thích Huyền sớm đoán được cô sẽ có động tác này, bàn tay đang đặt trên vai cô bỗng nắm chặt, mang theo ý vị cảnh cáo, chặt đứt đường lui của cô.

Lúc Thịnh Dần cho là động tác của Thích Huyền sẽ không tiến thêm một bước nên thoáng thở phào nhẹ nhõm thì giọng nói của anh hơi trở nên khàn khàn, đột nhiên vang lên ở bên tai, mang theo hơi thở mị hoặc.

“Trên người em có loại hương vị làm cho người ta an tâm. . . . .”

o Đây! Dù là thật, anh cũng không cần cạo trên cổ em chứ! Khi cô vùng vẫy muốn né ra thì tiếng chuông cửa không báo trước chợt vang lên.

Tiếng động ngoài dự liệu này làm thần kinh của Thích Huyền căng thẳng, cũng có thể để cho Thịnh Đản thuận lợi nhảy ra từ trong ngực anh.

Cô còn chưa kịp vui mừng liền bắt đầu lâm vào khẩn trương, ở loại thời điểm này thì tiếng gõ cửa là do người nào làm?

Không có thời gian bày ra danh sách khả nghi để sàng lọc một trong số đó, hai người dò xét liếc mắt nhìn nhau, sau đó Thịnh Đản rón rén chạy đến cạnh cửa, mắt nhìn qua lỗ mèo.

“Tạ Miểu.” Cô xoay người, im lặng dùng khẩu hình báo cho Thích Huyền người tới là ai.

Đối phương hiểu rõ nhưng nhưu mảy, “Mở cửa đi, hẳn là Tùy Trần bảo cậu ta tới đây.”

Sau khi nghe được câu trả lời của anh ta, Thịnh Đản không chút do dự lập tức mở cửa phòng.

Người ngoài cửa cũng đều không nói nhiều, động tác nhanh chóng nói đuổi nhau mà vào, không đợi Thịnh Đản phản ứng kịp, liền vội vàng lần nữa đóng cửa phòng lại.

“Hô, quá mệt mỏi, chờ Tùy Trần trở lại nhất định phải để cho cậu ta bồi thường tôi thật tốt mới được, gấp quỹ tôi đây đi mười phút, cuối cùng đi vào căn này. . . . . Ah?” Đôi chân của Tạ Miểu hơi mềm nhũn, ngồi liệt ở một bên ghế, sau khi oán trách mấy câu, bỗng xoay người, nghi ngờ quan sát Thịnh Đản ở trước mắt, “Chắc chắc, con nai nhỏ, mặt của cô sao lại đỏ hồng như vậy, nhìn thấy chúng ta nên hưng phấn như vậy sao?”

Lời này khiến Thịnh Đản khẩn trương vươn tay che gương mặt lại, vốn muốn hạ nhiệt, bất đắc dĩ lòng bàn tay lại nóng hơn.

“Xem ra xì căng đan cũng không hẳn là giả.” Khuất Mặc có chút hăng hái, chốt lại bằng một câu.

“Tôi phá hư chuyện tốt của cậu à?” Tạ Miểu cũng hiểu ý rồi.

“Biết rõ còn hỏi.” Thích Huyền trở về rất hài hước, không tận lực giải thích cái gì.

“Ai? Không đúng, không đúng. . . . .” Ngược lại Thịnh Đản lại nóng lòng muốn phủ sạch quan hệ.

Đáng tiếc giải thích của cô rất nhanh đã bị Tạ Miểu ném xem một bên như chuyện bát quái mới vậy, “Hôm nay tôi trúng tà, nên vẫn đi phá hoại chuyện tốt của người khác, Tùy Trần mới vừa bị tôi cắt ngang.”

“Cậu ta nhanh chóng kết nối với em gái Nhật Bản rồi hả?” Khuất Mặc coi đây như nhà của mình, tự quyết định chạy tới tủ lạnh tìm đồ uống, tiếc rằng không thu hoạch được gì.

Thấy thế, Thịnh Đản xung phong nhận việc, “Tôi giúp các anh pha cà phê.”

Mọi người chỉ gật đầu một cái, đề tài vẫn như cũ vây quanh Tùy Trần.

“Không phải em gái Nhật Bản, là Ngôn Ngôn tỷ, ngày hôm qua nghe nói cô ấy xin nghỉ đông đi Nhật Bản rồi.” Thích Huyền ột đáp án tương đối đáng tin.

“Lại qua đó?” Tạ Miểu kinh ngạc, còn tưởng rằng sau đêm đó bọn họ đã không còn liên lạc. Bây giờ nhìn lại, bỏ không xong lại còn làm loạn lên.

“Thật là trình tiết liệt phụ (người chồng trong trắng).” Khuất Mặc không khách khí đưa ra lời bình luận.

“Đột nhiên phát hiện cậu ta đem chuyển bay kéo dài thời hạn là có âm mưu từ trước, vì phối hợp với ngày nghỉ của Đỗ Ngôn Ngôn sao? Tôi thế nhưng lại tin tưởng cậu ta là vì con nai nhỏ mà giúp bạn không tiếc cả mạng sống.”

Đàn ông cùng nhau tụ họp lại một chỗ, trò chuyện nhiều nhất là về phụ nữ. Thịnh Đản không cần đề cập, đơn giản lặng lẽ vui mình ở trong phòng bếp.

Những chuyện kia cô không muốn nghe, nhưng mà mặc kệ động tác trong tay của cô bận rộn đến mức nào, lỗ tai vẫn không chịu được khổng chế mà tiếp thu những tin tức kia.

Những lời nhạo báng phát ra từ đáy lòng Thịnh Đản giống như phản ứng hóa học, giống như giờ phút này, trong không khí tràn ngập hương vị đắng chát của cà phê.

Cô không rõ làm sao lại như vậy, quan hệ giữa anh và Đỗ Ngôn Ngôn thì liên quan gì tới cô? Tại sao trong lòng cô lại cảm thấy chát?

Một ý nghĩ mà ngay cả chính cô cũng kinh ngạc đột nhiên lóe ra trong đầu cô —— sẽ không phải là thích Tùy Trần chứ?

Rất nhanh, Thịnh Đản liền lầm bầm lầu bầu phủ nhận, “Làm sao có thể, làm sao có thể, làm sao có thể. . . .”

“Em đang đọc cái gì vậy?” Âm thanh của Thích Huyền xông vào.

Thời điểm lúc trước muốn bọn họ chú ý đến, một đám người trò chuyện rôm rả, coi cô như người tàng hình. Hiện tại cô liền nâng cao khả năng giác ngộ, thì ánh mắt của bọn họ lại đồng loạt bắn về phía cô. Gương mặt Thịnh Đản nóng lên, cuống quýt lắc lắc đầu, không muốn đem chút tâm tư hỗn loạn ra chia sẻ.

“Này, em thích Tùy Trần?” Con mắt Thích Huyền nửa mở, quan sát bóng dáng cứng ngắc đứng trong phòng bếp, câu hỏi nói trúng tim đen.

“Làm sao có thể!” Vấn đề này khiến Thịnh Đản bị sắc nước miếng của chính mình, động tác trong tay cũng theo đó dừng lại, không chút suy nghĩ liền lên tiếng phủ nhận, “Anh ấy căn bản không phải sở thích của em! Em thích người đàn ông có khiếu hài hước, biết chọc em vui vẻ, tốt nhất là nên nói nhiều chút, ở chung một chỗ với em mới đỡ lúng túng, phải thân thiện chút, nếu không sẽ cảm giác có khoảng cách. . . .” Cô giấu đầu hở đuôi, nói một đồng ý cầu trọn bạn trăm năm.

Cũng may người đàn ông trước mắt đối mặt đều có chút lơ đãng, cũng không để ý cô có bất thường nào, thậm chí lại còn rất phối hợp lắng nghe cô nói.

Chỉ là lắng nghe, tròng mắt Khuất Mặc thoáng qua ánh sáng, thay cô tổng kết một câu, “Cô đang nói đến Thích Huyền sao?”

“Ách. . . .” Vừa nói như thế, Thịnh Đản cảm thấy thật đúng là có phần hơi giống. Vậy mà cùng lúc trước khác biệt, lần này cô không vội vã phản bác. Dù là Thích Huyền, đó cũng bình thản vô tư yêu thích và sùng bái, Thịnh Đản chưa bao giờ che giấu.

Ngược lại, thân là người trong cuộc nhưng Thích Huyền lại ngẩn người, vẻ mặt trong phút chốc có chút không được tự nhiên, giấy lát lại khôi phục như thường, giọng đùa giỡn, “Không phải Tùy Trần là tốt rồi, đừng tự tìm khổ mà ăn.”

“. . . . . Tùy Trần cũng không có kinh khủng như vậy chứ?” Cô lộ ra nửa cái đầu từ cánh cửa phòng bếp, chỉ theo bản năng nói thầm, không ý thức được mình theo bản năng nói chuyện với người khác.

“Chính xác là khủng bố, không phải Khuất Mặc nói, trình tiết liệt phu sao. Lúc ăn cơm sẽ giúp đối phương lựa chọn, thịt bò bít tết sẽ vội vàng cắt gọn giúp; cà phê chỉ cần nửa thìa sữa không thêm đường, bởi vì đây là sở thích của đối phương, cậu ta sợ người ta không có chú ý uống nhầm, cho nên phải giữ vững khẩu vị; mặc kệ đi quốc gia nào công tác, đều sẽ mang theo đôi giày cao gót trở lại, bởi vì người ta yêu thích sục tập giày. . . . . Câu chuyện về Tùy Trần liệt phu quá nhiều, cũng không thể đếm hết rồi, tất cả đều là vì Đỗ Ngôn Ngôn dưỡng thành thói quen.”

“A, ha ha, vẫn còn rất khủng bố.” Nghe vậy, cô cười đến rất khô, thuận miệng phụ họa.

Cô tận lực không thêm quan tâm đến trái tim mình giờ phút này y hệt như tư vị của chanh, nhưng mà có những thứ không quan tâm thì nó sẽ không tồn tại.

Trong một nháy mắt, cô bắt đầu sinh ra một ý niệm —— nếu có một ngày, cô cũng có thể hưởng thụ Tùy Trần săn sóc theo loại VIP này, sẽ có tư vị gì? Sẽ giống như Đỗ Ngôn Ngôn, không biết quý trọng sao?

Một giây kế tiếp, Thịnh Đản liền bị ý nghĩ của chính mình hù sợ.

Làm sao có thể có loại giả thiết ý niệm này? Anh căn bản không phải là hình mẫu mà cô thích!

“Đây không tính là gì, đừng xem Tùy Trần bình thường không nói nhiều, mà cậu ta thường im lìm làm ra loại chuyện buồn nôn, hôm nào rảnh rỗi sẽ nói tường tận cho cô biết.” Suy nghĩ của Thịnh Đản bị cắt đứt,

bên ngoài phòng bếp lần nữa truyền đến âm thanh của Tạ Miểu, hình như đối với Thích Huyền tạm thời chỉ có thể miêu tả ra tảng băng ngầm, có vẻ tiếc nuối.

Lời của anh ta vừa dứt, thanh âm cười nhạo của Khuất Mặc theo sát tới, “Nói? Cậu nói được hết không, cái loại lịch sử khuất nhục này cậu có thể nói xong hết sao? Khi người ta đang tiến hành, bất cứ lúc nào cũng sẽ cho cậu niềm vui mới?”

“Các cậu đang đồ kỵ người ta có cô gái yêu sao?” Thích Huyền một lời trúng đích.

“Xem ra tâm tình của cậu cũng không tệ nhỉ.” Bị châm chọc, liền nhất định phải đâm trở về, đây chính là nguyên tắc làm người của Khuất Mặc.

Thích Huyền cười khở, giang tay ra, “Nếu không còn có thể thế nào?”

“Nếu như có tin tức lớn hơn nữa, có lẽ lực chú ý của chuyện này sẽ giảm bớt.” Tạ Miểu đột nhiên chen vào nói.

Nghiêm khắc mà nói, đây chính là đề nghị hay, đúng là cái loại đó có thể để cho cả Làng Giải Trí run rẩy, khiến paparazzi cửa đánh máu gà tin tức trọng đại, nói có thì có sao?

. . . . . Thật đúng là nói có là có!

—— Đài phát tin tức mới nhất, giấu kín nhiều năm, Trầm Phi mang theo bà xã khiêm tốn trở về nước hiện thân vì một hoạt động nào đó, dẫn đến hỗn loạn.

Vẫn mở giải trí TV, trong tin tức, nữ chủ bá dùng giọng nói nhẹ nhàng đọc tin tức.

Một câu nói vô cùng đơn giản, không có hình ảnh, không có hình ảnh tài liệu, lại làm cho tất cả mọi người trong phòng bối rối.

Mặc dù Trầm Phi đột nhiên xuất hiện cũng không tính là tin tức trọng đại, nhưng người vợ trong truyền thuyết kia, đến nay cũng chưa bị chụp được, lần này hiện thân, sợ rằng điều này cũng đủ hấp dẫn không ít ký giả già măng mọc rồi.

Đối với Thích Huyền mà nói, đây đúng là một tin tức không tồi.

—— Âm.

Trong phòng bếp đột nhiên truyền đến thanh âm thanh thủy của tiếng ly cà phê bị rơi xuống dưới đất, gọi về tinh thần của tất cả mọi người.

“Làm sao vậy?” Thích Huyền tò mò, cau mày, chăm chú liếc nhìn vẻ mặt hoảng hốt của Thịnh Đản.

“Anh ta. . . . . Anh ta, anh ta. . . . . Bọn họ” Thịnh Đản thò đầu ra, mặt kính hãi chỉ vào màn hình TV, nói không nên lời, rất lâu sau, cứ thế không thể nặn ra một câu hoàn chỉnh.

Đến lúc một nhóm người liếc nhìn vẻ mặt rối rắm của cô, cuối cùng, Thịnh Đản vọt tới trước mặt TV, dữ dội, “Đây là cái gì! Không dám giấu kín, kết quả lại không chịu nổi tịch mịch chạy đến giành chén cơm của người khác, thật đáng ghét nhất rồi! Lại còn mang theo bà xã ra ngoài, đây là tổ chức thành đoàn thể lừa bịp à! Mà tôi thích anh ta như vậy, từ nhỏ đã nhìn anh ta lớn lên trong giới điện ảnh, hiện tại “hàng này” lại chạy đến cướp miếng ăn của chúng ta á!”

“. . . . .” Thì ra chỉ là kiêng dè tiền bối, Tạ Miểu bất đắc dĩ vuốt trán, Ặc, “Làm ơn, người ta dầu gì cũng là một ảnh đế, coi như làm việc lại cũng là đóng phim, cô e ngại chuyện gì.”

“Đừng! Đừng nói chuyện với tôi, tôi cần yên tĩnh một chút.” Thịnh Đản ngồi xuống đất, ngũ quan cơ hồ cũng sắp vỡ thành một đồng rỗng.

Đã không có ai để ý đến phản ứng của cô nữa rồi.

Có lẽ là bởi vì tin tức này giúp đỡ đúng lúc, không khí bên trong phòng lại có phần thoải mái hơn, thanh âm tiếng tre đùa dứt quãng liên tục vang lên, đề tài tiếp tục xoay quanh người vợ bí mật của Thẩm Phi.

Thịnh Đản không để ý nghe, không có tâm tư phụ họa.

Cô nghĩ. . . . . Cô hẳn là có biện pháp giúp đỡ Thích Huyền rồi. . . . . Chỉ là vẫn còn do dự có muốn đi làm hay không.

24. Chương 24

Thịnh Dần sẽ không thích mẫu người như Tùy Trần! Tuyệt đối sẽ không!

Nhưng. . . . . Hình như cũng không bài xích, cũng không ghét nữa rồi.

Lúc ban đầu, khi cùng anh truyền ra xì căng đan, thì cô mang theo đầy bất đắc dĩ cùng bức tức.

Hiện tại, mỗi tin tức giải trí lớn trên báo chí có thể hình dung là ăn không nói có, giống như bọn họ thật sự hẹn hò nói lời yêu đương vậy.

Mà cô, thế nhưng lại có một tia. . . . .Mừng thầm?

Thịnh Dần đem loại cảm xúc không tầm thường này đổ lỗi cho hỗn loạn gần đây.

Bởi vì đêm đó, khi bọn Tạ Miểu kịp thời xuất hiện, cho tới khi truyền thông dư luận nhất trí cho rằng, Thích Huyền tìm đến cô là logic rất bình thường, có việc xảy ra đương nhiên trước tiên muốn tìm bạn bè để bàn bạc, nếu bạn thân đi Nhật Bản, đương nhiên chỉ có thể tìm vợ bạn để tránh đầu gió rồi.

Sâm ca nói, Thích Huyền tạm ở nhà Tùy Trần sẽ rất an toàn, cô gắng không đi ra ngoài, đừng bị ký giả bắt quả tang tại trận là được rồi. Cô có thể bớt chút thời gian hay anh đưa ba bữa cơm cùng ăn khuya, không cần trốn trốn tránh tránh, quang minh chính đại mà đi, coi như bị ký giả phát hiện cũng không sao, mọi người chỉ cho rằng cô thay Tùy Trần chăm sóc bạn tốt.

Cho nên nói, cùng Tùy Trần có xì căng đan vẫn có chỗ hữu ích sao? Cô sẽ cảm thấy có một tia vui vẻ cũng rất bình thường chứ?

Chỉ nghĩ như vậy, Thịnh Dần mới có thể cảm giác tâm tình của mình mất khống chế, về tình có thể tha thứ.

Suy nghĩ ổn thỏa, hô hấp thông thuận rồi, cô nhìn cánh cửa phòng màu trắng trước mắt, đề xuống chuông cửa.

“ . . . . . Tạ Miểu! Cậu thật sự rất đáng ghét, còn sợ tôi ăn Thịnh Dần hay sao? !”

Cửa mở ra trong nháy mắt, Thích Huyền giống như là đã ăn hỏa dược, bức tức phả vào mặt.

Thịnh Dần còn chưa kịp ngấm ngấm những lời này. . . . .

— Âm!

Cánh cửa dày trước nhắm ngay trước mặt cô hung hăng đánh tới, cô thậm chí còn không ý thức được mình muốn tránh, cũng đã bị đụng rồi.

Trước mắt thoáng hiện màu đen, Thịnh Dần quơ múa đôi tay lung tung, vẻ mặt khổ sở níu chặt lấy ống tay áo của Thích Huyền.

“Phốc! Ha ha ha ha ha. . . . .”

>_< anh=“” ta=“” lại=“” còn=“” không=“” biết=“” xấu=“” hổ=“” mà=“” cười,=“” không=“” có=“” tâm=“” tình=“” đồng=“” cảm=“” gì=“”>

“Làm sao em không biết tránh đi, dần quá.” Anh ta ấn đầu Thịnh Dần, thật vất vả mới ngưng cười, lại hoàn toàn không kiểm điểm lại chuyện chính mình dùng sức mở cửa quá mạnh.

“ . . . . .” Làm ơn, ai biết cánh cửa này sẽ mở ra ngoài chứ!

“Vào đi.” Anh ta trực tiếp đẩy đầu của cô quăng vào bên trong, nụ cười trên môi càng đậm, “Anh còn tưởng là Tạ Miểu đấy. Tên kia thật sự rất phiền, gọi cuộc điện thoại dài như một thế kỷ lại còn ngại không đủ, vẫn còn đặc biệt chạy tới. Nói gì mà lo lắng anh, kết quả thì mỗi câu nói đều ngàn vạn lần mạnh anh không được bụng đói ăn quàng xuống tay với em. Em gái, em nói xem, anh giống như loại người bụng đói ăn quàng sao?”

”. . . . . > mãnh

25. Chương 25

Thứ ba, một ngày cực kỳ bình thường, nhưng là đối với một số ít người mà nói, nó rất không bình thường, thậm chí có thể nói là gian nan.

Lúc chàng vạng tối, hơi ẩm của ánh mặt trời chói chang vẫn còn chưa tắt hết, Tùy Trần lại mặc một bộ quần áo thể thao dài tay đầu đội mũ đi ra khỏi phi trường, anh cố ý mặc quần áo đột mũ đeo mắt kính, mắt nhìn thẳng, đem xung quanh hỗn loạn giao toàn bộ cho trợ lý đi xử lý, chỉ lo cúi đầu đi ra ngoài.

Cho đến khi chui vào xe, người giúp việc kéo rèm cửa sổ lên, đem những người ký giả chạy tới hỏi tin đều ngăn cản ở ngoài, anh mới không để lại dấu vết mà thở ra một hơi.

“Mới vừa rồi Ngôn Ngôn tỷ có gọi điện thoại tới, nói cô đã về đến nhà rồi.” Trợ lý xoay người, vặn mở nắp bình thủy tinh bên cạnh vừa đưa cho anh vừa nói.

“Ừ.” Đôi tay Tùy Trần cầm ở trong túi quần, thân thể nặng nề ngã ra ghế dựa, đáp một tiếng.

“Bây giờ phải về công ty một chuyến sắp xếp chuyện của Thích Huyền, hay trực tiếp về nhà?”

“Về nhà.”

Nghe vậy, trợ lý giao phó mấy câu với tài xế.

Trợ lý ở một bên nhìn thấy bộ dạng mệt đến không muốn nói chuyện của Tùy Trần, không khỏi cầu nhàu mở miệng, “Thật ra thì chuyện như vậy Cẩm ca đều sẽ nghĩ biện pháp giải quyết, không ngăn cản được tuần san, công ty cũng sẽ có mối nguy quan hệ xã hội, cậu cần gì phải thân đêm suốt sáng làm xong công tác để trở lại cùng làm việc xấu. Cậu có biết hay không, gần đây vé máy bay rất khó đặt trước, khoa trương nhất chính là cậu còn mang theo Ngôn Ngôn tỷ, ai, thật sợ bị ký giả phát hiện lại gặp phải phiền toái.”

Tùy Trần không lên tiếng, khẽ vén rèm lên, nhìn ngoài cửa sổ, dọc phố mới lên đèn rực rỡ.

Trợ lý còn đang tiếp tục oán giận, “Còn có, một lát trở về tắm nước nóng, cậu cảm mạo còn chưa khỏe, mới vừa rồi trên máy bay lại lạnh như vậy. Nếu như không có việc gì, mau chóng uống thuốc xong rồi đi ngủ sớm một chút. A, đúng rồi, gần đây Thích Huyền tạm thời ở tại nhà cậu đúng không? Cậu cùng cậu ấy hàn huyên một chút là được rồi, phải nhớ kỹ, việc này không quan hệ gì tới cậu, chớ gây họa lên người, Tinh Tinh tỷ liên tục dặn dò nói cái cô Tăng Hân kia không phải dễ chọc, cậu cũng đừng có quan hệ gì với cô ta, để Ngôn Ngôn tỷ biết cũng không tốt, một Thịnh Đan đã đủ phiền toái rồi. . . . .”

Cô nói đến trọng điểm, một Thịnh Đan xác thực đã đủ phiền toái rồi!

Tùy Trần hơi có vẻ phiền não, nhú nhú mày, đây có lẽ là biểu tình lớn nhất trên mặt anh trong mấy ngày này.

Chờ sau khi xe giúp việc dừng dưới lầu nhà anh, anh tạm biệt trợ lý cùng tuyên truyền, xác nhận không có ký giả theo tới nơi này, mới kéo tay hãm, một mỗi bước vào thang máy.

Trong phòng khách, TV truyền đến âm thanh tin tức, tin tức giải trí mới ra lò, vừa lúc phát hình ảnh anh đi ra khỏi phi trường.

Một đồng ký giả vây quanh anh, hỏi thăm anh đối với chuyện của Thích Huyền có ý kiến gì không, có phải anh bảo Thịnh Đản đi tìm Thích Huyền hay không. . . . . Đợi chút.

Tùy Trần lạnh nhạt quét mắt, xoay người khóa cửa lại, nhìn về phía Thích Huyền đang tựa vào bên quầy bar.

Xem ra cậu ấy hơi say, tươi cười như đường làm quan rộng mở, không có việc gì rồi hả?

“Đã về rồi.” Thích Huyền ngẩn người, duy trì tư thế ngồi tùy ý lười phải động như cũ.

“Ừ.” Anh đáp một tiếng, đem va li hành lý để sang một bên, cầm lấy cái ly Thích Huyền để trên bàn trà nhấp một hớp, còn tưởng là nước, khi rượu còn quanh quẩn ở vị giác, anh cau mày để ly xuống.

“Tớ nghe Tinh Tinh tỷ nói, phải thứ năm cậu mới trở về, sao lại về trước?”

“Công việc làm xong rồi.” Anh ngồi xuống ghế sa lon, vuốt vuốt tròng mắt đau nhức, không giải thích quá nhiều.

“Vậy cũng có thể thuận tiện nghỉ ngơi, không phải Đỗ Ngôn Ngôn cũng đi tìm cậu rồi hả? Cậu, cái người này có lúc thật rất không thú vị, quá mức điên cuồng vì công việc, phụ nữ cũng chịu đựng không nổi. . . .”

“Lo lắng bản thân cậu đi, chuyện như thế nào?”

Nghe vậy, động tác của Thích Huyền cứng đờ, nụ cười bất cần đời treo bên môi cũng rút đi một chút, “Cứ như vậy thôi. Cầm ca nói, để tớ đi ra ngoài giải sầu trước, có địa phương nào đề cử không? Tớ muốn thấy bikini trên bãi biển dưới ánh mặt trời.”

“Nghiêm trọng như thế?” Mặc dù Thích Huyền đã tận lực đem giọng nói tô son trát phấn để trở nên nhẹ nhõm, nhưng Tùy Trần vẫn như cũ, đánh hơi được mùi vị nặng nề.

Anh không nói, chỉ nhún vai.

“Con nai nhỏ ở đầu bên kia, có bị lan đến gần hay không?”

Con nai nhỏ? Thích Huyền khó hiểu, nhíu nhíu mày, “Nói Thịnh Đản?”

Thấy Tùy Trần gật đầu, anh không khỏi cười khẽ một tiếng, đứng dậy, cầm cái ly trên khay trà, đi tới bên quầy bar nhỏ trong phòng khách, vừa rót ly Vodka, “Cậu thật đúng là thay đổi rồi, trước kia cũng không thấy cậu quan tâm Tăng Hân.”

“ . . . . .” Không giống nhau, đó rõ ràng là hai người khác nhau.

“Cô ấy rất tốt, tớ nhờ nhà sản xuất để cho cô ấy đi làm trợ lý chủ trì tiết mục của tớ, nhân cơ hội này để cô ấy lộ mặt.” Nói xong, anh quơ quơ ly rượu trong tay, nhìn chằm chằm lấp lánh đảo quanh ly, “Như đã nói qua, cũng không biết ghi hình có thuận lợi hay không, bình thường một ngày ba bữa đúng giờ báo cáo còn đưa bữa khuya, hôm nay sao trễ như vậy rồi còn chưa tới, điện thoại cũng gọi không thông. Đúng rồi, chắc chắc, phẩm vị đối với thức ăn của cô ấy thật là đủ tẻ, thật may là gương mặt đó còn ăn với cơm.”

“Thật sao?” Tùy Trần cười cười, trở về phải không yên lòng.

“Tùy Trần.”

“Hả?”

Thích Huyền một hơi uống cạn sạch rượu bên trong ly, tiếp tục nói, hít một hơi thật sâu, đột nhiên hỏi: “Cậu. . . . . Có phải thích Thịnh Đản không?”

“Uống rượu ít một chút.” Hỏi ra loại câu hỏi này, hiển nhiên là say, “Cô ấy chỉ là bạn bè. Có cảm tình, không ghét, không có tình yêu.”

“Vậy thì tốt.” Anh đột nhiên buông lỏng tâm tình, cầm chống đỡ trên quầy bar, quay đầu đi, gãi lên khuỷu tay của mình, lăm bằm lâu bâu, “Tớ hình như có chút thích cô ấy.”

“ . . . . .”

“Không thấy được cô ấy, thậm chí có điểm nhớ nhưng đây.”

“ . . . . .”

“Cảm giác ôm cô ấy thật tốt, tựa như trước kia ôm Tăng Hân vậy.”

“ . . . . .” Còn ôm qua rồi hả? !

“Cảm giác của cô ấy đối với tớ cũng không xấu chứ?”

“ . . . . .” Chính miệng cô ấy nói sao?

“Tùy trần, cô ấy giống như tương đối nghe lời cậu nói, cậu giúp tớ đi, tớ muốn cô ấy.”

Đúng vậy, bọn họ là bạn bè, anh nên giúp đỡ Thích Huyền, không có lý do gì cũng không có lập trường đi phản đối, nhưng trong lòng bỗng có tia không thoải mái, nên giải thích như thế nào?

“ . . . . . Tớ đi tắm!” Anh không phân tích ra cảm giác tích tụ trong lòng là cái gì, cũng không biết Thịnh Đản có phải thật sẽ nghe lời anh nói như vậy hay không, anh chỉ rõ ràng bây giờ anh cần tỉnh táo, cực kỳ cần.

26. Chương 26

Thịnh Đản đang cầm đồ ăn hộp mua ở ngoài chạy tới nhà Tùy Trần, cô xem đồng hồ đeo tay, chín giờ, chậm rất nhiều so với bình thường.

Vị Thích thiếu gia kia tính tình rất khó phục vụ, theo kinh nghiệm mấy ngày trước, nếu như đợi quá lâu, anh nhất định sẽ bực tức lớn, thậm chí khoa trương oán trách cô hoàn toàn không đem anh để trong lòng, không đem coi là bạn bè.

>_< một=“” bữa=“” cơm=“” mà=“” thôi,=“” không=“” cần=“” lên=“” mức=“” độ=“” cao=“” như=“” vậy=“”>

Sau khi dè xuống chuông cửa, cô bước lui về phía sau, lẳng lặng chờ.

Có vết xe đổ lần trước, Thịnh Đản không dám đứng cách cửa quá gần.

“Phốc. . . . .” Nghĩ tới chuyện này, cô liền không nhịn được phì cười ra tiếng.

Không giống với bộ dáng gượng cười của mấy lần trước, hôm nay tâm tình của cô thật sự rất tốt. Rốt cuộc, cô cũng có điều cống hiến, không hề giới hạn chỉ có thoải mái, lần này, Thịnh Đản mang theo tin tức tốt mà đến.

Qua hồi lâu, đợi đến khi cửa phòng được mở ra, cô không chút suy nghĩ, nghiêng đầu qua, theo bản năng giơ cao túi hộp xách trong tay, quơ quơ, “Em tới rồi...! Hôm nay thêm món ăn.”

“ . . . . .”

Không có phản ứng? Không phải lại uống rượu chứ?

“Hiện tại đưa đồ ăn mua ngoài vẫn còn bán rẻ tiếng cười?”

“Ai?” Âm thanh này. . . . . Nụ cười phai đi, Thịnh Đản nhú chân mày, ngạc nhiên ngược mắt, “Tùy Trần! Anh...anh trở lại?”

Nét mặt của cô kinh lớn hơn hỉ.

“Ừ.” Khóe miệng anh cong lên, nơi cổ họng xông ra từ tính “hừ” nhẹ, nghiêng người sang cho cô vào nhà.

Thịnh Đản ngỡ ngàng đứng một lát, giật mình nheo mắt nhìn Tùy Trần trước mắt, anh khoác khăn long có tính chất là áo ngủ, cổ áo rộng thùng thình mở rộng, xương quai xanh khêu gợi cùng đường cong cơ ngực

theo động tác xoay người của anh mà như ẩn như hiện, cái đầu ướt nhẹp vẫn dẩy tấm khăn, hiển nhiên là vừa mới tắm xong.

Ngay tại phía sau anh, trên ghế sofa trong phòng khách, đồng tử của Thích Huyền nửa khép, tư thế mê người nằm tựa vào ghế sofa, bình rượu vang bằng thủy tinh trống không nằm trên mặt bàn, bộ dạng đang say kia thật quyến rũ!

Cô không phải hủ, Thịnh Đản thề cô thật không phải là hủ nữ, thế nhưng hình ảnh này vẫn làm cho cô không nhận được mơ tưởng viễn vông.

Dù sao từ trước đến giờ, Tùy Trần nghĩ yêu là yêu, không liên quan đến thân phận của đối phương hoặc. . . . . Giới tính.

“Phương diện giới tính của tôi rất bình thường, để cho cô thất vọng rồi, thật ngại quá.” Anh phun ra nụ cười lạnh, muốn dập tan những hình ảnh cấm trẻ nhỏ trong đầu cô, giờ tay lên, chần chừ chốc lát lại buông xuống.

Thịnh Đản hồ nghi khó hiểu, tầm mắt từ tay anh dời đến trên mặt của anh, cảm thấy anh có thể có ý muốn giữ một khoảng cách.

Nhưng xem ra anh không có bất cứ khác thường nào, thậm chí khiến Thịnh Đản cảm thấy mình đa tâm.

“Xem ra cậu ấy không có phúc hưởng thụ bữa ăn tối của cô rồi.” Anh vẫn như trước kia, nhìn thẳng vào cô, trên mặt không có bất kỳ vẻ dư thừa nào. Liên tiếp tắm ba lần, đối với việc dập tắt nội tâm nóng ran vẫn rất hữu dụng.

“Lại say à. . . . . Anh ấy uống bao nhiêu rượu?”

“Không rõ lắm.” Cô quan tâm thật nhiều.

“Thật sao?” Xem ra không có biện pháp trước tiên muốn chia sẻ vui sướng cùng anh ấy rồi, tròng mắt cô có chút mất mát, lại liếc thấy túi hộp trong tay, mới nghĩ tới cái gì đó, “Đúng rồi, anh ăn cơm xong rồi sao?”

Như thế nào? Thời điểm không ai cổ vũ liền nghĩ đến anh, nhìn anh đứng lên rất giống hồi thu trạm sao?

Thấy bộ mặt mong đợi của cô, anh cũng không còn hứng thú tiêu hóa phế phẩm, “Không cần, Thích Huyền nói phẩm vị đối với thức ăn của cô rất tệ.”

“Như vậy,... vậy em đi trước. Nếu như Thích Huyền tỉnh lại, anh nhớ chuyển lời tới anh ấy là em đã qua nhé, nhất định phải nói nhé.” Thịnh Đản cảm giác thái độ của Tùy Trần đối với cô có chuyển biến rất tế nhị, đây tuyệt đối không phải cô đa tâm. Tiếp tục lưu lại đây, sẽ làm không khí lúng túng hơn thôi.

Tùy Trần chuyển tầm mắt, kỳ cục gọi cô lại, “Này, ăn chưa?”

Cô nháy mắt, lắc hai cái đầu.

“Theo tôi đi ra ngoài ăn.” Anh đá cửa phòng, xoay người nắm dây buộc áo choàng tắm, đi về hướng gian phòng của mình.

“Ê, Thích Huyền làm thế nào?” Cô dời ánh mắt, lo lắng nhìn về phía người nào đó đang bất tỉnh nhân sự trên ghế sofa.

Trong phòng Tùy Trần trầm mặc một lúc lâu, thời điểm lần nữa xuất hiện trước mặt Thịnh Đản thì đã mặc bộ T shirt cùng quần jean đơn giản, mái tóc ẩm ướt chưa được xử lý tỉ mỉ, lộ ra loại hấp dẫn. Cổ họng Thịnh Đản khẽ động, nuốt nước miếng, gương mặt không khỏi ửng hồng.

“Không chết được.” Anh cầm chìa khóa xe lên, không để ý đến Thích Huyền đang khó chịu rên rỉ, vẫn lôi kéo Thịnh Đản ra cửa.

“Thật ra thì đồ ăn hôm nay em mua ở ngoài cũng không tệ lắm, mì xào chao dầu cùng canh gà đen ở quán đó cũng khá nổi tiếng, ăn cực ngon.” Không cần thiết nhất định phải đi bên ngoài ăn, Thịnh Đản ra sức thay đồ ăn mua ngoài trăm trò khen ngợi, cũng thuận tiện hóa giải không khí có chút cổ quái giữa bọn họ.

Anh khóa cửa lại, lấy cùi chỏ ấn nút thang máy, tựa vào bên tường chờ đợi, thì con mắt mới hướng về phía cô gái đang không ngừng lải nhải. Chợt, cắt đứt lời cô, “Cô đem Thích Huyền chăm sóc thật tốt.”

Hai người kia thật sự rất phiền, một người say đến bất tỉnh nhân sự còn không ngừng nhớ tới tên Thịnh Đản, một người khác cực kỳ tỉnh táo nhưng cũng ba câu nói không rời khỏi Thích Huyền.

Tùy Trần cực kỳ hoài nghi, có phải bọn họ đem nhà của anh trở thành nơi phát triển tình cảm rồi không hả? !

“Bạn bè thôi, cần phải vậy.” Cô đem đôi mắt to cười thành một đường, đáp lại bằng tình lý đương nhiên.

Nụ cười chói mắt kia khiến Tùy Trần liếm liếm môi, nhăm nháp tư vị đến mức có chút rộn lòng, cũng may cửa thang máy mở ra, anh cất bước đi vào, hóa giải chút lúng túng.

Ngay khi cửa thang máy ừ ừ kéo đến, trầm mặc càng làm cho người ta hít thở không thông, đứng ở sau lưng Thịnh Đản, anh hé môi, kìm nén hồi lâu, đúng là vẫn nhịn không được, “Cô. . . . . Thật sự coi cậu ấy là bạn bè?”

“Chẳng thế thì sao?” --||| Chẳng lẽ cô sẽ chăm sóc kẻ thù như vậy?

“Tôi cũng là bạn bè, không thấy cô săn sóc tỉ mỉ qua.”

Cô kinh ngạc trợn to hai mắt, dùng loại ánh mắt không thể tưởng tượng nổi quan sát Tùy Trần, “Không phải chứ? Chẳng lẽ anh cũng muốn giống như Thích Huyền, thử nghiệm cái tư vị bất cứ lúc nào cũng bị phá hủy?”

“Đây chỉ là suy luận.”

“Yên tâm, Yên tâm, coi như anh không may mắn thật sự có một ngày như thế, Đỗ Ngôn Ngôn cũng sẽ chăm sóc anh á.” Thịnh Đản cười gượng.

“Cô ấy là người phụ nữ của tôi.” Cho nên cần phải chăm sóc anh như vậy. Cô sao? Cô chỉ là bạn bè của Thích Huyền, không phải bạn gái.

Xin lỗi, quan hệ này vốn không hơn ngang bằng, cái ví dụ này không thể thành lập!

“. . . . . Như thế nào? Rõng cái gì, rất đáng gờm à?” Cô hơi ngạc nhiên, sau khi hoàn hồn, vì tìm về khí thế, Thịnh Đản nhón chân lên, cố gắng muốn sánh vai đối kháng với anh, kết quả vẫn là chênh lệch một mảng lớn.

Thiếu chút nữa, cô liền không ngăn cản miệng mà hô lên, “Có gan thì anh hướng về anh trai anh rõng đi”, thật may là, lý trí kịp thời cứu cô.

Từ lầu mười bảy đến tầng bãi đỗ xe dưới đất, Thịnh Đản thủy chung cố sức bảo trì loại tư thế cùng anh nhìn chăm chăm. Có chút ngoài ý muốn, nếu là trước đây, với cá tính của Tùy Trần sẽ lạnh lùng “xuy” một tiếng, coi cô như kẻ điên mà không thêm để ý đến. Lần này, anh thể nhưng phối hợp diễn ngang tài ngang sức, cô khó có thể thấy biểu tình trên mặt anh có nét sinh động như vậy.

Tròng mắt đen không chớp mắt nhìn chăm chăm cô, theo dõi ánh mắt phức tạp có chút không hiểu của Thịnh Đản, nhếch khóe môi giống như đang kiểm chế một tâm tình nào đó, dường như mở ra, sẽ phá vỡ loại yên lặng này.

Chỉ là, những tâm tình kia được anh thu phóng tự nhiên, trong lúc Thịnh Đản nháy mắt, anh để cho tất cả trở lại quỹ đạo.

Vẫn như trước kia, quay đầu đi, phun ra cười lạnh, “Tuyên thệ hạ mà thôi.”

Anh cứ hời hợt như vậy mà chuyển đề tài này, lại làm cho người từ trước đến giờ vẫn cảm thấy tình yêu rất nhàm chán như Thịnh Đản bắt đầu sinh ra hâm mộ.

Thì ra là bị người khác tuyên bố quyền sở hữu đối với mình, lại có cảm giác an toàn như vậy. . . . .

“Muốn ăn cái gì?” Thịnh Đản vô ý miệt mài đi tra cứu nguyên nhân, anh dẫn đầu đi ra thang máy, hỏi cô ở phía sau lưng.

“Ăn cái gì cũng có thể?” Cô chỉnh đốn lại suy nghĩ, chạy chậm đuổi theo, không để ý mình giống như người hầu ăn không uống không.

“Ừ.”

“Em muốn ăn mì xào chao dầu cùng xiên thoa tô, đúng rồi, còn có mật ong xoa thiêu, trà sữa nhà bọn họ uống rất ngon, ưm, còn có vịt quay, em mơ ước đã lâu rồi, nhưng không ua một phần tư, toàn bộ thật là đắt. . . . .”

Thật đúng là yêu cầu nhỏ bé đến làm cho người ta không thể cười gượng, anh thế nhưng không quá nhẫn tâm cắt đứt lời tự thuật của cô, giống như những thứ kia thành thói quen thức ăn từ trong miệng cô nói ra, thật sự có tư vị người tham ăn thịnh yển.

Đáng tiếc, điện thoại di động trong túi không hiểu phong tình mà vang lên, hiển thị trên màn hình điện thoại là ảnh chân dung khiến anh ngẩn người, không do dự, liền trượt trên màn hình bắt máy, “Thế nào?”

Nói chuyện đồng thời anh nghiêng con mắt hướng về phía Thịnh Đản, ý bảo cô im lặng.

Có câu nói cần người miệng mềm, vì vậy cô khéo léo im lặng, không rõ người bên kia điện thoại nói cái gì, nhìn thấy anh không để lại dấu vết mà buông tiếng thở dài, đáp lại: “Biết rồi, anh lập tức tới ngay.”

Xem ra, bữa tối miễn phí của cô bị nhờ rồi.

Sau khi Tùy Trần cúp điện thoại, cô chủ động thay anh mở miệng, “Không sao, anh vội thì cứ đi trước.”

“Về nhà tôi đợi chút, chờ tôi hết bận sẽ trở lại dẫn cô đi ăn khuya.”

“Ừ.” Thịnh Đản trả lời lập lờ nước đôi.

Thấy anh hình như nhất định giám sát cô lên lầu mới đi, cô mới không thể không đi tới bên cạnh thang máy, hướng anh phát phát tay, cuối cùng anh cất bước rời đi.

Thịnh Đản thở ra một hơi, không nhấn nút thang máy, mà là xuyên qua kính trộm liếc về phía bóng dáng ở phía sau.

Là ai gọi điện thoại tới, rất rõ ràng, trừ Đỗ Ngôn Ngôn, còn có người thứ hai có thể khiến Tùy Trần nói chuyện dịu dàng như vậy sao?

Về phần, gọi anh có chuyện gì? Cô không có quyền truy hỏi.

Căn cứ vào lập trường bạn bè, cô thậm chí nên cảm thấy vui mừng cho anh, như keo như sơn có lẽ đại biểu cho chuyện tốt tới gần thôi.

Vấn đề chính là. . . . . Cô không vui! Còn cảm thấy tim như bị thứ gì chặn lại, chần ở trong cổ họng.

Cảm giác không nên có này đại biểu cho cái gì, Thịnh Đản mơ hồ có chút hiểu, chỉ là không dám thừa nhận.

Đạo đức của cô thúc đẩy cô nuốt vào tất cả các ý niệm rục rịch, tình nguyện giả bộ ngu để đem những vấn đề này biến thành vấn đề vĩnh viễn không có lời giải, cũng không thể buông thả bản thân vọng tưởng chen ngang vào giữa.

Như bây giờ, giữ vững quan hệ bạn bè, rất tốt.

27. Chương 27

Trong bóng đêm, phi trường vẫn đèn đuốc sáng trưng như cũ, giống như tượng chim hải âu màu trắng muốn vỗ cánh bay đi đứng sừng sững trước mặt sân khấu màu đen.

Tùy Trần không chút để ý đầu tóc, xuyên qua kính chắn gió nhìn đám người đang nghênh tới đưa đi cách đó không xa.

Không nhớ rõ, trong bộ phim hình như nói qua — Khi ta đối với cái thế giới này cảm thấy chán nản, thì sẽ nghĩ đến phi trường Hearthrow. . . . Những người bạn người thân người yêu nhau sẽ ôm ở bên trong, chỗ nào cũng có tình yêu.

Ai nghĩ ra lời đối thoại châm chọc như vậy! Hiện tại kiên định xem anh như thằng hề.

Ngón trỏ của anh đặt trên môi, đồng tử trong bóng tối càng phát ra tối tăm, tầm mắt vẫn chế trụ ở nơi lối ra cách đó không xa.

Cho đến khi hai bóng dáng lưu luyến nhảy vào tầm mắt anh, gương mặt không có biểu tình gì mới nổi lên gợn sóng.

Đỗ Ngôn Ngôn mặc chiếc váy ngắn màu vàng nhạt, thiết kế uốn nếp bên eo có quy luật càng hiện ra đáng người lung linh hấp dẫn, cô hơi ngược đầu, nhìn về phía người đàn ông bên cạnh, đôi tay quấn chặt khuỷu tay đối phương, cười cực kỳ ngọt ngào lại. . . . Chối mắt.

Khuôn mặt người đàn ông kia giống như pho tượng tinh xảo, góc cạnh rõ ràng, ánh mắt luôn lộ ra kiên nghị cùng tàn nhẫn, thời thời khắc khắc vẫn duy trì cách ăn mặc cẩn thận tỉ mỉ, không nói nhiều, rất ít khi hướng về phía cô mỉm cười, hoặc là nên nói rằng chỉ có khi nhìn thấy giá cổ phiếu leo lên thì anh ta mới cong khóe miệng. Anh ta đối với thứ mới và Đỗ Ngôn Ngôn thân ở tú trường đều không có một tia hứng thú, thậm chí là khinh thường.

Tùy Trần cứ lấy góc nhìn của những người đứng xem, quan sát kỹ lưỡng hai người trước mắt kia, nhưng không có biện pháp giữ vững tâm tính của người ngoài cuộc.

Bởi vì, đó là người phụ nữ anh yêu và anh trai anh.

Anh bấm hai tiếng còi, nhìn bọn họ hai người ăn ý quay đầu, hướng xe anh đi tới.

Thành Luật thân sĩ sau khi mở cửa xe chỗ ghé ngồi, lúc Đỗ Ngôn Ngôn ngồi vào vị trí mới chui vào, con mắt rũ xuống vội vàng lật xem điện thoại di động, đồng thời cứng nhắc nói: “Phiền toái, anh về công ty trước.”

Chỗ ngồi phía sau truyền tới tiếng nói còn chưa tan mất, Tùy Trần đã đạp xuống chân ga rồi, gào rít mà đi.

Không sai, bọn họ một họ Thành, một họ Tùy, thoát nhìn giống như hai người không có quan hệ, anh cũng không có một chút giống em trai anh ta, ngược lại giống như bị khăn cấp triệu đổi thành tài xế, đây chính là hình thức chung sống của hai anh em họ, khách sáo lại xa lánh.

“Trễ như vậy còn quay lại công ty? Vậy em làm thế nào?” Đỗ Ngôn Ngôn làm nũng thanh âm hết như oán trách mà đến.

“Để Tùy Trần đưa em trở về.” Anh ta vẫn như cũ, không rời mắt khỏi điện thoại di động, con số lạnh lẽo kia đối với anh ta mà nói nếu so với nhuyển hương ôn ngọc bên cạnh càng hấp dẫn hơn.

“Em muốn cùng anh thôi.”

“Anh rất bận, ngày mai có tiệc.” Anh dùng những lịch trình mà trợ lý dặn dò, cất giọng nói.

Đỗ Ngôn Ngôn cũng không bắt ngờ, dáng vẻ lạnh nhạt của bọn họ giống như trình diễn hội nghị thường kỳ. Cô không cam lòng chu miệng, buông tay anh ta ra, dựa lưng vào thành ghế, “Tùy Trần, làm phiền cậu rồi.”

Chỗ ghế tài xế, người đàn ông thủy chung trầm mặc, đối thoại giữa bọn họ, anh lựa chọn ra vẻ không nghe.

Không khí yên tĩnh ở trong thùng xe làm người ta hít thở không thông, từ lúc lên xe Thành Luật vẫn đang bận, cho tới lúc đến nơi, mới lười biếng chuyển con mắt hướng về phía người phụ nữ bên cạnh, cong cong khóe miệng.

Này thậm chí không thể coi là mỉm cười, lại làm cho khuôn mặt không vui của Đỗ Ngôn Ngôn trong nháy mắt hòa tan thành ngọt ngào.

Nụ cười ngọt ngào quá chói mắt thông qua kính chiếu hậu lọt vào mắt Tùy Trần, anh đột nhiên cảm thấy, nếu như Thịnh Dần biết, nhất định sẽ nói đầu anh bị cửa kẹp rồi. Thế nhưng chính mình có thể khoan dung với người phụ nữ tìm mọi cách lấy lòng, lần nữa hướng về phía người khác hạ mình tôn quý.

Ly kỳ chính là, dưới tình huống này, anh lại còn định cười ra tiếng.

Tùy Trần không xác định mình thất thần bao lâu, tóm lại, chờ anh cắt đứt suy nghĩ lung tung thì Đỗ Ngôn Ngôn đã đưa anh trai anh vào ký túc xá cách đó không xa, bước nhanh hướng tới phía anh.

“Đói bụng không? Chúng ta đi ăn khuya thôi. . . . .” Còn chưa lên xe, cô vội vàng dang nịt cười gập may.

“Không giải thích gì sao?” Anh quay đầu đi, lạnh giọng cắt đứt niềm nở của cô.

“Cái gì?” Giả bộ ngu, phụ nữ là “ô dù” tốt nhất.

“Em vội vàng đi công tác, ở phi trường, có gì đó rất quan trọng không có biện pháp xuất quan, bảo anh giúp một tay cầm vé. . . . . Trong điện thoại, em nói như vậy nhỉ, là anh nghe lầm sao?”

“Em sợ nói là đi đón anh trai anh, anh sẽ không đến, lâu rồi anh ấy không gặp anh, muốn anh tới đón thôi. Chuyện của chúng ta, em sẽ tìm cơ hội nói rõ ràng với anh ấy. . . . .”

A, anh nhếch môi cao giọng cười, viện cớ nghe thật thân thiết.

“Xin lỗi, anh hẹn người ăn khuya.” Tùy Trần quẳng xuống một câu, chuyển động tay lái trong tay, khiến xe quẹo ra đường cong hoàn mỹ, vượt qua cô, ném ra ánh đèn huỳnh quang ở đuôi xe.

Nếu biết rõ loại hành vi này chỉ có sau khi đầu bị cửa kẹp phải mới làm ra, tại sao còn lưu lại tiếp tục làm kẻ ngu chứ?

Anh dễ dàng khoan dung nhiều năm như vậy, lại bị cô đùa bốn lần nữa, thậm chí còn làm anh vui lòng bằng cách lấy anh trai anh làm đạo cụ.

Mỗi lần đều tại lúc kiên nhẫn của anh sắp kiệt quệ, thì lại đỡ anh, vậy thì thế nào? Cô ngọt ngào động lòng người, chưa bao giờ phát huy đối với mình anh. Yêu cô, nhất định phải không ngừng chịu đựng chung với anh trai anh hoặc nhiều người khác nữa?

Đại khái anh thật sự có bệnh!

Tâm tình khó chịu bị đốt lên, bùng nổ, từ từ đốt cạn những quyến luyến của anh đối với Đỗ Ngôn Ngôn, anh phiền não nghiêng mắt, hương về phía con mèo không có miệng dán ở trước xe, phẫn phẫn sắc thái, gật gù hả hê, thúc đẩy anh mạnh mẽ giẫm lên chân ga, trong nháy mắt phát ra ý muốn lập tức trở về nhà.

Thịnh Đản khóc không ra nước mắt trừng mắt nhìn cánh cửa kia, mặt mã khóa cộng thêm lỗ đút chìa khóa, đồng thời cái hộp mặt mã trưng bày trước mặt cô.

Nói gì để cho cô về nhà, thật thân thiết, có phải hay không nên may mắn vì trong lúc cấp bách Tùy Trần còn chưa quên lãng cô?

Thật xin lỗi, cô không có biện pháp làm anh có vinh hạnh đặc biệt may mắn này, anh đi vội vàng, vừa không để lại chìa khóa cũng không còn đọc ật mã, giống như thật sự tuyên cáo là thế giới bên trong cửa không thuộc về cô, dù dưới tình huống gì, cô đều không nên xông vào.

Chuông cửa ầm tới mỗi, không ai phản ứng.

Điện thoại di động đánh tới, chỉ còn một chút điện báo, không người nào trả lời.

Thích Huyền ngủ bên trong giống như chết vậy.

Cô do dự rất lâu, vẫn là không có dũng khí đề xuống số điện thoại của Tùy Trần, bây giờ anh đang vội? Lúc này gọi điện thoại cho anh, có thể đưa tới hiểu lầm không? Có thể làm cho anh cảm thấy phiền hay không?

Không bằng về nhà? Không được, cũng đã đồng ý phải đợi anh về, sao có thể nuốt lời.

Cô mơ hồ đập nắp. “Một mặt muốn gặp anh, muốn biết đúng lúc anh nhìn thấy mình thì có vẻ mặt gì” Ý tưởng chân thật, vì hành vi hoang đường của mình mà tìm lý do đường hoàng.

Nếu hợp tình lại hợp lý rồi, thì nên tìm một nơi thích hợp để chờ thôi. Thịnh Đản ngẩng đầu nhìn Cameras giám sát ở phía góc tường, tiếp tục ở lại nơi này sợ rằng sẽ bị nhân viên bảo an mời đi.

Vì vậy, cô suy nghĩ nhiều lần rồi ra quyết định, đi ra cửa tòa nhà, con đường này hẳn là khi nào trở về anh sẽ đi qua.

Thịnh Dần nghĩ đến việc mình lựa chọn địa điểm cẩn thận, mới đúng là giày vò nháta.

Mỗi khi có ánh đèn xe xuất hiện, cô lập tức thay bằng khuôn mặt hưng phấn tươi cười ngẩng đầu lên, phát hiện không phải anh, lại có cảm giác tê ngắt.

Hi vọng thất vọng, hi vọng lại thất vọng mỗi đợt sóng cứ luân phiên thay đổi, cô không hề biết hóa ra việc chờ người lại giày vò như vậy. Cảm thấy được ánh đèn chiếc xe tiếp theo nhất định là anh, lại luôn chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài rồi tô son trát phấn.

Mặc dù như thế, khi một chiếc xe thể thao màu trắng xông vào tầm mắt cô, Thịnh Dần vẫn hứng trí bừng bừng tiến lên đón nhận.

—— xoạt.

Lần này, nghênh đón cô không chỉ là thất vọng mà thôi, còn có giọt nước ven đường làm cho cô cực kỳ không vừa mắt. . . . .

“Gặp quỷ!” Cô hít sâu, vuốt mặt, không hề kiềm chế nữa, mà mắng ra tiếng, “Có mắt không vậy! Lái xe thể thao thì giỏi lắm à, đừng cho là tôi không biết, thiếu đặt mông nợ nần mua chiếc xe, có cái gì tốt mà khoe khoang chứ! Loại người như vậy tôi thấy nhiều rồi! Còn có, thất đức đổ nước ra đây nữa? Phi! Lại còn là mặt như vậy? !”

Lúc cô phát tiết giận chó đánh mèo mà cũng không đổi lại bất kỳ đáp nào, chủ nhân chiếc xe kia không thấy sự tồn tại của cô, gào rít mà đi.

Ngược lại, những người qua đường không chút liên quan, dừng chân lại, dùng ánh mắt quan sát bệnh thần kinh nhìn cô, thoáng lắc đầu một cái, lại rời đi.

Xem ra bây giờ cô cũng xác thực như bệnh thần kinh, nguyên bản là áo sơ mi chiffon trong suốt mỏng manh, bởi vì nước bắn tung tóe dính vào trên người; quần tây màu trắng như bị vấy mực, vẫn còn có phong thái Đường Bá Hổ thoải mái.

“Rống. . . . .” Cô cúi đầu nghiên cứu mình trong chốc lát, ảo não than thở.

Thịnh Dần định không hề bận tâm đến hình tượng nữa, không để ý đến những người qua đường chỉ trở, ngồi chồm hổm trên vệ đường, cầm chống đỡ trên hai đầu gối đang cuộn lên, trông mắt trống rỗng rơi vào vũng nước trước mặt.

Chín giờ, mười giờ, mười một giờ. . . . . Sự kiên nhẫn của cô cũng đi theo, càng ngày càng đến gần 0 giờ.

Màn đêm càng ngày càng đậm, ánh trăng càng lúc càng có vẻ chói mắt, đem cô đơn và nhếch nhác của cô chiếu lên không chỗ nào che giấu.

Trong bụi cỏ ven đường, truyền đến tiếng dế mèn kêu to rất có quy luật, Thịnh Dần vẫn như cũ cảm thấy cái đêm hè yên tĩnh này hít thở không thông.

Thỉnh thoảng có mèo lang thang đi ngang qua, vậy mà làm cho cô có ảo giác như đồng bệnh tương liên. Nhìn con mèo đang gặm miếng bánh mì cô ăn còn thừa, khóe miệng cô cong lên cười khổ, nghĩ đến trước đây còn hy vọng xa vời là Tùy Trần sẽ giúp cô mang Hello Kitty trở lại.

A, thật là đánh giá cao giá trị của bản thân mình.

Thịnh Dần ơi Thịnh Dần, mày làm sao mà ngu xuẩn như vậy, rõ ràng đã chứng kiến và nghe anh nói yêu Đỗ Ngôn Ngôn, tại sao còn ỉn hi vọng? Có thể tiếp tục ở lại bên cạnh anh thì thế nào? Có thể vẫn làm bạn bè thì thế nào? Còn không phải là giống như bây giờ, chờ một người không biết lúc nào mới trở về.

Có lẽ, anh căn bản liền quên còn có người đang chờ anh rồi.

Có lẽ, anh chỉ là khách sáo mới thuận miệng bảo cô về nhà anh đợi.

Có lẽ, cô đang ngu ngốc chờ người chỉ biết thủy chung chờ một người phụ nữ khác.

“Ngoan, về nhà thôi.” Cô vỗ nhẹ lên con mèo bên cạnh kia, môi động đầy, lăm bầm lầu bầu, hình như chỉ muốn inh một nghe một chút lời hỏi thăm ân cần ấm áp.

Sau khi nói xong, Thịnh Đản đứng lên, lấy điện thoại di động ra, vốn định nhấn cho anh một tin.

Bất đắc dĩ, điện thoại di động cuối cùng còn một chút pin trong nháy mắt liền hết sạch, cô mê tín mà đem lỗi này là do ý trời.

Lần này, cho dù cảm thấy phía đối diện sau lưng lần nữa có đèn xe xuất hiện, Thịnh Đản cũng ép buộc mình không quay đầu lại, không làm kẻ ngu ngốc nữa, ít nhất còn chút tự ái mà rời đi.

28. Chương 28

Chủ nhân chiếc xe kia lái rất nhanh, ngay cả rẽ cũng không có dấu hiệu thắng xe, không chút nào che giấu nóng lòng trở về giống như tên bay.

Cho đến khi có con mèo đột nhiên lao ra, anh mới theo bản năng giảm ra tiếng chói tai, dừng ngay, nhìn con mèo kia cong người lên dừng lại trong chốc lát, nhanh chóng chạy mất, anh thở phào nhẹ nhõm, tươi cười, mắt đen hơi hướng bên phải, thấy con mèo không miệng vẫn dính chặt trên xe anh như cũ, đầu lắc, càng vui mừng.

Trên xe người đàn ông để đồ vật như vậy, có phải quá trẻ con rồi không? Anh không có dư thừa tâm tư đi so đo cái này, ngược lại rất mong đợi cô gái kia sau khi nhìn thấy nó sẽ có phản ứng như thế nào.

Thu hồi tinh thần, anh linh hoạt đem xe lái vào nhà để xe, chuyển xe, tắt máy, xuống xe, rơi khóa, tắt cả động tác làm liền một mạch.

Cũng tại trước cổng nhà mình dừng lại bước chân.

Cái nhà giống như khách sạn này, lần đầu tiên khiến Tùy Trần có chút cảm giác mong đợi.

Cô có thể vừa la hét thế này hay không, “Anh đã về rồi!” vừa hưng phấn chào đón?

Hay là vô cùng buồn chán ẩn điều khiển từ xa của ti vi để giải buồn, oán giận anh trễ như vậy mới trở lại?

Tất cả suy đoán chung kết ở lúc anh mở cửa, trong nháy mắt, đập vào mắt anh là một mảnh tối đen, khiến Tùy Trần hơi chần động. Trong không khí tràn ngập mùi rượu nồng nặc, cũng giống như lúc anh rời đi. . . . Anh dùng tay bật đèn, ánh mắt lướt qua Thích Huyền vẫn như cũ nằm trên ghế sa lon, nhìn xung quanh gian phòng vắng vẻ.

“Con nai nhỏ?” Anh bình tĩnh gọi, áp chế một tia hi vọng cuối cùng không cho nó dễ dàng trốn thoát, thật cẩn thận gọi nhỏ.

Đáp lại là một mảnh yên tĩnh, yên tĩnh đến mức anh có thể nghe thấy rõ ràng thanh âm mong đợi - thất bại.

Tùy Trần cất bước có vẻ hơi nhọc nhằn, đập đập Thích Huyền đang ngủ say sưa trên ghế sa lon, sau khi dọn dẹp gian phòng, đem chính mình thả xuống ghế sa lon bằng da.

Cô là hoàn toàn coi nhẹ lời nói của anh, căn bản từ đầu không đi lên qua sao?

Hay là chờ quá lâu, không còn kiên nhẫn cho nên đi trước?

Đủ loại nghi ngờ ghen trong cổ anh, không nói không vui, anh bỗng đứng ngồi thẳng thân thể, lấy điện thoại di động ra, bỏ qua những cuộc gọi bị nhỡ của Đỗ Ngôn Ngôn, trượt theo danh bạ điện thoại tìm số của con nai nhỏ.

“Xin lỗi, số máy quý khách gọi đã tắt máy. . . . .”

Tắt máy? Cô tự tiện lỡ hẹn sau đó lại còn dám tắt máy với anh?

Rõ ràng là nữ sinh khéo léo lại biết nghe lời, lúc nào thì can đảm càng ngày càng lớn như vậy?

Anh không tin tà ma, thậm chí hoài nghi là có người đổi số điện thoại, còn cố ý đứng dậy tìm kiếm điện thoại của Thích Huyền, muốn đối chiếu xem có sai không.

32 cuộc gọi nhỡ. . . . . Đây là hình ảnh trên màn hình điện thoại di động của Thích Huyền dần dần nhảy vào trong mắt Tùy Trần.

Anh thuận tay đề xuống phím ‘xem’, chân mày càng nhíu chặt, Thịnh Đản, Thịnh Đản, Thịnh Đản. . . . . Tất cả đều là Thịnh Đản.

Tại sao? Tại sao cô có thể không chút kiêng kỵ gọi cho Thích Huyền nhiều cuộc điện thoại như vậy, lại không kịp đợi mà cũng keo kiệt không giành cho anh chút thời gian? Một cú điện thoại hoặc là một cái tin nhắn, khó khăn như vậy sao?

— Cảm giác mà cô đối với tớ cũng không tệ đi?

Thích Huyền say khướt, mê sảng, lần nữa vang lên bên tai Tùy Trần.

Có lẽ cậu ấy nói đúng. . . . .

Nghe nói, người bị cảm mùa hè đều là ngu ngốc.

Nói như thế, cái thế giới này có không ít ngu ngốc, Thịnh Đản vừa vặn là một trong số đó.

Nhớ năm đó, cô và Lục Y Ti mạo hiểm dưới trời mưa xối xả như trút nước đến xem trận thi đấu F1, sau khi về nhà liền nước nóng cũng lười tắm, thay trang phục ngủ đầu nằm ngủ, cũng có thể bình yên vô sự.

Hiện tại, cũng chỉ bị nước bắn tung tóe tại chỗ ngồi ngốc mấy giờ mà thôi, thế nhưng bị cảm?

Cô ngứa mặt lên trời, cố gắng muốn cho chất lỏng sền sệt chảy ra từ trong lỗ mũi chảy trở về.

Bởi vì trên mặt vừa mới hóa trang chỉ chờ ghi hình, cho nên cô không có cách nào dùng khăn giấy hỉ mũi, tư vị này thật khó chịu.

“Ah, không có. . . . . Thật không có. . . . . Bản tuần san kia cho tôi nhìn một chút. . . . .”

Nhà sản xuất ngồi trên ghế bên cạnh, Thịnh Đản không ngừng lật xem các tờ báo cùng tạp chí mua ở các tiệm bán báo từ sáng sớm.

Cô cơ hồ mua tất cả các loại báo giải trí bát quái và tuần san.

Vừa xem xét kỹ lưỡng quyển tạp chí trong tay, cô vừa không che giấu chút nào nặng nề thở phào nhẹ nhõm.

Nhà sản xuất dựa sát vào nói, không có, cái gọi là ảnh Thích Huyền và Tăng Hân thân mật đều không có.

Mặc dù kết quả này nằm trong dự liệu của cô, nhưng Thịnh Đản cũng khó nén hưng phấn.

“Cái gì chứ, thì ra chỉ là mảnh khoe của tuần san mà thôi.” Ở lần thứ N kiểm duyệt tuần san được công bố là sẽ đăng ảnh chụp, sau đó Nhà sản xuất hoàn toàn yên tâm, nhưng ngay cả góc rìa của tuần san cũng không bỏ qua.

“Ah, sản xuất,... sao lại cảm thấy sắc điệu của anh hình như lộ ra thất vọng.” Thịnh Đản nghiêng nửa người sang, nghi ngờ cau mày.

“Đương nhiên thất vọng! Tôi còn muốn xem một chút bí mật của Tăng Hân lớn thế nào! Nghĩ đến vóc người của cô ấy liền kích động, chắc chắn, thật là khiến người ta máu nóng sục sôi!”

”. . . . . > mãi

29. Chương 29

Tại sao lại xuất hiện ở nơi này?

Đây là một vấn đề mà Tùy Trần không có nghĩ qua.

Hành động cử chỉ tuần hoàn theo bản năng không cần có lý do.

Nếu như nhất định phải có lý do, hình như cũng chỉ muốn nhìn cô hỏi một câu, “Không có chuyện thì không thể gọi điện thoại cho cô sao?”

“Hả?” Lời mở đầu này. . . . . =_ = Thật nhàm chán.

Nhất định là vừa thấy mặt đã ném ra một vấn đề làm cho người ta khó trả lời như vậy sao, đem trường hợp bẻ tắc sao? Thật là một chuyện tẻ ngắt!

Hình như anh hoàn toàn không cảm thấy cô oán niệm và khó xử, bờ môi mím chặt, không chiếm được đáp án làm người ta vừa lòng, liền định vĩnh viễn giằng co như vậy à.

Khóe miệng Thịnh Dẫn khẽ động, thỏa hiệp, “Thì. . . . . Công việc thôi, không tiện lắm.”

Công việc? Đuôi lông mày của Tùy Trần nháy lên, thật là một cái có thói nết.

Dù muốn qua loa tắc trách, cũng nên tô son trát phấn cho đường hoàng chút chút. Bọn họ là đồng nghiệp, cô có phải bởi vì chuẩn bị ghi hình mà không có biện pháp nghe điện thoại hay không, anh biết rõ.

Tròng mắt đen của Tùy Trần trầm xuống, quan sát tạo hình hôm nay của cô.

Sợi tơ vô cùng thâm màu rủ xuống từ nơ con bướm, đuôi tóc uốn thành vòng tròn được cố định sau ót. Con mắt màu xám chăm chú nhìn vào đồng tử của cô, anh không rõ ràng lắm có phải cảm giác sai lầm hay không, cảm giác trong đồng tử màu đen của cô tản ra ánh sáng u ám, vừa mê ly lại hấp dẫn.

Anh vươn tay, chọc chọc cái mũi ren màu trắng trên đầu cô.

“Cái kiểu tóc này cũng không tệ lắm đúng không.” Là cô tự thiết kế đấy.

“ . . . . . ”

Tùy Trần không đáp lại cô, ánh mắt giống như ống kính từ từ dời xuống, chạy qua cổ dài nhỏ của cô, nơi đó vây quanh dây chuyền bằng ren; xuống chút nữa là ngực nữ bộc trang, hạt điều sạch sẽ màu trắng đen, viền trang phục có chút ren mỏng ảo, giống như thật sự buộc quanh cô vậy, thắt lưng xinh đẹp trên cái eo nhỏ trông vô cùng tinh tế.

Qua ngắn làn váy, làm anh nhú nhú mày, chìm tức, xoay thân thể của cô lại. . . . . Quả nhiên, CMN, lộ lưng đấy!

“Cô có mặc quần an toàn không?” Âm thanh của anh rất trầm, cổ họng khẽ động, tầm mắt xẹt qua tất dài quá gối đang bao bọc lấy hai chân thon dài của cô.

“Ách. . . . . Có, có chứ.” Váy ngắn như vậy, không mặc quần an toàn sẽ để lộ nội tình thôi.

“Vậy thì lộ một mảng lưng rộng như vậy làm việc là có ý gì?” Anh nhìn chăm chú vào cái khóa như ẩn như hiện trên lưng cô.

“ . . . . . ” Thịnh Dẫn không lĩnh ngộ được thâm trầm trong mắt anh là có ý gì, càng không lĩnh hội được hơi thở bản năng của đàn ông là như thế nào, cô hoang mang rủ mắt xuống nhìn, không phát hiện có bất kỳ cái gì không đúng, nữ bộc trang không phải là như vậy sao, “Có vấn đề gì không?”

Anh đặc biệt chạy tới đây, chính là vì bắt bẻ trang phục của cô?

“Có thương tích phong hóa.”

Cô không nghe lầm chứ? Có thương tích phong hóa? Anh cứ nhiên học được nói chuyện cười rồi!

Làm ơn, này giống như áo lót trên người người mẫu “Victoria’s Secret”, nên dùng từ gì để hình dung?

“Tùy Trần! Cậu ở đây là để phê bình phẩm vị của tôi à!” Nhà Sản Xuất vừa vặn đi ngang qua, nghe không nổi nữa.

“Cho tới bây giờ, tôi cũng không khen ngợi qua phẩm vị của anh.” Tùy Trần cũng không quay đầu lại, mắt đen vẫn như cũ ngưng mắt nhìn Thịnh Dần.

“Ghét, cậu không thể thỉnh thoảng khích lệ tôi một lần à.”

Trời ạ, làm nũng. . . . . Một người đàn ông qua tuổi lập gia đình, đang làm nũng. . . . . Thịnh Dần chịu đựng một thân nổi da gà, nuốt nước miếng, lén lút nắm túi xách lên, bước chân chậm rãi di chuyển về phía cửa.

“Anh đem cô ấy bao kín, tôi liền khen anh.”

Tùy Trần! Anh không phải trực tiếp để cho em đi đóng vai Xác Ướp!

“Cô phải đi chỗ nào?”

Thịnh Dần mới vừa đến gần cạnh cửa, tính toán trốn vào phòng vệ sinh thay trang phục xong liền chuẩn bị, thành công sắp tới, Tùy Trần đang cùng Nhà Sản Xuất nhàm chán cãi nhau, đột nhiên chuyển hướng, tầm mắt lạnh lẽo “Hừ” bắn về phía cô.

“Trở về, về nhà.” Cô dừng một chút, lấy hết dũng khí trở lại.

“Cô dự định cứ thế quăng tôi đi mà về nhà?” Anh chen chúc, xe bơi trên sông hơn một giờ chạy tới bên này, chính là vì muốn nói với cô mấy câu không quan trọng này, sau đó đưa mắt nhìn cô về nhà?

“Chẳng thế thì sao?” Lần này, cô hùng hồn hỏi lại.

“Buổi tối có hoạt động, theo giúp tôi.” Tùy Trần coi như không thấy ánh mắt hiếu kỳ của đám người xung quanh tìm hiểu chuyện bất quái, áp sát cô.

Giọng nói ra lệnh làm cho Thịnh Dần cực kỳ khó chịu.

Anh có hoạt động thì liên quan gì tới cô, thiếu người đi cùng thì tìm Đỗ Ngôn Ngôn ấy.

Dĩ nhiên, loại lời nói sảm tạp ghen tuông rõ ràng này cô sẽ không ngốc mà nói ra, “Em ghi hình chương trình cả ngày rồi, mệt chết, sáng sớm ngày mai còn phải thử kính một MV, Sớm ca dặn dò em hôm nay phải ngủ sớm. . . . .”

“Là Thích Huyền. Tối nay người hẹn tôi là Thích Huyền, nói là đặt phòng bao, muốn ăn mừng gió êm sóng lặng ngày hôm nay. Cậu ấy gọi cho cô rất nhiều lần, cô không nhận, cho nên bảo tôi tới đón cô qua đó.” Anh không kiên nhẫn, cắt ngang lời từ chối của cô.

“Ai?”

Thịnh Dần nửa tin nửa ngờ mà lấy điện thoại di động từ trong túi xách ra.

Quả nhiên, có rất nhiều cuộc gọi nhớ của Thích Huyền.

Là cô tự mình đa tình, còn tưởng rằng Tùy Trần vì chuyện tối qua cố ý tìm đến cô.

Bây giờ nhìn lại, người ta tự nhiên, hoàn toàn không đem những việc vụn vặt kia để ở trong lòng.

Cô cười cười, cũng không nhăn nhó nữa, “VẬY anh chờ em một chút, em đi thay quần áo.”

“ . . . . .” Người lừa gạt đến tay, nhưng Tùy Trần không vui mừng nổi.

Anh mời thì cô nghĩ mọi cách từ chối, sau khi mang Thích Huyền ra, cô không nghĩ liền đồng ý, còn cười rộ đến chói mắt như vậy.

Đây coi là có ý gì? !

Thịnh Dần biết Tùy Trần là người không có kiên nhẫn cô không dám để cho anh chờ quá lâu, dùng tốc độ nhanh nhất thay xong quần áo, sau đó bọn họ cùng nhau trầm mặc đi đến bãi đỗ xe.

Tùy Trần là một người không nói nhiều, điểm này cô sớm biết, chỉ là trong những lần chung đụng trước, thì cô chưa bao giờ cảm thấy tìm đề tài mới nhiều.

Có lẽ bởi vì hiện tại tâm tình đang yên lặng của cô bỗng có chút biến chuyển, thậm chí ngay cả nói nhảm đều cần cân nhắc trước ở trong đầu.

“Anh có lái xe tới hả?” Nhiều lần giày vò, cô không dễ dàng phát ra tiếng nói.

T_T Tốt, vấn đề ngu xuẩn.

“... Nếu không thì?” Chẳng lẽ anh nên đi gì khác từ studio vùng ngoại ô đi tới Đài Truyền Hình trung tâm thành phố?

“Ách, ý của em là, các anh đến ăn mừng sẽ uống rất nhiều rượu, uống rượu lái xe rất nguy hiểm đấy.”

Tốt chủ đề cũ rích, thế nhưng anh lại cười, “Thì ra là cô đang quan tâm tôi sao.”

“Người nào quan tâm anh! Em đang lo lắng ỉn, anh chết không sao cả, đừng lôi em chôn theo!” Miệng cô không che đậy có chừng mực.

Tùy Trần thu lại nụ cười, vừa thay cô mở cửa xe, vừa quét tới cái nhìn xem thường, “Tôi có nói qua là sau khi kết thúc sẽ đưa cô về nhà sao?”

”> mãi

30. Chương 30

Sự thật chứng minh, dù là tính tình đã được che giấu kín kẽ đi nữa, cũng có thể sẽ bị Thịnh Đản ép đến điên khùng.

Sau khi rỗng hết những lời kia, Tùy Trần mới hậu tri hậu giác ý thức được nên lúng túng, anh ho nhẹ một tiếng, tròng mắt lên.

Nhảy vào tầm mắt của anh cũng là vẻ mặt khó có thể hình dung, nụ cười của cô vẫn dừng lại ở khóe miệng như cũ, chỉ là cứng, ngây ngốc hướng về phía anh không ngừng nháy mắt, giống như trong thời gian ngắn không có biện pháp tiêu hóa hết lời của anh.

Anh đỡ khóc đỡ cười buông tiếng thở dài, có một số việc một khi nói rõ, cũng không có gì tốt để lưu tâm, đơn giản là tốt bụng vì cô mà lặp lại lần nữa, “Tình cờ nhìn thấy, nên giúp em mua.”

“... Vậy tại sao lại gắn trên xe anh vậy!” Thịnh Đản rút cuộc cũng phản ứng kịp, chỉ là vẫn như cũ, không bắt được trọng điểm.

“Em có xe sao?”

Cô lắc đầu.

“Gắn trên xe anh có vấn đề gì không? Dù sao đây cũng là chiếc xe em ngồi thường xuyên nhất.”

“Đúng vậy, thế thì chờ em mua xe rồi chuyển qua là được. Hiện tại làm phiền anh tạm thời chăm sóc nó thật tốt.” Nói xong, cô tiến lên trước, trêu chọc con mèo mà mình yêu thích không buông tay kia.

Kế hoạch thật hay! Tùy Trần tiếp tục duy trì mỉm cười, “Nếu cần, anh có thể cho em mượn xe lái đi.”

“Em không cần cái này.” Anh thật đúng là hào phóng, đưa Hello Kitty còn bổ sung thêm taxi phục vụ miễn phí?

“Vậy cũng không cần mua xe nữa.”

“Hiện tại làm gì có dư tiền mà mua xe đâu. Làm ơn, em rất túng thiếu có được không, tối hôm qua về nhà còn cùng tài xế xe taxi bàn bạc thật lâu giá cả. . . .” Thịnh Đản luôn rất khó toàn tâm toàn ý, mãi

thương yêu quà tặng của cô, liền quên nguyên nhân lúc trước muốn mua xe, càng quên những bài mìn không nên giẫm phải, thời điểm ý thức được lời nói, thì đã trễ.

Thường thức vẻ lúng túng của cô, Tùy Trần rất biết nghe lời ứng tiếng hỏi cô, “Có thể giải thích vì sao không chào mà đi không?”

“Điện thoại di động hết pin rồi.”

“Nhà anh có bút cũng có giấy, viết giấy nhắn tin không cần dùng pin.”

“Anh không đưa cho em chìa khóa và mật mã, em không vào được.”

Thanh âm của cô nghe không sóng không gió, giống như dây chằng qua chỉ là nhạc đệm không ảnh hưởng toàn cục, nhưng trong lòng Tùy Trần bỗng khơi dậy cơn sóng. một hồi Liên Y. Nơi cổ họng tắc nghẹn ập tới, anh bị chặn nên khó chịu, chuyển cơn mắt trừng cô, “Em thà rằng gọi cho Thích Huyền hơn ba mươi cuộc điện thoại, cũng không muốn gọi cho anh hỏi mật mã?”

“Em sợ gây thêm phiền toái cho anh.” Hung cái gì mà hung, oa, cho rằng cô không muốn gọi sao? Có vết xe đổ, cô sợ anh và Đỗ Ngôn Ngôn lại vừa vặn tiến vào thời khắc tên đã trên dây rồi.

“Sao không sợ gây thêm phiền toái cho Thích Huyền?”

“Ách. . . . .” Thật đúng là không nghĩ tới, hình như Thích Huyền đã quen thuộc những thứ này, cho dù thật sự có thêm phiền toái, cũng sẽ không cảm thấy băn khoăn, anh ta cho cô mang tới cũng không ít phiền toái.

Cô đối với bạn bè có ý niệm thẳng thắn vô tư, ngược lại khiến Tùy Trần tạo ra một tầng ý tứ khác, “Có phải em thích Thích Huyền hay không?”

“Hả?” -_-||| Là cái gì kích thích khiến loại người như anh có linh cảm này.

“Hả?” Đây là câu trả lời quái đản gì, “Yên tâm, anh không cười em, rất bình thường, hoạn nạn thấy chân tình chứ sao.”

“. . . . .” Gặp quỷ à!

“Đừng tự ti. Mặc dù em không có não lại không ngực, tướng mạo bình thường, phong cách cũng không quá xuất chúng, phẩm vị phụ nữ lại có điểm thiếu sót, nói không chừng Thích Huyền lại thích điểm này, ngư tử ngư mã ngư mã chứ sao.”

“. . . . .” Đây là lời nói bảo người ta không cần tự ti sao? Chữ chữ câu câu đâm vào trái tim và phổi cô!

“Cũng không cần quá để ý tới chuyện của cậu ấy và Tăng Hân, đàn ông có quá khứ mới càng có mùi vị, ít nhất cũng chứng minh cậu ấy một lòng, nhiều năm như vậy cũng không có xì căng đan với cô gái khác, rất tốt đấy.” Anh kiên trì cho rằng mình đang giúp Thích Huyền nói tốt.

Chỉ tiếc lời này làm Thịnh Đản nghe thấy có cảm giác rất không thích hợp.

Có quá khứ mới càng có mùi vị, nhiều năm như vậy cũng không có xì căng đan với cô gái khác,. . . . . Anh xác định không phải anh đang nói bản thân anh?

“A, em không cần đem giao dịch của chúng ta để ở trong lòng, đi tìm cậu ta, cầu xin lui tới, anh không ngại, đến lúc đó nhiều nhất sẽ nói với truyền thông chúng ta đã chia tay rồi. Có dũng khí thì hai người các em cứ kết hôn, anh sẽ hào phóng chúc phúc. . . . .”

Thịnh Đản đã hiểu, còn tưởng rằng anh có lương tâm gửi tặng cô quà tặng đặc biệt, cảm động ở đáy lòng cô dừng lại, bỗng chốc biến thành châm chọc.

Thì ra, căn bản là sau này mỗi người đi một ngã, như là người xa lạ, quà tặng kỷ niệm!

Cô cố gắng nặn ra nụ cười, cắt đứt lời anh, “Em biết rồi.”

“. . . . . Cái gì?” Anh sững sốt.

“Em sẽ nghiêm túc suy nghĩ lời đề nghị của tiền bối.” Cô nói xong lập tức quay đầu đưa lưng về phía anh nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ sợ nụ cười trên mặt bất cứ lúc nào cũng sẽ sụp đổ.

Cô hiển nhiên là hoàn toàn không có tâm tư để ý thấy lời nói khác thường của Tùy Trần và cách dùng từ không thích đáng.

Cô chỉ cố moi móc xua đuổi câu chữ, bòn rút những ý tứ sau câu nói của anh, nhấp nháp đến mức có chút cay đắng khó có thể nuốt xuống.

Là cực kỳ chán ghét cô mới có thể không kịp chờ đợi muốn nhanh chóng đuổi cô đi.

Anh không hiểu tâm tư của cô, không thể chấp nhận cô đơn phương thích, lại sợ cô quấy rầy dây dưa liên không tiếc sinh mệnh cứng rắn đem cô nhét vào trong người Thích Huyền.

“Không cần suy nghĩ quá nghiêm túc. . . . .” Hồi lâu, Tùy Trần mới bay ra một câu nói, mặc dù có chút mất bò mới lo làm chuông.

“Cứ suy nghĩ kỹ thì hơn.” Thịnh Đản mím môi, dùng thanh âm rất nhẹ lầu bầu.

Cho dù là muốn tìm người để yêu, đó cũng là chuyện đại sự. Anh vì muốn cô mau sớm biến mất, ngay cả thời gian nghiêm túc suy nghĩ cũng keo kiệt với cô sao?

Thịnh Đản sẽ trút giận lên người khác, vì thứ duy nhất mà cô am hiểu là phương pháp dùng bạo lực để phát tiết.

Ngay cả người từ trước đến giờ có thói quen lạnh lùng bày tỏ như Tùy Trần, không thể nhìn cô tự ngược đãi mình.

Anh yên lặng lắng nghe tiếng bước chân nhấm nhát theo đuôi ở sau lưng, đẩy cửa phòng bao Thích Huyền đặt sẵn, không nhận được nữa, chợt xoay người, “Nói chuyện với anh.”

“ . . . . .” Cô quay đầu, quyết định chủ ý trầm mặc tiến hành tới cùng.

“Rốt cuộc em phát cái gì?” Anh hít sâu, lần đầu tiên thử nghiệm cảm thụ bất đắc dĩ và bất lực giao chung với nhau.

“ . . . . .” Đúng vậy, cô có tư cách gì cáu giận, nên cảm ơn anh mới đúng, trong lúc cấp bách anh vẫn không quên mưu đồ hạnh phúc vì cô.

Không khí đang căng thẳng, cửa phòng đột nhiên bị người từ bên trong kéo ra, người đi ra chính là Thích Huyền.

Anh không ngờ tới sẽ vừa vịn dụng vào Tùy Trần và Thịnh Đản, sững sốt một chút, rất nhanh lấy lại tinh thần, chiếc điện thoại nắm chặt ở trong tay nhét vào trong túi, “Tối rồi à, vừa định ra ngoài gọi điện cho hai người.”

“ . . . . .”

“ . . . . .”

Hai người này đột nhiên chơi đùa rất ăn ý, cực kỳ nhất trí đáp lại Thích Huyền bằng một mảnh trầm mặc.

Âm thanh của âm nhạc điếc tai nhức óc theo khe hở cánh cửa truyền ra, càng quý dị hơn so với không khí trầm lặng này.

Thích Huyền phát giác có cái gì không đúng, ánh mắt đảo quanh giữa bọn họ, thử dò xét hỏi, “Hai người cãi nhau?”

“Không có! Người nào rảnh rỗi cùng loại cô gái có đầu bị cửa kẹp cãi nhau chứ!” Tùy Trần phản ứng rất nhanh, sau khi phát ra lời nói, mắt cố ý nhìn thẳng, trực tiếp đi vào trong phòng.

“Em trút cho cậu ta thuốc nổ à?” Thích Huyền đem mục tiêu câu hỏi chuyển tới Thịnh Đản.

Cô cần môi thu hồi tầm mắt đang trừng bóng lưng lạnh lẽo kia, thở phì phò phồng má, cuối cùng nói chuyện, “Không có! Thuốc nổ cũng cần có tiền, ai muốn lãng phí tiền bạc vì loại đàn ông có đầu bị cửa kẹp chứ!”

Đè nén vậy, quả nhiên là cãi nhau.

Sau khi cho ra kết luận, Thích Huyền do dự một chút, quyết định tạm thời đem chuyện này đặt sang một bên, trước tiên cần tính toán sổ sách rõ ràng với Thịnh Dần.

Vì vậy, anh giơ tay lên, dựa theo cái ót cô hung hăng vỗ.

“Á! Rất đau, tại sao lại đánh em!” Là chê cô chưa đủ xui xẻo sao?

“Ai cho em không nhận điện thoại của anh, lần sau còn dám không nhận, gặp em một lần đáng một lần.”

“... Anh không cần làm giống như đại ca Xã Hội Đen, đạo nghĩa giang hồ...” Chân thật, dầu gì là thần tượng - minh tinh, cũng nên có chút da dẻ thần tượng chứ.

“Đối với loại chết không có lương tâm như em thì nên như vậy. Anh nói một chút, em không làm... thất vọng sao? Người khác biết anh không sao, dù gì cũng sẽ gọi điện thoại tới chúc mừng thăm hỏi, cả ngày điện thoại di động của anh đều sắp bị gọi hỏng, vừa thông suốt thì em cũng chưa gọi tới. Anh không sao thì em liền không quan tâm sao? Không vui mừng thay anh sao? Thật ra thì em cố tình kết thúc với anh phải không?”

“Anh cũng rất thích so đo.” Rốt cuộc là ai không có lương tâm, những người đó trừ chúc mừng thăm hỏi còn có thể như thế nào hả? Cái thời điểm anh đau khổ nhất trong mấy ngày qua là ai ở cùng anh hả? Là ai móc tiền riêng ra chăm sóc anh ba bữa cơm hả?

“Được rồi, cũng biết em đối với anh tốt nhất.” Thích Huyền véo véo mặt của cô, không đùa cô nữa, “Tới đây, giới thiệu mấy người bạn cho em biết.”

Thịnh Dần bị anh lôi kéo vào phòng, liếc nhìn thấy Tạ Miểu đang lôi kéo tán gẫu với Tùy Trần, đọng phải ánh mắt lạnh của anh, cô kìm nén bực bội quay đầu.

Từ trước đến giờ cô không quá am hiểu xã giao, ở nơi này, khắp phòng là người xa lạ đã cảm thấy không biết theo ai, không thể làm gì khác hơn là theo sát Thích Huyền.

31. Chương 31

Trước mắt là ánh đèn lóa mắt, khói mù lượn quanh, tất cả những bóng dáng quen thuộc hoặc cảm thấy xa lạ kia đều mượn cơ chúc mừng làm lý do náo nhiệt.

Từ lúc đầu, những lần tụ hội như vậy thì Tùy Trần cũng rất ít hoặc tận lực né tránh.

Anh không suy xét xem làm như vậy có thể làm người khác mất hứng hay không, nhưng mà hôm nay, anh bắt đầu ý thức được mình rất không hợp với vẻ hào nhoáng này.

“Này, tớ nghe nói anh trai cậu đã trở về?”

Ghế sa lon bên cạnh bị lồm xồm, tiếp đó là lời nói của Tạ Miểu truyền đến.

“Ừ.” Tùy Trần không muốn nói chuyện, miễn cưỡng đáp một tiếng, tầm mắt thủy chung cố định rơi vào nơi nào đó.

“Chắc chắc, chẳng trách lại mượn rượu giải sầu.” Nói xong, anh rất săn sóc, thay bạn tốt đem đồ đầy rượu vào cái ly trống không.

“Ừ.” Anh tiếp tục dăng trí, hừ nhẹ.

Mất thấy cái ly trong tay anh nháy mắt lại trống không, Tạ Miểu cau mày, “Tớ cầu xin cậu uống chậm một chút được không. Ừ, trước tiên tớ nói rõ,... cho dù cậu uống say rồi, cũng đừng trông chờ tớ sẽ gọi Đỗ Ngôn Ngôn tới, tớ thà rằng hy sinh mình vất vả một chút khiêng cậu về nhà, dù sao hôm nay Khuất Mặc cũng ở đây.”

“Ừ.”

Vừa “Ừ” ? Rốt cuộc cậu ấy có đang nghe anh nói chuyện hay không.

Tạ Miếu hậu tri hậu giác tỉnh ngộ, anh nghiêng đầu qua, giơ tay lên quơ quơ trước mặt Tùy Trần, không có phản ứng.

“Này!” Dứt khoát đẩy cậu ấy một cái, vẫn không có phản ứng.

Anh nghi hoặc nhìn theo tầm mắt của Tùy Trần, đó là góc ghế lô ở phía quầy bar nhỏ, có Thích Huyền và mấy người bạn nghệ sỹ thường lui tới tương đối mặt thiết với cậu ta, dĩ nhiên còn có Thịnh Dân.

Cũng không biết Thích Huyền nói cái gì, đột nhiên ở phía trước phát ra một trận tiếng cười, mức độ náo nhiệt kia thể nhưng lại lẫn át tiếng nhạc trong phòng. Tất nhiên, cười đến khoa trương nhất là thuộc về Thịnh Dân rồi, cô cơ hồ cười đến không thẳng người được, chống đỡ tựa vào trên người Thích Huyền, còn không ngừng giậm chân.

Cảnh tượng này. . . . . Lại quét mắt một vòng nhìn Tùy Trần bên cạnh, sắc mặt càng ngày càng khó coi. . . . . Tạ Miếu bình tĩnh hiểu ra rồi.

Thì ra là, căn bản chẳng có quan hệ với Đỗ Ngôn Ngôn?

Tạ Miếu nhất thời kích động giống như cần thuốc lắc, vốn còn muốn ngăn cản Tùy Trần uống rượu giải sầu, hiện tại anh đặt cái chai trong tay xuống, đứng dậy đổi ly rượu thành trà xanh, tiện thể đổi một chai rượu mới tinh khiết để có trò hay để xem, “Này, đừng nói anh em không quan tâm cậu, muốn uống thì uống đi, uống nhiều một chút.”

“ . . . . .” Mặc dù cảm thấy anh bạn biến chuyển rất kỳ hoặc, nhưng Tùy Trần không suy nghĩ nhiều, cực kỳ nghe lời uống một hớp rượu tinh khiết mà cậu ấy vừa giúp anh rót.

“Chắc chắn, con nai nhỏ và Thích Huyền xem ra rất xứng đôi.” Tạ Miếu vừa lòng dựa lưng vào ghế sa lon, giống như vô ý nói một câu, mắt thấy đường nét trên khuôn mặt của Tùy Trần càng căng cứng, anh càng hăng hái hơn, “Lại nói, mấy ngày trước cậu để cho con nai nhỏ nhà mình thay bọn họ giải vây, thì khi đó tớ liền cảm thấy hai người kia không được bình thường rồi. Thời điểm con nai ra mở cửa, mặt đỏ như quả cà chua, ôi chao, đáng lẽ nên chụp cho cậu xem, cậu tuyệt đối chưa từng thấy qua dáng vẻ xấu hổ của cô ấy như thế nào nhỉ.”

“Có sao? Cô ấy ở trước mặt tớ cũng thường xấu hổ.”

. . . . . Làm ơn, cái này thì có gì rất hả hê sao? Mắt Tạ Miếu tròn trảng, chịu đựng tâm tình kích động, tiếp tục thêm dầu vào lửa, “Đó không giống nhau? Người ta ở trước mặt cậu xấu hổ, thuần túy là bởi vì cậu là tiền bối, cảm thấy ngượng ngùng là rất bình thường mà.”

“Thích Huyền cũng là tiền bối của cô ấy.”

“Phát triển thành Cát Ninh Đức tiền bối thì không giống nhau. Ai, cậu ngẫm lại, đêm hôm đó cô nam quả nữ, lại đúng lúc Thích Huyền đang yếu đuối nhất sẽ ôm ôm ấp ấp an ủi, nhất định sẽ củi khô lửa bốc á.”

“ . . . . . Thật sao? Vậy chúc mừng. Như thế nào, chuyện liên quan gì tới tớ sao?”

Ai u, bắt đầu lời nói lảng lộn xộn rồi. Tạ Miếu càng thêm găng sức, “Tại sao chuyện lại không liên quan tới cậu, đương nhiên là có liên quan với cậu rồi. Tớ thấy cậu vẫn nên dứt khoát đi nói rõ ràng với giới truyền thông, nói cậu và con nai nhỏ đã chia tay, đừng làm cho người ta vợ chồng son yêu nhay lén lút lút như vậy, loại người như cậu chiếm được nhà vệ sinh mà không thải ra được, hành vi đó rất xấu xa, ngay cả tớ nhìn còn không nổi, một cô nàng tốt, tuổi xuân quý báu, làm sao cậu có thể nhẫn tâm để người ta vì tình yêu giữa cậu và Đỗ Ngôn Ngôn dị dạng chôn cùng chứ?”

Lời nói của Tạ Miếu càng ngày càng nhẹ, đến cuối cùng anh an phận ngậm miệng, bởi vì anh thành công đạt được mục đích rồi.

Bên cạnh là người đàn ông nhiều năm qua vẫn ở trước mặt người khác thủy chung duy trì bình tĩnh, đã nổi nóng rồi.

Tùy Trần bỗng đứng đứng lên, động tác quá lớn khiến tác dụng chậm của rượu cũng thức tỉnh, anh cau mày nhìn, sau khi chống tường đứng vững, cất bước đi tới phía mục tiêu rõ ràng cách đó không xa.

Lúc tất cả mọi người còn chưa phản ứng lại, anh dừng ở sau lưng Thịnh Dần, đột nhiên giơ tay ra vòng chắc cái eo nhỏ của cô, đem cô gái nhỏ nghiêng trước ngực sau kéo vào trong ngực.

Sự thật chứng minh, Tùy Trần quả nhiên là Vua nhạt nhẽo.

Anh đột nhiên viếng thăm, khiến không khí hòa thuận vui vẻ lúc trước ở quầy bar nhỏ nhất thời lâm vào yên lặng, thậm chí tất cả ghế lô cũng rõ ràng an tĩnh rất nhiều so với vừa rồi.

Thịnh Dần toàn thân cứng ngắc, cảm thụ nhiệt độ từ sau lưng mình truyền tới, cô không dám bất kỳ động tác gì.

Nhớ không lầm, từ lúc cô và Tùy Trần biết đến nay, không có bất kỳ tình huống trùng hợp xảy ra như vậy, chưa từng tiếp xúc thân mật. Anh cứ như vậy, từ phía sau lưng ôm lấy cô, lồng ngực kiên cố vững chắc kề sát cô.

Chỉ là. . . . . Kỷ lục này, bất cứ lúc nào cũng có khả năng ở trong vòng một ngày không ngừng bị nảy sinh cái mới.

Dán lưng ôm nhau đã là gì, Tùy Trần dùng hành động thực tế để chứng minh, anh chuẩn xác đến mức hoàn toàn không có hạn cuối.

Anh nghiêng người sang, chặn ngang cô và Thích Huyền, đầu ngón tay thon dài luồn vào mái tóc cô, thuận thế nắm chặt đầu của cô, hơi chút dùng sức, mạnh mẽ kéo cô lại gần, cánh môi dính vào bên tai cô, thì thầm: “Anh say, theo anh về nhà.”

Thịnh Dần không biết hiện tại cô có vẻ mặt gì, cô chỉ cảm thấy ở máy điều hòa không khí nhiệt độ hạ nhiệt độ khiến cô không ngừng đổ mồ hôi, lòng bàn tay, sống lưng, cổ, chỉ trong nháy mắt, liền bị một tầng mồ hôi mỏng che phủ. Cô ngây người như phỗng, mặc cho chính mình bị anh giam cầm trong ngực, không đáp lại cũng quên mất đẩy ra.

“Các vị các vị, ngại quá, người này say, một khi cậu ấy say sẽ có thói quen nổi loạn. Tôi và Khuất Mặc đưa bọn họ về, tránh ột lát mất hứng, các cậu cứ chơi thỏa thích.” Tạ Miểu hào hứng chạy tới thưởng thức kịch hay, kịp thời thay bọn họ dàn xếp, thuận thế hướng Khuất Mặc nháy mắt.

Đầu kia Khuất Mặc ngẩn người, hiển nhiên là không hiểu ý, mắt thấy Tạ Miểu túm Thịnh Dần kéo ra ngoài, anh mới bất tri bất giác chạt tới đỡ lấy Tùy Trần.

Thấy thế, Thích Huyền lấy lại tinh thần đuổi theo ra bên ngoài phòng, “Các cậu cứ đem cậu ấy trở về trước đi. Chờ kết thúc, tớ đưa Thịnh Dần về.”

“Đừng làm rộn, cậu cũng không phải không biết hai người bọn họ hướng truyền thông phóng đàn mù. Bên trong nhiều người như vậy, nếu nhìn thấy Thịnh Dần thấy Tùy Trần say không trông nom, ngày mai truyền đi, hai người bọn họ đều gặp phiền toái.” Tạ Miểu cảm giác lý do này được mình biên soạn ra không chệ vào đâu được nữa.

Thích Huyền do dự một chút, “Vậy tớ cùng các cậu đưa một người. . . . .”

“Không, không cần, hôm nay anh là nhân vật chính, cứ đi như vậy thì không tốt lắm. Đi vào chơi đi, em không sao, bọn Tam Thủy ca sẽ đưa em về.” Lần này, không đợi Tạ Miểu mở miệng, ngược lại Thịnh Dần giành nói trước.

Mặc dù không có gì xấu hổ với Thích Huyền, nhưng mà anh bỏ lại một đám người ở bên trong, liền có chút không ổn thỏa.

“Cũng được, đến nhà điện thoại cho anh.” Thích Huyền thỏa hiệp.

“Biết rồi, anh rất giống mẹ nhé, cực kỳ dài dòng.” Cô cười oán giận.

Ngược lại, Tạ Miểu ở đầu kia thiếu chút nữa liền sáng ngời tinh thần, khó được nhìn thấy còn cừu nhỏ phối hợp chui vào miệng hùm như vậy, anh không có biện pháp kìm nén tim đập mạnh và loạn nhịp.

Ai, xem ra mới vừa rồi anh kích thích Tùy Trần mấy lời kia cũng không hẳn là nói bậy, có vài câu nói đúng. Thật là một cô nàng tốt, tuổi xuân quý báu, xác thực không nên vì tình yêu giữa Tùy Trần và Đỗ Ngôn Ngôn mà bị chôn theo. . . . . Cô quả thật chính là người vì đem Tùy Trần cứu ra khỏi hố lửa mà đến!

Mãi cho đến khi Khuất Mặc ngồi trên xe, trong đầu Thịnh Đản vẫn là một mảnh hỗn loạn.

Cô không cách nào khắc chế nhớ đến cái ôm của anh, nhớ đến cánh môi anh dừng ở vành tai cô, nhớ hơi thở nóng bỏng của anh, những ý nghĩ này chiếm cứ tất cả suy nghĩ của cô, thậm chí để cho cô quên mình vẫn còn chiến tranh lạnh với Tùy Trần.

Không biết có phải ý nghĩ của cô quá mức mãnh liệt hay không, Tùy Trần mới vừa rồi rõ ràng say, cả đường đều đi không yên, vừa lên sau xe, lại đột nhiên đưa tay ra, lần nữa kéo cô vào trong ngực, vẫn không quên dùng sức đem đầu cô đặt trước ngực anh.

“Này, này này!” Không giống với khiếp sợ vừa rồi, lần này Thịnh Đản chỉ kinh ngạc chốc lát, liền bình tĩnh lại, thử tránh khỏi anh. Sức lực của nam và nữ cách xa, để cho cô dùng tất cả sức lực cũng hóa thành phí công, cô đổi sang dùng miệng kháng nghị, “Buông tay á! Có phải anh muốn đem em ngọt ngào đến chết hay không!”

Động tác anh dùng lực kìm cô quá chặt rồi, lại thêm hơi thở duy nhất thuộc về anh xông vào mũi, khiến cho hô hấp của Thịnh Đản càng ngày càng khó khăn, cô cảm thấy nếu cứ tiếp tục như vậy thì lúc cô thật sự hít thở không thông sẽ không còn xa nữa.

“Em đồng ý ngừng chiến với anh thì anh buông.” Môi anh giật giật, nắm chặt cơ hội nói điều kiện.

“Được rồi, được rồi, ngừng chiến.” Thịnh Đản rất nhanh bỏ vũ khí đầu hàng.

“Sau này cũng không được phép chơi trò chiến tranh lạnh nữa.”

“Em sẽ cố gắng hết mức. . . . .” Cảm thấy tay của anh lại chặt hơn, cô im lặng ngộp thở, “Không chơi, không chơi nữa rồi.”

“Ngoan.”

“. . . . .” Ngoan cái em gái anh á! Anh vẫn buông tay ra!

Mặc dù tất cả yêu cầu đều được thỏa mãn, nhưng càng làm cho Tùy Trần thỏa mãn là cảm giác chân thật khi có cô ở trong ngực.

Anh nghiện rồi, chỉ thoáng thả lỏng sức lực trên tay, để cô dễ dàng hô hấp, nhưng cũng không định để cho cô rời đi.

“Tam Thủy ca, anh giúp em hắt tay anh ấy ra có được hay không?” Cô bắt đắc dĩ, vẫy tay hướng chỗ Tạ Miếu cạnh ghế tài xế cầu cứu.

“Em cứ nghe theo cậu ấy đi.” Tạ Miếu quay đầu nói với ý vị sâu xa, rất thông minh ý thức được, đối phó với Thịnh Đản phải dùng lừa gạt, “Ai, thành thật nói cho em biết. Chuyện Đỗ Ngôn Ngôn đi Nhật Bản tìm cậu ấy, ký giả nhận được tin đồn, gần đây truyền thông lại cố gắng muốn moi móc chuyện xưa. Vừa lúc hộp đêm phụ cận thường có ký giả ngồi chờ chễm hễm, coi như là em giúp cậu ấy lần này, nếu như bị ký giả chụp hai người thân mật như vậy, sau này nhất định sẽ không còn có người nín thở không tha với cậu ấy và Đỗ Ngôn Ngôn.”

“Vậy trong sạch của em thì ai chịu trách nhiệm đây, sau này em còn phải lập gia đình. . . . . Umh!” > mãnh < gặp=“” quý=“” làm=“” sao=“” anh=“” ấy=“” lại=“” đột=“” nhiên=“” tăng=“” thêm=“” lực=“” trên=“” tay=“”>

“Anh cũng biết rõ như vậy là làm khó em, nhưng mà, chỉ có em là giúp được cậu ấy. Bình thường Tùy Trần cũng coi em là bạn, còn trì hoãn công việc, để giúp em huấn luyện; cho dù người đang ở Nhật Bản, vẫn không quên sai tôi và Khuất Mặc tới giúp em giải vây. Em coi đây là chuyện mặt mũi, ủy khuất chấp nhận. Tương lai chờ em muốn gả cho người ta, Tam Thủy ca giúp em giới thiệu người đàn ông tốt.”

“ . . . . .” Lời nói cũng đã bị anh nói rồi, còn nói cho cô đầy bụng hổ thẹn, giống như không giúp chuyện này chính là lấy ân báo oán. Thịnh Dần bĩu môi, chấp nhận không giãy dụa nữa, nhưng có một số việc vẫn phải hỏi rõ ràng, “Cuối cùng, có phải anh ấy say thật hay không?”

“Chắc là vậy.” Cái vấn đề này, thật ra thì ngay cả Tạ Miểu cũng không trả lời được, mới vừa rồi trong phòng bao riêng thoát nhìn còn rất bình thường, có lẽ Tùy Trần vốn muốn giả say bắt cóc cô gái này, đáng tiếc rượu tây tác dụng chậm vẫn lên cao.

Ừ, chỉ có thể nói say, bình thường thời điểm cậu ấy uống say mới tương đối. . . . . Ách, coi như là tương đối lộ rõ bản tính thật.

“Tại sao đến cả khi say cũng không quên diễn trò?” Người này rốt cuộc là yêu thích biểu diễn à.

“A, bản năng, bản năng. . . . .”

Bản năng? Thịnh Dần hơi hơi ngẩng đầu lên, từ tầm mắt của cô nhìn, vừa lúc thấy đường cong tinh xảo của cằm anh.

Anh nhắm hai mắt, hô hấp đều đều, tựa vào trên cửa sổ xe, giống như ngủ thiếp đi, chỉ là đôi tay vẫn như cũ ôm chặt cô không thả.

Thật đúng là rất bản năng.

Bản năng của một người theo ý tứ của cô, đem hết khả năng giấu giếm quan hệ, yêu lén lút lút lút cũng không có chút cảm giác uất ức nào; bản năng bảo vệ một cô gái như vậy, cho dù trong lòng đối phương còn có người khác, yêu đến thương tổn tự ái cũng không buông tay.

Thịnh Dần nhắm lại đôi mắt chưa xót, khẽ thở ra một hơi, để mặc ình chìm đắm ở trong lòng anh.

Đối với bản năng của anh, cô có chút tức giận, lại có chút. . . . . Muốn cứ như vậy dán chặt ngực anh, chui vào đáy lòng của anh.

32. Chương 32

Khuất Mặc lái xe chậm rãi ra khỏi bãi đỗ xe, ở chỗ cách chỗ đỗ xe lúc trước không xa, cửa sổ xe một chiếc xe thương vụ màu đen từ từ đóng lại.

Người đàn ông ngồi sau xe thu hồi ánh mắt, trầm mặc một hồi lâu, dựa vào bên cạnh Đỗ Ngôn Ngôn, “Cô ta là người nào?”

“Một người mẫu nhỏ.” Ngược lại, ánh mắt Đỗ Ngôn Ngôn vẫn như cũ, khóa chặt ở hướng chiếc xe kia vừa rời khỏi.

“Gần đây cùng Tùy Trần truyền xì căng đan chính là cái kia?”

“Ừ.” Cô gật đầu.

“Người thế nào?” Thành Luật hỏi được rất cứng nhắc, tựa như loại gia trưởng.

Đỗ Ngôn Ngôn che giấu ở trên nét mặt miêu tả sinh động, khinh thường, giả bộ lo lắng, “Em nghe đám bạn bè nói, cô ta vì cướp đoạt quyền phát ngôn tình nguyện bị nhà máy hiệu buôn dùng quy tắc ngầm, em lo lắng cô ta tiếp cận Tùy Trần mục đích chỉ vì tiền.”

Nghe vậy, Thành Luật nhíu mày, đối với lời nói của Đỗ Ngôn Ngôn, anh không có biểu hiện lớn, “Cậu ấy kiêng ăn thế nào, có thể làm cho cậu ta động lòng, cô gái kia sẽ không quá kém.”

“Tùy Trần làm sao có thể thích loại cô gái như thế kia!”

Cô phản xạ có điều kiện, khẽ hô, khiến Thành Luật buồn cười hỏi ngược lại: “Hình như em rất kích động.”

“Em. . . . . Em. . . . .” Cô nói úp úp mở mở, ý thức được mình thất thố, nhưng rất nhanh, cô lấy lại bình tĩnh, “Em không biết nói thế nào để cho anh hiểu.”

“Nói tình hình thực tế.”

“Thật ra thì trước đây Tùy Trần có nói qua là yêu thích em, lúc ấy em rất khiếp sợ, có thể nói làm tổn thương cậu ấy. Em nói cho cậu ấy biết, em chỉ là bằng lòng thích anh, cho nên yêu ai yêu cả đường đi mà coi cậu ấy như em trai để chăm sóc, còn khuyên cậu ấy tìm bạn gái, đừng lần nữa có ý nghĩ trái luân thường đạo lý với em, đời này em cũng không thể tiếp nhận cậu ấy.” Nói xong, cô tự trách mà rủ mắt xuống, “Không bao lâu sau cậu ấy và cái cô người mẫu nhỏ kia liền gây ra xì căng đan, có đoạn thời gian cơ hồ ngày ngày đều đứng đầu trang báo. Em sợ. . . . . Cậu ấy chỉ vì giận em, mới cố ý làm như vậy.”

“Anh biết rồi.” Chuyện xưa khá dài, chỉ đổi lấy ba câu đơn giản của Thành Luật.

Chuyện này hoàn toàn ngoài dự đoán của Đỗ Ngôn Ngôn, cũng hoàn toàn đi ngược lại mục đích của cô, “Thành Luật, em biết anh đã đáp ứng cậu ấy là sẽ không bao giờ nhúng tay vào chuyện của cậu ấy, thế nhưng lần này không giống vậy, phụ nữ trong Làng Giải Trí không phải dễ chọc, em sợ cậu ấy chơi ra họa.”

“Anh biết rồi.”

Vẫn như cũ là ba chữ này, liền giọng cũng như thế, không nóng không lạnh.

Đỗ Ngôn Ngôn ý thức được cô không thể nói thêm gì nữa, chơi với lửa có ngày chết cháy.

Thịnh Dẫn bất tri bất giác bắt đầu hoài nghi một vấn đề. . . . . Có phải cô bị chinh rồi không?

“Trời ơi, anh đột nhiên nhận được điện thoại, anh và Khuất Mặc còn có việc phải làm, không có biện pháp chăm sóc cậu ấy. Con nai nhỏ, Tùy Trần thì xin nhờ em rồi.”

Vừa mới đem Tùy Trần đỡ đến cửa nhà, Tạ Miểu liền bất thành linh kêu to.

“Có sao?” Khuất Mặc hoang mang nhìn về phía anh, nghiêm túc nhớ lại, rất lâu sau, không nhớ nổi mình có bất kỳ công việc gì còn lơ đãng.

“Có, đương nhiên là có.”

Ánh mắt của Tạ Miểu giống như rút gân, càng không ngừng nháy, nháy hết mắt trái rồi đổi sang mắt phải, lập đi lập lại như thế, Khuất Mặc cuối cùng cũng nguyện ý phối hợp, “Vậy thì có đi.”

. . . . . -_-||

Cái gì gọi là “Vậy thì có đi”, muốn chơi trò chơi không giải thích được à, cũng phải chuyên nghiệp một chút chứ.

Dù sao trước đó cũng nên thông đồng, ít nhất không làm cho cô nhìn thấy sơ hở rõ ràng như vậy chứ.

Nói gì mà đột nhiên nhận được điện thoại, dầu gì cũng nên giả bộ lấy điện thoại di động ra nói đôi câu chứ.

Như thế nào, hoàn toàn coi cô như kẻ ngu sao? !

“Này, Wey wey Wey!” Chờ Thịnh Dẫn yên lặng phát tiết xong bất mãn ở trong lòng, sau khi hồi hồn, phát hiện Tạ Miểu và Khuất Mặc đã trở lại trong thang máy, còn mỉm cười hướng cô vẫy tay chào tạm biệt.

Cô muốn xông lên trước nhấn nút thang máy, không để cho hai người kia có cơ hội chạy thoát, nhưng sức nặng toàn thân của Tùy Trần đè trên người cô dẫn đến đi nửa bước cũng thấy khó khăn.

Cánh tay cứng ngắc đưa ra giữa không trung, cô bất lực nhìn cửa thang máy đóng lại, trên màn hình bên cạnh các con số từng tăng một hạ xuống.

“Quá đáng, thật là quá đáng, giúp một tay đem người diu vào trong rồi đi thì làm chậm trễ bao nhiêu thời gian của các anh chứ! Ít nhất cũng đưa em đi đón xe chứ, bên ngoài cũng đang mưa, em không mang ô á! Nguyên rửa các anh bị kẹt trong thang máy! Nguyên rửa các anh lúc trở về trên đường bị kẹt đèn đỏ! Nguyên rửa các anh sau này đều không làm xong công việc. . . . . Anh không cần lộn xộn, như vậy em không có cách mở cửa á.” Chửi rửa trách mắng, toàn bộ tinh lực của cô lại một lần nữa tập trung trên người Tùy Trần.

Từ trên người anh tìm nửa ngày mới thấy chìa khóa, cuối cùng đưa nó nhập vào quỹ đạo.

Thật vất vả mở cửa, cô cắn răng, dùng hết hơi sức toàn thân đem Tùy Trần túm vào bên trong.

“Anh có thể phối hợp chút hay không, oa, không cần vấn ép lên trên người em á! Tránh ra á..., em còn muốn đóng cửa. . . . .”

“Để cho cô gái có đầu bị cửa kẹp đóng lại.”

“ . . . . .” Anh thật sự say sao? Thời điểm mắng anh, mồm miệng làm sao lại có thể rõ ràng như vậy. Thịnh Dần khóc không ra nước mắt, nhanh chóng đụng vào khớp hàm bật ra lời nói, “Em chính là cái cô gái có đầu bị cửa kẹp à! Thật là đủ rồi, em biết rõ mình rất đần độn, không cần anh nhắc nhở từng lần một như vậy!”

Dù sao anh say, vậy thì thừa dịp đem toàn bộ buồn bực kìm nén trong lòng tối nay phát tiết ra ngoài thôi.

Thịnh Dần nhắm hai mắt rống sung sướng lâm ly, nhưng khi mở hai mắt ra, thì kiều ngạo đang tăng cao kia trong nháy mắt liền uể oải.

33. Chương 33

Tại sao người chịu thua lại dính chỉ trên người cô?

-_-||| Thì ra là Tùy Trần ngủ thiếp đi.

Đậu đen rau giá, cô làm như giống kẻ ngu dốt, lâu như vậy mới có tư tưởng đấu tranh, tâm tình trầm bổng phập phồng thành giãy giụa rồi rầm, thật vất vả mới làm ra quyết định, hạ quyết tâm, bất cứ giá nào, hai chân gắt gao ôm trên eo hẹp của anh, chuẩn bị không chút giữ lại giao mình ra . . . . . Choáng, anh ngủ thiếp đi!

“Á. . . . .” Thịnh Dần, quần áo xóc xếch, kích tình toàn thân qua đi mới có dấu vết, chống nạnh đứng ở bên giường, nhìn người đàn ông ngủ trên giường vô cùng say nồng, phun ra than thở đầy bực dọc.

Cô không mong đợi chuyện sắp sẽ xảy ra, thật sự không có!

Tức giận chỉ là bởi vì cảm giác mình hình như lại bị anh đùa bỡn!

Tùy Trần nói rất đúng, cô chính là đầu óc bị cửa kẹp, còn là nhiệt năng hơn cửa tự động, bị kẹp tới tới lui lui vô số lần.

Càng muốn cô lại càng tức giận hành vi buồn cười của chính mình, chỉ muốn vội vàng hủy diệt chứng cứ, đem mình dọn dẹp sạch sẽ, rời khỏi nơi quỷ quái này, lừa mình dối người làm như chuyện gì cũng chưa xảy ra.

Dù sao trong phòng này chỉ có cô và một người đàn ông sau khi tỉnh ngủ có thể cái gì đều không nhớ, tối nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cô sẽ định đoạt.

Đây đã là nguyện vọng còn sót lại không đáng kể của Thịnh Dần, tàn nhẫn, cánh tay vận mệnh cũng không muốn thỏa mãn cô.

Thật vất vả thu thập mình ổn thỏa, đem người đàn ông trên giường ổn định thỏa đáng, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng chìa khóa.

Đình đơng đình đơng, trong một mảnh yên tĩnh, nghe thật là chói tai.

Cô ngây người như phỗng đứng ở phòng khách, cửa sau khi được mở ra tiến vào sẽ là ai, thật ra thì trong lòng đã có đáp án rồi.

Mặc dù như thế, nhìn thấy quen thuộc vặn mở đèn màu đen, mở tủ giày ra, sau khi Đỗ Ngôn Ngôn thay dép, Thịnh Dần vẫn còn choáng váng.

Ánh sáng của đèn chân không làm cho phòng khách to như thế có vẻ hết sức trắng xanh.

Thịnh Đản cứng ngắc ngồi ngay ngắn bên cạnh bàn dài trong phòng khách, nắm chặt cái ly đang bốc hơi nóng, nhiệt độ nóng bỏng của bánh quế xuyên qua ly thủy tinh chiếu vào bàn tay của cô, bị phỏng tê dại, cô lại còn không hiểu được để buông ra.

Mắt to như có như không chạy đuổi theo bóng dáng bận rộn của Đỗ Ngôn Ngôn.

Cô như người tang hình, nhìn cô ấy chạy vào phòng ngủ thay áo ngủ ra ngoài, lại tốn không ít thời gian vào toilet tháo trang sức ra.

Xuất hiện lần nữa ở phòng khách, thì Đỗ Ngôn Ngôn kêu lên, “Cô vẫn còn ở đây à?”

“ . . . . .” Không phải cô nói để cho tôi ngồi một lát sao!

“Ngại quá, vội quá nên quên mất cô đang đợi.” Cô ấy chạy vào phòng bếp rót cốc trà nóng, áy náy mà hướng về phía Thịnh Đản cười cười, “Đúng rồi, là cô đưa Tuyền Trần trở về sao?”

“Ừ.” Thịnh Đản chuyển tầm mắt, không nhìn cái ly trong tay cô ấy.

Lần trước khi tìm đến Thích Huyền, thì cô từng thấy ở trong phòng bếp, có một đôi cốc tỏ rõ quan hệ thân mật đó là cốc đôi.

Lúc ấy cô còn không dám tin người lạnh lùng giống như Tuyền Trần, thế nhưng cũng sẽ nguyện ý dùng loại đồ này.

Buồn cười nhất chính là, bây giờ cô rất khó đặt mình ngoài cuộc, đi cảm khái về mặt dịu dàng của Tuyền Trần ở trước mặt Đỗ Ngôn Ngôn khác với người khác.

Cô né tránh quá mức rõ ràng, hoàn toàn như ý nguyện của Đỗ Ngôn Ngôn.

Chỉ là, so với Thịnh Đản không hiểu che giấu, Đỗ Ngôn Ngôn hiển nhiên thông minh hơn nhiều. Cô ấy tự nhiên kéo ghế ngồi đối diện Thịnh Đản, đem cái cốc đặt trên bàn, mỉm cười, “Vất vả cho cô rồi, mỗi lần uống rượu say anh ấy đều giống như biến thành người khác, rất khó phục vụ, lại thường xuyên làm ra chút hành động kinh người, nếu có cái gì đặc tội mao phạm, cô đừng để trong lòng. Hôm nào, chúng tôi mời cô ăn cơm để cảm ơn.”

Chúng tôi? Hai chữ này thật là chói tai.

Thịnh Đản mấp máy môi, cười gượng giả dối cũng không được, “Không cần, một cái nhắc tay mà thôi. Các người bận đi, tôi không quấy rầy, đi trước.”

“Ừ, đi đường cẩn thận.” Cô duy trì mỉm cười khách sáo, cho đến khi Thịnh Đản xoay người, nụ cười trong nháy mắt trở nên khinh miệt, giống như đang thưởng thức bại tướng dưới tay mình chạy trốn chết.

Chỉ dựa vào một người mẫu nhỏ mà muốn leo lên giường của Tuyền Trần sao?

Đỗ Ngôn Ngôn không có thiện lương như vậy, thừa thắng xông lên, khiến đối thủ không còn bất kỳ năng lực phản kháng nào mới là thói quen xử sự của cô.

Vì vậy, khi tay Thịnh Đản vừa chạm lên tay cầm cửa thì âm thanh của cô lại một lần nữa vang lên, “Tôi đã thấy không ít người mẫu nhỏ có dã tâm giở thủ đoạn rồi, chính xác đạt được thì chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Khuyến cô một câu, con gái phải hiểu tự ái. Cô lợi dụng quy tắc ngầm, thế nào chẳng quan hệ tới tôi. Nhưng mà, tôi không cho phép có người lợi dụng người đàn ông của tôi, lại càng không cho phép bên cạnh người đàn ông của tôi xuất hiện loại mặt hàng này. Cho nên, xin cách xa anh ấy một chút, nếu không đừng trách tôi không khách khí.”

Lời này, khiến Thịnh Đản chợt dừng lại.

Nếu như Đỗ Ngôn Ngôn chỉ là muốn nhấn mạnh việc cô yêu Tuyền Trần, hoặc là Tuyền Trần yêu cô, cô sẽ không có lời nào để nói.

Nhưng mà xin lỗi, loại chỉ trích này, thứ cho cô không cách nào tiếp nhận nổi.

Hít một hơi thật sâu hậu, Thịnh Đản xoay người, híp mắt, khóe miệng vẽ ra nụ cười trào phúng, nheo mắt lạnh lẽo nhìn cô ta, “Trước khi dùng thân phận của tiền bối dạy dỗ tôi, thì cô cũng nên rõ ràng trước ai

mới là người đàn ông của cô. Là Tùy Trần hay là anh trai của Tùy Trần? Cô cảm thấy cô xứng nói tự ái với tôi sao?”

“ . . . . .”

“Ngủ ngon.” Cô giống như không ý thức được mình lời quảng xuống có bao nhiêu lực sát thương, như không có việc gì cáo biệt, rời đi.

Lần này, đến phiên Đỗ Ngôn Ngôn thất thố, cô không có biện pháp duy trì tươi cười nói hẹn gặp lại với Thịnh Đản.

Cô thậm chí không còn chưa kịp hồi hồn, bị một người mẫu nhỏ không có danh tiếng gì sáng giọng, cũng không phải để cho cô khó nhin.

Để cho cô hoảng hốt là nét mặt và hơi thở vừa rời của Thịnh Đản, tất cả cùng nhau, đều giống như Tùy Trần.

Hai người giống nhau như vậy, khiến trong nháy mắt, cô có ảo giác mình mới là người ngoài cuộc không nên xuất hiện ở nơi này.

Cô không xem rõ, tất cả kiên cường của Thịnh Đản chỉ là nguy trang, chỉ kéo dài đến khi cô bước ra khỏi nhà trọ của Tùy Trần.

Sương mù dày cộm, bóng đêm xen lẫn với mưa phùn rả rích đập vào mặt, làm tăng nhanh chua xót, tất cả tâm tình cũng theo đó toàn bộ tổn thương.

Mày ngu ngốc sao?

Đến cùng có phải ngu ngốc hay không?

Thịnh Đản, mày căn bản chính là ngu ngốc!

Cô từng lần một hỏi mình, từ câu nghi vấn đến câu khẳng định.

Tùy Trần là một hố lửa, cô rõ ràng, nhưng vẫn là tung người nhảy vào, cực kỳ ngu sao?

Nhất định đợi đến khi linh giáo qua tư vị đau lòng khó chịu, mới hiểu được cô nhiều nhất chỉ là một trong những người bạn của anh mà thôi.

Đỗ Ngôn Ngôn có chìa khóa nhà của Tùy Trần, nhà anh để mỹ phẩm của cô ấy, mỹ phẩm dưỡng da, áo ngủ, dép, cốc đôi. . . . . Chỗ nào cũng có. Giống như tim của anh, tất cả đều là Đỗ Ngôn Ngôn, những thứ kia quanh năm suốt tháng in lại dấu vết, ai có thể đuổi đi được? Ai có thể thay thế được?

Nhưng mới vừa rồi, cô lại vẫn ngây thơ cho là chỉ cần mình dừng cảm bước ra một bước, không xa sẽ chạm tới ảo tưởng, sẽ có một ngày biến thành sự thật.

Sự thật để cho cô hiểu, thế giới của Tùy Trần cách cô rất xa.

Xa tới mức cô thậm chí không xứng đứng bên cạnh anh, sẽ có bao nhiêu giống như Đỗ Ngôn Ngôn, cảm thấy cô với cao, cô đang dùng thủ đoạn.

Cô gơ tay lên khẽ xoa đôi môi đang run, nơi này hình như còn lưu lại hơi thở của Tùy Trần, nhưng vậy thì thế nào. Người ta cũng đã nói rồi, mỗi lần anh uống rượu say đều như vậy, giống như biến thành người khác vậy, thường xuyên làm ra chút hành động kinh người. Cô cũng có lẽ không phải người đầu tiên rồi, có lẽ Đỗ Ngôn Ngôn còn quen thuộc thói quen này của Tùy Trần hơn cô nhiều.

Đúng vậy, cô không phải cũng không chỉ một lần chứng kiến qua kịch tình giữa bọn họ sao?

— Anh đã vì em mà điên rồi, còn không thỏa mãn sao?

Lúc ấy, ở trong phòng của khách sạn, anh nói với Đỗ Ngôn Ngôn như vậy.

Muốn một người đàn ông như vậy thừa nhận mình làm một cô gái điên rồi, nói dễ hơn làm.

Cô muốn mỉm cười khuyên mình buông tay, coi như không cười nổi dù mặt thay đổi một chút cũng tốt, chỉ là nước mắt đều không bị khống chế.

Đầu tiên, chỉ là căn môi run rẩy, cổ họng ứ nghẹn; cuối cùng, Thịnh Dần ngồi cuộn tròn ở bên bồn hoa ngẩng đầu, như đứa bé khóc lóc la lối om sòm, không hề giày xéo môi của mình nữa, há mồm lên tiếng khóc lớn không để ý đến hình tượng.

Tại sao ngay cả lúc cô khóc lên cũng không có phong cách như vậy, nếu là Đỗ Ngôn Ngôn nhất định có thể làm được hoa lê đầm mưa rồi.

Càng muốn cô sẽ khóc càng phóng túng hơn, còn dùng động tác đó là lấy vạt áo lau nước mũi.

“Biết em sẽ ở đây mà.”

Lấy cô với tiếng gào khóc suốt mướt làm bối cảnh, một tiếng ngậm thán tựa như tiếng nói chột vang lên, nhạt nhòa nhập vào.

Thịnh Dần ngẩn người, theo bản năng hít hít lỗ mũi, ngược mắt, đập vào mi mắt là cái khăn tay trắng như tuyết, cô theo đó nhìn lên trên, là khuôn mặt tươi cười rực rỡ thuộc về Thích Huyền.

“Trước tiên hãy lau nước mắt đi, khó coi chết đi được, nếu như bị ký giả chụp được thì làm thế nào? Còn ngại chuyện xấu của mình không đủ nhiều sao?”

Nghe vậy, cô nhận lấy khăn tay, mang theo chút tâm tình bị tức giận mạnh mẽ lau lung tung.

Cho đến khi Thích Huyền không nhìn nổi nữa, anh quay đầu, hít một hơi thật sâu, lúc lần nữa quay đầu trở lại thì khuôn mặt vẫn tươi cười nhẹ nhàng như cũ, “Đi thôi, anh đưa em về nhà, coi như trời sập, cũng phải ngủ một giấc rồi hãy chết.”

34. Chương 34: Chương 34

—— Coi như trời sập, cũng phải ngủ một giấc rồi hãy chết.

Cô thật đúng là biết nghe lời.

Thích Huyền quay đầu ngưng mắt nhìn Thịnh Dần ngồi chỗ cạnh tài xế ngủ say sưa, chân mày cô khẽ nhăn lại, trên mặt vẫn vương nước mắt.

Anh vươn tay, thay cô gỡ những tóc mai, đầu ngón tay tham luyến chiếm hữu bên má ấm áp của cô, không chịu lấy ra.

“Tùy Trần. . . . .”

Từ cạnh môi cô tràn ra nói mê, khiến bàn tay Thích Huyền bỗng dưng cứng đờ.

Anh hơi nhếch môi, một hồi lâu, tràn ra tiếng mắng, “Thật là ngốc!”

Biết rõ tình cảm của Tùy Trần đối với Đỗ Ngôn Ngôn, lại nghe nói qua vết xe đổ của Tăng Hân, lại vẫn coi như không có lời cảnh cáo của anh, như thiêu thân lao đầu vào lửa, còn người còn ngốc hơn cô sao?

Có, đó chính là anh.

Rõ ràng đã sớm lờ mờ đoán được cảm giác của Thịnh Dần đối với Tùy Trần, anh còn không chịu không chế lại một lần nữa đi nhảy vào hố nước đục này.

Cô vội vàng lo lắng cho Tùy Trần, vội vàng cùng bọn Tạ Miểu họ rời khỏi, khi đó có hay không quay đầu lại nhìn anh một cái?

Có suy xét qua anh có bao nhiêu không muốn cô rời đi, có bao nhiêu hi vọng tối nay cô có thể chia sẻ vui vẻ đến cuối cùng với anh?

Trái tim anh như treo lên đợi cô bình an về nhà sẽ gọi điện thoại tới, thì cô và Tùy Trần đang làm gì? Có nghĩ qua anh không? Dù là trong nháy mắt. . . . .

Cảm giác yêu đơn phương quá mức quen thuộc này, quen thuộc tới mức anh muốn chạy trốn.

“Ah, đến rồi?”

Không đợi đến lúc anh nghĩ xem bây giờ buông tay hay vẫn kiên trì, cô gái bên cạnh dịch chuyển thân thể, nói liền mồm rồi ngáp một cái, hừ lạnh ra tiếng, gương mặt mờ mịt

“Ừ.” Anh gật đầu coi thường mình, khi tầm mắt đối diện với ánh mắt đen của cô, hình như tất cả giấy dựa cũng đều buông xuống.

“Trời ạ, hai giờ rồi sao? Em ngủ bao lâu rồi?” Cô theo thói quen lấy điện thoại di động ra, liếc nhìn thời gian biểu hiện trên màn hình, dẫn đến Thịnh Dần lên tiếng kinh hô.

“Hai giờ thôi.”

Hai giờ? Từ nhà Tùy Trần đến nhà cô, tối đa cũng nửa giờ lộ trình. Anh cứ như vậy đem xe dừng ở ven đường, đợi cô ngủ đến khi tự nhiên tỉnh lại? Vậy nếu như cô ngủ một giấc đến khi trời sáng thì làm thế nào?

Nhìn ra nghi hoặc của cô, Thích Huyền cười cười, “Muốn cho em ngủ thêm một lát, không cần quá cảm động, anh sợ em thiếu ngủ sẽ làm trễ nãi tiến độ công việc ngày mai, còn liên lụy tới anh nữa.”

Cô trừng mắt nhìn, toàn bộ tâm tình ngẩn ngơ viết ở trên mặt.

“Sâm ca không nói với em sao? Ngày mai muốn quay phim thử MV, đối tượng hợp tác với em là anh.” Thích Huyền buồn cười thay cô giải thích nghi hoặc, tận lực khiến đề tài quanh quẩn ở công việc, tránh ra chuyện không vui tối nay liên quan tới Tùy Trần.

“Ai ai ai? Người nam ca sĩ kia không phải nói muốn diễn sao?”

“Ừ, Công ty Đĩa Nhạc của cậu ta tạm thời quyết định, xế chiều hôm nay anh cũng vừa lấy được tin tức.”

“Phi” Thịnh Dần khinh thường ‘xuy’ một tiếng, “Sâm ca đã sớm đề cử anh, lúc ấy bọn họ nói không muốn. Bây giờ căn bản chính là xem anh không có việc gì, độ chú ý lại tăng lên, cho nên mặt dày dính sát?”

“Em vừa mới nhìn thấu một nhóm nhân tình ấm lạnh nhé.” Anh ngẩng đầu lên, vỗ vỗ đầu của cô, cắt đứt tức giận bất bình của cô, “Tốt lắm, anh đưa em đi lên, tối nay ngủ một giấc thật tốt, nếu như ngày mai quay phim thử MV có thể thông qua, cần phải đi Hongkong chụp. . . . . Đối với em mà nói, rời đi một chút để giải sầu cũng tốt.”

“ . . . . .” Mặc dù Thích Huyền đã nói rất hàm súc, Thịnh Dần nghe cũng hiểu, cô mấp má môi, trầm mặc chút, cố gắng nặn ra nụ cười, giả bộ điềm nhiên như không có việc gì, “Ừ, em sẽ cố gắng thật tốt, anh không cần đưa em lên, em tự đi lên được.”

“Ừ” Thích Huyền cũng không kiên trì nữa.

Anh hôn xa mỉm cười đưa mắt nhìn cô xuống xe, đem đèn trước xe điều đến ánh sáng lớn nhất, thay cô chiếu sáng con đường phía trước, cho đến khi bóng dáng của cô biến mất ở lối vào nhà trọ, tươi cười của anh vụt tắt, lặng lẽ quay đầu xe.

Thịnh Dần ngậy người trước cửa thang máy, nhìn ánh đèn đuôi xe của anh dần dần cách xa, tâm lại một lần nữa không tự chủ cảm thấy chất.

Có một số việc, không phải bạn bè bên cạnh cố ý tránh đi không đề cập tới, mà có thể làm như chưa từng xảy ra.

Có lẽ Thích Huyền nói đúng, cô nên cố gắng hết sức để quay MV, sau đó đi Hongkong.

Không thấy Tùy Trần, trong lòng sẽ dễ chịu hơn rất nhiều.

Mùa hạ ở phía Nam thường xuyên sẽ xuất hiện ánh sáng phản chiếu, thay đổi khác ngày hôm qua nhiệt độ đột nhiên xuống thấp và mưa dầm kéo dài, hôm nay bầu trời quang đãng, nhiệt độ cực nóng theo cửa sổ chui vào.

Người đàn ông trên giường phủ một tầng mồ hôi, áp sát chân mày, phiền não mà đá cái chăn kẹp ở giữa hai chân ra, lật người, mặt nghênh diện với ánh mặt trời chói mắt đánh tan buồn ngủ. Anh vuốt vuốt ấn đường đau nhức, buông thả ngọ nguậy, mắt lim dim buồn ngủ cố gắng mở ra một khe nhỏ.

Ý thức và tầm mắt của anh mơ hồ, lại mơ hồ bắt được một bóng dáng đứng bên cửa sổ, anh nuốt nước miếng một cái, làm dịu cái tê liệt ở cổ họng, khàn tiếng mê sảng, “Này, giúp tôi rót ly nước.”

Vênh mặt hất hàm sai khiến, miệng ra lệnh. . . . . Người bên cửa sổ chấn động, cô có thể xác định, Tùy Trần tuyệt đối không biết dùng loại khẩu khí này nói chuyện với cô, trừ phi anh hoàn toàn đem cô trở thành người khác.

Một lát sau, cô mỉm cười giả dối, như không có việc gì đi tới bên giường, nằm xuống rồi gối lên khuỷu tay của anh, “Tại sao thức dậy sớm như vậy hả? Ngủ thêm một lát nữa.”

Kề sát bên tai vang lên tiếng nói quen thuộc, thành công khiến Tùy Trần bỗng dưng mở hai mắt ra, trong nháy mắt liền tỉnh táo.

Sau khi sững sốt một hồi lâu, anh kinh ngạc quay đầu, đập vào mi mắt là nụ cười của Đỗ Ngôn Ngôn.

Mi tâm của anh dần dần bắt đầu chau chặt, sàng lọc về trí nhớ tối hôm qua.

Lễ Chúc Mừng Thích Huyền, anh uống rất nhiều rượu, muốn xem cô rốt cuộc có thể chịu được đến bao lâu mới chạy đến khuyên ngăn. Nhưng từ đầu đến cuối, cô đều không thấy sự hiện hữu của anh, mà cứ đứng bên cạnh Thích Huyền, bọn họ cùng nhau cười đùa. Cô càng chơi càng tự tại, trong lòng anh hậm hực cảm giác lại càng nồng đậm.

Trong lúc mơ hồ, anh nhớ cô nói giữa bạn bè lại thân mật cũng không sao cả.

Sau đó. . . . .

Một đoạn phim ngắn lấp ráp từ những mảnh vụn bắt đầu chuyển động phát ra hình ở trong đầu anh, nụ hôn kịch liệt dây dưa, cô giãy giụa, đập lại không lưu loát, ôm cổ anh ngượng ngùng nói nhỏ cái gì đó.

Đúng vậy, những ký ức này rất mơ hồ, nhưng Tùy Trần tin chắc người anh hôn là Thịnh Dân.

Vậy bây giờ, tại sao người nằm bên người anh lại là Đỗ Ngôn Ngôn đây? Cô gái kia chẳng lẽ hôn xong cũng không cần người phụ trách mà cứ thế rời đi chứ?

“Tối hôm qua em đưa anh về à?” Lấy trí nhớ lúc anh say bất tỉnh mà nói, không thể nào nhớ ra nguyên nhân hậu quả, chỉ có thể thử dò xét hỏi Đỗ Ngôn Ngôn.

“Chẳng thế thì sao, em vừa lúc đến hộp đêm, nhìn thấy bọn Tạ Miếu đỡ anh ra ngoài, thì giúp một tay đưa anh về.” Cô lật người, cười đến tự nhiên, quan sát anh một chút, cúi người hôn trộm lên khoe miệng anh.

Ngày trước, do cô chủ động hôn, cho dù là chà nhẹ qua loa, cũng có thể dễ dàng đốt cháy dự vọng của anh. Nhưng bây giờ, anh chỉ cố đắm chìm trong mạch suy nghĩ của mình, mặc kệ cô gắng sức trêu chọc thế nào, cũng không chiếm được bất kỳ đáp lại nào.

Lúc Đỗ Ngôn Ngôn mất kiên nhẫn thì anh không hề báo động trước lật người ngồi dậy.

Cô hết thấy đều không có bất kỳ thay đổi gì, chờ đợi anh, muốn tiến thêm một động tác thì lại thấy anh khom lưng ở bên giường, trong đồng quần áo lộn xộn tìm tòi chốc lát, lấy điện thoại di động ra.

“Anh phải gọi cho ai vậy?” Không phải là Thịnh Dân chứ?

“Tạ Tam Thủy.”

Đỗ Ngôn Ngôn thở phào nhẹ nhõm, lại rất nhanh bị lòng hiếu kỳ thay thế, cô không nhớ rõ trong đám bạn bè của anh có nhân vật này, “. . . . . Ai là Tạ Tam Thủy?”

Tùy Trần không tiếp tục trả lời cô, sau khi bấm điện thoại, đợi chờ chốc lát, mới bên hướng đi ra bên ngoài, vừa đi vừa nói chuyện: “Tạ Miếu, ra ngoài, cùng tớ ăn sáng.”

Vì cùng anh em ăn một bữa sáng nhàm chán à, bỏ lại cô gái của mình, cái này xác thực giống như là chuyện đại đa số đàn ông biết làm, nhưng tuyệt đối không phải là chuyện Tùy Trần sẽ làm đối với Đỗ Ngôn Ngôn.

Nhưng lại như thế, nó chính là đang xảy ra.

Đỗ Ngôn Ngôn hoàn toàn không phục hồi tình thân, khó có thể tin nhìn anh chui vào toilet thu thập mình nhẹ nhàng khoan khoái, dùng thời gian ngắn nhất thay xong quần áo, “Lúc đi ra khỏi, em nhớ để lại chìa khóa nhà anh.”

Lúc gần đi, không thân mật hôn chào buổi sáng, không dạn dò cô ngủ nhiều hơn một lát, hai câu đối thoại lạnh lẽo như vậy.

Giống như, giống như là đang nói —— Cái trò chơi này anh đã chơi ngán rồi, em có thể rời khỏi thế giới của anh rồi.

Nhìn gian phòng trống rỗng, nghĩ tới gần đây Tùy Trần đã thay đổi, cô đem hết tất cả tội lỗi đổ lên đầu Thịnh Dân.

Đỗ Ngôn Ngôn hừ ra tiếng, cười nhạt, trò chơi lúc nào thì kết thúc phải do cô định đoạt.

35. Chương 35

Thân là một tú đạo có tư chất chuyên nghiệp, Tạ Miểu vẫn cảm thấy Tùy Trần cũng có tư chất người mẫu chuyên nghiệp như vậy.

Cho nên, những năm gần đây nhóm đặc biệt hợp tác, trong lúc đó cơ hồ chưa từng có bất kỳ xung đột nào, một chút tiểu Tú, bọn họ ngay cả khi tập luyện liên tục các phân đoạn cũng bỏ bớt.

Nhưng loại an hem ăn ý này khiến Tạ Miểu tràn đầy tự tin, vào hôm nay có thể cáo phá rồi.

Tú tiếp tục hoàn thiện bên sân khấu, có không ít nhân viên làm việc bận rộn đi tới đi lui. Anh đen mặt, tức giận bỏ lại một câu: “Chuyện nhỏ tự mình quyết định, đừng đến phiền tôi”, sau đó, liền chạy đi “bữa tiệc khách quý” cách đó không xa.

Khu chỗ ngồi khách quý còn chưa bố trí tốt, trống rỗng, chỉ có một bóng dáng thon dài ngửa mặt dựa vào ghế, thoạt nhìn rất uể oải.

“Này, cậu ở đây giận chó đánh mèo, cậu muốn đập vỡ bát cơm của tớ à, phải không?” Tạ Miểu khoanh đôi tay, khoanh khắc nhìn thấy bóng dáng ở trạm kê tiếp, im lặng quan sát, lông mày liếc xéo đối phương, thử muốn gây sự chú ý với đối phương. Kết quả cuối cùng đều thất bại, anh dứt khoát - hung hăng đưa chân dài ra đá, giận dữ hỏi.

“Thật là.” Tùy Trần bị đá hoàn hồn, ngồi dậy, bọc áo khoác sát người.

Đối với hành động và mục đích của mình, anh hoàn toàn không che giấu.

Ai bảo anh hoàn toàn không liên lạc được với cô gái chết tiết ăn xong liền biến mất kia!

Khi anh chuẩn bị xong toàn bộ tâm tư, thời điểm tính toán nghĩ muốn từ đây đem quan hệ hai người nâng ột bước, cô từ chối không tiếp điện thoại, không nhắn tin lại.

Trừ Tạ Miểu đem tình huống giận chó đánh mèo diễn biến thành như vậy, anh còn phương thức khác để phát tiết sao?

“Được rồi, tớ thừa nhận, đêm đó tớ cố ý nói láo dựng lên có chuyện đem Khuất Mặc lôi đi, tớ đây là vì ai. . . .” Tạ Miểu không phản bác được, không thể làm gì khác hơn là chủ động thừa nhận sai lầm, nói xong, anh ý thức được bất thường, “Chờ một chút! Không nên, không phải là đêm hôm đó ăn con nai nhỏ xong, buổi sáng không biết nên đối mặt như thế nào, cho nên chuồn mất rồi hả?”

Đây là ý nghĩ mà Tạ Miểu cảm thấy có khả năng nhất.

Tùy Trần say rượu trước tiên đem anh kéo ra ngoài, nói cho oai là muốn mời anh ăn bữa sáng.

Trên thực tế, anh còn chưa kịp chọn món ăn, sau khi vị kia xác nhận người buổi tối đưa cậu ta về nhà là ai liền thanh toán hóa đơn, chạy!

Sau đó, lần nữa xuất hiện trước mặt anh, bộ dạng Tùy Trần giống như nửa chết nửa sống.

Với kinh nghiệm của Tạ Miếu, ừ, anh rõ ràng cho thấy ăn sạch sành sanh sau đó lúng túng, lại bởi vì không kịp thời gánh chịu trách nhiệm mà bị con nai nhỏ phỉ nhổ liệt vào danh sách đen rồi.

“Ăn cô ấy? Tổ sẽ có khẩu vị ăn cô ấy? Tổ làm sao có thể sẽ đối xuống tay với bạn của mình? Tổ giống như cái loại người không kén ăn sao?”

“ . . . . . Tốt lắm, tổ biết rồi, vậy cậu ngay cả ăn cũng không ăn được, cho nên chưa thỏa mãn dục vọng tới hành hạ tổ.” Tạ Miếu hăng hái tới, chỉ có người muốn giấu đầu hở đuôi mới không hăm xe được, không ngừng giải thích, “Cũng chỉ có người đàn ông tiến vào trạng thái yêu đương, mới có loại biểu hiện miệng nói một đằng tâm nghĩ một nẻo này.”

Trạng thái yêu đương? A, rất thú vị. Kể từ khi Tùy Trần bắt đầu với Đỗ Ngôn Ngôn, anh hình như liền không có duyên phận với yêu đương bình thường, Tạ Miếu vẫn không có cơ hội nhìn anh khó chịu, nỗi tiếc nuối này đã để cho anh tích tụ nhiều năm.

“Chưa ăn? Tổ muốn xuống tay cũng ăn không được cô ấy? Tổ sẽ nhường miệng con vịt bay qua? Tổ giống như cái loại đàn ông đó, rõ ràng không được lại nói mình là chính nhân quân tử sao?”

“Tùy Trần, hôm nay cậu nói rất nhiều.” Tạ Miếu thật hối hận mình không mang theo đoàn chụp ảnh chuyên nghiệp, loại hình ảnh khó gặp này, nếu như chụp được, tương lai có thể mua không ít tiền bạc.

Anh càng hối hận hơn, mình quá nhiều miệng, một câu thức tỉnh người trong mộng, khiến Tùy Trần nhanh chóng khôi phục bình thường, mặt lạnh, lại bắt đầu tiếc chữ như vàng, “Người ở trên giường tổ là Ngôn Ngôn.”

“Phốc!” Tạ Miếu rất không ưu nhã, cười phun.

Tình huống này, quá tăng lực, tình sắc lại huyền nghi.

Sau khi gặp phải mất lạnh, Tạ Miếu thu hồi tâm tình trên đùa, “Là Đỗ Ngôn Ngôn đột nhiên tới tìm cậu đi, xong rồi, nói không chừng Thịnh Dần vừa lúc đụng phải cô ta.”

“Ừ.”

“Xong rồi, xong rồi, đầu con nai nhỏ dễ khi dễ như vậy, sao có thể là đối thủ của Đỗ Ngôn Ngôn, không cần hồi hộp theo dõi, nhất định thảm bại.”

“Ừ.” Đây cũng là vấn đề làm Tùy Trần lo lắng.

“Xong rồi, xong rồi, xong rồi, sau đó cô ấy không ngừng không nhận điện thoại của cậu, đoán chừng ngay cả gặp cũng không muốn gặp cậu nữa rồi.”

“Cậu có thể nói điểm có tính xây dựng được không?” Những thứ này, anh biết tất cả rồi!

“Tổ chỉ biết làm chuyện có tính xây dựng thôi.” Nói xong, Tạ Miếu xoay vòng vòng điện thoại di động hoa lệ, có chút hứng trí quan sát Tùy Trần bỗng nhiên trên mặt hiện ra ánh sáng chờ mong.

Vốn khó có cơ hội chế nhạo cậu ấy mấy câu, nhưng cuối cùng Tạ Miếu vẫn không có quyết tâm hung ác, ai bảo anh không có đủ nghĩa khí thể chất như vậy chứ.

Sau khi bấm dây số không có việc gì cũng không gọi điện thoại qua, chờ đợi rất lâu, đầu kia mới tiếp thông.

“Này, con nai nhỏ.” Tạ Miếu rất rõ ràng lại thấy chính mình nói ra những lời này, đồng thời giữa hai hàng lông mày của Tùy Trần tỏa ra tức giận.

Người sau mặt đen lại, một bộ dạng muốn tìm người cắt thành tám khúc cho hả giận. Rất tốt, điện thoại của cậu ta thì không nhận, nhưng Tạ Tam Thủy gọi thì cô sẵn sàng khoái tiếp nhận.

“Em nói gì vậy, thế nào, không có việc gì thì Tam Thủy ca không thể tìm em ăn một bữa cơm nói chuyện phiếm và tự ôn chuyện cũ sao?” Tạ Miếu rất nhanh chóng tiến vào chủ đề, sau khi nghe thấy câu trả lời của đầu bên kia điện thoại, anh không có ngoài dự kiến, cười cười, cho Tùy Trần một ánh mắt “Con đường cách mạng quả nhiên cực kỳ gian khổ”, “Rất bận à? Anh nói nè, con nai nhỏ, lấy cớ này rất gượng ép, em không cần suy tính đối một cái khác à? Có phải tại sự nghiệp phát triển không ngừng rồi, thành người bận rộn rồi, chẳng bỏ lãng phí thời gian tới ứng phó với loại tiểu bối vô danh như anh đây rồi hả?”

Ha, còn dễ lừa như thế. Như Tạ Miếu đoán, bên kia điện thoại truyền đến thanh âm giải thích lộn xộn.

Nếu không phải là ánh mắt của Tùy Trần quá hung ác, anh thật sự còn muốn trêu chọc Thịnh Dần nhiều hơn, bây giờ nhìn lại, vẫn nên đánh nhanh thắng nhanh thì tốt hơn, “Ừ, nếu không phải, vậy thì nể mặt. Tối nay có sàn diễn tú, Tùy Trần đặc biệt dặn dò anh giữ lại vị trí cho em, còn đặc biệt buồn nôn nói nếu như em không tới cậu ấy đi không được, em có muốn tới nâng sàn diễn này hay không.”

Dù sao Thịnh Dần cũng sẽ không ngốc như vậy, lấy quan hệ của anh và Tùy Trần, bỗng nhiên gọi điện thoại tới, rất rõ ràng là đóng vai nhân vật thuyết khách.

Đã như vậy, Tạ Miếu đơn giản là quang minh chính đại rồi.

Cảm thấy cô gái bên kia đang vất óc quan tâm tìm lý do khước từ, anh quả quyết ngăn chặn tất cả đường lui, “Cứ quyết định như vậy, chờ em ha.”

Sau khi nói xong, không để ý tới phản ứng của Thịnh Dần, anh nhanh chóng cúp điện thoại, đặc ý nhìn hướng Tùy Trần, chờ đợi đối phương thành kính tỏ lòng biết ơn.

“Nhìn cái gì vậy, không cần tập luyện sao? Thời gian của cậu rất nhiều?”

Đáng tiếc, thật lòng bỏ ra đổi lấy ánh mắt khinh bỉ cộng thêm lời nói lạnh lùng, còn không chút do dự bỏ xuống bóng lưng đi xa của cậu ta.

“Tùy Trần! Cậu chính là đồ qua cầu rút ván **!”

Trong sàn tú đông nghịt, Tạ Miếu bệnh tâm thần chửi rủa, nhân viên làm việc dừng động tác lại ngoài đầu nhìn lại, rất nhanh cũng vì đầu ngập công việc, tập thể làm như không thấy bọn họ, coi cảm xúc kia của tú đạo là buồn bực.

Màn đêm buông xuống, đèn đường sáng chói, bên trong xe cũng là một mảnh mờ mờ.

Đỗ Ngôn Ngôn một bộ dạ phục màu trắng ngần, phơi bày hai chân trắng ngần bắt chéo ra bên ngoài, mũi giày cao gót màu đen, chân như có như không lộ ra, theo gót chân lưu chuyển, mũi chân thì thỉnh thoảng nhẹ cọ vào người đàn ông bên cạnh.

Rõ ràng là khiêu khích nhưng lại không thể đổi lấy cái liếc mắt của người đàn ông, anh vẫn như cũ, vẻ mặt chuyên chú quan sát tuyến đồ K hiện ra trên iPad.

Giống như những tuyến số liệu trăm bảng pháp phòng kia, nếu so với bất kỳ sắc đẹp nào thì cũng càng có lực hút hơn.

Xem ra nếu cô không chủ động lên tiếng, anh tuyệt đối sẽ không chủ động tìm đề tài để đánh vỡ trầm mặc.

“Đừng xem nữa, sắp tới rồi.” Đỗ Ngôn Ngôn thỏa hiệp, dù sao mỗi lần đều là cô thỏa hiệp, cũng sớm thành thói quen. Đầu ngón tay mang theo cổ tay cong vòng vào khuỷu tay của anh, cô khép hờ mắt tựa vào bên vai anh, nũng nịu nhắc nhở.

“Ừ.” Thành Luật không chút để ý, ánh mắt kéo căng.

“Nếu bận rộn như vậy, tại sao còn muốn đi nhìn Tùy Trần tú? Không phải là từ trước đến giờ anh không cảm giác hứng thú đối với những thứ kia sao?” Đỗ Ngôn Ngôn điều chỉnh tư thế, cảm nhẹ cọ vào đầu vai của anh, hỏi ra nghi hoặc tích tụ cả buổi chiều.

“Cậu ấy là em trai anh.” Anh ngẩng đầu lên, thoải mái tựa lưng vào ghế ngồi ngủ, keo kiệt nói ra đáp án kỹ lưỡng hơn.

Nghe anh trai đi tán tụng em tria trên sàn diễn, hình như là chuyện đương nhiên.

Nhưng Đỗ Ngôn Ngôn biết, Thành Luật chưa bao giờ là loại người có lòng rảnh rỗi này.

Anh không chỉ không có hứng thú đối với sự nghiệp của Tùy Trần, thậm chí là phản đối. Phản đối cậu ấy dùng cái họ “Thành” này xuất đầu lộ diện ở tú trường, cho nên, cậu ấy gọi là Tùy Trần.

“Thật sự không cần gọi điện thoại trước nói với cậu ấy một tiếng sao?” Đỗ Ngôn Ngôn hiểu rõ, người không dừng lại là Thành Luật, còn có Tùy Trần.

Nếu như trước đó không thông báo một tiếng đã chạy đến, cô - một người có lẽ cũng không tồi, nhưng với Thành Luật, anh không để ý chứ?

“Sợ cậu ấy tức giận?” Mắt Thành Luật giật giật, trong miệng mang theo chút ý trào phúng.

“Không phải, em. . . . .” Cô có chút luống cuống, chỉ sợ nói sai sẽ chọc giận anh sinh nghi.

“Anh thật sự nói qua câu nói như thế kia?”

Không ngờ, Thành Luật chuyển hướng câu nói, chọc cho Đỗ Ngôn Ngôn không hiểu ra sao, “Cái gì?”

“Tùy Trần thật sự nói qua là thích em?”

“ . . . . . Ừ.” Thần kinh cô căng thẳng, gật gật đầu.

Ít ngày trước, thấy Tùy Trần ôm Thịnh Đan, một màn kia đã tức đến rồi, mới có thể kích thích cô nói láo với Thành Luật.

Bây giờ nghĩ lại, có chút sợ. Hai anh em này đều không phải người dễ chọc, ngộ nhỡ bọn họ thẳng thắn, cô sẽ tự thực ác quả.

Nghĩ tới đây, cô xấu hổ cười cười, cố gắng cứu vãn, “Thật ra thì Tùy Trần đối với em. . . . . Có lẽ chẳng qua là trở thành chị dâu nên lệ thuộc vào như vậy, có lẽ cậu ấy không biết, mới tưởng lầm là tình yêu. Anh cũng biết em trai anh, cho tới bây giờ cũng chưa từng nói qua chuyện yêu đương với ai, có hiểu lầm này cũng rất bình thường. . . . .”

“Hình như em và cậu ấy từng có tin đồn, có phải thật vậy hay không?” Anh mở mắt ra, không chớp mắt nhìn về phía cô gái bên cạnh.

“Tại sao có thể là thật, truyền thông liền thích bắt gió bắt bóng mà thôi. Em là chị dâu tương lai của cậu ấy mà, chăm sóc cậu ấy một chút cũng là việc nên làm, hai người các anh cũng đều không muốn để cho người khác biết quan hệ của các anh, những ký giả kia dĩ nhiên không nắm rõ tình hình, liền yêu sách viết linh tinh.”

“A. . . . .” Anh xuy ra một tiếng cười lạnh ngụ ý không rõ, “Anh biết rồi. Đến rồi, xuống xe thôi.”

Rốt cuộc là anh biết cái gì?

Là lần nữa tin cô giải thích, hay là chính mình đã nắm rõ sự thật?

Đối với Đỗ Ngôn Ngôn mà nói, người đàn ông này so Tùy Trần càng đoán không thấu, cũng bởi vì thủy chung nhìn không thấu anh, ở trước mặt anh cô đều không có nửa phần kiêu ngạo.

36. Chương 36

Trong hội trường rất tối, giống như rạp chiếu phim sau khi tắt đèn, chỉ có ánh đèn màu trắng trên T đài làm nổi bật lên, như kim cương lấp lánh lóe sáng.

Tiếng nhạc ồn ào bao phủ nhịp tim đập dồn dập của Thịnh Đan, môi cô mím chặt, nhìn không chớp mắt bóng dáng trên T trên.

Tối hay là không? Cô từ chối thật lâu.

Ném tiền xu, xé cánh hoa. . . . . Thậm chí ngay cả loại thủ đoạn gây thơ cũng thử vận dụng qua.

Những kết quả bói toán nhằm chán kia thế nào, cô cũng không nhớ rõ, cũng không quan trọng, dù sao rốt cuộc cô vẫn tới rồi.

Vào giờ phút này an vị ở vị trí hàng đầu tiên, sau khi chờ mong thật lâu, rốt cuộc cũng đợi đến khi Tùy Trần ra sân.

Đây là lần đầu tiên Thịnh Dẫn nhìn anh ở trên catwalk show, cũng là lần đầu tiên biết ở trên T đài kia, anh làm cho người ta không dời mắt nổi. Ngay cả những trang phục được anh mặc lên người, cũng có vẻ cực kỳ xuất chúng.

Quan trọng hơn là, từ khoe miệng đến đáy mắt anh nồng đậm ý cười.

Thịnh Dẫn còn tưởng lầm là mình hoa mắt, nghiêng người lại gần T đài để xác nhận lại.

Cho đến khi xác nhận Tùy Trần thật sự là đang cười, không giống với nụ cười lạnh lùng trước đây, trên T đài, nụ cười của anh phát ra từ nội tâm.

Cô không biết là. . . . .

Tùy Trần sở dĩ không tự giác cong khoe miệng lên, là bởi vì ở giữa hàng ghế khách quý nhìn thấy cô.

Rất khó hình dung, lúc chống lại tầm mắt cô trong nháy mắt kia chính là tâm tình của anh, anh chỉ biết rằng, tất cả những thấp thỏm trước khi gặp được cô, toàn bộ được tiêu trừ.

Có lẽ Tạ Tam Thủy thuận miệng nói mà lại đoán đúng, cô không đến, anh thật sự đi không tốt trận tú này.

Tâm đã bị nắm vững vàng, nhớ lại, rốt cuộc tại sao cô muốn tránh anh? Còn tính toán trốn tránh bao lâu? Có thể hay không cứ không giải thích được như vậy, từ đó không hề liên lạc nữa?

Chuyển tiến vào phía sau đài, anh vội vàng vừa dùng tốc độ nhanh nhất thay xuống bộ trang phục trên người, vừa dặn dò trợ lý bên cạnh, “Bảo Tạ Miểu đem Thịnh Dẫn tới phía sau đài.”

“Bây giờ?” Trợ lý kinh ngạc xác nhận lại.

“Có vấn đề gì không?” Phủ thêm áo khoác, anh nhíu mày hỏi ngược lại.

“Thế nhưng sau bộ trang phục này vẫn còn phải chào cảm ơn đấy.”

“Đem cô ấy vào đây trước.” Anh dẫn lại tính tình lặp lại lần nữa, giọng điệu không cho phép nghi ngờ.

Trực giác nói cho anh biết, nếu không đem Thịnh Dẫn vào đây trước, sau khi kết thúc, nói không chừng cô sẽ không nói hai lời liền lập tức rời đi trước.

Tùy Trần không phải lần đầu tiên đi catwalk show, hẳn không luống cuống, cũng không cần bạn bè đặc biệt chạy tới cổ vũ.

Sở dĩ muốn Thịnh Dẫn tới, là bởi vì muốn gặp cô, suy đoán nghe cô nói chuyện.

. . . . .

Tạ Miểu làm việc với hiệu suất rất cao, khi Tùy Trần cùng với nhà thiết kế cúi đầu cảm ơn cuối buổi diễn, thuận lợi hoàn thành cả tràng tú sau đó trở lại phía sau đài thì thấy Thịnh Dẫn đã ngồi ở chỗ trống trước bàn trang điểm, đứng đưa hai chân, trong mắt đánh giá những thứ mới lạ bốn phía.

Anh không kịp thay trang phục liền cười đi lên trước, cố ý đem Coke ướp lạnh mới mua từ trong máy bán hàng tự động ở hành lang dán sát vào gương mặt của cô, rước lấy cô luôn miệng sợ hãi kêu.

“Ghét, rất lạnh đấy!” Thịnh Dẫn quay đầu thấy rõ người phía sau, bất mãn trừng anh, oán trách.

“Ăn cơm tối chưa?” Anh buồn cười nhìn bộ dáng trợn mắt trừng trừng của cô, không nhịn được giơ tay lên thay cô vuốt đi những giọt nước đá đọng lại trên mặt cô.

Rõ ràng là động tác vô cùng thân mật, thế nhưng anh lại làm rất tự nhiên, điều này làm cho gương mặt phỉếm đỏ của Thịnh Dẫn càng lúc càng thấy mình không ổn, dễ dàng bị một hành động và lời nói của anh trêu chọc.

Cô vội vàng tránh tầm mắt, mượn cớ đưa mục lục nhãn hiệu giới thiệu trong tay để che giấu động tác lúng túng, cô đáp về tùy ý: “Còn chưa, trận tú này cũng quá biết bấm thời gian, vừa đúng lúc cơm tối, em đâu kịp ăn, sau đó có phải hay không có thể có Lễ Chúc Mừng?”

“Không được.”

“Ai?” Cự tuyệt cũng quá quả quyết nhỉ? Cô cũng chỉ là không có chuyện nên nói nhảm thôi, cũng sẽ không thật sự đi ăn không uống không, lễ phép phải đi trước chứ, ít nhất anh nên khách khí một chút.

“Cùng anh ăn, anh chẳng muốn đi Lễ Chúc Mừng.”

Mặc dù chỉ là một bữa cơm tối, Tùy Trần vẫn như cũ, không muốn có quá nhiều người không có liên quan tồn tại, chỉ muốn lẳng lặng, cho dù là cùng cô ăn ở quán ven đường cũng được.

Thịnh Dẫn nhận lấy lon cô ca đã được anh mở ra, không yên lòng nhấp một hớp. Cũng đã tới, dừng một bữa cơm tối mà thôi, nếu như cự tuyệt hình như có vẻ quá kiêu căng. Sở dĩ đáp ứng đi mà nói, cô lại đắn đo không biết nên đơn độc đối mặt với anh thế nào. Suy nghĩ một hồi, cô nhếch môi cười, ngẩng đầu lên, “Được, bảo cả Thích Huyền và bọn Tam Thủy ca cùng đi.”

“Bọn họ không rảnh.” Tùy Trần nghiêm nhiên tựa như người phát ngôn thay bọn họ cự tuyệt lời mời của Thịnh Dẫn, “Chẳng qua là anh rảnh rồi. Đi thay trang phục trước, chờ anh.”

“Không hỏi qua một tiếng làm sao biết bọn họ không rảnh, này, này. . . . .”

Thịnh Dẫn nhất quyết không tha la hét, nhưng lại bị Tùy Trần để lại sau lưng tất cả, anh không cần lãng phí tinh lực hỏi, cho dù bọn Tạ Tam Thủy có rảnh rồi, anh cũng sẽ nghĩ biện pháp tìm một chút chuyện để cho bọn họ không rảnh.

Tiếng bước chân có lực vang vọng ở khoảng trống của bãi đỗ xe, Thịnh Dẫn buồn bã nhìn chăm chăm bóng lưng nhàn nhả trước mặt, nghiêng răng nghiêng lợi.

Người đàn ông này không chỉ có nhỏ mọn, lòng trả thù nặng, còn chuyên chế độc tài!

Từ lần đầu tiên gặp mặt, cô sợ cái gì, Tùy Trần sẽ làm cái gì, nhiều lần đều có thể trúng mục tiêu chỗ yếu hại cô.

“Đêm hôm đó. . . . .”

Ví dụ như, cô sợ anh sẽ nhắc tới chuyện đêm đó, cũng hoàn toàn không chuẩn bị lý do thoái thác ứng phó, anh chính là không e dè đề cập tới.

“Ai, ngại quá, em không có tiền dư, chỉ có thể mời ăn quán ven đường, nếu anh không có thói quen, vậy thì hẹn hôm khác chúng ta cùng đi.” Thịnh Dẫn liên tục không ngừng cắt đứt lời của anh, xem ra bữa cơm này không thể nào ăn được dễ dàng, nếu cố gắng mang nhiều chút sách lược cứu binh sẽ mất hiệu lực, cô định nửa đường bỏ cuộc rồi.

“Anh rất quen.”

“. . . . .” Nhưng em không có thói quen!

Muốn cô làm bộ chuyện gì cũng chưa từng xảy ra mà đối diện với Tùy Trần, mệt chết đi!

Không khí đang lâm vào lúng túng, phía sau bọn họ, đột nhiên truyền đến tiếng còi xe.

Tùy Trần không quá nhạy cảm, chỉ cho là đang cản con đường của người khác, lôi kéo Thịnh Dẫn lui lại mấy bước về phía bên kia.

Chiếc xe kia không có ý rời đi, ngược lại còn tắt máy.

Rốt cuộc, Tùy Trần nghi ngờ nhú nhú mày, liếc mắt quan sát người bước ra từ trong xe.

“Đã kết thúc?”

Người đàn ông nói chuyện là người mà Thịnh Dẫn chưa từng thấy qua, nhưng cô gái bên cạnh rúc vào người đàn ông kia, ngược lại cô rất là quen thuộc.

Đỗ Ngôn Ngôn còn rất quan tâm Tùy Trần, cô ta dám công khai ở trước mặt anh tựa vào người đàn ông khác, vậy cũng chỉ có một khả năng. Người này là anh trai của Tùy Trần?

“Sao anh ở chỗ này?” Trong nháy mắt, Tùy Trần thu lại ý cười.

“Không muốn gặp anh sao?”

“Chính xác là không nghĩ tới.”

“VẬY, cô ấy?” Nói xong, Thành Luật rút cánh tay đang bị Đỗ Ngôn Ngôn khoác ra, đem cô đẩy về phía trước mấy bước, “Rất muốn thấy cô ấy nhỉ.”

Chốc lát, giữa hai lông mày của Tùy Trần thoáng qua kinh ngạc, Thành Luật không phải là người có tế bào hài hước, cho nên rất dễ nhận thấy những lời này không phải vui đùa.

“Nghe nói cậu thích cô ấy?”

Chốc lát trầm mặc không nói, xem bộ dáng là không chờ đến khi Tùy Trần trả lời, Thành Luật cũng không hề để ý gì, ngược lại rất vừa lòng hướng tới gần chiếc xe, khóe miệng lặng lẽ hiện lên nụ cười lạnh nhạt nhẽo, “Yên tâm, anh không đến mức vì một cô gái mà trở mặt với em trai. Nếu cô ấy nguyện ý ở với cậu, thì anh không có vấn đề. Nhưng nếu như các người muốn hưởng thụ lạc thú yêu đương vụng trộm, thật xin lỗi, cho anh kết cục có vợ ngoại tình thì rất thê thảm.”

Phụ nữ, muốn anh hao phí tinh lực chém giết, không thể nào.

Anh chỉ không nhịn được mình bị coi là kẻ ngu chẳng hay biết gì.

“Có thể dừng ở trước mặt bạn gái của em nói những lời này được không? Em sợ cô ấy sẽ hiểu lầm.” Nói xong, Tùy Trần duỗi tay ra, mạnh mẽ kéo Thịnh Dần vào trong ngực, kìm ở trước ngực, không để cho cô có cơ hội tránh thoát, cánh môi như chuồn chuồn lướt nước sát qua khóe miệng của cô. Suy diễn hết ngọt ngào, anh khẽ nở nụ cười tỏ rõ lập trường, “Em không có hứng thú đối với chị dâu tương lai, anh cứ giữ lại mà từ từ hưởng dụng đi.”

Thành Luật hí hí con mắt, bèn nhảy bắt được giữa hai hàng lông mày của Đỗ Ngôn Ngôn thoáng qua tia ghen tỵ.

Xem ra cậu ấy chân chính cần trông nom là cô gái kia mới đúng.

“Xem ra kế tiếp hai người có hẹn? Vậy thì không quá rầy.” Lời nói nhỏ nhẹ, Thành Luật dẫn đầu xoay người chui vào bên trong xe, Đỗ Ngôn Ngôn lập tức thức thời theo đuôi. Trước khi đi, lúc cửa xe còn mở một nửa anh cố ý ném ra dặn dò từ trong cửa sổ xe, “Không cần kết giao bạn gái lung tung, có rảnh thì mang về nhà ăn bữa cơm.”

Cho đến khi nhìn theo đèn sau xe của bọn họ biến mất ở bãi đỗ xe, Tùy Trần mới rút tay đang ôm Thịnh Dần về, không được tự nhiên mấp máy môi, “Ngại quá.”

Thịnh Dần chậm rãi xoay mặt nhìn, gắt gao tập trung nhìn anh một lúc lâu.

Khóe miệng giống như vẫn còn lưu lại hơi ấm của anh, cái loại độ ấm đó đối với cô mà nói đã sớm không còn xa lạ gì, lại lần nữa đem đến cho cô khuất nhục.

“Nếu như vì cần em giúp một tay mới cố ý tới tìm em, tại sao không để cho Tam Thủy ca nói chuyện rõ ràng trong điện thoại.” Cô lui về phía sau một bước dài, kéo ra khoảng cách với Tùy Trần, hết sức ấn nhắc đề ép lửa giận.

Cô tựa như tên đàn độn, ở nhà từ chối lâu như vậy, cuối cùng vẫn còn chạy tới đây.

Kết quả, giá trị sự tồn tại của cô chỉ vì thay anh giấu giếm quan hệ không thể cho ai biết với Đỗ Ngôn Ngôn sao?

Bạn bè gặp nạn nên giúp bạn không tiếc cả mạng sống, loại đạo lý nghĩa khí cùng ưỡn ngực này thì cô hiểu. Nhưng là, ít nhất cũng nên giữ cho cô quyền cảm kích!

“Anh không ngờ bọn họ sẽ đến.”

“Vậy thì thật là khéo nhỉ!”

“Đúng là thật khéo.” Anh phiền não quay đầu, chưa bao giờ biết thì ra là cô gái này cố chấp lại đáng sợ như vậy, “Sớm biết bọn họ sẽ đến, anh sẽ không để cho Tạ Tam Thủy đem em nhúng vào vũng nước đục này.”

Sao anh lại ngu xuẩn vậy? Hiểu lầm lần trước cũng còn chưa tiêu tan hết hiềm khích, anh lại làm nó đậm hơn chứ?

“Chuyện này không liên quan đến Tam Thủy ca! Người kéo em vào vũng nước đục này chính là anh! Là anh không hiểu ra sao cả nói em là bạn gái, là anh lần lượt chủ động trêu chọc em! Nếu muốn giấu giếm quan hệ giữa anh và cô ấy cũng được, hoặc là ngu ngốc đến mức muốn kích thích lòng đố kỵ của cô ấy cũng được, làm phiền anh đi tìm người khác! Dù là bạn bè, cũng không bao gồm loại đặc biệt phục vụ này!” Mặt cô đỏ lên, rống hùng hồn.

Thịnh Đản quả nhiên là không thể kích động, một khi van cảm xúc bị mở ra, sẽ mất khống chế.

Nghe vậy, tròng mắt đen của Tùy Trần ngưng tụ, bị nhiễm miệng không ngăn cản của cô, “Vậy thì làm bạn gái thật của anh.”

“ . . . . . ”

“ . . . . . ”

“ . . . . . ”

“ . . . . . ”

Nhìn nhau không nói gì, trầm mặc ùn ùn kéo đến.

Thịnh Đản không chớp mắt nhìn anh hồi lâu, tràn ra cười lạnh. Anh thật sự biết mình đang nói cái gì không?

Loại này mà trở thành sự thật vậy thì giọng điệu bất đắc dĩ tiếp nhận kia là ý gì?

Dáng dấp của cô thoát nhìn rất giống như chó vẫy đuôi mừng chủ?

“Tiền bối thật đúng là vĩ đại, đem mình làm hồi thu trạm sao? Thật sự cảm ơn, cho dù tôi không có đàn ông muốn, tuyệt đối sẽ không cân nhắc qua anh! Làm phiền anh tìm chị dâu tương lai của anh tiếp tục dùng quy tắc ngầm đi!”

Sau khi quãng xuống lời nói, cô phẫn hận bước đi thật nhanh, rời đi.

Thịnh Đản thừa nhận, yêu thích Tùy Trần là thật, nhưng cô không muốn loại này.

Đây coi là cái gì? Bởi vì trong lúc đó cùng Đỗ Ngôn Ngôn có quan hệ mưa gió mà làm ra lựa chọn tiêu cực này?

Mặc dù đơn phương yêu mến nhất định có vẻ hèn mọn, nhưng cô cũng không cam nguyện làm vỏ xe phòng hồ.

Tiếng bước chân thuộc về cô trầm trầm vang vọng ở bãi đỗ xe, tràn đầy hơi thở phẫn uất.

Tùy Trần thần thờ đứng ngẩn người, bàn tay lúc trước ôm chầm cô bỗng trở nên trống rỗng. Cứ kinh ngạc như vậy mà nhìn xem bóng dáng đang cách mình càng ngày càng xa, nhìn cô khom người xuống cúi xuống giày cao gót, bước chân càng lớn hơn, giống như là không kịp chờ đợi muốn biến mất từ trong thế giới của anh.

Bước chân của anh nâng lên lại hạ xuống, nhiều lần muốn đuổi theo, nhưng lại bởi vì nhớ lại những lời nói của cô mà dừng lại.

—— Làm phiền anh tìm chị dâu tương lai của anh tiếp tục dùng quy tắc ngầm đi.

Quy tắc ngầm? Lời như thế, kể từ sau khi anh và Ngôn Ngôn ở chung một chỗ, liền bên tai không dứt, đã sớm vô cảm rồi.

Nhưng tại sao, khi nói ra từ trong miệng của cô, anh liền không có biện pháp không chú ý đến.

Thì ra là, cho tới nay cô đều nhìn anh như vậy sao?

Anh không có tốt kiên nhẫn như vậy, đi dây dưa với một cô gái hiểu lầm mình nặng nề như vậy. Nếu như chung đụng lâu như vậy rồi, chỉ đổi lại một cậu đánh giá như thế, vậy thì bạn bè cũng không cần được chứ?

Không phải thiệt hại trong làng giải trí là khó có thể tìm được người bạn khác phái à, chẳng có gì ghê gớm cả.

Có lẽ không lâu nữa, cái tên này cũng sẽ bị anh quên lãng hoàn toàn.

Ít nhất vào giờ phút này thì Tùy Trần cho là như vậy

37. Chương 37

Loại này không thể kiên trì được bao lâu, chỉ hai ngày mà thôi, liền bị Tùy Trần tự mình phủ định.

Cuộc sống rõ ràng vẫn giống như trước đây, còn đang tiếp tục, anh thậm chí bức mình phải bận rộn, mỗi ngày kín 24 giờ.

Vậy mà, lúc hào nhoáng của tú trường rút đi, mang theo tất cả yên tĩnh cơ hồ đem anh nuốt sạch, cảm giác giống như là thiếu sót một cái gì đó.

Anh nặng nề than một tiếng, đem mình hăm sâu trên ghế sofa, băng quơ ấn điều khiển ti vi trong tay.

Các kênh trên TV liên tiếp biến đổi, ánh mắt của anh thể nhưng lại thủy chung khóa chặt ở trên cái điện thoại di động đang lẳng lặng nằm ở một bên.

Thật lâu sau, anh đầu hàng, chấp nhận bấm chuỗi dãy số gần như thuộc lòng kia.

“Alo, Alo? Ai vậy, nói chuyện đi!”

“Là anh.” Trầm mặc một hồi lâu, anh mới lên tiếng.

Đầu bên kia điện thoại yên lặng một lúc, Tùy Trần lần nữa khẩn cấp đưa ra mệnh lệnh, “Không cho phép cúp điện thoại!”

“. . . . . Em không nghĩ treo máy, đây là điện thoại nhà anh?”

“Cũng không được đem số điện thoại bàn nhà anh cho vào danh sách đen!” Nếu như cô biết là số điện thoại nhà anh sẽ quả quyết làm bộ không nghe thấy? Tựa như thời điểm lúc trước tránh anh, đối với số điện thoại di động của anh không quan tâm tới.

“. . . . . Điện thoại di động của em không có chức năng cho vào danh sách đen.”

“Trong đầu em có.”

“Anh đặc biệt gọi điện thoại tới chỉ muốn tìm em cãi nhau à?”

Miệng của cô có thể dừng xa cách như vậy? Giống như bọn họ chỉ quen sơ vậy. Tùy Trần bình tĩnh, trực tiếp nói vào trọng điểm, “Em ở đâu?”

“Muốn làm gì?”

“Trong điện thoại âm ỉ không thỏa thích, muốn làm gặp mặt âm ỉ.”

“Không biết xấu hổ,... Em đang ở Hongkong, không có biện pháp tới cửa cho anh mừng!”

Nghe vậy, anh nhăn mày, “Đi Hongkong làm cái gì?”

“Quay MV”

“Tại sao trước đó không nghe thấy em đề cập tới?”

“Cái này cần thiết sao? Có phải anh trông nom quá rộng rồi. . . . . Này, Này này, làm gì cướp điện thoại của em á. . . . .” Cô không quên vì trước đó nhận được tin tức, tiếp tục sáng giọng.

Đáng tiếc người bên người cô hình như cũng không phối hợp, cô chưa kịp phát tiết đủ, liền đem điện thoại di động cướp đi.

Một lát sau, điện thoại truyền tới một thanh âm mà Tùy Trần rất quen thuộc lại hoàn toàn không ngờ tới——

“Tùy Trần, cậu không có lương tâm, tại sao cũng không gặp mà cậu không gọi điện thoại thăm hỏi tớ?”

Nhạo bóng này. . . . . Anh hơi sững sờ, không xác định hỏi lại: “Thích Huyền?”

“Đúng là tại hạ.”

“. . . . . Tại sao hai người lại ở chung một chỗ?” Sắc mặt anh càng ngày càng khó coi.

“MV, tớ cũng có phần tham dự. Không nói nữa, tớ đi nói chuyện với thương nhân, phải tới ngay, chờ chúng tôi trở lại sẽ tìm cậu ăn cơm, cúp trước.”

Thật sự cúp?

Tim Tùy Trần đập mạnh và loạn nhịp mà nhìn chằm chằm vào điện thoại ở trong tay, còn chưa tỉnh lại từ trong lời nói chói tai của Thích Huyền.

Cái gì gọi là “Chờ chúng tôi trở lại sẽ tìm cậu ăn cơm”, từ lúc nào thì hai người bọn họ có quan hệ mật thiết đến mức xưng là “Chúng tôi” rồi hả ? !

Vậy anh thì sao, đối với Thịnh Đản mà nói, anh là cái gì?

Đi Hongkong không thông báo cho anh, cùng Thích Huyền hợp tác quay MV cũng không nhắc với anh một câu, ở trong thế giới của cô, anh triệt triệt để để tựa như người đi đường mà thôi!

Tùy Trần không biết là, sau khi Thịnh Đản từ từ đề xuống nút trả lời điện thoại, tay cũng không chịu khống chế mà run rẩy.

Cô hao tổn tất cả tâm lực, mới để cho lời nói của mình nghe không ra bất cứ cảm xúc gì.

Những thứ tâm tình kia sẽ tiết lộ cô quá đa tâm, ví dụ như. . . . . Ngày ngày nhìn chằm chằm điện thoại di động đến ngẩn người, chờ mong anh gọi điện thoại. Ví dụ như, hối hận mình ngày đó không dùng đến não nói nhảm, muốn nói xin lỗi với anh.

Có lẽ là Thích Huyền cảm thấy cô luống cuống, mới cướp điện thoại đi để giúp cô giải vây.

Nghĩ tới đây, Thịnh Đản khẽ thở dài một tiếng, hơi thở còn chưa trút hết, liền truyền đến tiếng gầm nhẹ của Thích Huyền: “Này, ngẩn người cái gì, không cần điện thoại di động à?”

“A!” Cô ngốc hồ hồ đáp một tiếng, theo bản năng nhận lấy điện thoại di động mà Thích Huyền đưa tới, vừa định nhét vào trong túi, liền ý thức được có cái gì không đúng, “Ah, cúp rồi?”

“Nếu không thì sao.” Thích Huyền dựa vào thành ghế, nhú mày hỏi ngược lại, “Chẳng lẽ em rất muốn nghe thấy giọng nói của Tùy Trần? Cũng đúng, nhiều ngày không thấy, quá nhớ nhưng . . . . .”

“Mới không có, em nghĩ tới anh ấy làm cái gì! Em chỉ thuận miệng hỏi một câu mà thôi, cúp là tốt nhất!” Không đợi cô đem lời nhạo bóng nói xong, cô vội vàng không ngừng phủ nhận - giải thích.

Nghe vậy, Thích Huyền ‘hừ’ cười ra tiếng, không có âm xuyên những ý nghĩa hốt hoảng ẩn giấu sau lưng cô, “Thật sao? Vậy chúng ta tiếp tục tán gẫu công sự. Bảo là muốn anh cùng em gặp thương nhân, cũng nên nói cho anh biết tình hình cụ thể của công ty đó trước, nếu không thì anh làm thế nào có thể giúp em làm cổ vấn chứ.”

“Em cũng không rõ ràng lắm, Sâm ca nói là sản nghiệp điện tử trong nước rất có uy tín, gần đây định sản xuất điện thoại di động. Bởi vì là lần đầu tiên tiến quân vào thị trường điện thoại di động, thương nhân dự định bỏ ra một khoản tiền lớn để tuyên truyền, cho nên đối với em mà nói thì đó là một cơ hội tốt, Sâm ca muốn em nắm chặt.”

Nói là nắm chặt cơ hội tốt, nhưng Thịnh Đản một chút lo lắng cũng không có, Sâm ca lại muốn vội vàng nói chuyện MV cùng Công ty Đĩa Nhạc, cho nên cô mới không thể không đem Thích Huyền vừa lúc nhân rồi kéo tới.

Mặc kệ nói thế nào, có một người quen ở bên người, có thể tự tin hơi tăng lên.

“Là DP sao?” Mặc dù sự việc cô miêu tả thật sự đơn giản quá mức, Thích Huyền vẫn đoán được.

Thấy Thịnh Đản mãnh mẽ gật đầu, anh kinh ngạc, “Bây giờ A Sâm càng ngày càng có thể nhịn rồi. Anh nghe nói có rất nhiều người đang tranh thủ phát ngôn này, công ty cũng đề cử qua không ít người, đối phương hình như cũng không hài lòng, ngay cả gặp cũng không nguyện ý gặp. Không ngờ, A Sâm giúp em tranh thủ được cơ hội, đoán chừng tổn không ít lời lẽ.”

“Ah ah, phía sau phát ngôn này còn có nhiều gió tanh mưa máu như vậy, trước đây em hoàn toàn không nghĩ tới.” Vừa nói như vậy, cô càng khẩn trương càng muốn nắm chặt.

“Em đều hoàn toàn không quan tâm đến hướng đi của những người khác trong vòng sao?” Cô cũng quá chỉ lo thân mình rồi !

“ . . . . . Không phải, bởi vì Sâm ca nói đối phương chủ động yêu cầu gặp em, em cho rằng muốn gặp thương nhân cũng không quá cao.” Cô không ngừng không quan tâm những người khác trong Làng Giải Trí, lại càng không quan tâm đến thương trường, ngay cả nhãn hiệu DP là gì, trước hôm nay Thịnh Đản hoàn toàn không có đi tìm hiểu qua.

“Phốc!” Điều này thật sự là rất tiện, Thích Huyền thiếu chút nữa cũng rất không ưu nhã mà phun cà phê ra, “Đối phương chủ động yêu cầu gặp em?”

“Ha ha.” Cô cười khúc khích, “Rất kỳ quái phải không? Em cũng không biết tại sao lại là em.”

“Em gái, em thật sự ti tiện.” Quả thật giống như cái loại thời còn học sinh cầm 100 phân, sau đó còn có bộ dáng vô tội ở bên ngoài. Đối lại là người khác, Thích Huyền nhất định muốn bóp chết đối phương.

Thịnh Đản dĩ nhiên không phải ngu ngốc, loại nghi ngờ này cũng chỉ dám ở trước mặt Thích Huyền bại lộ mình, “Ghét, làm gì nói như vậy em...em là thật sự không rõ.”

Dù sao, dù ở trong vòng người mẫu, tiền bối ưu tú hơn so với cô thì chỗ nào cũng có.

Tại sao là cô?

Rất nhanh, khi thương nhận đến đúng hẹn, Thịnh Đản bưng tỉnh hiểu ra rồi, vậy đại khái chính là trong truyền thuyết “Người đến không có ý tốt” .

“Ngôn Ngôn tỷ?” Ngay cả từ trước đến giờ có thói quen dùng nụ cười đùa để che giấu tâm tình tức giận như Thích Huyền, sau khi nhìn thấy người tới cũng không khỏi ngạc nhiên.

“ . . . . . ” Đúng vậy, thật là trùng hợp, chính là Đỗ Ngôn Ngôn.

“Thích Huyền? Cậu cũng ở Hongkong à?” So sánh với Thịnh Đản kinh ngạc, Đỗ Ngôn Ngôn rất tự nhiên chào hỏi Thích Huyền, ngay sau đó liền nhìn về phía Thịnh Đản, tự nhiên thanh thần chủ động chào hỏi giải quyết việc chung, “Thịnh Đản, lại gặp mặt.”

“ . . . . . ” Đúng, đúng vậy.” Sắc mặt Thịnh Đản tái nhợt, thật vất vả mới nói ra một câu ứng phó.

“Tôi tới giới thiệu. Vị này chính là người mới tôi mới đề cập qua với anh, biểu hiện gần đây của cô ấy rất xuất sắc, thực lực cũng không thể khinh thường nhé.” Ngược lại Đỗ Ngôn Ngôn, cầm đầu cầm cổ hướng người đàn ông bên cạnh giới thiệu, “Thịnh Đản, vị này là giám đốc Lưu của DP. Bởi vì anh ấy vừa tới DP không bao lâu rất nhiều việc còn không quá quen, hiểu biết về Làng Giải Trí cũng không nhiều, vừa lúc công ty bọn họ muốn đăng quảng cáo lên trên tạp chí của chúng tôi, cho nên để cho tôi - người phát ngôn xem xét giúp một tay.”

“ . . . . . ”

Ngay cả vị Giám đốc Lưu này cũng là Oan Gia Ngộ Hạp, đây mới là vấn đề để cho Thịnh Đản tuyệt vọng sợ hãi.

38. Chương 38: Chương 38

Đây là một cuộc gặp mặt cực kỳ vội vàng, bởi vì thời gian bữa trưa đối phương còn muốn gặp khách hộ, mà Thịnh Đản lại vừa lúc muốn đuổi đi quay MV.

Chỉ qua loa miêu tả yêu cầu của người phát ngôn cho công ty, Giám đốc Lưu liền vội vã rời đi, lúc gần đi còn hẹn buổi tối tiếp tục nói.

Xem ra, đại diện thương nhân hình như tương đối hài lòng với Thịnh Đản, nhìn thời điểm anh ta đi vẫn cười rất rục rờ.

Nhưng tình trạng của Thịnh Đản hình như rất không thích hợp.

Bảo mẫu bịt kín bên trong xe, không khí rất đè nén.

Kể từ sau khi lên xe, cô liền thủy chung cúi đầu, đôi tay bất an nắm thật chặt vào nhau đặt ở trên đầu gối, xem ra rất khẩn trương, thậm chí còn khẽ run lên.

Điều này làm cho Thích Huyền không nhìn được, liền tiếp hồ nghi nhíu mày.

Là bởi vì Đỗ Ngôn Ngôn sao? Coi như giữa các cô quả thực từng có quan hệ, Thích Huyền cũng không hiểu tại sao cô phải sợ thành như vậy.

“Em gái, có phải em không muốn nhận phát ngôn hay không?” Nếu Thịnh Đản thẹn thùng nói thẳng thắn, anh định đem đề tài này lấy ra cười giỡn.

“Ừ, không quá muốn.” Cô dè dặt mà lâu bầu.

“Chắc chắn, thật đúng là đang ở trong phúc mà chẳng biết phúc, bao nhiêu người mới muốn giành cơ hội này, bây giờ đôi tay người ta dâng tặng trước mặt em, em lại cho nó rơi rụng mất.”

“ . . . . . Nào có ai nói khoa trương như vậy.” Đúng vậy, có phát ngôn còn không nguyện ý tiếp nhận, cô hoàn toàn chính xác là không phải loại người mới nên bày đặt, nhưng người ta thật sự là dâng lên vô điều kiện sao?

Loại bánh thịt từ trên trời rơi xuống này, ăn nhất định là phải trả giá cao đau đớn kịch liệt!

“Em là phải thật sự rất khoa trương. Không phải là bởi vì Đỗ Ngôn Ngôn sao? Mặc kệ cô ấy từ mục đích gì mà giúp em, tóm lại em không chịu thiệt thòi.” Giọng Thích Huyền cộc nhễ như cũ, đem cảm xúc chân thực che giấu rất tốt.

“Ôi, không phải như anh nghĩ. . . . . Tóm lại, tóm lại anh không hiểu, nói rất dài dòng. . . . .” Cô liếc mắt nhìn bảo mẫu ở chỗ ngồi sau tay lái đang lái xe, nhỏ giọng mê sảng, “Em không muốn nói.”

Thích Huyền nghe vậy, sau đó không chú ý phản ứng của cô nữa, vẫn quay đầu, nhìn quang cảnh sầm uất của thành phố ngoài cửa sổ.

Bên trong xe, không khí nhất thời rơi vào trầm mặc.

Hồi lâu sau, Thịnh Đản cơ hồ cho rằng anh đã ngủ, Thích Huyền đột nhiên điều chỉnh tư thế ngồi, từ trong túi áo lấy ra iPod, nghiêng người tiến tới chỗ ghế lái, đem ống nghe nhét vào trong lỗ tai tài xế, “Tài xế đại ca, vừa nghe ca nhạc vừa lái xe tương đối rung động với tiết tấu.”

“Nhưng. . . . .” Lái xe nghe ca nhạc sẽ làm quấy nhiễu việc lái xe đó!

Ý nguyện phản bác của tài xế bị Huyền nhìn chằm chằm trừ khử, cho dù sẽ ** quấy nhiễu việc lái, so với việc đặc tội thì nghe nhạc vẫn tốt hơn.

Tài xế yên lặng nắm tay lái, nghe ca, như bị ngăn cách ở một thế giới khác.

Sau khi xác nhận tài xế không thể nào nghe thấy bọn họ đối thoại, Thích Huyền mới đột nhiên xoay người qua, nhìn về phía Thịnh Đản, so với giọng đùa giỡn lúc trước, lần này anh không che giấu tức giận nữa, “Anh không phải là không hiểu, anh chỉ không muốn dùng lời nói quá đả thương người. Đơn giản là em vì Tùy Trần, sợ đón nhận ý tốt của Đỗ Ngôn Ngôn, đã lấy đồ của người thì mềm tay, thì nhất định phải cách

xa Tùy Trần. Thứ cảm tình này, em không chế không được, anh hiểu, nhưng bây giờ em lại muốn vì cậu ấy mà buông tha tiền đồ của mình, có phải em điên rồi hay không? Người trong lòng cậu ấy là ai, chẳng lẽ em không rx ràng sao? Lấy địa vị hiện tại của em, em lấy cái gì tranh với Đỗ Ngôn Ngôn, chỉ bằng việc em yêu thương cậu ấy một cách ngu ngốc à?”

Anh thật là một chút cũng không nói sai, lời nói này quả thật làm người ta rất đau đớn!

Cho nên? Cô: không danh, không có tiền, không có địa vị, người hai bàn tay trắng, ngay cả kiêu ngạo cũng không xứng có được?

Thịnh Dẫn bị lời nói làm cho buồn triệt để, cô hít sâu, hoàn lẩn đặc thù của máy điều hòa đó là không khí lạnh lẽo, kéo trở về thực tại: “Anh thích nghĩ như thế nào thì cứ nghĩ như thế đó! Em chính là không cần tiếp nhận cái loại bố thí không rõ ý đồ đó!”

Như thế nào, chỉ có cô có thể rống sao? Thích Huyền giơ tay lên vỗ vỗ tài xế, rút bộ đàm bên tai của anh ta ra, rống càng lớn tiếng so với Thịnh Dẫn, “Ngừng! Xe!”

“Sao, làm sao vậy?” Tài xế không hiểu ra sao, khẩn cấp dừng xe ở bên vệ đường.

Sắc mặt anh buộc chặt nhìn Thịnh Dẫn, “Làm phiền nói dùm với đạo diễn giúp anh, quay với em, anh không quay nữa!”

“Tùy anh!” Đối mặt với cơn tức giận không giải thích được của anh, Thịnh Dẫn cũng không cam chịu yếu thế.

Phi, hiện tại đến cùng là ai vì ai mà tự ảnh hưởng tới sự nghiệp, anh thích đùa bỡn là chuyện của anh, cô không theo cùng.

Mất thấy Thích Huyền quả quyết xuống xe, Thịnh Dẫn rất không có lương tâm hướng về phía tài xế khê hô: “Dừng để ý đến anh ấy, lái xe.”

“ . . . . . ”

“Tôi bảo lái xe!”

“Dạ. . . . .” Tài xế mờ mịt.

Cái này gọi là cái gì? Anh cũng chỉ nghe bài hát, làm sao chuyện lại diễn biến thành như vậy.

Khi đại ca tài xế rất nghe lời lái xe rời đi, thì Thịnh Dẫn lưỡng lự, cho tới bây giờ khi cô bực tức đều là tới cũng nhanh đi cũng nhanh.

Mặc dù rất giận Thích Huyền không có lý do hướng về phía cô loạn phát tỳ khí, nhưng lý trí nói cho cô biết, không nên ở vào thời điểm này cùng anh ngọt ngào, vạn nhất đem đạo diễn và người tài ba Công ty Đĩa Nhạc chọc giận, thì phải làm thế nào?

Bất đắc dĩ, cô lấy điện thoại di động ra, soạn tin nhắn, đề xuống nút gửi đi, tuyên cáo phục nhận thua đầu hàng vô điều kiện.

——T_T Thật xin lỗi, em sai rồi. Anh ở đâu? Em bảo tài xế tới đón anh.

Nghe một chút, lựa từ đặt câu cũng đủ ăn nói khéo nép đi.

Nhưng một lát sau Thích Huyền gửi lại cho cô ba chữ. . . . .

—— Đi tìm chết!

Cái câu “Đi tìm chết” của Thích Huyền, khiến tâm tình cả một ngày của Thịnh Dẫn đều ở trong bão táp.

Mặc dù như thế, vẫn không có chút thay đổi quyết định của cô, cuối cùng cô vẫn lựa chọn cự tuyệt phát ngôn quảng cáo.

Để cho cô thấy may mắn, chính là sau khi nghe cô đại khái giảng thích hết các nguyên nhân, Sâm ca chủ động yêu cầu thay cô đi đến nơi hẹn cự tuyệt thương nhân.

Hành động theo cảm tính như vậy sẽ đổi lấy hậu quả như thế nào, Thịnh Đản không có nghĩ qua, cô chỉ nghĩ cách tránh xa Đỗ Ngôn Ngôn và Giám đốc Lưu.

Đáng tiếc, cô vẫn không được như ý nguyện.

“Tôi chỉ muốn nói chuyện phiếm vài câu với cô, sẽ không quá lâu, đang chờ cô ở bãi đỗ xe khách sạn.”

Trong điện thoại của khách sạn truyền đến giọng nói của Đỗ Ngôn Ngôn, tay Thịnh Đản nắm chặt ống nói có chút trắng bệch.

Bên kia tựa hồ đã mất kiên nhẫn, “Hoặc là tôi tới phòng cô cũng được.”

Ngụ ý, nếu như cô không đồng ý, Đỗ Ngôn Ngôn sẽ vọt xông tới cửa. Tóm lại phải tìm cô nói vài câu ngoan độc mới được. Bất đắc dĩ, cô đành phải làm ra quyết định, “Một mình cô sao?”

“Ừ.”

“Vậy tôi chờ cô ở trong phòng.”

So với bãi đỗ xe, trái lại, phòng khách sạn tư nhân càng làm cho Thịnh Đản có cảm giác an toàn hơn.

Mặc dù như thế, khi tiếng chuông cửa vang lên, Thịnh Đản vẫn không tránh được thần kinh căng thẳng, xuyên qua lỗ mắt mèo sau khi xác nhận ngoài cửa xác thực chỉ có một mình Đỗ Ngôn Ngôn, cô mới mở cửa phòng.

Cô gái ngoài cửa mặc bộ váy ngắn màu đen, xem ra giống như là vừa rời khỏi một nơi chính thức nào đó. Thịnh Đản nghĩ đến tối nay cô ta vốn là nên đi đến nơi hẹn, chính là bữa tiệc kia, có lẽ Đỗ Ngôn Ngôn trực tiếp từ chỗ đó đến đây.

“Không ngại tôi gọi phục vụ phòng khách chứ? Bận bịu cả ngày, bữa ăn tối cũng không kịp ăn đấy.”

Lời dạo đầu của cô ta không phải hàn huyên dối trá, cũng không phải là khinh thường như trước đây, càng giống như mình đến khuê phòng của chính mình vậy. Điều này làm cho Thịnh Đản không có biện pháp không sưng sỡ, một lát sau, cô trở lại bình thường, lập tức khép cửa phòng lại, “Không ngại.”

“Cô muốn uống gì?” Sau khi bấm điện thoại gọi món ăn xong, cô ta vẫn rất quen thuộc hỏi Thịnh Đản.

“Không cần. . . . .” Làm sao đột nhiên khách khí như thế, người nào có tâm tư theo cô ta ăn cơm với nói chuyện phiếm chứ.

“Hai cốc Americano lại thêm một phần sandwich kẹp cá.” Không để ý đến Thịnh Đản cự tuyệt, cô ta tự chủ trương hướng về phía điện thoại nói, trước khi treo máy lại dặn dò câu, “Đúng rồi, một ly chỉ cần nửa thìa sữa không thêm đường. . . . . Cô thì sao?”

“Ách, một thìa sữa một thìa đường.” Tiểu thư, cô có thể nhanh lên một chút tiến vào chủ đề được không.

Cô ta giống như là hoàn toàn nhìn không hiểu Thịnh Đản không còn kiên nhẫn, còn mỉm cười hướng về phía cô gờ thủ thế OK, ngay sau đó hướng điện thoại nói ra, “Một ly nửa thìa sữa không thêm đường, còn ly kia là một thìa sữa một thìa đường, làm phiền giúp tôi mang lên đây, sữa tươi và đường viên cho vào luôn vì nó phiền phức, tôi lười phải lấy.”

Rõ ràng là mong đợi cô ta có thể nói chuyện nhanh lên, đánh nhanh thắng nhanh, nhưng khi Đỗ Ngôn Ngôn dặn dò xong rồi cúp điện thoại, Thịnh Đản lại bắt đầu sợ.

“Cô lo lắng tôi xơi cô sao?” Đỗ Ngôn Ngôn quăng điện thoại xuống, đứng lên, nụ cười khóe môi rất mỉa mai. Nhìn dáng vẻ lo lắng của Thịnh Đản, cô ta cứ nhiên cảm thấy rất hưởng thụ, giống như đang hành hạ con mồi.

“Cô tìm tôi nói chuyện gì?” So sánh với nhau, Thịnh Đản không có bản lĩnh đánh vào tâm lý, cô chỉ muốn mau chóng đưa vị ôn thần này đi.

Nhưng có câu nói rằng, mời thần thì dễ tiễn thần thì khó, huống chi vị thần này còn nói rõ hôm nay nhất định không thể không giày vò cô.

Coi như là có tấm lòng vàng đi, Đỗ Ngôn Ngôn không tiếp tục chơi tiếp, cuối cùng cũng bắt đầu khai mạc rồi, “Cự tuyệt hợp đồng phát ngôn là có ý gì? Là muốn thể hiện với Tùy Trần, cô tuyệt đối không thể nào buông tha sao?”

“Tùy Trần cũng không phải là đồ vật, loại chuyện như vậy vốn không phải do hai chúng ta tự ý quyết định. Anh ấy thích người nào, lựa chọn ai là tự do của anh ấy, tôi ký hợp đồng phát ngôn hay không cũng không có nghĩa là có chút liên quan tới anh ấy, tôi bỏ hợp đồng cũng không đại biểu uốn có được cái gì.” Loại cuộc chiến tranh đoạt này không giải thích được, cô một chút cũng không có hứng thú phối hợp chơi với Đỗ Ngôn Ngôn.

Tùy Trần không phải là không máu không thịt, anh nên thuộc về người nào, đương nhiên cũng không phải là một hợp đồng phát ngôn có thể quyết định.

Phục vụ phòng khách ấn nút, tiếng chuông cửa vang lên, Đỗ Ngôn Ngôn cũng không nói tiếp, chạy thẳng ra mở cửa. Nghe phục vụ dặn dò xong về hai tách cà phê khác nhau, cô ta cong khốe miệng hình chữ j câu hồn đối phương, rộng rãi cho tiền boa. Đợi đến khi phục vụ đóng cửa rời đi, cô ta đem tách có đường và sữa kia đưa cho Thịnh Dần, mình thì bưng một tách khác đến chỗ trống cạnh cửa sổ ngồi xuống, ưu nhã bắt chéo hai chân.

“Có phải cô rất ghét tôi hay không, vẫn cảm thấy tôi chỉ đem Tùy Trần làm món đồ chơi mà thôi?” Miệng nhấp ngụm cà phê. Sau đó, cô ta bởi vì cảm thấy tư vị đắng chát tràn ngập trong miệng, hài lòng gật đầu một cái, tốt bụng phá vỡ trầm mặc.

“Chẳng lẽ cô không phải sao?” Biết rõ giọng điệu to chỉ biết làm đối phương phát bực, nhưng chỉ cần là chuyện có liên quan đến Tùy Trần, Thịnh Dần sẽ rất khó giữ vững lý trí.

Gương mặt cô ta xoay qua, khốe miệng tươi cười thể nhưng có tia ngọt ngào, “Thật ra thì tôi cũng không biết Tùy Trần đối với tôi mà nói đến tốt cùng tính là cái gì, chỉ biết là anh ấy là một người rất quan trọng trong sinh mệnh của tôi. Khi không có anh ấy ở cạnh, sẽ rất nhớ anh ấy; lúc anh ấy ở bên cạnh, lại cảm thấy rất vui vẻ. Tôi cũng biết rõ, có lẽ đời này cũng không thể tìm được người thứ hai như vậy, sẽ giống như anh ấy vô điều kiện mà đối tốt với tôi.”

Từ đầu đến cuối Thịnh Dần cũng không có nói tiếp, duy trì trạng thái lắng nghe, thỉnh thoảng nhấp một ngụm cà phê trong tay, hơn thế là đem mép tách dán vào môi dưới, thổi nguội cà phê. Chút lỏng màu nâu trong tay bay ra khí nóng, phun nóng gương mặt của cô, cũng làm mắt cô mông muội.

“Đúng là nói chuyện thẳng thắn, rốt cuộc tôi cũng chỉ là một cô gái, một ngày nào đó cũng muốn có gia đình. Coi như Tùy Trần chịu lấy tôi, tôi cũng không tiếp nhận nỗi chồng tương lai của tôi ở tú trường. Cô cũng ở trong vòng đó, nên biết cái vòng luẩn quẩn đó có bao nhiêu rối loạn mà.”

“Nếu đã như vậy, tại sao không buông anh ấy ra?” Nghĩ không muốn đáp lời của cô..., kết quả Thịnh Dần vẫn không chịu được mà hỏi.

“Không bỏ được. Anh trai của Tùy Trần. . . . Là một người đàn ông trong mắt chỉ có công việc, có lẽ có một ngày khi anh ấy phải kết hôn, sẽ lấy tôi, đó cũng bởi vì anh ấy lười phải tốn thời gian đi nói yêu thương đổ dành cô gái. Mà Tùy Trần lại có thể cho tôi cái loại cảm giác yêu đương bị thiếu sót đó. . . . Có lẽ cô không tin, một cô gái có thể đồng thời yêu hai người. Tôi nghĩ, có lẽ trước khi chưa kết hôn với anh trai anh ấy. Tôi sẽ không cam lòng buông anh ấy ra, cô có kiên nhẫn chờ không?”

“À?” Chờ cái gì?

“Đợi đến lúc tôi kết hôn, Tùy Trần sẽ là của cô.”

“Đùa gì thế. . . .” Nói nhiều như vậy, còn muốn đem Tùy Trần là vỏ xe phòng hờ sao, kết cục sau cũng càng tốt hơn, đó là một cước đá văng. Thịnh Dần oán giận đứng dậy.

Kích động muốn bác bỏ, một trận hoa mắt chóng mặt lại để cho cô không thể không nuốt bất mãn vào.

Là bởi vì ngồi quá lâu, chợt đứng lên, cho nên mới choáng váng đầu sao?

Nhưng cái loại đó bởi vì cường độ thiếu máu mà tạo thành cảm giác choáng váng, cũng không đến mức kéo dài lâu như vậy chứ?

Thịnh Đản giơ tay lên chống tường, nhắm mắt lại đứng đó một lúc lâu, kinh nghiệm của trước đây nói cho cô biết như vậy sẽ giảm bớt chút. Nhưng lần này, một chiêu này cũng không có tác dụng, thời điểm cô mở mắt lần nữa, cảm giác trời đất quay cuồng ngược lại càng nặng hơn.

Cô miễn cưỡng chống đỡ ngồi xuống, ý thức rời rạc, bắt được nụ cười quỷ quyệt bên khóe miệng Đỗ Ngôn Ngôn, yêu dị giống như anh túc. Sau đó, một tia lý trí chạy trước, Thịnh Đản chợt nghĩ thông suốt, quay đầu nhìn về phía nửa ly cà phê bị chính mình uống đặt ở trên bàn trà, vô lực mặc cho cơn buồn ngủ thôn tính chính mình.

~~~~~

39. Chương 39

Đây đại khái là từ lúc Thích Huyền xuất đạo tới nay, lần đầu tiên trải qua việc bỏ bê công việc, thật may là, bởi vì lần đầu vi phạm, cho dù Nhậm Sâm thay anh nói dối. Đối phương cũng chọn tin tưởng.

Vốn là, anh có thể triệt triệt để để phóng túng một ngày, có vô số cuộc sống về đêm đang chờ anh tham dự.

Vậy mà xe cũng đã chạy nhanh đến cửa hộp đêm rồi, anh lại bị ma xui quỷ khiến trở lại khách sạn.

Tên ngu ngốc kia chưa ngủ sao?

Hôm nay phải dựa vào cô giữ thể diện, nhất định mệt chết đi?

Cái tin nhắn kia nhất định khiến cho cô bị tức giận không nhỏ, nghĩ đến nét mặt lúc cô tức giận, tâm tình của anh thế nhưng lại tốt lên.

Khẩn cấp muốn gặp mặt Thịnh Đản ngay để nói xin lỗi, khiến Thích Huyền nhanh chóng dừng xe.

Vừa mới chuẩn bị rút chìa khóa xe ra, anh chợt dừng lại, ngược lại gõ tay lái, con mắt chăm chú khóa chặt, nhìn nơi cách đó không xa.

Ánh đèn trắng xanh chiếu rọi bãi đỗ xe trống trải, van vọng âm thanh tiếng giày cao gót dứt quãng của cô gái.

Liên tục một lát sau, chủ nhân của âm thanh kia không kiên nhẫn hướng về phía phía trước hô: “Còn đứng ngây đó làm gì, mau tới đây giúp.”

Trên chiếc xe cách đó không xa, có một người đàn ông nghe tiếng chui ra, Thích Huyền không thấy rõ khuôn mặt của đối phương, nhưng liếc mắt một cái liền nhận ra người kia, là giám đốc Lưu.

“Chắc chắc, cũng biết Đỗ Ngôn Ngôn ra tay, không có chuyện gì không thể giải quyết được.” Giọng nói của Giám đốc Lưu mang theo ý cười vang lên.

“Ít nói nhảm. Người kia, tôi giúp anh mang đến, đồ đâu?”

Nghe vậy, anh ta đem túi da trâu cầm trong tay giao vào trong tay Đỗ Ngôn Ngôn, sau khi xác nhận không sai, cô ta vẫn còn không yên tâm hỏi lại: “Chẳng lẽ anh còn lưu trữ?”

“Cũng không phải là cảnh ướt át, dự trữ cái gì tốt thôi. Yên tâm đi, làm người nên thức thời, tôi nhất định sẽ ngậm chặt miệng.” Anh ta dùng lời thề son sắt như chứng cứ của lính bảo an địa phương, trông mắt chặt chẽ chế trụ trên người cô gái đang ngủ mê man.

Trong lúc đang tiến hành giao dịch rốt cuộc là gì, thì Thích Huyền lại không nhiều hứng thú lắm.

Nếu như không phải là vì người bị hại là Thịnh Đản, anh thậm chí không muốn lãng phí thời gian đi chú ý.

Khi Giám đốc Lưu đem Thịnh Đản ném lên xe, lái xe ra khỏi bãi đỗ xe, anh lập tức hoàn hồn, lần nữa khởi động xe, chăm chú theo đuôi. Một tay thuần thục điều khiển tay lái, anh bên bấm điện thoại của Nhậm Sâm.

— Quả nhiên đã xảy ra chuyện.

Đây là Thích Huyền nói tóm tắt rõ ràng toàn bộ đầu đuôi, lấy được trả lời.

Nghĩ đến hôm nay Thịnh Đản không bình thường lại còn khấn trương, anh mới bắt tri bắt giác ý thức được chuyện không đơn thuần, không hỏi xanh đỏ đen trắng mà đã hành động ngu xuẩn đó là nổi giận với cô.

Anh vừa tự trách vừa chuyển tay lái theo đuôi xe Giám đốc Lưu quẹo cua, ánh mắt bận rộn quan sát tình hình giao thông phía trước.

Bỗng nhiên, bên cạnh có bóng dáng vừa quen thuộc vừa xa lạ xâm nhập mi mắt anh, để cho anh kinh ngạc lại làm chuyện ngu xuẩn hơn.

Anh cư nhiên đánh mất dấu!

Thích Huyền đem xe dừng sát ở ven đường, lần nữa rút điện thoại ra gọi cho Nhậm Sâm, tầm mắt vẫn như cũ, gắt gao ngưng mắt nhìn cô gái ở cửa hàng tiện lợi cách đó không xa.

“Alo? Này! Thích Huyền, cậu có đang nghe hay không. Cô tra một chút xem phụ cận có khách sạn nào không, thật sự không được. Cậu gọi điện thoại hỏi Đỗ Ngôn Ngôn, cô ta nhất định biết Giám đốc Lưu ở khách sạn nào, lấy quan hệ của cậu và Tùy Trần, có lẽ cô ta sẽ nói. Tóm lại mặc kệ như thế nào, nhất định phải nghĩ biện pháp tìm được Thịnh Đản, không thể để cho cô ấy gặp chuyện không may! Có nghe hay không, thật ra cậu có nghe tôi nói không vậy.”

Trong điện thoại, Âm thanh lo lắng của Nhậm Sâm còn đang kéo dài. Thích Huyền lúng ta lúng túng mà nhìn vào cửa hàng tiện lợi, hồi lâu mới nháy mắt thì thầm, “. . . . . A Sâm, tôi thấy Tăng Hân rồi.”

Thịnh Đản không nhớ rõ mình đã ngủ bao lâu, giống như là ở trong cơn mộng rất dài. Trong mộng có vô số đoạn ngắn hỗn độn, tất cả đều làm cho người ta bắt không tới, hình ảnh đó bỗng nhiên mà qua. Sau đó, ý thức của cô dần dần rõ ràng.

Cô rõ ràng biết mình đang nằm ở trên một cái giường, giường rất mềm mại thoải mái, cả người giống như rơi ở trên bông, hư mềm vô lực, có một đôi tay mang theo nồng nặc mùi thuốc lá cọ vuốt gương mặt của cô.

Loại xúc cảm này như chốt mở, mở ra chỗ sâu ẩn trong trí nhớ của cô, một cổ cảm giác khủng hoảng chặt chẽ bao trùm lấy cô. Cô dùng hết hơi sức toàn thân muốn né ra, nhưng tứ chi lại không nghe theo sai bảo.

Chủ nhân đôi tay kia đối với bài xích của cô thì làm như không thấy, đầu ngón tay theo gương mặt của cô mà xuống, dừng lại ở cái cổ bóng loáng, như có như không vuốt ve qua lại.

Gian phòng hoàng gia tràn ngập hương vị xạ hương nhàn nhạt, phối hợp với ánh đèn tối màu tím, hơn nữa trong ngực còn có mềm hương ôn ngọc, đủ để cho đại não của con người trong nháy mắt tiết ra vô số ba amin.

Nghe nói nhiều ba amin có thể khiến người ra vui vẻ và hưng phấn, chỉ là phản ứng khi hưng phấn của mỗi người là khác nhau.

Ở vào trạng thái hưng phấn, cánh tay Giám đốc Lưu quán ở hông của Thịnh Đản, xúc cảm mềm mại khiến cho anh ta nhắm mắt lại, phóng túng đã qua, khoái cảm cắn nuốt chính mình, cho đến khi sắp bị chìm ngập trong đó thì anh ta rút cuộc cũng không nhận được rồi, nghiêng người đè, chọt đánh úp về phía môi của cô.

Mà Thịnh Đản. . . . .

Ở lúc miệng đối phương nhích lại gần mình thì cô đột nhiên giơ tay lên, hung hăng quăng quất về phía người đàn ông có ý đồ bất chính.

Cô không biết sức mạnh gì đã để ình thanh tỉnh trong nháy mắt, mặc dù thân thể có chút vô lực như cũ, nhưng ít nhất cô có thể làm ra chút phản kháng.

Thừa dịp Giám đốc Lưu còn chưa có phản ứng kịp, cô ra sức chống thân thể lên, nhếch nhác dùng cả tay lẫn chân bò xuống giường, khoanh khắc tầm mắt tìm kiếm ở trong gian phòng tối om, rất nhanh tìm đến cửa phòng, tập trung tinh thần mà hướng đầu kia chạy.

Chỉ tiếc đầu gối như nhũn ra không chống đỡ nổi sức nặng thân thể cô, mặc dù Thịnh Đản chống tường không ngã xuống, lại không biện pháp tăng nhanh bước chân.

Vừa mới chạy vội tới cửa phòng ngủ, da đầu truyền đến cảm giác tê liệt đau nhức bởi vì bị người lôi kéo, cô hít ngụm khí lạnh, bị kéo quăng trở lại trên giường.

“Tình dậy thật đúng lúc, tôi cũng không thích xuống tay với cô gái giống như con cá chết.”

“ . . . . .” Thịnh Đản há miệng, muốn kêu, cổ họng thế nhưng lại giống như bị vô số cây kim đồng thời đâm vào, cũng không thể nào phát ra âm thanh.

Cô định dùng sức cắn tay Giám đốc Lưu, cắn đến mức toàn thân mình phát run.

—— bóp.

Đột nhiên rút ra, bàn tay rơi vào trên gò má cô, để cho cô cảm thấy một trận đâm tê dại, trước mắt chốc lát đen nhánh, mặc dù như thế, Thịnh Đản lại vẫn cậy mạnh cắn chết đối phương không chịu buông ra.

“Tiện nhân, mở miệng ra!” Kèm theo tiếng quát khê, Giám đốc Lưu vọt lên cao cánh tay phải nhàn rỗi, kéo đứt áo dây váy ngắn, đai an toàn ra, tay trái đau đến co rút, càng làm cho anh ta tàn bạo cùng không kiên nhẫn.

“ ưmh ưmh ưmh ưmh ●—●●● ” Anh ×××× mười tám đời đều là đồ dê tiện, mới có thể sinh ra cái chủng loại dê tiện thấp kém như anh!

Này chỉ sợ là từ lúc chào đời tới nay, lần đầu tiên Thịnh Đản mắng chửi người vô cùng tàn nhẫn như vậy, tiếc rằng miệng cô vẫn không buông ra như cũ, chỉ có thể đem câu này mắng mơ hồ qua.

“Cho mặt mũi mà lên mặt gì đó, cô cho rằng lần này tôi cũng sẽ để cho cô chạy thoát sao?” Anh ta vừa rống, vừa liên hồi tiếp tục động tác trong tay.

Đai ngắn an toàn ở váy dây màu trắng đã bị anh ta xé rách, Thịnh Đản cũng sắp thành áo quần không đủ che thân.

Thịnh Đản nhắm chặt hai mắt, không quan tâm gì hết, liều mạng duỗi chân, đôi tay chặt chẽ che trước ngực, mùi máu tươi tràn ngập trong miệng, không ngừng làm cô cảm thấy buồn nôn. Theo biên độ động tác gia tăng, cô đành phải buông miệng ra, dồn hết toàn lực đâm đá người đàn ông đè ở trên người mình.

“Móa!”

Đột nhiên, kèm theo thanh âm chửi mắng, cô cảm thấy sức nặng trên người dời đi.

Đợi đến khi ý thức lần nữa thu lại thì Thịnh Đản nghe thấy ngoài cửa truyền đến tiếng gõ, một cái lại một cái, rất âm ỉ.

Giám đốc Lưu vốn không tính toán để ý tới, nhưng người ngoài cửa hình như thế nào cũng không nguyện ý buông tha, tiếng động càng lúc càng lớn. Chỉ sợ dẫn tới chú ý của an ninh khách sạn, cuối cùng, anh ta bất đắc dĩ đứng dậy, tức giận chửi rửa, chạy đi mở cửa.

Lý trí nói cho Thịnh Đản, dù cho người ngoài cửa là phụ vụ khách sạn, đó cũng là nhất tuyến sinh cơ của cô.

Cô cố sức bò dậy, tận lực thả nhẹ động tác để không bị Giám đốc Lưu phát hiện.

“Mắt chó của mày mù à! Không nhìn thấy trên cửa treo xin đừng làm. . . . .”

Cái chữ “phiên” còn chưa kịp bật thốt ra, một quyền xông tới mặt để cho anh ta bất ngờ không kịp chuẩn bị mà ngã nhào trên đất, trước mắt tối đen.

Anh ta choáng váng vượt lỗ mũi chống thân, muốn nhìn rõ người tới, tầm mắt vẫn không thể đạt tới mục đích, một cước đá mạnh theo sát mà đến, để cho anh ta hoàn toàn mất đi ý thức.

Cùng lúc đó, Thịnh Đản vô lực dựa vào tường, trượt ngồi dưới đất, run rẩy nhìn trân trân người tới.

“ . . . . . Tùy. . . . . Tùy Trần” Thanh âm của cô rất nhẹ, yếu ớt như muỗi kêu, hiển nhiên đã không có dư thừa hơi sức, nhưng gặp nạn cũng không giấu được kinh ngạc.

Thịnh Dần cơ hồ hoài nghi có phải ý thức của mình vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo lại, cho nên không ngừng thấy ảo giác.

Nơi này là Hongkong, sao Tùy Trần có thể xuất hiện ở đây? Sao có thể khắp người là lệ khí mà quyền cước đâm đá Giám đốc Lưu bất tỉnh, giống như là. . . . . Giống như là muốn đem anh ta nghiền xương thành tro vậy.

“Tùy Trần, bình tĩnh một chút! Đừng đánh nữa, sẽ làm ra án mạng, mang Thịnh Dần rời đi trước, nơi này để tôi khắc phục hậu quả.” Không đợi Thịnh Dần hồi hồn, theo sát Tùy Trần chạy đến, Nhậm Sâm dựa vào tường thở hổn hển chốc lát, mắt thấy người đàn ông này đã mất khống chế, bất cứ lúc nào tình huống cũng có thể diễn biến đến không thể ngăn cản, anh khẩn trương tiến tới trước, ngăn trước mặt Tùy Trần, khê hô.

Giống như là tiếp nhận thần chú, Tùy Trần bỗng nhiên dừng lại tất cả động tác, tròng mắt ngưng tụ, quay đầu, tìm kiếm bóng dáng đang co ro cuộn tròn ở một góc.

Đập vào mi mắt là khuôn mặt tái nhợt gần như trong suốt, khoe môi nhếch lên còn có vết máu chứ khô, cặp mắt to tràn đầy hoảng sợ càng lúc càng thu hút sự chú ý của người khác. Cô gắt gao cắn môi, ngược đầu, tóc dài tán loạn trên vai, quần áo rách nát tan tành không chịu nổi.

Anh hít một hơi thật sâu, cởi áo khoác xuống, ngồi xổm người xuống, chặt chẽ bọc cô lại, cẩn thận từng li từng tí thay cô gỡ tóc rơi trên trán, dịu dàng an ủi, “Không sao, có anh ở đây.”

“Ừ. . . . .” Cái âm thanh này có hơi thõa quen thuộc, cho dù có thể là ảo giác, cũng làm cho Thịnh Dần buông lỏng toàn bộ cả người, cần rờ lệ thuộc vào.

Tất cả thần kinh buộc chặt ở trong phút chốc thả lỏng ra, lúc này Thịnh Dần mới cảm thấy kiệt sức, cũng nhận không được nữa, kẻ cổ ấm áp kia, liền mặc ình ngủ an ổn.

40. Chương 40

“Xem ra hôm nay cô ấy không có biện pháp đi studio rồi, thật may là ngày hôm qua cô ấy đã quay phần diễn của mình không kém nhiều, cậu hỗ trợ chăm sóc cô ấy, tôi qua bên kia nói chuyện chút xem có thể để hai người ngày mai lại quay cùng nhau trước màn ảnh được không, dù sao cũng không nhiều. Đợi cô ấy tỉnh, cậu lập tức bảo tôi tới, đừng gây rắc rối nữa, nghe không?”

“Ừ.”

Mơ hồ nghe thấy thanh âm đối thoại khiến Thịnh Dần ở trên giường nhú mào, cô xê dịch thân thể, thử mở mắt ra, vậy mà, tròng mắt vừa mới kéo ra một khe hẹp, ánh mặt trời khắp phòng đâm vào ấn đường làm cô đau nhức, ngay cả huyết thái dương cũng từng trận co rút đau đớn. Tiếp đó, cô yếu ớt giơ tay lên ngăn ở trên trán, che dậy ánh mặt trời.

Đợi đến khi dần dần thích ứng với ánh sáng sáng rõ trong phòng, Thịnh Dần mới mở mắt ra, quan sát bốn phía.

Bên cửa sổ có người ngồi dựa lưng về phía cô, thành ghế chặn lại tầm mắt của cô. Từ từ, Thịnh Dần bắt đầu nhớ lại trí nhớ lẻ tẻ tối hôm qua.

Đỗ Ngôn Ngôn cố ý viếng thăm, trộn lẫn thuốc mê vào cà phê, người đàn ông để cho cô buồn nôn, đột nhiên xuất hiện Tùy Trần. . . . . Sau đó trí nhớ trống không. . . . .

“Tùy Trần?” Không tiếp tục suy nghĩ nhiều, Thịnh Dần vuốt đầu đau nhói, thử dò xét, kêu một tiếng.

Nghe vậy, bóng dáng kia cứng đờ, ngay sau đó truyền đến một hồi cười khê, một lát sau, anh mới nghiêng mặt sang bên, gò má liếc xéo cô, “Dung mạo của anh rất giống Tùy Trần sao?”

“ . . . . .”

“Về mặt kia của em là có ý gì? Cho dù anh rất tuần tú, cũng không đến mức làm cho em mất năng lực ngôn ngữ chứ.”

Đùa giỡn kiểu này, đương nhiên chỉ có Thích Huyền rồi.

Cô tính phản xạ mà nghĩ đến cuộc cãi vã ngày hôm qua, ỉu xiu trợn mắt nhìn anh, “Không phải lại muốn tìm em gây gổ chứ?”

“Phì, em thật đúng là thù dai.” Anh cười quay đầu “xuy” một tiếng, “Không tranh cãi, anh nghe A Sâm nói rồi, là anh trách lầm em, tại sao ngày hôm qua không giải thích rõ với anh chứ? Nếu như biết chuyện giữa em và tên cặn bã kia, sao anh có thể buộc em tiếp nhận phát ngôn.”

“Anh cũng không cho em cơ hội nói á.” Thịnh Đản tức giận lầm bầm.

Là ai bệnh tâm thần dạy bảo cô một trận, liền đi xuống xe rồi đi đây? Cô hạ thấp tư thái nói xin lỗi, anh đùa bốn không để ý tới, đâu có cơ hội giải thích với anh chuyện nhỏ không đáng kể này.

~~~~~

41. Chương 41

“Sau khi kết thúc buổi biểu diễn, ở bữa tiệc thương nhân gặp qua anh ta, anh ta nói nếu như nguyện ý ngủ cùng anh ta thì có đại hồng đại tía, em đánh anh ta, cự tuyệt. Anh ta tìm đến công ty đại diện trước kia của em, tuyên bố muốn kiện em, đại diện lão bản của công ty nói không phải chỉ là ngủ cùng một đêm thôi sao, có cái gì đau mà thanh cao, loại gièm pha này chẳng lẽ còn muốn nói toạc ra ngoài? Em lại đánh lão bản, yêu cầu hủy hợp đồng. . . . . Về sau truyền thông đưa tin tranh chấp hợp đồng quy tắc ngầm gì gì đó, không cần nói nữa, anh đều biết rồi.”

Sắc mặt anh âm trầm, không chớp mắt ngưng mắt nhìn cô, cố gắng tiêu hóa lời ít mà ý nhiều của cô.

Sau một hồi, Tùy Trần mới hồi hồn, “Tại sao trước đây em không nói cho anh?”

Anh đã từng hiểu lầm cô, nói qua vô số lời khó nghe, tại sao cô không thanh minh cho bản thân? .

“Làm ơn, đây cũng không phải là chuyện gì vinh quang, chẳng lẽ muốn chặn người để nói sao?” Cô cũng là con gái, chuyện như vậy chẳng lẽ còn muốn nói toạc mồm heo ở nơi nơi?

Nói thật là có đạo lý! Anh hít sâu một hơi, bộc phát.

“Nếu như gặp lại chuyện như vậy thì đừng cậy mạnh, em kia không phải có chỗ nào là không có hộ hoa sứ giả à, không phải mỗi lần cũng có thể đứng dịp bắt gặp chuyện tốt như thế.”

“. . . . .” Chỗ nào cũng có hộ hoa sứ giả? Sẽ không phải là chỉ Thích Huyền chứ.

-_-||| Bạn bè của mình, cần phải xây dựng nhiều hình dung từ tất quanh co lòng vòng như vậy không?

“A Sâm nói cô ấy lợi dụng anh uy hiếp em, vậy có phải anh nên có quyền cảm kích hay không? Em là không có số điện thoại di động của anh à? Phiền em gọi điện thoại cho anh cầu cứu có nhiều khó khăn sao? Bắt đầu từ hôm nay, đem số điện thoại của anh cài đặt thành số gọi nhanh, nếu có chuyện tìm anh, mặc kệ ở nơi nào anh đều sẽ mau chóng chạy tới. Tóm lại, chuyện chấn động lòng người giống như tối hôm qua, anh không muốn lặp lại.”

“. . . . . Anh có thể đánh em không.” Tùy Trần lại có thể nói nhiều như vậy, Thịnh Đản bắt đầu hoài nghi có phải mình vẫn còn ở trong giấc mộng hay không. Phải tìm người đánh cô, giám định xem có cảm giác đau không.

Anh dừng một chút, hai tròng mắt hẹp dài neho lại như đóng băng cô.

Bỗng dưng, Tùy Trần cong ngón tay, gõ mạnh vào trán cô. Nhìn cô bị đau đến nhũu mảy, mới tức giận chất vấn.

“Tỉnh sao?”

“Ừ. . . . .” Tỉnh táo, tỉnh táo, hài lòng biết được hình như hiện tại không có chút nào thích hợp hy vọng tình trường, “Tối hôm qua anh đánh Giám đốc Lưu? Anh ta không phải là kẻ dễ bắt nạt, có thể dưới cơn nóng giận đem chuyện của anh và Đỗ Ngôn Ngôn chọc ra không? Có thể không cam lòng tiếp tục tìm em gây phiền toái không?”

Bất giữ sợ hãi trong mắt cô, Tùy Trần đột nhiên cảm thấy tim mình quặn thắt, bằng không, sao trong lồng ngực lại truyền tới từng trận cảm giác đau đớn, đè ép anh thở không nổi.

“Anh sẽ xử lý tốt.”

“Phiền toái anh như vậy không tốt lắm đâu?”

“Chuyện em làm phiền anh vẫn còn ít sao?” Cảm giác đau biến mất, thay vào đó là buồn bực, cô có cần thiết phải khách khí với anh như vậy không?

Nghe vậy, cô thất bại cúi đầu, “Chính là như vậy, em mới không muốn làm phiền anh.”

“Mới vừa rồi ở ngoài cửa, đều nghe được chứ?” Tùy Trần không tiếp lời cô, mà nghiêng người sang, ngồi bên mép giường, bất thành linh hồn han.

Loại thời điểm này nếu như nói là cái gì cũng không nghe thấy, có phải là quá giả dối rồi không? Nghĩ tới nghĩ lui, Thịnh Dẫn thừa nhận toàn bộ, ai bảo bọn anh không đóng cửa hẳn hoi, “Ừ, đều nghe được. Mặc dù nói anh và Đỗ Ngôn Ngôn chia tay không phải là bởi vì em, nhưng chuyện nào thành ra như vậy, em cũng có trách nhiệm, tóm lại tối hôm qua cảm ơn anh, về sau em sẽ càng cẩn thận không bao giờ gây tai họa nữa. . . . .”

—— Không liên quan gì tới cô ấy, tôi thật sự ngán và mệt mỏi rồi.

Mới vừa rồi, anh nói như vậy.

Nếu không phải đã từng hao hết tâm lực yêu, thì sao lại mệt mỏi đây.

Lúc cô sắp bị cảm giác cô đơn cắn nuốt thì chợt, cái ót bị đè lại, có lực hút lôi kéo cô nghiêng người về phía trước.

Lúc cô đắm chìm trong nụ cười giả dối, anh cảm thấy trái tim mình như bị nhéo một cái, chua xót đau đớn. Loại cảm giác này rất xa lạ, để cho anh kim lòng không được hạ thấp tư thái, kéo cô đến bên cạnh.

“Con nai nhỏ, đó không phải là trọng điểm.” Anh bắt đắc dĩ than thở. Thật là đàn, nếu như muốn trốn tránh trách nhiệm, vậy cũng làm ơn đẩy sạch sẽ chút. Như bây giờ, cũng không thể thoái thác đẩy xuống, không nên ôm đồm, là có ý gì?

“À?” Cô dán chặt vào lồng ngực của anh, không dám nhúc nhích, suy nghĩ bị cản trở.

“Thôi.” Tùy Trần cho ra kết luận, anh chỉ cần đem lời mình muốn nói, tự mình nói ra là được rồi, không cần để ý tới phản ứng của cô, “Mặc dù không phải vì em mới kết thúc. Nhưng vẫn muốn nói cho em biết, anh độc thân rồi, hoan nghênh quấy rầy, nếu biết mình là một thứ phiền toái, tới phiền anh là đủ rồi, đừng đi quấy rầy những người khác.”

“. . . . .”

Thịnh Dẫn hoàn toàn lơ mớ.

Trước hoa dưới trăng, hoàng tử cười Bạch Mã đưa lên đóa mân côi, nói qua thề non hẹn biển. Đây là hy vọng trong cuộc tổ tình của cô.

Anh hung cứu mỹ nhân, nhưng thực tế dù sao cũng không phải truyện nhi đồng, cô không thể chờ tới mộng ảo lãng mạn đó.

Tùy Trần dành cho chỉ có loại quái lạ, kiêu căng và bá đạo, hoặc là nên nói chuyện này thậm chí không thể xưng là tổ tình.

Coi như là giữa bạn bè, cũng không thể nói dễ ợt thân thiết như vậy.

Nhưng Thịnh Đản còn chưa chấn động xong, trong lỗ mũi bốc lên cảm giác chua xót, hàm chứa tất cả uất ức.

Cùng thập phần sợ hãi.

Cô không hiểu làm như thế nào để đáp lại lời của anh, hoàn toàn tuân theo bản năng, dùng sức ôm chặt eo hẹp của anh, đem mặt chôn sâu vào trong hõm vai anh, lớn tiếng khóc.

Phòng tuyến giả bộ kiên cường giống như là trong nháy mắt bị ầm áp của anh phá hủy, cô vừa khóc, còn vừa bổ sung loại tố cáo cũng không thể ngụy trang được nữa, “Anh thật sự là mất bị mù mới có thể coi trọng cô gái đáng sợ như Đỗ Ngôn Ngôn, nói gì mà bị người uy hiếp bị bắt đắc dĩ. . . . . Ai muốn tin chứ! Nếu cô ấy quả thật không có ý định, hoàn toàn có thể giao cho anh xử lý mà, liền. . . . . Tựa như lần em bắt gặp các người ở khách sạn á, cá tính của cô ấy căn bản sẽ quen thói đem. . . . . Chuyện khó dây dưa ném cho người đàn ông làm. Nếu không phải là muốn chinh em, làm sao sẽ tự thân tự lực. . . . . Cô gái này là ăn lòng dạ rắn rết lớn lên mà, coi như đối đãi với tình địch cũng không cần thiết lòng dạ độc ác như vậy chứ. . . . . Em cho anh biết, Tùy Trần, lần sau nếu có chuyện như vậy xảy ra, em tuyệt đối sẽ không nể mặt anh mà nhẫn nhịn với cô ta, em sẽ phản kích lại đấy!”

“Được, lần sau chúng ta không đành lòng rồi.” Biết rõ Thịnh Đản không thể nhịn phản kích, Tùy Trần còn theo lời của cô nỉ non.

Lần đầu tiên anh cảm thấy cô gái khóc lên lại đáng yêu như vậy, cô càng khóc càng đau lòng càng nói năng lộn xộn, anh lại cười càng vui vẻ.

Hắn là cô đối với anh không phải là không có cảm giác chút nào nhỉ? Cô tránh anh cũng không phải là bởi vì ghét nhỉ?

Bằng không, làm sao cô sẽ đem quan hệ với Đỗ Ngôn Ngôn định nghĩa là tình địch đây. . . . .

Muốn Thịnh Đản trong thời gian ngắn đi ra từ trong bóng ma kia, đem tâm tình điều chỉnh tốt, là không thể nào.

Cho dù như thế, công việc vẫn phải tiếp tục, điểm này giác ngộ này cô vẫn phải có.

Sáng sớm hôm sau, Thịnh Đản với tinh thần sáng láng liền đứng giờ chạy tới studio.

Vậy mà, có một số việc không phải là có trạng thái tinh thần tốt là có thể làm xong, thiên phú thật sự rất quan trọng.

Cô chán nản ngồi liệt ở bên cạnh đạo cụ trên ghế sofa, cúi gằm đầu, nghiêm trọng hoài nghi mình có phải hay không là hoàn toàn không có thiên phú diễn kịch. Chỉ là vô cùng đơn giản một tổ cùng Thích Huyền ở trên ghế sofa đùa giỡn trước ống kính mà thôi, tại sao cô lại không làm được.

Đang ở chỗ cách cô không xa, đạo diễn hướng về phía trước gằm thét giận chó đánh mèo, Thích Huyền tiến lên trấn an.

Tiếng hô của anh rất có lực chấn động, ngay cả chim trên nhánh cây bên ngoài rạp cũng đều bị dọa đến mức cùng nhau vỗ cánh bay đi.

Dư vị trời chiều, lưu lại chim bay lẻ loi trên cảnh tượng lãng mạn này.

“Cho tới bây giờ tôi không chụp qua loại MV khiến người buồn thiu như thế này! Hôm nay cái này vắng mặt ngày mai cái đó vắng mặt, tôi nhẫn nhịn, loại hành động đơn thuần mọi người thua kém này, muốn tôi nhẫn thế nào đây! Không chụp, không chụp, kết thúc công việc!”

Đối mặt với đạo diễn bệnh tâm thần chửi mắng, Thích Huyền như cũ dốc hết sức khuyên bảo: “Đạo diễn, cảm xúc của cô ấy còn chưa chuẩn mà thôi. Anh để ọi người vào chỗ chuẩn bị tốt, cho tôi vài phút, tôi cùng cô ấy hàn huyên một chút, bảo đảm rất nhanh sẽ có thể cho anh thấy thứ mình muốn trước ống kính.”

“ . . . . .” Đạo diễn bất đắc dĩ im tiếng, việc đã đến nước này, cũng chực nhiều rồi, chỉ kém trên ống kính, thật ra thì anh cũng không có quyền lựa chọn, chỉ có thể kỳ cục rống một câu, “Vây cũng chỉ có thể như vậy thôi!”

Đạt được mục đích, cơ hội xem ra là tranh thủ được, Thích Huyền cười cười, hướng về phía đạo diễn làm ra thủ thế OK, chậm rãi đi tới phía Thịnh Đản.

Sau khi nhập tọa cạnh cô, anh miễn cưỡng quét mắt nhìn Thịnh Đản cứng ngắc ngồi ngay ngắn ở trên ghế sofa, tràn ra thở dài thất vọng, “Haizz, em thật sự rất kém đấy.”

Cô bất đắc dĩ mấp máy môi, lầu bầu, “Ừm. . . . . Em đã rất tận lực, nhưng đạo diễn càng mắng, em lại càng khẩn trương, càng khẩn trương lại càng sai lầm.”

“Nếu như đem anh thành Tuyền Trần?” Anh đột nhiên nghiêng người sang, nhìn cô, hỏi.

“À?” Làm sao mà tưởng tượng? Tuyền Trần tuyệt đối không thể nào sẽ hàn huyên và đùa giỡn với cô trên ghế sofa.

“Ngẫm lại xem, trước đây cậu ấy ác liệt với em thế nào, chẳng lẽ em không muốn dùng ôm gối đập cậu ấy sao?” Nói xong, anh rất phối hợp lấy gối ôm sau lưng đưa cho cô.

“Muốn!” Cô trả lời son sắt, nhưng rất nhanh khí thế liền sụp đổ, vô lực đem ôm gối thả vào một bên, “Nhưng không dám. . . . .”

“Em không chút tiền đồ, còn vọng tưởng thu phục Tuyền Trần sao?” Nghe vậy, Thích Huyền “xuy” một tiếng, đem cả thân thể dựa vào lưng ghế sofa, rất không khách khí trợn trắng mắt tỏ vẻ khinh thường.

“Như thế nào, chẳng lẽ dựa vào một cái gối ôm là có thể hoàn toàn thu phục được anh ấy sao?” Cô không chịu yếu thế, mắng lại.

“Nếu không thì em muốn dựa vào cái gì? Về thù mị? Ha. . . . .” Anh cười khan một tiếng, giơ tay lên vỗ vỗ vai cô, ý vị sâu xa khuyên bảo, “Em gái, muốn dùng cảm đối mặt với hiện thực, em xem chính em, ngũ quan ngay cả 0.5 điểm cũng tìm không ra, mộng thì không đủ vững, ngực lại không đủ lớn, có phải hay không còn có chút rủ xuồng?”

“Anh đi chết đi!” Thịnh Đản tiện tay nhặt lên gối ôm lúc trước bị chính mình vứt bỏ, dùng sức hướng mặt của Thích Huyền đập tới.

Phía trước bọn họ thật ra thì có tâm kết ư? Nếu không thì tại sao mỗi câu mỗi chữ của anh đều đâm vào lòng vào phổi của cô?

“Này, tại sao đánh Tuyền Trần thì không dám, đánh anh thì không chút lưu tình như vậy!” Nói chuyện, đồng thời anh hoàn toàn không suy tính chuyện thương hương tiếc ngọc, rất dứt khoát cầm lên gối ôm để đó không dùng đánh tới hướng cô.

“Thời điểm anh đánh em cũng không chút lưu tình!”

“Đây gọi là phản kích! Chẳng lẽ em muốn anh đánh không hoàn thủ?”

“Chính xác là không nên hoàn thủ, người đàn ông đánh cô gái rất không nói nổi.”

Quả thật như Thích Huyền mong muốn, khi anh cực khổ hướng dẫn khai phá, tâm tình của cô cuối cùng cũng đi vào quỹ đạo.

Chỉ là, lần này đến phiên Thích Huyền mất khống chế.

Anh tính theo phản xạ, dùng cùi chỏ ngăn cản tập kích của cô, thuận thế lại gần cô, khoe môi treo tằm biển tươi cười, “Anh chỉ biết không đánh cô gái có quan hệ không nhỏ với anh, em có được tính không nhỉ?”

“Em là em gái của anh mà.” Thịnh Đản không suy nghĩ nhiều, đáp như chuyện đương nhiên.

“Không thể tiến thêm một bước sao?” Nói chuyện, đồng thời, Thích Huyền càng tiến gần.

Cô cơ hồ có thể cảm thấy lúc anh mở miệng hơi thở ấm áp phun lên mặt cô, gò má của Thịnh Đản bỗng bừng đỏ lên, đây là phản ứng sinh lý, không liên quan đến phản ứng trong lòng. Giờ phút này, đáy lòng cô chỉ có một mảnh mờ mịt, “Ách. . . . . ‘tiến thêm một bước’ là chỉ cái gì?”

—||| Gần hơn một bước so với em gái, là nói em gái lớn sao?

“Tỷ như. . . . .” Anh ngừng nói, môi khẽ nhếch, quay đầu đi, phù hợp với góc độ của cô, lòng tham muốn lấy việc công làm việc tư để kéo gần khoảng cách.

Coi như Thịnh Đản có ngu đi nữa, cũng có thể đoán được anh nghĩ cái gì.

Cô có chút tiếc, ngây ngốc không ngừng nháy mắt, không phân rõ tình hình hiện tại là thế nào.

42. Chương 42

Tất cả cơ vị(máy móc) đang thu hình một màn này lại, không chỉ có là nữ chính lơ mơ, ngay cả người đứng xem cũng đều quên hồi hồn.

Mặc dù hình ảnh muốn đã đầy đủ, đạo diễn vẫn không có kêu “Cắt” .

Mặc dù tình huống thoát khỏi tầm tay, chỉ là hình ảnh này xem ra hết sức hài hòa, đứng ở góc độ nghệ thuật, anh nặng nề cảm thấy. . . . . Ừ, cái này có thể tiếp tục.

Nhưng hình như có người không nghĩ như vậy.

Bỗng chốc, một đôi bàn tay vững vàng chặn lại máy chủ cơ vị.

Nhà quay phim đứng sau cơ vị sau dần độn ngược mắt, còn chưa hiểu tình hình gì, liền nhìn thấy đôi tay chủ nhân kia thẳng tắp hướng Thích Huyền và Thịnh Đản đi tới.

“Tùy, Tùy Trần?” Rất nhanh, đạo diễn liền từ bóng lưng cao lớn kia đoán được người tới là ai, người này xuất hiện, hiển nhiên ngoài dự đoán của anh, anh có vẻ cực kỳ kinh ngạc, cũng hoàn toàn bị kinh trở về thực tế, lập tức khôi phục tinh thần nghề nghiệp.

“Cắt cắt cắt! Cứ như vậy, rất tốt. Mau, mau trở lại để cho tôi nhìn một chút!”

Nhân viên làm việc sau khi bị anh ra lệnh vội vàng tụt hóp lại.

Bên kia, cũng không giống như nhàn rỗi.

Chân dài của Tùy Trần dừng trước sofa, tròn mắt buông xuống nhìn Thịnh Đản, quả quyết vươn tay đem cô từ bên cạnh Thích Huyền kéo ra, dẫu ở phía sau. Cặp mắt tối đen hàng năm bao quanh sương lạnh nghiêng nghiêng, rơi trên người Thích Huyền, “Cậu diễn quá nhập rồi.”

“Chắc chắn, đừng khen tớ như vậy, tớ nhất định có đạo đức nghề nghiệp.” Thích Huyền khôi phục thái độ bình thường rất nhanh, bất cần đời nhún vai.

Sau khi Thịnh Đản nghe vậy, rõ ràng thở phào nhẹ nhõm. Quả nhiên, vui đùa này có chút quá.

“Em không tồi.”

Sự thật chứng minh, giọng điệu kia làm cô nói lỏng quá sớm, Tùy Trần trước mặt bất thành linh nghiêng mặt sang, hướng về phía cô ném tới một câu thờ ơ, làm cho cô không hiểu ra sao, theo bản năng tràn ra khốn hoặc, “Hả?”

“Thật có đạo đức nghề nghiệp!”

“. . . . .” Anh xác định là đang khen cô sao? Tại sao nhất định phải nói nghiêng rằng nghiêng lợi như vậy?

Tùy Trần không giải thích thêm, chỉ là đem tay Thịnh Đản cầm thật chặt, lôi kéo cô đi tới phía đạo diễn, “Đạo diễn, cô ấy có thể nghỉ ngơi rồi hả?”

“Có thể, có thể.” Đạo diễn tương đối hài lòng với hình ảnh trong máy quay, khuôn mặt tươi cười nhẹ nhàng trả lời.

Vĩ âm còn chưa tan mất, Tùy Trần cũng không kịp chờ đợi lôi kéo cô chui vào xe hơi đang dừng ở một bên để nghỉ ngơi.

Thịnh Đản mơ hồ cảm thấy tâm tình của anh hình như không đúng lắm, lại ngẫm nghĩ không ra lý do, kinh nghiệm nói cho cô biết, loại này như là khu vực có mìn, lựa đề tài an toàn đánh vỡ trầm mặc là được rồi.

Kết quả là, cô vừa mới ngồi vững vàng, liền cười hì hì hỏi: “Sao anh rảnh rồi đến thăm một chuyến vậy? Hôm nay không có công việc sao?”

“Phi. . . .” Anh ngụ ý không rõ xì khê một tiếng, mượn động tác kéo lỏng cà vạt để che giấu cảm giác hỗn loạn.

Loại phản ứng này làm Thịnh Đản bất ngờ, cô chỉ nghĩ đến một loại khả năng, có phải hay không giữa lúc bất tri bất giác cô lại chọc vị đại thiếu gia này tức giận?

Là bởi vì buổi sáng lúc cô ra cửa cô gửi tin nhắn báo cho anh biết, quấy rầy đến giấc ngủ của anh sao?

Hay là bởi vì buổi trưa nhân lúc nghỉ ngơi cô quá nhớ anh, không nhịn được lại gửi anh tin nhắn, quấy rầy đến công việc của anh sao? Hay là bởi vì mới vừa rồi cô thể nào cũng diễn không tốt trận đùa giỡn kia, gửi tin nhắn hướng anh cầu cứu, quấy rầy đến cuộc sống riêng tư của anh sao?

Ừ, nói như vậy, hình như cô có lỗi trước, xem ra vẫn phải do cô phí sức tiếp tục tìm đề tài, “Ách. . . . . Cái đó, vậy, có muốn ăn bữa ăn tối hay không?”

“Em rất đói sao? Trừ ăn ra, trong đầu sẽ không nghĩ đến chuyện khác?”

“—|||. . .” Anh rút cuộc cũng nói ra câu đầy đủ, lại làm cho Thịnh Đản không phản bác được.

Lúc Thịnh Đản vắt hết óc nghĩ tới tìm đề tài khác thì Tùy Trần đột nhiên quan tâm hỏi, “Anh nhớ em đã từng nói, nụ hôn đầu của em vẫn còn, phải hay không?”

Cái vấn đề này có chút khó đáp, thật ra thì chưa tính còn, đêm đó đã cho anh rồi, đáng tiếc anh hình như hoàn toàn không nhớ, suy nghĩ một chút, Thịnh Đản cảm thấy không cần thiết phải nhắc lại, “Đúng, đúng thì thế nào, chẳng lẽ anh lại muốn cười nhạo em à.”

So với cười nhạo cô, Tùy Trần càng có tính toán riêng, nếu tương lai lại phát sinh tình huống giống như vừa rồi, anh không có cách nào xuất hiện đúng lúc như lần này thì sao? Nghĩ đến khả năng cô rất có thể sẽ vì vai diễn mà cùng người khác ôm hôn, anh đã cảm thấy tương đối khó chịu.

Mặc kệ nguyên nhân có bao nhiêu bất đắc dĩ, anh đều cảm thấy không nuốt được chua xót.

Dĩ nhiên, để ngăn chặn những khả năng kia có thể xảy ra, anh cần được hưởng quyền ưu tiên, “Vậy anh cũng không khách khí.”

Thịnh Đản còn chưa có nghĩ ngợi rõ ràng những ý nghĩa sau lời nói của anh, Tùy Trần đã dùng hành động giải thích rồi, anh cong đầu ngón tay túm lấy cổ áo áo sơ mi của cô, bỗng nhiên lôi cô đến gần, môi mỏng theo gương mặt cô đốt nóng mà qua, dừng lại ở trên bờ môi cô.

đây là. . . . . Đang hôn cô

Giống như cảm thấy nghi vấn của cô, Tùy Trần cố ý đưa nụ hôn sâu hơn, đầu lưỡi linh hoạt theo khe hở giữa đôi môi cô chui vào, tùy ý quấy nhiễu ở trong miệng cô, vẩn vút hơi thở ngọt ngào.

Cô theo bản năng nhắm mắt lại, ngay cả việc đáp lại không lưu loát cũng không hiểu, chỉ có thể mặc cho anh định đoạt.

Loại tư vị quen thuộc này, động đến trí nhớ của Tùy Trần, anh ức chế không được hừ nhẹ, nhớ lại đêm đó say rượu kích tình bốn phía, nhớ lại cô câu quần cổ anh mớm qua lời nói ——“Em không phải là cô gái anh có thể tùy tiện trêu chọc đùa bỡn, mỗi sự kiện em làm đều rất nghiêm túc”

“A. . . . .” Đêm đó cô thật sự rất nghiêm túc đáp lại nhu cầu của anh đấy. Sự phát hiện này, khiến Tùy Trần dần dần kết thúc môi lưỡi quần quít, kim lòng không được cười khê.

Thịnh Đản không hiểu tiếng cười này của anh đại biểu cho cái gì, cô cũng không dư thừa hơi sức mà hỏi, cảm thụ được nhiệt độ bàn tay ấm nóng dừng lại ở trên gò má cô, cô khẽ chống lên trán anh, vội vàng há mồm thở dốc.

“Con nai nhỏ, về nộ hôn đầu, đêm đó kỳ thật đã cho anh rồi?”

“ . . . . .” Cô không nghĩ đến Tùy Trần lại đột nhiên nói đến chuyện ngày đó, khi miệng anh mang theo chút thoả mãn, tất cả lý trí tan rã của Thịnh Đản trong nháy mắt tỉnh táo lại.

Cô bỗng trợn to cặp mắt, tính phản xạ lui về phía sau, muốn chạy trốn khỏi anh.

Tùy Trần lại vượt lên trước một bước nắm chặt cái ót của cô, ép buộc cô an phận gối đầu trên đầu gối của anh, “Nếu như trước đây em vì việc kia mà trốn anh, vậy sau này chúng ta cũng không có việc gì thì tái diễn kịch tình đêm đó, chờ em dần dần thích ứng, ăn quen miệng anh, cũng không cần trốn tránh, sẽ ngoan ngoãn ở bên cạnh anh.”

“ . . . . . Nói cái gì đó, chuyện như vậy tại sao có thể tùy tùy tiện tiện làm. . . . . Ừm!” Cô đỏ mặt phản bác, muốn giãy giụa đứng dậy, cùng anh lý luận.

Cảm thấy cô có khuynh hướng ngắc đầu, Tùy Trần tăng thêm sức lực trong tay, đem cô vững vàng đè lại, đầu ngón tay thuận thế vuốt vuốt tóc mai của cô, “Luật pháp quốc gia có quy định không thể được sao? Người nào đó tự mình nói, giữa bạn bè có thân mật cũng không quan hệ.”

“Em chỉ cần bản không phải loại thân mật này chứ sao. . . . .” Thích anh là một việc, nhưng vô điều kiện dâng mình cho anh thưởng thức lại là một chuyện khác.

Nếu như, từ đầu tới cuối, anh chỉ tính toán cùng cô làm bạn, vậy những thứ mập mờ cùng dịu dàng này cô không muốn cũng không dám muốn.

“A, dĩ nhiên, chuyện như vậy cũng chỉ có ‘bạn bè’ giống như chúng ta mới có thể làm như vậy.”

“Bạn bè cũng chia dạng này dạng kia sao?” Thịnh Đản hiển nhiên nghe không hiểu anh ý tại ngôn ngoại, cứ như bọn họ bất đồng với người khác sao? Nói cho cùng, còn không phải là bạn bè sao?

“Ừ.” Anh đáp nhẹ một tiếng, ngón trỏ trên tay tới lui tuần tra ở cánh môi của cô, nhẹ nhàng vuốt ve, “Nơi này, cũng chỉ có thể để lại cho anh.”

Cô rõ ràng cảm thấy nhịp tim mình đập mạnh vài phách, nhưng rung động qua đi, rồi lại có nồng đậm không cam lòng.

Nói gì chỉ có thể để lại cho anh, vậy anh thì sao? Cũng có thể từ đó chỉ chứa lại ột mình cô sao?

Lời như thế Thịnh Đản thật sự không có dũng khí hỏi ra lời.

Nhưng Tùy Trần cứ nhiên xem hiểu dẫn đo tiếng lòng của cô, anh khẽ cong khóe miệng, nhẹ giọng lầm bầm, “Về sau anh cũng chỉ cho em.”

“ . . . . .”

“Quan hệ bạn bè như thế đủ đặc biệt sao?”

“ . . . . .” Đủ rồi đủ rồi, cô yên lặng ở trong lòng gặt đầu thật mạnh, còn có cái gì không đủ, chỉ kém không có trực tiếp sau từ “bạn bè” cộng thêm hai chữ “nam nữ” thôi.

“Cho nên sau này đối mặt với người khác thì coi như em có đối, cũng không được tham ăn, anh sẽ không thoả mái.”

“Được. . . . .” Cô lẳng lặng tựa trên đầu gối của anh, khẽ cắn đầu ngón tay anh đưa đến bên môi, đè nén cười trộm.

Xong rồi, cô hoàn toàn rơi vào tay giặc, không cách nào tự thoát khỏi tay giặc nữa rồi.

Thịnh Đản nghĩ, từ giờ khắc này, mặc kệ đối thủ là Đỗ Ngôn Ngôn hoặc là nữ sinh khác ưu tú hơn, muốn cô lần nữa buông tay người đàn ông này ra, cũng không thể nữa rồi, vậy thì đánh đồng với việc trực tiếp đem lòng cô mở ra.

43. Chương 43

Rất đáng tiếc, Thịnh Đản hình như quên, ở bên cạnh Tùy Trần những nữ sinh ưu tú phiêu đảng quá nhiều, quá nhiều!

Nữ tiếp viên hàng không, vào giờ phút này Thịnh Đản tuyệt đối là ghét nhất cụm từ nghề nghiệp.

Mặc dù cùng Tùy Trần, Thích Huyền ngồi cùng chuyến máy bay trở về, nhưng vì tận lực tránh cho đỡ phiền toái, Sâm ca cố ý để cho Thịnh Đản và hai người bạn họ tách ra một khoảng an toàn, ghế ngồi cách xa.

Việc này đã để cho Thịnh Đản cảm thấy rất khó chịu, cách một hành lang, vừa liếc phía đối diện, chỉ có thể xa xa nhìn, muốn cùng Tùy Trần nói mấy câu cũng khó khăn.

Làm cho người ta cảm thấy bức tức phiền muộn trong lòng chính là, kể từ khi hai người gieo họa này lên máy bay, những nhóm người tiểu tiếp viên hàng không liền không an tĩnh qua!

Hai người đàn ông tay dài chân dài, thiết yếu làm phiền nữ tiếp viên hàng không tới cất hành lý sao?

Xin quẻ cầu danh chụp hình chung gì gì đó, cần đồng thời tặng kèm nụ cười rực rỡ sao?

Đều là khoang phổ thông như nhau, tại sao chỉ có bọn họ mới vừa vào ngồi thì có cái gối, tấm thảm, cộng thêm vô số đồ uống?

—coffee or tea or me?

Đây mới là những thứ mà nữ tiếp viên hàng không xinh đẹp nở nụ cười kia chân chính muốn hỏi ra thành lời đi!

“Nhân viên phục vụ nhi! Cho tôi một ly nước!” Rốt cuộc Thịnh Đản không kiềm chế được mà khê hô ra tiếng, cái gì hình tượng phong cách đều bị cô quên hết đi, cô chỉ biết Tùy Trần ai đến cũng không có tư thái cự tuyệt hay chán ghét, bộ dáng tươi cười rạng rỡ rất chói mắt. Vẫn đắm chìm trong rối rắm, Thịnh Đản không ý thức được mình kêu lớn tiếng bao nhiêu, từng câu từng chữ ẩn chứa sắc thái ghen tuông cùng mùi khói thuốc súng gay mũi.

Cho dù là những người xung quanh đưa mắt tới, cô vẫn hồn nhiên không hay, nhìn chăm chăm nữ tiếp viên hàng không bên cạnh Tùy Trần.

“Phốc!” Cho đến khi Thích Huyền ở đầu kia nghiêng mặt sang liếc xéo cô, rất không khách khí phì cười ra tiếng.

Nhân viên phục vụ nhi? Chắc chắn, xưng hô thật đúng là rất thuần phác. Anh buồn cười nhìn về phía nữ tiếp viên hàng không bên cạnh, phát ra nhạo báng, “Nhân viên phục vụ nhi, vị tiểu thư kia thoát nhìn hình như là thật sự rất khát, cô mau đưa cho cô ấy một ly nước đi, thuận tiện hỏi xô ấy xem trong khoang máy bay buồn bức hay không buồn bức, cần mở giúp cửa máy bay để hóng mát một chút không.”

”. . . . . > mãi

44. Chương 44

Tùy Trần thay đổi, tất cả những người bên cạnh anh đều cảm thấy kể từ khi trở về từ Hongkong, anh rõ ràng càng ngày càng trở nên im lìm.

Trước kia trên mặt vẫn tỏa lên tầng băng, khóe miệng còn thường chứa đựng nụ cười đáng đánh đòn, giống như anh hạnh phúc nhất trên toàn thế giới.

Mới nhận được điện ảnh con khua chiêng gõ mõ chụp nhanh, nhưng mỗi đêm anh vẫn rút ngắn thời gian gọi một cuộc điện thoại, trò chuyện một giờ mới lưu luyến không rời cắt đứt. Có thể nghĩ, nét mặt khi anh

tán gẫu điện thoại có bao nhiêu xuân tình phơi phới. Mà căn cứ tin tức Nhậm Sâm phản hồi, cũng trong lúc đó, bình thường Thịnh Đản cũng sẽ núp ở một góc len lén nói điện thoại.

Đi dạo phố hoặc là nhận được trang phục do thương nhân tài trợ thì anh thường xuyên làm cho trợ lý hỏi thăm có khoản nữ sinh hay không, nếu như có, không ngoài dự tính, tất cả kiểu dáng cũng sẽ là double (đôi). Dĩ nhiên, sau đó không lâu, những trang phục kia sẽ xuất hiện trên người Thịnh Đản.

Tất cả thay đổi đều chỉ hướng cho thấy, anh yêu, đối tượng là Thịnh Đản.

Chỉ là hai người kia cực kỳ ăn ý, cho dù là hướng về phía bạn bè hay là truyền thông, cũng trăm miệng một lời kiên trì nói —— chỉ là bạn bè.

“Lừa bịp mà! Bạn bè có thể như vậy sao? Sao cậu không biết mỗi ngày đều gọi điện thoại cho tớ? Sao lúc mua quần áo không thuận tiện giúp tớ mang giùm một phần? Sao không giúp tớ quay phim điện ảnh tìm một đám bạn bè đến hỗ trợ? Hai người cũng đừng gượng chống, cùng nhau nói một câu ‘anh yêu em, em cũng yêu anh’ có cái gì không thể. Cả ngày lẫn đêm là bạn bè, bạn bè, cũng không ngại giả dối sao?”

Đối với loại tình trạng này của bọn anh, Tạ Miểu then quá hóa giận rống qua, rất có tư thế hoàng đế không gặp thái giám gấp hơn.

Anh hô lên từng câu từng chữ, đều kích thích không nhỏ dưới đáy lòng Thịnh Đản, cô có rất nhiều cảm xúc nhưng không có biện pháp nói ra, sợ đám kia nhận định bọn họ rất hạnh phúc, cảm thấy cô giả vờ giả vịt.

Nhưng ít nhất cô dám thành khẩn thẳng thắn với chính mình, cực kỳ thẳng thắn rõ ràng, “Anh yêu em, em cũng yêu anh” không phải có thể tùy tiện nói ra.

Có lẽ Tùy Trần đối với cô thật rất tốt, không sai, nhưng tốt hơn. . . . . Những thứ kia tốt giống như là cứng rắn mà đem tình yêu đối với một người chuyển dời đến trên người một người khác, anh đang bức bách mình quên Đỗ Ngôn Ngôn, mà cô hình như là vật thay thế gần trong gang tấc, dễ như trở bàn tay.

Thí dụ như hiện tại. . . . .

Cô bị một tin nhắn của Tùy Trần cho gọi đến tham gai studio điện ảnh.

Trong tin nhắn chỉ có sáu chữ đơn giản, hai dấu ngắt câu—— anh nhớ em, muốn gặp em.

Sau khi anh nhìn thấy cô xuất hiện, biểu hiện lần thứ nhất nhanh chóng vượt qua kiểm tra của tổ ống kính, tranh thủ thời gian nghỉ ngơi, không nói hai lời mà đem cô kéo vào xe nghỉ ngơi.

“Sao đột nhiên tới?” Tùy Trần thuận tay kéo rèm che tron xe lên, biết rõ còn hỏi.

“Không phải anh nói muốn gặp em sao.” Đối với mình không có tiền đồ, Thịnh Đản cũng đã biết phục thiện rồi.

“A.” Tại nơi cổ họng anh nặn ra một tia cười khẽ thanh thoát, “Đột nhiên cảm thấy em thật giống như một con thú kêu.”

“Này. . . . .”

Cô bất mãn không cam lòng phản bác lại bị Tùy Trần chột nghiêng môi tới nuốt hết.

Kể từ lúc ở Hongkong, bọn họ chân chính trên ý nghĩa nộ hôn đầu, Tùy Trần cũng không có việc gì liên yêu hôn cô.

Mỗi lần đều thành linh xảy ra như vậy, có lúc rất dịu dàng lưu luyến, nhiều hơn là kịch liệt như bây giờ.

Giống như hận không nuốt cô vào trong thân thể, dùng hết toàn lực hôn, mỗi lần cũng có thể làm cho đầu óc Thịnh Đản choáng váng.

Anh nói qua muốn cho cô dần dần có thói quen thích ứng, sau này không cần phải trốn nữa. Đáng tiếc bị kịch chính là, nhiều lần như vậy rồi, Thịnh Đản vẫn không có biện pháp có thói quen, trong nháy mắt cùng đầu lưỡi anh chạm nhau, cảm giác giống như toàn thân bị tiếp nhận dòng điện tê dại, trong óc chỉ có một khoảng trống rỗng, quanh quẩn cô, tiếng tim đập càng ngày càng gấp rút.

Cho đến khi cảm thấy đầu ngón tay của anh không an phận chui vào trong T shirt của cô, lý trí Thịnh Đản mới chạy trở về, “Đừng, đừng lộn xộn, nơi này là studio, bên ngoài có rất nhiều người.”

“Ừ.” Tùy Trần hừ nhẹ một tiếng, bất đắc dĩ khiến dự vọng phanh lại, dừng lại tất cả động tác, vẫn như cũ siết chặt eo mềm của cô, đem cô an trí trên đùi mình, chớp mũi ngửi hương thơm nhàn nhạt ở hõm vai cô, lầm bầm, “Sẽ không rời khỏi anh chứ?”

“Sao đột nhiên hỏi như thế.” Không thể nói rõ ràng, cái vấn đề này khiến Thịnh Đản có chút sợ.

Thật ra thì cô vẫn không dám dỗi mắt nhìn vào tương lai giữa bọn họ, cảm giác nơi đó tràn đầy không biết, ngay cả chủ quyền không chế cũng không ở trên tay cô.

Có muốn rời đi hay không, cô có thể nói sao?

“Bị em nuông chiều rồi. Anh sợ lần sau lúc nói muốn gặp em, nếu như không thấy được, sẽ rất khó chịu.” Tùy Trần chưa bao giờ thể nghiệm qua loại cảm giác này, cho dù là nghĩ, anh đều cảm thấy lòng có chút đau.

Trước kia là đơn phương yêu Đỗ Ngôn Ngôn, để cho anh không có cơ hội rút ra kinh nghiệm lo được lo mất.

“Sẽ không á..., em sẽ cố gắng chạy tới. . . . .” Thịnh Đản cầm tay của anh, nói ra cam kết.

Đây không phải là âm thanh chân chính dưới đáy lòng cô, cô muốn nói, nếu như muốn thấy cô, đại khái có thể đến tìm cô, tại sao cô phải chủ động?

Nếu như quả thật có một ngày như vậy, cô cũng tùy hứng gửi anh một tin nhắn, anh sẽ bằng lòng hạ thấp mình sắm vai thú kêu sao?

Rất khó à? Loại công bằng này không tồn tại giữa bọn họ, kể từ khi trái tim cô run động, cô nhất định sẽ phải bỏ ra nhiều hơn so với Tùy Trần.

“Thật biết nghe lời.” Anh há mồm khê gặm vành tai của cô, đem cô an trí bên cạnh, cánh tay dài duỗi ra, từ ghế sau lấy một cái túi màu đen, “Cho em.”

“Đây là cái gì?” Thịnh Đản khốn hoặc nhận lấy cái túi lớn anh đưa tới.

“Phần thưởng, mấy ngày trước anh đi catwalk show ở Italy nên giúp em mua.” Anh vừa nói xong, vừa lấy Americano được trợ lý mua mở ra, đổ vào sữa tươi.

Cả quá trình đều rất lưu loát, khiến Thịnh Đản có chút ngây ngô, nửa thìa sữa không thêm đường, pha chế thỏa đáng, anh tự nhiên mà đem cà phê đẩy tới trước mặt cô, bắt đầu điều chế tách của mình, khẩu vị giống vậy.

Thịnh Đản thu hồi thần, rủ mắt xuống, có chút đoán được trong túi quà tặng sẽ là cái gì.

Cô cẩn thận từng li từng tí mở ra, từng động tác cũng dắt theo trái tim đau đớn, mặc dù đã chuẩn bị tâm lý, khi nhìn thấy vật nằm yên tĩnh trong chiếc hộp màu đen là giày cao gót, loại đau này cảm giác còn đau đớn cực hạn.

Đó là đôi giày cao gót rất đẹp, màu trắng óng ánh trong suốt, để cho cô nghĩ tới Cô bé lọ lem và giày thủy tinh.

Đáng tiếc, cô không phải là Cinderella.

“Oa! Thật là xinh đẹp!” Cô thu lại tất cả tâm tình, giả bộ ra vẻ mặt anh muốn.

Anh cười cười, không nói gì, vội vàng lấy hành bánh trong cơm hộp mà tổ quảng cáo cung cấp.

Động tác tỉ mỉ cẩn thận kia, lại một lần nữa đập vào mắt Thịnh Đản.

“Sao thế?” Nhận thấy cô có chút trầm mặc khác thường, Tùy Trần ngừng lại động tác, ngẩng đầu lên.

Cô há miệng, muốn nói lại thôi.

Rất muốn nói cho anh biết, không ăn hành đó là khẩu vị của Đỗ Ngôn Ngôn, cô ăn tạp chỉ cần lấp đầy dạ dày thì cái gì cũng có thể nuốt; cà phê nửa thìa sữa không thêm đường, đó cũng là dấu hiệu của Đỗ Ngôn

Ngôn, cô yêu thích hơn là hương chanh Latte, muốn ngọt phải có bơ; thích sưu tập giày cao gót, như cũ là yêu thích của Đỗ Ngôn Ngôn, cô yêu thích chỉ có Hello Kitty loại đồ chỉ thuộc về tiểu nữ sinh mơ mộng.

Cô không tên là Đỗ Ngôn Ngôn, cô tên là Thịnh Đản, cô không phải là Cô bé lọ lem có dã tâm muốn gả cho hoàng tử, cô không cần giày thủy tinh!

Vậy mà. . . . . Cuối cùng, Thịnh Đản không nói gì, cô chỉ yên lặng nhìn tay của anh.

Bạn bè mà thôi, bọn họ đã xác định sẵn, cô có tư cách gì yêu cầu một người bạn đi quên mất người bạn gái trước, vì cô mà thay đổi?

Cảm thấy Tùy Trần còn đang chờ cô nói chuyện, cô mới ép buộc mình mỉm cười hồi hồn, “Em... đột nhiên em nghĩ đến, thật sự chúng ta có đoạn thời gian không thể gặp mặt rồi, lần trước đạo diễn MV kia, anh ta đang chuẩn bị một bộ phim thần tượng, muốn tìm em và Thích Huyền diễn. Nếu như thông qua quay phim thử, phải đi Hàng Châu quay. . . . .”

“Anh thật đúng là không khách khí.” Tùy Trần chấn động, nghĩ tới cùng Thích Huyền ở trên máy bay nói chuyện, thấy buồn cười mê sảng.

“Hả?”

“Không có gì.” Anh thu hồi suy nghĩ, cười cười.

“Không cho phép nhận.”

“. . . . . Tại sao?”

“A Sâm không nói với em sao? Bên DP kia tuyển chọn người phát ngôn, kế tiếp em sẽ hợp tác quảng cáo với anh, sợ rằng không có thời gian để em và Huyền sư huynh quay phim thần tượng.”

“Oo0. . . . .” Thịnh Đản sững sốt hồi lâu, mới tiêu hóa hết lời nói của Tùy Trần, “Thật hay giả? Em và anh hợp tác? Hợp tác? Chụp quảng cáo DP? Anh nói là chúng ta cùng nhau bị DP chọn làm người phát ngôn rồi hả?”

“Ừ. Hợp đồng năm năm, trừ quảng cáo ở ngoài, em còn phải phối hợp các nơi tuyên truyền, tham dự các loại hoạt động thương nghiệp. Cho nên, có rảnh rồi, giúp anh chuyển tới Thích Huyền, cậu ta từ bỏ ý nghĩ này đi.”

“. . . . .”

Ngày đó Thịnh Đản liền bị Sâm ca gọi đến công ty, xác nhận tin tức trong miệng Tùy Trần là thật.

Theo sát phía sau, là một loạt kinh ngạc thương lượng vọt tới.

45. Chương 45

Cho đến ba ngày sau, ký hợp đồng hội nghị nội bộ, Thịnh Đản mới bất tri bất giác tin tất cả đều là thật.

Đúng một giờ chiều bắt đầu hội nghị, cho đến năm giờ kết thúc, cuối cùng diễn ra trong bốn giờ. Nội dung hội nghị liên quan đến sáng ý quảng cáo bước đầu, tiếp đến là giai đoạn tuyên truyền cùng với ký hợp đồng, trên hợp đồng có các loại quy định cứng nhắc.

Thịnh Đản một chữ cũng không nghe vào, từ đầu đến cuối, ánh mắt của cô không ngừng quanh quẩn ở chỗ Tùy Trần cùng vị Tổng giám đốc khu vực DP Đại Trung Hoa.

Cho đến khi hội nghị kết thúc, mọi người nói cười nhau đi ra, trong phòng họp to như vậy chỉ còn lại Tùy Trần và Thịnh Đản.

Cô rút cuộc kiềm chế không được.

Thịnh Đản chột đứng lên, đôi tay trắng tắp chống lên bàn, mắt đen lấp lánh có hồn nhìn Tùy Trần, “Tại sao không nói với em? Tại sao không nói rõ ràng với em anh trai anh là Tổng giám đốc DP!”

>_< lừa=“” bip=“”>

Đối mặt với cô kích động, Tùy Trần chỉ nhàn nhạt bấu môi dưới, cười, “Chỉ gặp qua một lần cũng nhận ra được? Em có ấn tượng sâu sắc với anh trai anh thế à.”

Làm ơn, anh chưa nghe nói qua bình thường con người sẽ đối với những thứ kia không vui kia thì trí nhớ nhớ mãi không quên sao.

Cùng Thành Luật gặp mặt một lần, đối với Thịnh Đản mà nói quả thật chính là dấu ấn đau thương.

“Không cần ngăn đề tài.” Cô hít sâu một hơi, ý thức được bây giờ không phải là thời điểm nghiên cứu điều này, “Anh mau nói rõ ràng cho em biết.”

“Có cái gì khác nhau sao?” Anh hỏi ngược lại.

“Làm sao sẽ không có. . . . .”

Làm sao mà có thể không khác nhau? Khi biết nhận phát ngôn, Thịnh Đản rất nghiêm túc luyện tập, DP là từ xương nhỏ phát triển ra thành gia tộc công ty, ở nước Mỹ lập nghiệp, mấy năm gần đây mới quyết định trở lại khai thác thị trường quốc nội.

Tổng giám đốc khu vực Đại Trung Hoa, con trai hiện đảm nhiệm chức đồng sự trưởng, là người rất bề bộn, cũng không tiếp nhận bất kỳ thăm hỏi, cho dù là nghe qua cũng rất có độ sâu về vấn đề tài chính và kinh tế.

Nếu như nói vậy, Thành Luật là Tổng giám đốc, là Tiểu Lão Bản DP, thân là em trai của anh Tùy Trần. . . . . Người này cư nhiên là Phú Nhị Đại? !

Mà cô thế nhưng đối với chuyện của anh không biết gì cả, tựa như người ngoài cuộc.

“Anh ta là anh ta, anh là anh, DP và anh không có bất cứ quan hệ gì. DP đối với anh mà nói chỉ như thương nghiệp bình thường, chúng ta chỉ cần làm xong bổ phận của chúng ta, chỉ đơn giản như vậy. Anh không cho là trước đó có cái gì cần nói rõ.”

“Thật chỉ đơn giản như vậy. . . . .” Tim cô đập mạnh và loạn nhịp, mê sảng.

Tình cảm anh em của bọn họ xem ra không đơn giản chút nào, nhưng nếu như anh không muốn nói, cô lại có lập trường gì đi hỏi.

Càng làm cho Thịnh Đản cảm thấy lo sợ mười phần chính là, từ trong miệng Tùy Trần nó chỉ là thương nghiệp bình thường, không chỉ có anh trai anh, thậm chí còn là tình địch của anh, anh và Đỗ Ngôn Ngôn đây đưa sẽ được tro tàn lại cháy sao. . . . .

Thịnh Đản lo lắng tuyệt không phải buồn lo vô cớ, ba ngày sau khi ký hợp đồng phát ngôn, trên tiệc rượu, một màn cô không muốn gặp nhất đã xảy ra.

Cô không biết Thành Luật có phải là cố ý hay không, tóm lại Tổng giám đốc DP từ trước đến giờ rất bề bộn, lần này không chỉ làm tiệc rượu lên giọng ký người phát ngôn, còn đặc biệt dẫn Đỗ Ngôn Ngôn tham dự, khi truyền thông hỏi đến bọn họ là đang kết giao hay không thì anh cũng chỉ cười không đáp.

Nhìn hai người cách đó không xa thảnh thơi rí tai trêu chọc kia, Thịnh Đản có thể nghĩ tới duy nhất chính là —— trai tài gái sắc.

Người đàn ông mặc tây trang màu đen cắt xén đờn giãn vừa người, cách nói chuyện lộ ra mình là người đảm đương lão luyện, lúc nói chuyện thảnh thơi ánh mắt liếc vào cô gái bên cạnh, vừa đúng lúc có thể để cho không ít thiếu nữ đỏ mắt rời đi. Đỗ Ngôn Ngôn đây cầm tay của anh, một bộ váy ngắn màu trắng lộ lưng, từ trước đến giờ luôn là nữ vương phong cách, làm nổi bật Thành Luật, cứng rắn bị giày vò chỉ còn dựa theo người.

Một đen một trắng, trời đất tạo nên.

Thịnh Đản liếm liếm môi, nín lấy tâm vụng trộm dò xét Tùy Trần, vẻ mặt anh thoát nhìn rất bình thường, giống như đây là nháo kịch không có quan hệ gì với anh.

Giống như lúc trước anh từng nói, anh chỉ ngồi ở đây, không chút để ý trả lời ký giả hỏi, thực hiện nghĩa vụ tuyên truyền của mình. Về phần tiết mục ân ái cách đó không xa, anh thậm chí lười phải thưởng thức.

Cố tình, có người không ưa anh không đếm xỉa đến.

Tại lúc thời gian truyền thông hỏi sắp kết thúc thì Đỗ Ngôn Ngôn lúc trước còn vội vàng cùng Thành Luật chàng chàng thiếp thiếp, bất thành linh đoạt lấy quyền hỏi, “Tùy Trần, Xin chào, tôi là chủ bút Đỗ Ngôn Ngôn của nam style .”

“Chào cô.” Đôi mắt cô trên mặt bàn lỗ trợn tự giới thiệu xa cách, Tùy Trần đáp lại rất phối hợp.

“Có tin đồn nói, sở dĩ Thịnh Đản có thể nhận được phát ngôn này, nguyên nhân là có anh ở sau lưng trợ giúp, là thật sao?”

Thanh âm sù sùi trầm trầm bồng bồng đủ để chứng minh Đỗ Ngôn Ngôn đối với vấn đề này có bao nhiêu chanh chua. Hoặc là nên nói, cô thay tất cả truyền thông cố mặt ở đây hỏi ra vấn đề không ai dám hỏi.

Vô số cặp mắt đồng loạt nhìn chăm chú vào Tùy Trần, chờ câu trả lời của anh.

“Thật xin lỗi, thời gian hỏi đã kết thúc.” Tuyên truyền thấy thế, vội vàng tiến lên giải vây.

Tùy Trần rất rõ ràng, coi như giải quyết tình hình khẩn cấp, ngược lại sẽ làm cho người ta rơi vào đầu đề câu chuyện, ngày mai các báo chỉ biết đem Thịnh Đản viết đến không chịu nổi.

Anh không hợp tác đứng dậy rời đi, mà là ngụy trang ra nụ cười, nói: “Quyền quyết định cuối cùng về người phát ngôn quảng cáo, nằm ở trong tay Thành tiên sinh, anh ấy không phải người sẽ làm việc thiên tư, tôi nhớ cô nên rất rõ ràng.”

“ . . . . . Trước đây có bạn trên web nói yêu sách, nhìn thấy anh và Thịnh Đản ở Hongkong cứ chỉ thân mật đi dạo phố, xin hỏi có phải hai người đang lui tới hay không?”

Cho dù biết rõ Đỗ Ngôn Ngôn hỏi như thế căn bản là đang cố ý gây khó khăn cho Tùy Trần, Thịnh Đản còn rất quan tâm ôm hi vọng.

Hi vọng nhiều rằng anh có thể ở anh trước mặt bạn gái tiềm nhiệm của anh cho cô một thân phận, mặc dù loại hư vinh này không được, nhưng được bao nhiêu cô gái không muốn?

“Thật sự là tôi ngẫu nhiên gặp Thịnh Đản ở Hongkong, nhưng cũng không có bất kỳ cử chỉ thân mật. Chúng tôi chỉ là bạn bè, hi vọng mọi người không cần suy đoán lung tung, tôi không có cái gì gọi là, vợ chưa cưới tương lai đâu.”

Câu trả lời không chệ vào đâu được dập tắt bao nhiêu mong chờ của Thịnh Đản.

Thực ra thì đáp án dĩ nhiên là trong dự liệu, nhưng vẫn không tránh khỏi đau đớn. Lần lượt bạn bè nói đến, cô đều bị mơ hồ, có lẽ bọn họ thật sự chỉ là bạn bè thôi?

Cũng không có bất kỳ kẻ nào nói qua dặt tay qua, ôm qua, hôn qua liền nhất định là người yêu.

Rốt cuộc chống được đến lúc phỏng vấn kết thúc, thối lui ra khỏi đèn flash, Thịnh Đản hoảng hốt đi theo phần đông xuống dưới đài.

Bên tai, mơ hồ vang lên lời của Tùy Trần, “Em chính là loại người có cá tính này, những lời đó, không cho phép em để trong lòng.”

—— Nếu như trong buổi họp tuyển chọn, cô ấy làm cái gì để cho cô không vui, tôi thay cô ấy xin lỗi. Nhưng là, nếu như muốn tôi vì vậy mà đi trách cứ cô ấy, vậy thì rất xin lỗi, cô còn chưa đủ tư cách.

Hai âm thanh, cùng xuất hiện, không ngừng vang vọng bên màng nhĩ cô.

Cảnh tượng không giống nhau, cùng một người, cô không có cách nào đi phân tích tâm tình của Tùy Trần có như ban đầu hay không.

Cô chỉ biết có loại cảm giác hít thở không thông buồn bực trong lòng, cần yên tĩnh một chút, nếu không sợ mình sẽ tùy hứng cố tình gây sự, “Không sao, em không sao. Em đi toilet.”

Rốt cuộc, Thịnh Đản vẫn chạy.

Cái loại tư thái chạy trốn chết đó níu chặt lấy lòng của Tùy Trần, anh theo bản năng cất bước muốn theo, vạt áo chột truyền tới sức kéo ngăn trở bước chân của anh.

Anh nhúu nhúu mày, theo cánh tay đang nắm chặt quần áo mình nhìn lại, tầm mắt thấy Đỗ Ngôn Ngôn.

“Em muốn hàn huyên và tán gẫu với anh.” Cô cố ý dè thấp giọng nói, lòng bàn tay nắm thật chặt.

“Anh không rảnh.” Tùy Trần không chút nghĩ ngợi trả lời, gạt đẩy tay cô ra.

Khi thái độ anh kiên định xoay người rời đi, Đỗ Ngôn Ngôn lại một lần không nhanh không chậm nói, “Anh không mong Thịnh Đản gặp chuyện chứ. Anh biết đem em chọc sẽ là kết quả gì, ngay cả tin tức của mình em cũng dám yêu sách, huống chi là cô ta.”

“ . . . . . ”

46. Chương 46

Trong phòng rửa tay lớn gần như trống rỗng, hai tay Thịnh Đản chống bên bồn rửa tay, cắn môi cúi đầu.

Trong phim truyền hình, những người đó cần cần thời gian bình tĩnh, cũng sẽ hướng trên mặt mình hắt nước, nhưng bi kịch của cô là ngay cả động tác này cũng không thể làm, sợ lấy diễn viên hí khúc (diễn viên có tính cách mạnh mẽ hoặc thô bạo).

Trừ yên lặng đứng ngốc ở đó, từng lần một luyện tập hít sâu lắng đọng tâm tình, cô không biết còn có thể làm thế nào.

Nếu như có thể tìm người giao trong tim, đem tất cả không thoải mái đều phun ra hết thì thật tốt. Nhưng có thể tìm ai?

Tất cả mọi người cảm thấy cô rất hạnh phúc đi, có lẽ, cô thật rất hạnh phúc, chỉ là càng ngày càng trở nên có lòng tham.

Nghĩ tới đây, ngón tay Thịnh Đản nắm bồn rửa tay siết chặt, ý nghĩ như vậy không ngừng muốn nhiều hơn, ngay cả chính cô cũng ghét.

“Làm một người phát ngôn, tiếp nhận hết phỏng vấn liên lập tức biến mất, hình như không quá chuyên nghiệp rồi.”

Sau lưng đột nhiên có tiếng nói, vọng lại không nhỏ trong phòng rửa tay, bị dọa đến sắc mặt Thịnh Đản trắng nhợt, bỗng nhiên ngẩn đầu.

Xuyên qua tấm gương trước mặt, cô thấy rõ ràng người phía sau, là Thành Luật .

“A. . . . .” Phát hiện này khiến Thịnh Đản hít một hơi khí lạnh, lập tức xoay thân qua, nhìn quanh phòng rửa tay, cô không lưu loát nuốt nước miếng, dùng một loại ánh mắt nhìn người diên quan sát Thành Luật , “Tổng, Tổng giám đốc. . . . . Nơi này là phòng vệ sinh nữ. . . . . Không có, không sai chứ?”

“Không sai.”

“ . . . . . ” Một _ một ||| vậy tại sao anh ở nơi này?

“Tôi muốn tìm cô hàn huyên một chút.” Xem hiểu khôn hoặc của Thịnh Đản, anh cười cười, trả lời.

“ . . . . . ” Muốn nói chuyện phiếm cũng không cần tới phòng vệ sinh chứ.

“Cô yên tâm, tôi đã thông báo, sẽ không có bất luận kẻ nào tới quấy rầy.”

“ . . . . . ” Tuy vậy nhưng phòng vệ sinh hiển nhiên không phải là nơi nói chuyện phiếm á!

“Xem ra cô cũng không thích đơn độc chung đụng với tôi.” Thấy Thịnh Đản mặc dù không dám trực tiếp gạt đầu, nhưng trong ánh mắt đổ ra vô hạn đồng ý, anh nhúu mày.

“Vậy thì nói tóm tắt vậy. Lưu giám đốc trước đây mạo phạm qua cô, tôi đã làm theo như ý của Tùy Trần đem cách chức anh ta, hơn nữa trong thời gian ngắn anh ta hẳn là không dễ dàng tìm được công việc mới như vậy. Hợp đồng phát ngôn năm năm với DP, tôi cũng hai tay dâng lên cho cô. Nói đi, cô còn muốn gì.”

“À?” Anh dùng giọng giải quyết việc chung, bắn liên hồi tựa như nói một đồng, Thịnh Đản không hiểu ra sao nghiêng đầu qua.

“Nơi này không có những người khác, cô có thể không cần diễn trò.”

“Diễn, cái gì diễn?” Một loại cảm giác vừa quen thuộc vừa xa lạ đem Thịnh Đản bọc lại. Cái loại giọng điệu khinh thường cùng ánh mắt xem thường, quả thật cùng thời điểm Tùy Trần mới quen cô giống nhau như đúc.

Nghe vậy, anh quay đầu đi, cười lạnh. Xem ra, không đem lời nói giảng rõ, cô còn tính toán giả bộ ngu?

“Theo tôi được biết, cô và em trai tôi chưa từng có lui tới qua. Cam nguyện thay cậu ấy và Đỗ Ngôn Ngôn làm đàn mù, mưu đồ của cô là gì? Tiền? Hay danh?”

“Thì ra là anh. . . . .” Thì ra là anh cái gì cũng biết? Vậy tại sao còn mang theo Đỗ Ngôn Ngôn tham gia trường hợp này? Là yêu quá sâu, biết rõ mình bị vợ ngoại tình, cũng không cam nguyện buông tay sao?

“Dạ, tôi cái gì cũng biết, cho nên cô có lời gì cũng có thể nói thẳng.”

“Nếu cái gì anh cũng biết, vậy hẳn là cũng rõ ràng tôi bị kéo vào vũng nước đục này, căn bản là em trai anh kiên trì cho rằng tôi đem tin tức bán cho tuần san, lấy lớn hiếp nhỏ phong sát tôi uy hiếp tôi. . . ••” Cô có thể có mục đích gì, lúc ban đầu, cũng chỉ muốn vì mình tranh thủ một con đường sống mà thôi.

Nếu như sớm biết tình cảm sẽ mất không chế, cô tình nguyện ban đầu liền chọn rời đi vòng luẩn quẩn này.

“Tùy Trần rất rõ ràng, tin tức kia là Đỗ Ngôn Ngôn tự mình bán. Tôi muốn nghe lời nói thật.”

“Anh nói cái gì?”

“Tôi không thích lặp lại.”

“Ý của anh là, ban đầu tuần san ghi chị em yêu nhau trên tuần san là Đỗ Ngôn Ngôn tự mình bán, mà Tùy Trần cũng biết?”

Thành Luật quay đầu, mất hết kiên nhẫn, “Tôi không có hứng thú cùng cô chu toàn. Tiểu thư Thịnh Đản, tôi chỉ muốn nói cho cô biết, đạt được mục đích liền cách xa em trai tôi một chút. Tôi không hy vọng có quá nhiều cô gái giống như Vampire xuất hiện bên cạnh cậu ấy, nếu như cô có lòng tham không đáy muốn nhiều hơn, tôi sẽ khiến cô thành hai bàn tay trắng.”

Cô vốn là hai bàn tay trắng, chỉ có một thân ngu dần! Công cái loại chỉ trích không giải thích được lâu như vậy, cùng anh diễn trò, cùng anh bao che, thậm chí đem mình tiến vào!

Cho đến hôm nay, mới có người đến nói cho cô biết, thì ra tất cả cũng chỉ là hai người kia tự biên tự diễn nháo kịch mà thôi?

Cô luôn có thói quen đem toàn bộ sai lầm đổ lỗi lên trên người Đỗ Ngôn Ngôn, lại quên Tùy Trần là đồng lõa lớn nhất.

Anh vì bảo vệ người trong lòng mình, không tiếc đẩy cô đến nơi đầu song ngọn gió, mặc cho truyền thông và người ái mộ anh dùng ngòi bút làm vũ khí.

Mà cô, lại vẫn tin tưởng anh ưa thích cô, chỉ là không mở miệng được.

“ . . . . . Nếu như mà tôi muốn đi trước, tin tưởng Tổng giám đốc cũng sẽ không có ý kiến chứ? Phát ngôn này tôi không cách nào đảm nhiệm, cáo từ!” Thịnh Đản hít sâu một hơi, duy trì lễ nghi cuối cùng, cúi người tạ lỗi, rời đi.

Cô không muốn ở trước mặt người xa lạ coi thường mình mất mặt khóc lớn.

Những thứ hiểu lầm kia cô cũng không có tâm lực đi giải thích, có lẽ như vậy cũng tốt, bị người tưởng lầm là tham danh cầu lợi, thoạt nhìn liền tương đối không giống một kẻ ngu rồi.

Đưa mắt nhìn bóng dáng cô dần dần biến mất, Thành Luật thu ánh mắt, khước miệng trời lên một tia ngụ ý không rõ, cười nhạt.

Lúc anh xoay người muốn đi thì đột nhiên nghe thấy âm thanh kể cửa phòng vệ sinh mở ra, anh hơi ngạc nhiên, quay mắt nhìn.

Đứng vào tầm mắt anh chính là một bóng dáng mặc dạ phục màu đen thon dài, cô gái sững sốt chút, đi ra khỏi phòng kế, miễn cưỡng nghiêng người dựa trên ván cửa, nhũ mào, giống như là bởi vì mình trong lúc vô tình nghe lén đến chút bất quái mà hài lòng.

“Phì. . . . .” Anh chê cười một tiếng, thay đổi lạnh lùng mới vừa, giơ tay lên chống tường, có chút hăng hái chờ đợi đối phương làm khó dễ.

Cách chương trình trực tiếp còn có hơn hai giờ, Thích Huyền lười biếng vùi mình trên ghế sofa dành riêng ở phòng nghỉ ngơi, trong miệng còn nhai ống hút cola, Laptop trên đầu gối đang phát hình tin tức giải trí mới xuất lò.

— “ . . . . . Trước đây có bạn trên web nói yêu sách, nhìn thấy anh và Thịnh Đản ở Hongkong có cử chỉ thân mật đi dạo phố, xin hỏi có phải hai người đang lui tới hay không?”

— “Thật sự là tôi ngẫu nhiên gặp Thịnh Đản ở Hongkong, nhưng cũng không có bất kỳ cử chỉ thân mật. Chúng tôi chỉ là bạn bè, hi vọng mọi người không cần suy đoán lung tung, tôi không có cái gì gọi là, vợ chưa cưới tương lai đâu.”

Đoạn đối thoại của Tuyền Trần và Đỗ Ngôn Ngôn cực kỳ lưu loát, khiến đồng tử của Thích Huyền căng thẳng.

Anh lấy ống hút cola sắp bị nhai nát bên môi ra, tiêu điểm ánh mắt tập trung vào ống kính cơ hồ không chú ý trên người Thịnh Đản, cô rũ con mắt, giữa hai lông mày có ẩn chứa mất mát không rõ, vẻ mặt thoát nhìn rất tự nhiên, trường hợp đó để cho cô rất không dặt dưng thân, thậm chí là muốn mau sớm thoát đi.

Nghĩ tới, Thích Huyền quét mắt nhìn đồng hồ báo thức ở góc phải phí dưới màn ảnh, có chút kìm lòng không được lấy điện thoại di động ra, bấm số điện thoại của Thịnh Đản.

Ước chừng chỉ chờ một giây, điện thoại liền tiếp thông, rất rõ ràng, cô đang đợi một cuộc điện thoại, nhưng hiển nhiên không phải của anh.

“Em gái, em gái, em ở đâu?” Không đợi cô mở miệng, anh vượt lên trước tô son trát phấn ra giọng nói hốt hoảng.

“Thế nào?”

Đúng như Thích Huyền đoán, mặc kệ tâm tình của cô có bao nhiêu hồng bét, cá tính quan tâm bạn bè của cô sẽ không thay đổi.

Anh lấy lại bình tĩnh, liếc thấy có nhân viên làm việc đẩy cửa phòng nghỉ ngơi ra, liền hướng người tới làm động tác im lặng, tiếp tục nói: “Có rảnh rồi hay không? Quý củ cũ, người giang hồ cấp cứu, mau tới Đài Truyền Hình!”

“ . . . . . Lại có khách quý vắng mặt?”

“Ha, cái này buồn cười, sắp bắt đầu, nói bà xã muốn sinh. Anh kìm nén, bà xã lâm bồn còn nhận thông báo cái rắm! Em có thể hay không quá ngốc? Truyền hình trực tiếp, không phải đùa giỡn.”

“Ách. . . . . Em sẽ tới ngay.”

Mặc dù được như ý rồi, diễn trò vẫn phải diễn hết toàn bộ, “Trong vòng một giờ có thể chạy tới hay không?”

“Nhiều nhất là 20’ có thể đến thôi.”

“Vậy thì tốt, anh chờ em. Em gái, đời này sư huynh liền chỉ dựa vào em để sống!”

— Bụp.

Tiếng nói vừa ngừng, đồng thời anh cắt đứt điện thoại, ném điện thoại di động ra, nhìn về phía người chế tác cạnh cửa gương mắt mà nhìn, dò hỏi: “Có chuyện gì sao?”

“Không có, không có. Chính là tới nói cho cậu, khách quý đến đông đủ không sai biệt lắm, cậu không cần lại đi xác nhận nguyên tắc hạ lưu. . . . .”

“Ừ, nói nghiêm túc, chúng ta hợp tác nhiều năm như vậy, tôi vẫn kính trọng anh ba phần, chán hân anh cũng coi tôi như con trai mà thương yêu. Theo lý thuyết, giao tình cha con sâu sắc giống chúng ta không nên làm khó dễ anh, nhưng có rất nhiều chuyện nó lại bình thường là không theo lẽ thường mà tới. . . . .”

“Được rồi, có phải muốn tôi tạm thời lui thông báo hay không, nhường Thịnh Dẫn tới?” Nhà sản xuất không kiên nhẫn cắt đứt anh mồm mép bịp người.

Thích Huyền không e dè mà dùng lực gật đầu, mắt chứa mong chờ.

“Nếu như là nha đầu kia, tạm thời thêm khách quý là tốt.” Sau khi nói xong, anh ý vị sâu xa vỗ vỗ vai Thích Huyền, “Haizz, theo như trong miệng cậu thì hôm nay tôi được thăng chức trở thành ba ba của cậu rồi, vì cô gái khắp nơi nhận thức cha cũng cam nguyện, cẩn thận đem cha cậu làm cho tức chết.”

“ . . . . .”

Làm ơn, là giống như ba ba, giống như mà!

47. Chương 47

Thịnh Dẫn có số lượng ưu điểm không nhiều lắm, một trong ưu điểm chính là đúng giờ.

Nói 20' là đến kịp, Thích Huyền tính toán thời gian một chút, thật đúng là không kém từng giây từng phút, hai mươi phút sau, cô long đong mệt mỏi đứng ở trước cửa phòng nghỉ ngơi dành riêng cho anh.

Anh lùi chân về, cơ thể hơi nghiêng về phía trước, cùi chỏ chống đỡ trên đầu gối, cau mày quan sát cô.

Váy ngắn tinh xảo màu đỏ dưa hấu, áo ngực phong cách, ngực khoa trương hơn là có nơ con bướm to, làm vẻ đẹp của cô đạt được ngọt ngào bề ngoài, hợp với mái tóc khả ái, toàn bộ cảm giác giống như là kẹo đường vào miệng tan đi, mềm nhũn.

Ừ, cái này xác thực cùng với cô mới vừa rồi trên tin tức không có kém.

Nhưng. . . . . “Em đem chân nâng lên cho anh nhìn một chút.”

“À? Thế nào?” Thịnh Dẫn há to miệng thở hổn hển, mặc dù mặt mờ mịt, vẫn là nghe lời ngốc ngốc nâng chân lên.

“Chân của em tại sao lại bẩn như vậy? Giày đâu?” Đúng, đây chính là vấn đề, cô dùng nửa người trên vui tươi ngọt ngào tới phối hợp với nửa người dưới chật vật sao? Loại thị giác này đánh trúng cảm giác cũng quá vi diệu rồi.

“Ở chỗ này. Em không có thói quen mang giày cao gót á..., chạy không nhanh.” Cô tùy ý đưa lên túi nhựa trong tay, đỉnh đặc ngồi xuống ghế sa lon bên cạnh Thích Huyền. Mắt thấy trên bàn xốc xếch có ly không mở bao bì trà sữa, cô chỉ chỉ chính mình, sau khi thấy Thích Huyền gật đầu, mới động thủ dùng ống hút đâm vào, hút mạnh để giải khát, “Còn nói sao, nếu không phải là sợ làm trễ nãi anh truyền hình trực tiếp, em đâu phải đầu đường chạy như điên? Tối nay cũng không biết tà quái gì, em chạy hết một con đường mới bắt được xe.”

“Em. . . . .”

“Lại nói anh thật đúng là rất không có lương tâm nhé, toàn bộ đều là vô sự bất đẳng tam bảo điện. Bình thường cũng không thấy anh gọi điện thoại thăm hỏi em ân cần, em muốn gọi điện thoại tìm anh tán gẫu, anh lại không nhận. Hơn nữa, có phải hay không chỉ có thời điểm bị khách quý lơ lửng, anh mới muốn tìm em. Haizz, em nói em không phải đặc biệt như vô xe phòng hồ, làm cho anh cảm thấy đem em thành vật thay thế là có lỗi với cha mẹ em hay không?”

Thích Huyền cơ hồ không có cơ hội nói gì, kể từ khi cô ngồi xuống, liền cảm đầu cảm cổ nói ra.

Bộ dáng kia thao thao bất tuyệt, để cho anh buồn cười nghiêng đầu qua, thừa dịp cô uống trà sữa, anh rút cuộc tìm được cơ hội chen miệng rồi, “Em gái, có phải em có tâm sự hay không?”

“ . . . . . Nào có, tâm tình em rất tốt, cả một cảnh xuân tươi đẹp.”

“Mỗi lần em có tâm sự thì nói đặc biệt nhiều.”

Nghe vậy, cô lúng túng cắn ống hút, cố ý để anh nói ít, “Thật không có á.”

“Trừ nói nhiều ở ngoài ra, em còn không ngừng cắn ống hút.”

Thịnh Dần chợt đem trà sữa từ bên bờ môi dời đi, chợt dạ gãi gãi chớp mũi.

“Còn gãi chớp mũi.”

“Này, đủ rồi, anh là người gây sự à.” Cô nhận thua, nếu như có một cái so với chính cô hiểu rõ hơn thì đó là bạn bè của cô, có lúc thật không biết là vui hay là lo.

“Có cái gì không vui thì nói ra tới để cho anh vui vẻ.”

“Phi.” Không biết nguyên nhân vì cô cười, hay là nguyên nhân bởi vì Thích Huyền. Rõ ràng lời nói rất già, nhưng để cho Thịnh Dần bật cười ra tiếng, “Thật không có việc gì á.”

Cười cười, cô vẫn chưa nguyện ý ở trước mặt bất kỳ người nào oán trách Tùy Trần, bởi vì đó chính lựa chọn của cô, ngọt cũng tốt khổ cũng được, đều là gieo gió gặt bão .

“Vậy thì tốt, anh có việc.” Nếu cô không chịu chủ động khai ra, anh chỉ có thể hy sinh mình, “Anh nói nè, Tùy Trần nhà em có chút quá đáng rồi phải không? Vì cùng anh giành em đương kỳ, ngay cả lực lượng gia tộc cũng vận dụng lên. Bây giờ là như thế nào? Phú Nhị Đại khi dễ nghèo nhị đại phải không? Em cảnh cáo cậu ta chớ quá mức, nếu không anh sẽ phải ba anh tìm cậu ta lý luận, ba anh ở dưới mặt hòa đồng là hoàn toàn mới đấy.”

Lời này, không kém chút nào chọc trúng chỗ đau của Thịnh Dần, sắc mặt cô cứng đờ, hoảng hốt gặm cắn ống hút, mới lúng ta lúng túng nói nhỏ, “Thích Huyền, anh nói xem, bây giờ em muốn bỏ phát ngôn, tới diễn phim truyền hình, có thể quá chậm hay không?”

Rất tốt, cá mắc câu. Anh không biến sắc bám lấy đầu, nói về: “Nếu như em muốn hợp tác với anh, mặc kệ là quá trễ, anh đều chờ em; nhưng nếu như em chỉ muốn tránh Tùy Trần. . . • • vậy hay là thôi đi, anh không muốn làm đồng lõa của em. Ngộ nhớ hai người các người vết thương đầu giường cãi nhau cuối giường hòa thuận, anh lại thành tội nhân.”

“Không phải đâu, sao em muốn tránh Tùy Trần, lại không làm việc gì trái với lương tâm. Em.. chẳng qua em cảm thấy. . . . . Cảm thấy mình không quá thích hợp đóng quảng cáo.”

“Thật sao?” Thích Huyền nhíu mày, có chút hiểu tại sao Thịnh Dần phải lựa chọn Tùy Trần rồi, hai người rất giống, ngay cả bộ dạng mạnh miệng cũng như một khuôn, “Nói một chút nội dung vở kịch coi, anh giúp em tìm cảm giác.”

“Không liên quan đến nội dung vở kịch.”

“Vậy là liên quan đến đối thủ? Nói cho cùng, hay là vì Tùy Trần.”

“Đều không phải như anh nói. . . . .”

“Đưa tay cho anh.” Anh bắt đắc dĩ cắt đứt cô phản bác.

“Làm cái gì?” Thịnh Dần mở miệng trừng mắt nhìn.

Thích Huyền không nói gì kéo tay của cô qua, làm như có thật, ho một tiếng, “Anh chưa nói với em là anh biết thuật đọc tâm? Để anh nhìn xem đến cùng là vì sao nhé.” Nói xong, anh xê dịch thân thể, tư thế ngồi đoan chính, lúc Thịnh Dần cười muốn rút tay về thì bất thành linh mở miệng, “Thật ra thì tình cảm căn bản là chuyện hai người, chỉ cần cùng nhau trôi qua vui vẻ là được rồi, những cái kia ở trong mắt người không liên quan đến tốt cùng là bạn bè hay là người thương, căn bản không quan trọng. Có lúc, lựa chọn không nói, ngược lại là vì bảo vệ đối phương.”

“ . . . . . ”

0o0 Anh thật biết thuật đọc tâm?

“Nếu cậu ấy không phải Tùy Trần, em không phải là Thịnh Đản, có lẽ hai người có thể nói một cuộc yêu bình thường. Đáng tiếc, hai người tại giang hồ là thân bất do kỷ. Chẳng lẽ em muốn mỗi một lần ước hẹn, đều trở thành tin tức báo chí hôm sau sao?”

“Em hiểu rõ cá tính anh ấy, muốn anh ấy thoải mái ở trước mặt truyền thông thừa nhận, vậy căn bản là không thể nào. Nhưng. . . . . Nhưng anh ấy không thể lén lút giao cho em một đáp án sao? Em không muốn mập mờ, không cần lập lờ nước đôi, đem bạn bè biến thành bạn gái, có nhiều khó khăn à?”

Rốt cuộc, Thịnh Đản vẫn nhả ra rồi.

Mặc dù biết rõ những chuyện này không nên khóc lóc kể lể với Thích Huyền, nhưng cô thật sự không tìm được người thứ hai để cho cô có thể yên tâm thổ lộ đối tượng.

“Những lời này em nói qua với cậu ấy chưa?” Nghe cô dùng giọng tự thuật tâm sự bình thản, Thích Huyền cảm thấy tâm traten traten chưa chưa.

Loại cảm giác đau lòng này anh quá quen thuộc, quen thuộc đến khiến anh cảm thấy sợ, quả thật cùng lúc năm đó Tăng Hân ôm anh khóc rống giống nhau như đúc.

Bất đồng duy nhất chính là, Thịnh Đản rất kiên cường, cô không biết dùng nước mắt đi tố cáo những thứ này.

Cho đến đầu kia Thịnh Đản lắc đầu, mắt anh trợn trắng, khế nguyên rửa, “Thật gặp quỷ, tình yêu ngu ngốc đụng cùng nơi rồi.”

“ . . . . . ” Đây đây, làm gì có ai an ủi như vậy.

“Em gái, thật ra thì Tùy Trần nhà chúng ta rất trong sạch, từ lúc anh biết cậu ấy đến nay, cậu ấy cũng chỉ yêu một mình Đỗ Ngôn Ngôn. Nói trắng ra, người này căn bản cũng không hiểu lòng dạ cô gái, nhất định em phải nói, đời này cũng đừng hy vọng cậu ấy có thể tự xem hiểu.” Nhớ lại lời nói kia của Tùy Trần ở trên máy bay, anh lại không nhịn được bổ sung: “A, có lẽ cậu ấy còn cảm giác mình rất kiêu ngạo, với em tương đối tâm ý tương thông. Ha, cười chết người, rốt cuộc cậu ấy tự tin gì chứ.”

“ . . . . . ”

Ở sau lưng cười nhạo bạn bè như vậy không tốt lắm!

Còn muốn nói nhiều hơn, cửa phòng nghỉ ngơi đột nhiên bị người đẩy ra, Thích Huyền theo bản năng cho là Nhà sản xuất tới thúc giục, cũng không quay đầu lại diễn một câu, “Được rồi, được rồi, chúng tôi tới ngay. . . . .”

Nói được nửa câu, khi anh ngược mắt thấy sắc mặt của Thịnh Đản có cái gì không đúng, mới quay đầu nhìn lại.

Người cạnh cửa, để cho anh ngăn người, tự nhiên cũng làm cho Thịnh Đản giật mình.

48. Chương 48

Ba người, ba đôi mắt, nhìn nhau không nói hồi lâu.

Cô gái cạnh cửa có đường cong tinh xảo, mặt trái xoan, vẻ đẹp rất thuần khiết rất cổ điển, cười lên dịu dàng uyển chuyển hàm xúc, lại có phong cách bẩm sinh lạnh lùng.

Ý thức Thịnh Đản liên tưởng đến sứ thanh hoa, ấy là loại có thể lẳng lẳng khiêm tốn, mèo khen mèo dài đuôi, cũng có thể kinh ngạc bốn tòa.

So sánh với nhau, ngay cả Đỗ Ngôn Ngôn cũng sẽ ảm đạm phai mờ .

Cô gái có thể có loại lực sát thương này, chỉ có Tăng Hân năm đó hồng cực nhất thời “Trạch nam nữ thần” rồi.

Thấy không một người nói chuyện, Tăng Hân chủ động cười, “Ách. . . . . Em vừa lúc có tiết mục phải ghi hình, nghe nói anh ở phòng nghỉ ngơi, liền muốn tới đây hàn huyên với anh mấy câu. Không ngờ anh có bạn bè ở đây, vậy em sẽ không quấy rầy rồi.”

Thích Huyền duy trì nháy mắt, quên phản ứng.

Thấy thế, Thịnh Đản chợt huých anh.

Bị chấn động hoàn hồn, anh mới mỉm cười gật đầu, “A, hôm nào liên lạc điện thoại.”

“Được.” Tăng Hân đáp một tiếng, lúc sắp đóng cửa lại, trong nháy mắt, cô lại bỗng dưng đẩy ra. Lần này, ánh mắt của cô khóa chặt ở Thịnh Đản, quan sát chút, có chút kích động hỏi, “Ah, cô là Thịnh Đản sao?”

“Đúng vậy, có chuyện gì sao?”

Nghe vậy, Thích Huyền hồ nghi nhíu chân mày.

Thịnh Đản và Tăng Hân là lần đầu tiên gặp mặt chứ? Trong ấn tượng của anh, Thịnh Đản chưa bao giờ dùng giọng không khách khí như vậy đối đãi với một người xa lạ. Nghiêm chỉnh mà nói, dù là đối đãi với Đỗ Ngôn Ngôn như kẻ thù, cô đều lễ độ thoả đáng.

Đầu kia Tăng Hân cũng bởi vì loại không có thiện cảm không biết từ đâu tới kia làm sững sốt chốc lát, ngay sau đó, cô lại khôi phục như thường, lúm đồng tiền như hoa, “Gần đây cô rất thân thiết với màn ảnh, tôi thường thấy cô trên tivi. Còn xem qua cô đi tú, rất xuất sắc.”

“Cảm ơn.”

Trong miệng cô mặc dù nói cảm tạ, nhưng có loại nói chuyện xa cách không muốn xâm nhập lại không che giấu chút nào.

Cho dù cảm thấy kỳ quái, Thích Huyền vẫn không nói thêm cái gì, thấy Tăng Hân có chút xấu hổ, không biết nên làm sao nói tiếp, anh giúp một tay đánh vòng tròn, “Em gái nhà anh lần đầu tiên được người khác khen, không hiểu đáp lại như thế nào.”

“Hả? Lần đầu tiên được khen? Làm sao có thể, cô ấy tẩu tử xuất sắc như vậy, tương lai nhất định sẽ rất tốt đẹp. A, đúng rồi. . . . .” Nói được nửa câu, cô chợt kêu khê một tiếng, từ trong bao móc ra một quyển tạp chí, đưa cho Thịnh Đản, “Cái này cho cô, phía trên có cô và Tùy Trần, hôm nay mới ra, cô còn chưa có mua đi.”

Thịnh Đản cứng đờ nhận lấy, liếc thấy trên tạp chí to như vậy viết hai chữ “Nam style” thì sắc mặt càng thêm không tốt chút nào.

“Vây hai người từ từ tán gẫu, không quấy rầy.” Cô phát phát tay, xoay người đóng cửa.

Cho đến khi xác định cô đi xa, Thích Huyền mới thu tầm mắt về, thấy Thịnh Đản không thích hợp, “Này, em có thành kiến với cô ấy hả?”

“Phì, đùa gì thế, em cũng không phải biết cô ấy, tại sao có thể có thành kiến.”

“Chính là như vậy mới kỳ quái, em cũng không phải biết cô ấy, tại sao có một bộ không muốn nói nhiều?”

“Em đối với người nào đều như vậy. . . . .” Ngay cả Thịnh Đản cũng cảm thấy lời này không có sức thuyết phục, thật sự cô có thành kiến với Tăng Hân, không sai, là bởi vì trước đây nghĩ biện pháp thay Thích Huyền đè xuống thân mật kia, đã nghe qua một câu trả lời hợp lý, nói là Tăng Hân cung cấp những hình ki, nguyên nhân là vì cô ta làm việc lại muốn tìm đề tài thêm nhiệt.

Lúc ấy Thịnh Đản cảm thấy tuyệt đối không thể nào, không có cô gái nào sẽ cầm sự trong sạch của mình đi nói giỡn.

Nhưng bây giờ, Tăng Hân hình như thật sự tái xuất, ý kiến của Nana cũng rất có thể là thật?

“Anh cũng không phải là ngày đầu biết em, ít dùng lời qua loa tắc trách như thế với anh đi.” Thích Huyền hiển nhiên không để cho cô dễ dàng liền lừa dối vượt qua kiểm tra.

“Ai da, không phải anh rất hiểu lòng dạ cô gái à, chẳng lẽ chưa nghe nói qua hả? Bình thường cô gái nhìn thấy cô gái so với mình xinh đẹp lại ưu tú hơn, cũng sẽ khó chịu.” Nghĩ tới nghĩ lui, Thịnh Đản vẫn quyết định đem lời đồn đãi này ẩn dấu, như không phải là thời điểm giấy không thể gói được lửa, cô vĩnh viễn đều không có ý định nói ra, có một số việc, vẫn lưu giữ chút tưởng tượng tốt đẹp là tốt rồi.

“Thật không mạnh mẽ, anh còn tưởng rằng em khó chịu vì bên cạnh anh có cô gái khác xuất hiện, muốn độc chiếm anh đấy.” Thích Huyền không tiếp tục truy vấn tận gốc.

Thịnh Đản nói đúng là rất có đạo lý, không sai, người đồng giới tương đối xung khắc, phép tắc ngàn năm không đổi chứ sao. Vậy mà, phép tắc này không thành lập ở trên người cô. Cô gia giáo luôn luôn làm cho người ta chắc lưỡi hít hà, đối đãi những sự tỷ xinh đẹp lại ưu tú kia, cặp mắt cô sẽ tỏa ra ánh sao trong miệng chảy nước miếng hết sức ca tụng.

Từ trước đến nay không có lòng đổ kỵ, chưa từng xuất hiện qua ở trên người cô.

“Nghĩ quá nhiều.” Thịnh Đản không nể mặt phản bác ý nghĩ của anh, tỉ mỉ nghiền ngẫm lời nói của anh, lại cảm thấy...

Không đúng lắm, “Chờ một chút, sẽ không phải là anh đang kết giao với Tăng Hân chứ?”

“Em cảm thấy anh giống như người vì bạn bè mà không để ý tới bạn gái sao?”

Thịnh Đản thành thực mà lắc lắc đầu.

“Sao lại không được, chúng ta rất đơn thuần, chỉ là trước kia ở Hongkong gặp qua một lần, nghe nói cô ấy về là muốn làm việc lại, anh liền thuận miệng nói một câu nếu như có cái gì cần giúp một tay thì tới tìm anh.”

“Đơn giản như vậy?”

“Có phải em trông nom quá nhiều rồi không?” Đối mặt với chất vấn của cô, Thích Huyền không khỏi bật cười, tại sao tất cả mọi người cảm thấy anh sẽ đối với Tăng Hân là nhớ mãi không quên?

Nếu là ngày trước, hoặc ngay cả anh cũng sẽ cảm thấy như vậy.

Nhưng Hongkong, cái lần vô tình gặp gỡ kia, để cho anh hiểu, rất nhiều việc đã thay đổi, tỷ như cảm giác của anh đối với Tăng Hân, lại tỷ như Tăng Hân.

“Em chỉ quan tâm bạn bè thôi. Ừ, anh sẽ phải nhìn về phía trước, không cần sa vào quá khứ để tiếc nuối. Anh phải biết, rất lâu chúng ta tại nguyên chỗ chờ người kia, có lẽ đã sớm không phải cô ấy rồi.”

Thích Huyền rất phí sức đi lý giải những lời này của cô, chờ hiểu thấu, lại hoàn toàn không có biện pháp tin tưởng lời này là từ tình yêu ngu ngốc nói ra.

Là cái gì để cho cô hiểu được? Điều này hiển nhiên không quan trọng.

Hiện tại quan trọng nhất là, anh phải tỏ rõ lập trường của mình, “Em không khỏi nghĩ đàn ông quá chung tình rồi, có bao nhiêu người sẽ luôn luôn sa vào quá khứ. Yên tâm, anh không sẽ cùng cô ấy như thế nào, anh có người trong lòng rồi.”

“Thật hay giả?” Thế nhưng lại đào ra bát quái ngoài dự đoán, Thịnh Đản kích động.

“Thật, mặc dù cô gái kia chỉ đem anh coi là bạn bè, nhưng anh muốn chờ một chút.”

“Không nhìn ra, anh cư nhiên có nghị lực như vậy.” Cô lau mắt mà nhìn đối với Thích Huyền, “Được, em quyết định, chúng ta cùng nhau chờ. Nghe nói giữa bạn bè có thể lấy vận số của nhau, nói không chừng chờ em chân chính giải quyết Tùy Trần, mùa xuân của anh cũng tới.”

“Ha ha, giữa anh và anh luôn có một người có thể đợi được. . . . .”

Cũng chỉ có một người có thể đợi được.

“Làm sao nói khẳng định như vậy. Nhiều nhất anh cũng chỉ biết thuật đọc tâm mà thôi, cũng sẽ không coi bói được.” Thịnh Đản thuận miệng lâu bầu, không chút để ý lật quyển tạp chí mới vừa rồi Tăng Hân để lại cho cô.

Cô không có ý muốn xem cái gì, chỉ là một động tác tiện tay.

Cổ tình, bài phỏng vấn này của Tùy Trần thật sự quá thu hút người, muốn không nhìn tới cũng rất khó.

Đẹp trai đến làm cho người ta huyết mạch căng phồng, khiến Thịnh Đản bất tri bất giác đánh giá bản tin bên cạnh.

Nhưng khi nhìn thấy, sắc mặt của cô càng ngày càng trắng.

“Thế nào?” Cảm thấy cô có cái gì không đúng, Thích Huyền tiến lên trước tìm tòi nghiên cứu.

“ . . . . Anh có nghe nói qua, chuyện Tùy Trần tính toán tự mở công ty sao?” Hồi lâu, tiếng nói của cô trầm trầm chợt vang lên.

Anh cau mày nghĩ ngợi chốc lát, lắc đầu phủ nhận, “Không có nghe cậu ấy đề cập tới.”

“Báo nói thế, anh ấy đã chuẩn bị thật lâu, kỳ tới sẽ cập nhật.”

“Nói như vậy, rất lâu trước đây cũng có nghe cậu ấy nói qua muốn cùng Tạ Miểu, Khuất Mặc bọn họ hợp tác mở công ty.”

“Thật sao?” Anh chưa bao giờ đề cập với cô đấy.

Anh vội vàng thu xếp chuyện công ty, đẩy xuống vô số tú, thậm chí vì thế đang hủy hợp đồng với IN, cô không biết.

Anh vì tự nghĩ ra thương hiệu, tính toán hợp tác cùng Đài Truyền Hình, mở một chương trình chiêu mộ chuyên gia thiết kế thời trang, cô cũng không biết.

Những bài báo kia miêu tả anh và chuyện công ty, cô hết thấy đều không biết.

Nhưng dưới báo lại viết ——

Biên tập: Đỗ Ngôn Ngôn.

49. Chương 49

Thời điểm tâm tình không tốt, càng không ngừng ăn, càng không ngừng nói là một phương pháp phát tiết rất hữu hiệu, ít nhất đối với Thịnh Đản mà nói là rất hữu hiệu.

Tay trái cô nắm lấy hơn mười que xiên nước vừa mua, tay phải bưng một bát to Kantō nấu bốc hơi nóng, vừa chậm rãi hưởng nhà đi tới, vừa tiếp tục hưởng Thích Huyền bên cạnh khoe khoang cô già cỗi, cười đùa, “Có một cây lạp xưởng nè, bị giam ở trong tủ lạnh, nó cảm thấy rất lạnh, nhưng khi nhìn thấy bên cạnh là một cây khác, nó xúc động an ủi, nói: ”Xem cậu cũng đông lạnh thành như vậy, toàn thân đều là băng!” Kết quả cái kia nói: “Thật xin lỗi, tôi là cây kem” ha ha ha ha ha ha!”

“A, ha ha. . . .” Thích Huyền hợp tác giật giật khóe miệng, thay cô cầm trà sữa, tay phải thuận thế ôm cổ của cô, để đem trà sữa đưa đến bên miệng cô.

Động tác vô cùng thân mật như vậy, Thịnh Đản xem ra cũng không bao hàm chút tình yêu nam nữ nào, giống như là giữa an hem một nhà kẻ vai sát cánh khoe khoang cử chỉ giao tình.

Cô không có nghi ngờ, tùy ý hút trà sữa vào miệng, nói tiếp: “Không buồn cười sao? Vậy em đổi cái khác buồn cười hơn . . . . .”

“Em gái, đừng làm rộn.” Nghe vậy, anh vội vàng tràn ra một tiếng thở dài, ngăn cản cô tiến thêm một bước nghịch ngợm.

“Sao?”

“Giả bộ đã lâu như vậy, em không mệt à? Nhanh về nhà, muốn khóc thì khóc, như vậy lúc trở về mới có thể ngủ một giấc thật tốt được.”

Ở trước mặt người khác, anh thủy chung chịu đựng không vạch trần cô gương cười. Nhưng bây giờ, chỉ có hai người bọn họ, anh không muốn lại nhìn khuôn mặt tươi cười của cô so với khóc còn khó coi hơn.

“ . . . . . Em không sao, tốt khùng khiếp.” Cô dùng sức nhai món sườn trong miệng, quật cường chống đỡ.

“Thật sao?” Anh không đành lòng là người gây sự đối với cô, lại càng không nhẫn tâm nhìn cô quá mức uất ức cầu toàn, “Em không có số điện thoại của Tùy Trần sao? Muốn biết bản tin trên tờ báo đến tột cùng là chuyện gì xảy ra, liền gọi điện thoại hỏi cậu ấy đi. Không thích cậu ấy luôn đem quan hệ hai người định nghĩa thành bạn bè, tại sao không nói rõ ràng với cậu ấy? Rất rõ ràng nói cho cậu ấy biết, em khước từ mập mờ, có nhiều khó khăn à?”

Dạ, tất cả, tất cả hoàn toàn có thể giống như Thích Huyền nói, đơn giản như vậy, một cuộc điện thoại nói mấy câu, có lẽ là có thể vén ra mây mù.

Đáng tiếc, cô không dám.

Cô sợ xuyên phá phía sau tầng cửa sổ kia, đáp án dĩ nhiên là chính mình không chịu nổi.

Sợ cùng Tùy Trần từ đó về sau liền “Bạn bè” cũng không làm được.

“Em không có chút tiền đồ!” Thích Huyền tức giận trợn mắt mà nhìn cô một cái, rất có ý vị chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, “Không dám gọi thật sao? Vậy anh hỏi thay em.”

Mắt thấy anh thật sự lấy điện thoại di động ra, bắt đầu tìm kiếm số điện thoại của Tùy Trần, Thịnh Đan nóng nảy, món ăn ngon trong tay nhất thời mất đi sự dục hoặc.

Cô cuống quýt vứt thức ăn trong tay đi, cướp điện thoại của Thích Huyền, “Đừng! Đừng gọi. . . . . , lần sau em sẽ tự hỏi anh ấy á... , làm ơn. . . . .”

“Haaaa...!” Anh rất không khách khí cười thật to, giấu cợt một tiếng, “Không phải đây là ngày đầu anh biết em, sẽ có lần sau sao? Nói không chừng đợi đến khi Tùy Trần và Đỗ Ngôn Ngôn lại một lần nữa hợp lại, em chính là cái rắm cũng không dám thả. Đến lúc đó em tính toán như thế nào? An phận lui trở lại vị trí bạn bè, hay tiếp tục cho là đạn mù cho bọn họ?”

“Em không có vô dụng như anh nghĩ. . . . .” Cô không chút sức lực kháng nghị.

“Ở trước mặt Tùy Trần, em chính là vô dụng như vậy.”

“Không thể thì em còn có thể làm gì!” Rốt cuộc, Thịnh Đan uất ức nghẹn không giấu được rồi, “Anh cho rằng em không biết mình có bao nhiêu không có tiền đồ sao? Nhưng em có biện pháp gì, em thích anh ấy như vậy, mà anh ấy nhiều nhất cũng chỉ có chút hảo cảm với em, em để ý từng hành vi cử chỉ của mình có phải quấy nhiễu đến anh ấy không, mà anh ấy đã sớm đem những để ý này cho Đỗ Ngôn Ngôn rồi. Rất không công bằng phải không? Em cũng biết rõ không công bằng nhưng đây là tự em chọn, em không có tư cách đi oán người khác, càng không có lý do đi trách cứ anh ấy, khó chịu cũng tốt, khó chịu cũng tốt, là em gieo gió gặt bão.”

Đối mặt với cô thỉnh linh xảy ra bộc phát, Thích Huyền ngẩn người, một hồi lâu sau, quay đầu đi, thì thầm, “Không phải là không có phương pháp xử lý, là em không muốn thử mà thôi.”

“Tỷ như?” Thịnh Đan mở to cặp mắt, xem như là thấy hy vọng, tựa như ánh sáng ban mai, gương mặt khiêm tốn xin chỉ bảo.

“Tỷ như ——” Thích Huyền dừng một lát, nhìn về phía Thịnh Đan, hai mắt điều chỉnh tiêu điểm, anh do dự chốc lát, mới nói, “Tỷ như, em có thể đối người khác dễ yêu.”

“Phi.” Cô thất vọng “xuy” một tiếng, còn tưởng rằng có thể đợi được cái đề nghị có tính đề nghị, vậy mà kết quả. . . . . “Thật ra thì anh muốn nói em không biết tự lượng sức mình chứ gì? Em biết, anh không cần vòng vo. Em biết rõ, với bộ dáng như vậy của em, lại còn nghĩ tại trong vòng này tìm người yêu, căn bản là nhảy vào hố lửa. Em nhảy cũng đã nhảy rồi, coi như em mồi, nhưng anh yên tâm, sớm muộn gì em cũng từ trong hố lửa bò ra ngoài, tuyệt sẽ không có lần nữa. . . . .”

“Em biết cái gì! Em cần bản chính là bản sinh đã có chỉ số thông minh chưa đủ đi! Ba mẹ em đối với em cũng quá không chịu trách nhiệm đi!”

Anh đều đã đem chuyện nói đến mức này rồi, chỉ kém không có trực tiếp tự đề cử mình, cô lại vẫn có thể đem ý tứ của anh xuyên tạc, còn không phải là ông nói gà bà nói vịt à.

“Sao anh có thể mắng chửi người hả!”

Cô cũng chỉ là yêu sai người thôi, liên quan gì đến cha mẹ của cô chứ?

“Anh còn muốn cắn em á!”

“ . . . . . Này, này này? Wey wey Wey! Anh thật sự cắn à? !” Chờ Thịnh Đản ý thức được lời nói của anh có bao nhiêu nói được làm được thì đã quá chậm.

Người này vẫn thật sự đột nhiên cắn cổ của cô, dùng sức mạnh mẽ, giống như có thù hận với cô vậy.

Thịnh Đản bị đau muốn trốn, cái ót cùng thất lưng lại bị anh giữ thật chặt, tất cả đường lui sớm đã bị chặn đứt. Cô chỉ có thể quơ múa đôi tay, liều mạng đem anh đẩy ra, mặc dù tất cả đều giống như phí công.

“Thích Huyền! Anh có bệnh phải không? Mở ra, há mồm, rất đau á! Anh đói bụng, cùng lắm thì em mời anh ăn khuya. Này, dừng. . . . . Chớ hà hơi, ngứa ngáy, nhột, sẽ nhột. . . . .” Dần dần, cắn cổ bị gặm cắn có cảm giác nhoi nhói, một hồi, cảm giác tê dại xuất hiện thay thế, Thịnh Đản thét chói tai bèn nhón kháng nghị cũng theo đó xen lẫn nụ cười không tự kìm hãm được.

Cô rút cổ một cái, theo bản năng muốn tách rời khỏi anh, không ngờ, Thích Huyền bỗng chốc dừng lại tất cả động tác, vẫn như cũ, ôm chặt cô.

Lúc trước không khí mập mờ chơi đùa tranh hơn thua bị cọ rửa không còn thấy bóng dáng tăm hơi đâu cả, anh nhắm hai mắt, nơi cổ họng nặn ra nhỏ giọng thanh âm mê sảng, “Thịnh Đản.”

“ . . . . .” Anh liếm liếm môi, đầu lưỡi lơ đãng lướt qua cổ của cô, chọc cho cô run rẩy co lại.

Vì thế, Thích Huyền tăng thêm sức lực trong tay, đem cô giam cầm hơn, mở miệng lần nữa, “Em. . . . .”

——Em muốn, anh có thể cho em, bao gồm những thứ Tùy Trần không làm được cho em.

Lời của anh cũng không tìm được cơ hội bật thốt lên, không phải là bởi vì khẩn trương, cũng không phải bởi vì không có dũng khí.

“Có ký giả!”

Đúng, cũng bởi vì trong miệng Thịnh Đản chọt bay ra một câu gầm nhẹ, anh khổ cực tạo nên không khí để thổ lộ cũng theo đó tan rã.

50. Chương 50

“Cô có thể quên mình lúc nào thì sinh nhật, nhưng tuyệt không thể quên tuần san lúc nào thì ra san.”

Đây là những lời nói Nhậm Sâm thường hướng về phía Thịnh Đản ân cần dạy bảo, không may, cô vẫn quên.

Quên mỗi tuần là một tuần san bát quái ký giả tích cực nhất ngày, quên những ký giả kia có nhiều thích viết xì căng đan của Tùy Trần, quên giữa cô và Tùy Trần có một đoạn quan hệ không minh bạch có bao nhiêu người muốn truy vấn nguồn.

Dễ quên giá cao nhất là, cô võ trang đầy đủ chạy đến quầy sách báo, đem rất nhiều chủng loại tạp chí tất cả đều mua tới tay, đếm từng số một lật xem.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, rất nhanh, Thịnh Đản liền tìm thấy mình làm chủ một góc báo, tựa đề cực kỳ tán dóc —— xì căng đan tự sụp đổ, chân mệnh thiên tử nổi trên mặt nước.

Nghe nói, đưa tin này thuần túy là thu hoạch ngoài ý muốn, ký giả mai phục tại bên cạnh nhà cô, thì ra là muốn nói sau khi kết thúc tiệc rượu, Tùy Trần sẽ phải lái xe đưa cô về nhà, không ngờ gặp mặt dò thám thấy cô và Thích Huyền lưu luyến không rời ôm hôn tạm biệt. . . . .

Thịnh Đản hít một hơi thật sâu, nhanh chóng đem tuần san qua lại lật xem một lần, xác nhận không có hình, khe buong lỏng giọng điệu. Không có bằng chứng, hành văn thuần thực đưa tin, sẽ không có người tin chứ?

Nói gì hôn mãnh liệt năm phút đồng hồ, làm ơn, năm phút đồng hồ, sẽ không tắt thở à! Kéo gì đó như vậy, sẽ không có người làm thật chứ?

. . . . .

Cô khổ cực tạo dựng lên tất cả phòng tuyến an ủi mình, lúc nhận được từng cái tin nhắn trong điện thoại di động, toàn bộ sụp đổ.

— thật hay giả? Hai người các người khi nào thì bắt đầu?

!

Đây là Sâm ca sáng sớm gọi tới “Thăm hỏi”.

— Thịnh Đản, cô cũng quá không đủ bạn bè, nói yêu thương cũng không thông báo một tiếng, quá đáng! Thôi, miễn cưỡng chúc mừng cô vậy, nhớ bảo Thích Huyền mời tôi ăn cơm ^__^

Tin nhắn kế tiếp là của Lục Y Ti.

T__T lừa bịp mà!

Nếu không có người tin, tại sao ngay cả người đại diện của cô và Thích Huyền, đều tới hỏi thăm chuyện thật giả? Nếu là không có người tưởng thật, tại sao ngay cả bạn bè tốt nhất của cô cũng sẽ chất vấn cô?

Tùy Trần thì sao? Anh sẽ không giống như bọn họ chứ?

Cái ý nghĩ này khiến Thịnh Đản trong nháy mắt hóa đá, sớm biết mấy ngày nay cô cũng không nên đùa bỡn không nhận điện thoại của anh. Hiện tại giải thích còn kịp sao? Có nên gọi điện thoại cho anh hay không?

Cử chỉ của cô dần dần làm ra quyết định, chờ Thịnh Đản lấy lại tinh thần thì đã theo bản năng bấm số điện thoại của Tùy Trần.

Trong điện thoại di động truyền đến âm chờ đợi tiếp thông, cô cơ hồ là nín thở lắng nghe, đợi đến khi đầu kia truyền đến giọng nói lạnh lẽo quen thuộc thì Thịnh Đản rõ ràng cảm thấy trong nháy mắt lòng bàn tay ướt mồ hôi.

“Này, phải . . . . Đúng, đúng, em.” Giống như là chột dạ, tiếng nói cà lăm từ trong môi cô bay ra, Thịnh Đản hận không đem đầu lưỡi của mình cắn đứt.

“Ừ.”

Đầu kia, truyền đến tiếng hừ nhẹ của Tùy Trần, đáy lòng cô cũng theo đó mà phát ra trận trận lạnh lẽo.

Đã bao lâu anh không có tiếng cười như vàng đối đãi qua với cô? Xem ra, ngày đó báo đưa tin, anh nhất định là thấy được.

Thịnh Đản hung hăng mím môi, trầm mặc một hồi, không ngừng ở đáy lòng cảnh cáo mình — loại thời điểm này, nếu như không đem đầu lưỡi mình gỡ thẳng giải thích rõ ràng, nhất định sẽ càng tô càng đen.

Nghĩ tới đây, cô hít sâu một hơi, thừa dịp dừng khí còn chưa bốc hơi hầu như không còn, đem tất cả những lời mà mình định nói nói hết ra ngoài, “Có phải anh nhìn thấy trên tuần san đưa tin ngày đó rồi hả? Toàn bộ đều là vô căn cứ, bịa đặt! Ngán vạn đừng tin! Đêm đó chương trình của Thích Huyền có một khách quý vắng mặt, em đi giúp anh ấy cứu trường, sau khi kết thúc, anh ấy đưa em về nhà rất bình thường, nào có cái gì ôm hôn tạm biệt, làm sao chúng em có thể không thể chờ đợi ở trên đường cái làm loại chuyện đó chứ, người viết ra cái loại tin tức đó quả thật chính là đầu óc bị cửa ập. . . . .”

“Em không cần giải thích những thứ này với anh.”

“À?” Thịnh Đản sững sờ, hé mở miệng, tinh thần chập chập.

“Chúng ta chỉ là bạn bè mà thôi, em lui tới với ai, là quyền tự do của em, không liên quan gì tới anh.”

“ . . . . . ”

Anh đơn giản buông lỏng một câu nói, đem tất cả những lời giải thích trước đó của cô chèn ép đến buồn cười.

Sắc mặt cô trắng bệch, co quắp tựa vào ghế sa lon trong phòng khách, cắn môi, không phản bác được.

“Còn có chuyện khác sao?”

Ý tứ của những lời này cô hiểu, muốn cúp điện thoại lại giả dối khách khí ending.

“Không có chuyện gì đặc biệt, quấy rầy”, anh hi vọng cô nói như vậy sao?

Xin lỗi, cô không có cách nào đúng như anh mong muốn. Thuận túy theo như nhu cầu thành trò chơi, cô chơi không nổi, cô chỉ chăm chú yêu một người, lần nữa thỏa hiệp không phải vì đối lấy cư xử như vậy.

“Bạn bè có thể giống chúng ta ôm hôn như vậy à?”

Cô nghe mình gần như vô dụng phát ra câu hỏi, Tùy Trần nghe thấy chê cười đáp lại, “Đối với em mà nói, đây không phải là rất bình thường sao?”

“Tùy Trần! Anh thật sự rất quá đáng!”

Thịnh Dần cố nén nghẹn ngào, ném ra rống giận, ném điện thoại.

Rốt cuộc anh coi cô là cái gì, vật thay thế sao? Bởi vì không thể không buông tha Đỗ Ngôn Ngôn, cho nên tiện tay bắt người tới điền vào chỗ trống? Mà cô xem ra đủ tùy tiện, đáng đời bị anh chọn trúng?

Bây giờ là như thế nào, cuộc sống của anh đã thành thói quen không có Đỗ Ngôn Ngôn, không hề cần cô an ủi nữa. Lời nói thông minh, cô nên nhận rõ thân phận của mình, bạn bè mà thôi, xin tự đi con đường của mình, không liên quan tới nhau?

Sau một khắc, khi Thịnh Dần còn chưa có đề xuống tâm trạng phần uất của mình, liền bắt được trong tin tức đang thông báo tin tức giải trí, vì vậy, ý nghĩ của cô đã phá vỡ.

“Phụ Nhị Đại tiếng tăm khiêm tốn nhất bên ngoài, Tổng giám đốc Thành Luật của DP khu vực Trung Hoa, hôm nay, lại thông qua công ty hướng các đại truyền thông phát biểu rõ, hôm qua đã thừa nhận là cưới chui. Khiến người ta ngoài ý chính là, đối tượng anh cưới chui cũng không phải là bạn gái Đỗ Ngôn Ngôn trước đây đồn đãi, mà là tiểu thiên hậu giới ca sĩ Giang Nhạc Nhan. Trước đó không lâu, trên tiệc rượu DP ký hợp đồng phát ngôn, Đỗ Ngôn Ngôn còn từng lấy thân phận bạn gái Thành Luật cùng xuất hiện, được truyền thông miêu tả là kim đồng ngọc nữ, hôm nay một khi tin tức Thành Luật cưới chui truyền ra, bạn bè trên mạng nhao nhao phỏng đoán Giang Nhạc Nhan là người thứ ba. Đối với vấn đề này, DP không muốn đáp lại, điện thoại người đại diện của Giang Nhạc Nhan cũng vẫn trong trạng thái tắt máy. . . . . ”

Nữ phát thanh rõ ràng thông báo tiếng như một quả bom, “Oanh” một tiếng, nổ tung trong đầu Thịnh Dần, đem tất cả tâm tình của cô nổ thành trống rỗng, chỉ có trước đây không lâu Thích Huyền đã nói, không ngừng ở bên tai cô vang vọng.

— Nói không chừng đợi đến khi Tùy Trần và Đỗ Ngôn Ngôn lại một lần nữa hợp lại, em chính là cái rắm cũng không dám thả. Đến lúc đó em tính toán như thế nào? An phận lui trở lại vị trí bạn bè, hay tiếp tục cho là đạn mù cho bọn họ?

Thật bất hạnh, một câu của Thích Huyền hình như thành sấm ròi.

Bất hạnh hơn chính là, “Đến lúc đó tính toán như thế nào”, một chút quyền lựa chọn cô cũng không có, Tùy Trần cũng đã giúp cô sắp xếp xong xuôi rồi.

“Ngài ngồi công ty hàng không Anh quốc BA168 chuyến bay đã bắt đầu lên máy bay. . . . . ”

Trong radio của phi trường không ngừng tuần hoàn tiếng nhắc nhở dịu dàng, Tùy Trần đột nhiên đứng dậy, sắc mặt lạnh lùng lên máy bay.

Điện thoại di động đã cắt đứt, bị anh đập máy, nhưng lời của Thịnh Dần vẫn như cũ, quanh quẩn ở bên tai.

— Tùy Trần! Anh thật sự rất quá đáng!

Quá đáng?

Đến tột cùng là người nào tương đối quá đáng?

Cô vì thay Thích Huyền cứu trường, cứ như vậy bỏ lại cục diện rối rắm ở tiệc rượu không thèm để ý, không chào mà đi, không tính là quá đáng sao?

Anh gọi bao nhiêu cuộc điện thoại, gửi bao nhiêu tin nhắn, tất cả đều là đá chìm xuống biển, không quá phận sao?

Vì cô lo lắng, vì cô bận tâm, kết quả, nhìn tuần san mới biết cô đang bận cái gì. . . . . Thịnh Đản! Là em quá phận!

Anh chậm chạp không chịu lên máy bay, không phải vì đợi cô giấu đầu hở đuôi giải thích. Cái gì gọi là “Chúng em làm sao có thể không thể chờ đợi ở trên đường cái làm loại chuyện đó”, bọn họ còn nhiều thời gian, không cần vội vã như vậy sao? Nhà cô ở đó, bọn họ nếu muốn, đại khái có thể trực tiếp về nhà ôn tồn thật sao?

Đến tột cùng là cô vì giúp bạn không tiếc cả mạng sống, vẫn là nghĩ muốn anh chen vào hai đào sao? !

Nghĩ tới đây, Tùy Trần dùng sức đem hành lý tùy thân đặt vào khoang hành lý, vẻ mặt thay loại phát tiết “Người lạ chó tới gần”.

Cho đến khi chuyển con mắt định đi vào thì ánh mắt lơ đãng liếc thấy người ở chỗ ngồi bên cạnh, đập vào mi mắt là khuôn mặt tươi cười quyến rũ, để cho anh hơi bị sững sốt.

“Ha ha, nét mặt của anh rất muôn màu muôn vẻ. Đi Anh quốc đóng phim thì bắt đắ dĩ sao? Thế nào, vị kia không bỏ được rồi khỏi anh vui mừng?”

Chủ động bay tới tiếng chào hỏi dễ nghe lại mềm mại, Tùy Trần đã từng vô cùng tham luyện giọng nói này ở bên tai, cảm giác tê dại.

Mà bây giờ, anh nhú nhú mày, tâm tình càng trở nên hồngбет hơn so với lúc trước, “Sao em biết ở chỗ này?”

Ngoài Đỗ Ngôn Ngôn ra, còn có cô gái nào, có thể để cho anh từng yêu đến mức tận cùng, bây giờ lại để cho anh chán ghét đến cực hạn.

“Yên tâm, em không có điều tra qua hành trình của anh. Gặp phải anh, em cũng rất kinh ngạc.” Đỗ Ngôn Ngôn mấp máy môi, tròn mắt cười yếu ớt, những lời này nói vô cùng thành khẩn, “Em chỉ không muốn đứng ở đầu gió đỉnh sóng cùng tiểu ca sĩ nổi tiếng đoạt đàn ông, cho nên dự định đi Anh quốc tránh đầu gió, vừa lúc có trường tú mời em.”

“Có ý gì?” Tùy Trần mơ hồ, ở trên vầng trán cô bị bắt được một tia khổ sở, điều này làm cho anh có chút ngoài ý muốn, không tự chủ ngồi xuống.

Nghe vậy, tim Đỗ Ngôn Ngôn đập mạnh và loạn nhịp, mới cười khẽ một tiếng, “Anh thật sự hoàn toàn không quan tâm tới em rồi.”

“Đã xảy ra chuyện gì.” Không tâm tình nghe cô oán trách, Tùy Trần không nhịn được cắt thẳng trọng điểm.

“Anh trai anh kết hôn, tân nương không phải là em.” Vì cố nén một chút tâm tình, cô cắn cắn môi, mới tiếp tục, “Trước đây em cố ý ở trước mặt truyền thông công khai quan hệ của chúng ta, vài ngày sau lại sét đánh không kịp bưng tai cưới người khác. A, đích xác rất giống như thủ đoạn trả thù người khác của anh trai anh. Quả nhiên, chống đối anh ấy sẽ không có kết quả tốt.”

“ . . . . . ”

Tin tức này, khiến Tùy Trần hoàn toàn lâm vào im lặng.

51. Chương 51

“Đúng đúng đúng, không sai biệt lắm chính là cái dáng vẻ này, loại chuyện nhỏ này chính là nhìn hai người làm là tốt, không cần cố ý hỏi lại tôi đi.”

“Ai da, má ơi, cái cổng vòng hoa màu trắng đỏ là muốn như thế nào? Đây là sản phẩm mới châu báu mà chúng ta khai trương, không phải là lễ truy điệu một người có tiếng tăm nhé! Cái đứa ngu ngốc nào phối vậy? Vứt bỏ nó”

“Mục lục đâu? Mục lục sản phẩm mới bảo các người đặt ở cửa đâu? !”

“ . . . . .”

Mười hai giờ trưa, phải là hưởng thụ ánh mặt trời giữa trưa của mùa đông, thời gian thưởng thức bữa trưa tuyệt vời, Lục Y Ti cũng đã không thể phân thân, kêu đến mức cổ họng cũng sắp không có tiếng rồi, hận không thể đem bảy anh em của mình chém như quả bầu.

Thật vất vả mới đến thời gian nghỉ ngơi, cô cơ hồ là chống tường đi vào phía sau hậu trường.

Từ ngày cô đến công ty PR thực tập tới nay, lần đầu tiên đối mặt với tuần lễ thời trang Thu Đông, công ty đón nhận các loại hoạt động mới, một cuộc lại một cuộc, loay hoay đến mức tâm cô muốn chết cũng đều có.

Duy nhất đáng được ăn mừng đúng là, hôm nay trận khai trương sản phẩm mới châu báu, chủ đề là Thịnh Đản.

Nghĩ tới đây, cô cầm hai ly Latte hương chanh, xoay người vén lên tấm vải màn khu nghỉ ngơi của người mẫu, ánh mắt xuyên qua tầng tầng sắc đẹp, nhìn chăm chú trên thân người nào đó đang ở góc gặm bánh bao.

Trong ấn tượng của Lục Y Ti, Thịnh Đản cho dù thường ngày cũng vẫn như cũ là nhẹ nhàng khoan khoái đáng xem, nhất là bày ra khuôn mặt tươi cười sáng chói giống như ông già Noel, cực kỳ bắt con mắt người. . . . . -_-||| có lẽ là, người cũng như tên thôi.

Mà bây giờ. . . . .

Đập vào mi mắt cô là một gương mặt khô gầy tiêu tụy, nồng đậm mắt quầng thâm màu đen, đủ để thấy chủ nhân gương mặt này có nhiều thiếu hụt về giấc ngủ.

Trọng điểm là, hoàn toàn không có nụ cười! Không sai, bây giờ Thịnh Đản có mặt cá chết!

“Ừ, cho bạn. Tổ vừa mới bảo đồng nghiệp đi mua, là cà phê bạn thích uống nhất đó.” Đến gần Thịnh Đản, Lục Y Ti lấy cùi chỏ va nhẹ vào cô, cầm cà phê trong tay đưa tới.

Cô hơi ngẩng đầu, mặt không thay đổi nhận lấy, sau khi thấy rõ người tới, mới bất tri bất giác, rất là vô lực nở ra một nụ cười, hàn huyên nói: “Bạn bận rộn xong rồi?”

Thấy thế, Lục Y Ti không nói gì tiếp, mà tức giận trợn trắng mắt, ở chỗ trống bên cạnh cô ngồi xuống, mở ra, “Gặp quý, nét mặt kia của cậu rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Làm gì có một bộ như sắp bị ra pháp trường tra tấn thế? Thấy rõ ràng, đây là Latte hương chanh, cậu thích nhất uống, cũng làm cho giống như bữa tối cuối cùng vậy, muốn như thế nào hả?”

“A! Phải ha, Latte hương chanh ư! Cậu quả nhiên là tiểu đáng yêu tri kỉ!”

“Nếu cậu không muốn cười, vậy thì làm ơn không nên cười.” -_-||| cười như vậy so với bà đồng còn dữ tợn hơn. Ai chịu nổi.

“ . . . . . Tổ chỉ là chưa tỉnh ngủ thôi.” Cũng thế, tại trước mặt bạn bè không cần gượng cười rồi, Thịnh Đản thu lại giả dối, mệt mỏi thở dài, nghiêng đầu qua khe tựa đầu vào Lục Y Ti làm nũng.

“Phi, tớ thấy căn bản là rất lâu cậu không ngủ đi.”

“ . . . . .” Thật đúng là đáp đúng.

Cô yên lặng không nói, mi mắt run rẩy, kể từ sau cuộc điện thoại với Tùy Trần, Thịnh Đản thật lâu thật lâu không có ngủ quá một giấc thật ngon rồi, trừ vội ra ngoài, nguyên nhân lớn hơn là mất ngủ.

Chỉ cần vừa nhắm lại, trông mắt sẽ bắt đầu nhớ anh, nhớ anh có phải định hợp lại với Đỗ Ngôn Ngôn rồi hay không, có phải bởi vì chuyện Thành Luật cưới chui lại bắt đầu đau lòng cho Đỗ Ngôn Ngôn rồi không, nghĩ tới sự tồn tại của mình có phải trong lúc vô hình thành trở ngại giữa bọn họ hay không.

Thậm chí khi dư luận nhất trí khiển trách Giang Nhạc Nhan là người thứ ba, cô không nhận được bắt đầu nghĩ mình có phải cũng là người thứ ba không. Tình yêu cũng có thứ tự đến trước và sau, mặc kệ cô yêu sâu đậm, Đỗ Ngôn Ngôn so với cô vẫn là tới sớm, đây là sự thật không thể chối cãi. Những ý nghĩ này, làm cho cô không dám ngủ, thường xuyên mở to mắt đến trời sáng, sau đó bắt đầu công việc.

“Thật đúng là?” Thịnh Đản trầm mặc khiến Lục Y Ti rất nhanh sẽ đoán được một chuyện, nhiều năm làm bạn bè như vậy rồi cuộc không phải làm không, cô nhú nhú mày, hạ thấp giọng hỏi, “Chẳng lẽ Tùy Trần lại cùng Đỗ Ngôn Ngôn?”

“Tớ không biết. . . . .” Ba chữ thật đơn giản, lúc cô nói, tay lại mất khống chế gặm một miếng bánh bao nắm thật chặt trong tay mới ăn được một nửa.

“Dựa vào, đây cũng quá cầu huyết rồi. Như thế nào, đồ cũ luôn là đẹp nhất sao?” Lục Y Ti kích động, về chuyện của Thịnh Đản cùng Tùy Trần, mặc dù cô chưa bao giờ tham dự, cũng kiên quyết không có bất kỳ ý kiến gì, nhưng thân là một trong những người đứng xem biết rõ sự tình, cô xem không nổi nữa, “Coi như anh ta không thích cậu, ít nhất cũng nên đem cậu trở thành bạn bè đi, cô gái kia của anh ta suýt tí nữa làm hại cậu bị. . . . . Bị, bị. . . . .” Nói quanh co hồi lâu, ý thức được tiếng hô của mình kinh động không ít người mẫu đang nghỉ ngơi, Lục Y Ti than dài thở ra một hơi, rất không cam lòng dè dặt giọng nói, lầu bầu, “Suýt tí nữa là hại cậu bị mê gian đó! Lấy cá tính của cậu, cứ như vậy ăn cái buồn bực thiệt thòi, thuần túy là xem Tùy Trần phân xét, hai người bọn họ còn phải tiến thêm một bước coi cậu trở thành nhân chứng cho tình yêu của bọn họ rồi hả? Dựa vào cái gì chứ!”

Bạn tốt kích động, khuếch đại cảm xúc ăn năn hối hận của Thịnh Đản.

Mà Thịnh Đản không phản bác được, đồng thời cũng xúc động khi Lục Y Ti thay cô bắt bình, “Dựa vào cái gì? Đây đến cùng là dựa vào cái gì hả? À? Không được, không có đạo lý cứ như vậy thành toàn cho hai người kia, Đỗ Ngôn Ngôn bắt nạt bạn cũng bắt nạt, cùng anh ta luân lý, tỉnh lại đi, cạy ra góc tường đi! Chỉ cần thủ đoạn chơi được, tớ cũng không tin sẽ không cạy được góc tường! Coi như giành được ném tới, cũng không thể tiện nghi cay độc cho người đàn bà tí tiện kia!”

“Đừng, đừng kích động, bọn họ lại không thật sự như thế nào, tớ chỉ phỏng đoán. . . . . Chỉ suy đoán mà thôi. . . . .”

Thịnh Đản nghiêng đầu qua, vẻ mặt rối rắm nhìn Lục Y Ti trước mặt so với mình còn tức giận hơn.

Nghe vậy, Lục Y Ti lại quên hoàn cảnh, chợt rống to, “Tớ nhỏ vào, đến lúc nào rồi, cậu vẫn còn nói giúp cho anh ta. . . . .”

Vừa mới nói được nửa câu, cô không thể không dừng lại, bởi vì có người rống so với cô càng lớn tiếng.

“Các người rốt cuộc đang diễn kịch quái quỷ gì hả, có hiểu cái gì gọi là khoa học kỹ thuật hay không? Nghĩ chụp cảnh tượng Anh quốc không cần thiết đi Anh quốc thật à, tiền quá nhiều phải không? Thật đúng là biết chọn thời gian, tuần lễ thời trang Thu Đông, tôi tìm một đồng người thương thảo, cô tự nghĩ ra một đồng chuyện nhân hiệu, cơ hội có bao nhiêu khó khăn cô biết không hả. . . . . Thôi, đừng nói nhảm, chừng nào thì cô có thể trở về. . . . .”

Đối với câu trần thuật đồng dục bị cắt đứt, Lục Y Ti rất bất mãn, cô nhú chặt mày, đôi mắt mang kính sát trùng rất lớn, hung hăng nhìn đe dọa chọt xông vào khu nghỉ ngơi của Tạ Miểu.

Thân là tú đạo trần tú này, người ta đang muốn thời gian nghỉ ngơi an ủi người mẫu, cô dĩ nhiên không còn lời nào để nói, nhưng là, đứng ở bên đó nói điện thoại lớn tiếng như vậy là có ý gì? !

“Vị ca ca hỗn huyết này, anh quấy rầy đến người khác nghỉ ngơi tán gẫu tâm sự rồi!” Lục Y Ti tựa như cắn thuốc lắc, nắm chặt hai quả đấm, nhìn như chính nghĩa nghiêm nghị hướng về phía Tạ Miểu hô.

Từ bên miệng cô không ngừng tuôn ra lời nói tục, khiến khoe miệng Thịnh Đản liên tiếp co quắp.

Sự thật chứng minh, dù là bình thường mới nhìn Lục Y Ti giống như tiểu bạch thỏ dịu dàng hiền lành, lại khởi xướng hung ác tới, cũng rất mang cảm giác.

Chỉ là lấy hiểu biết của cô đối với Tạ Miểu mà nói, bình thường dưới tình huống này, anh nhất định rất không cam lòng yếu thế mắng lại, mặc kệ đối phương là giới tính gì, thân sĩ chi đạo cái gì đó ở trên người Tam Thủy căn bản cũng không còn tồn tại.

Cho nên, khi tiếng nói Lục Y Ti vừa ngừng, Thịnh Đản âm thầm thay cô ấy toát mồ hôi. Dù sao, nhân viên làm việc công ty PR ngộ nhờ đắc tội tú đạo, kết quả cũng rất mang cảm giác nha.

Đáng được ăn mừng chính là, Tạ Miểu chỉ sững sốt chốc lát, ngược mắt hướng các cô liếc nhìn, sau khi nhìn thấy Thịnh Đản, chân mày hơi có khuynh hướng nhíu lên của anh lại nhanh chóng buông lỏng ra, tiếp theo hướng về phía người đầu bên kia điện thoại nói: “Con nai nhỏ ở bên cạnh tớ, có muốn tớ đưa điện thoại cho cô ấy không?”

Những lời này khiến ngực Thịnh Đản trong nháy mắt trở nên khó chịu, anh đang gọi điện thoại với Tùy Trần? Tùy Trần ở nước Anh? Khi nào đi? Tại sao cô hoàn toàn không có nghe nói qua?

Rất rõ ràng, ngay cả cùng cô nói mấy câu Tùy Trần cũng không nguyên, không bao lâu sau, Tạ Miểu liền yên lặng cúp điện thoại, cười hì hì nhìn về phía cô, “Có phải muốn hỏi Tùy Trần nói cái gì đó ở trong điện thoại?”

“Ai thèm hỏi, anh ta nói gì cùng Thịnh Đản nhà chúng tôi có quan hệ gì chứ!”

Lục Y Ti thay cô hô lên theo bản năng muốn nói, nhưng bình thường ý nghĩ và hành động của Thịnh Đản luôn đi ngược lại, lúc Lục Y Ti vừa dứt lời thì cô đã rất không có cốt khí ngẩng đầu lên, “Anh ấy nói cái gì?”

“Cũng không có gì, chỉ nói phần diễn của cậu ấy sắp xong rồi, trong lúc tuần lễ thời trang có thể chạy về, lại thuận tiện oán trách thời tiết và thức ăn quái quỷ ở Anh quốc.”

“Anh đi đây, thật đúng là cùng cô không có một chút quan hệ.” Sau khi nghe xong Tạ Miểu nói, mắt Lục Y Ti trợn trắng, rất không khách khí ném ra một tổng kết.

Nói trúng tim đen, Thịnh Đản rõ ràng cảm thấy tâm như bị tên đâm trúng.

“Câm miệng đi bà tám bốn mắt!” Rốt cuộc, Tạ Miểu kiên nhẫn không muốn nhìn Lục Y Ti cũng bị đánh vỡ.

“Phi, con mắt nào nhìn thấy tôi đeo mắt kính!”

“Đừng tưởng rằng đeo kính sát trùng là có thể biến thân, chỉ đức hạnh của anh, đốt thành tro cũng chạy không thoát nhân pháp của tôi, bà tám bốn mắt!” Ánh mắt liếc thấy Thịnh Đản hình như muốn khuyên can lại không tìm được cơ hội mở miệng, Tạ Miểu thu lại tâm tư sảng giọng kẻ thù lâu năm, trở về chính đề, “Đúng rồi, Tùy Trần còn nói. . . . .”

Anh thật sự là nổi lên cái tốt của câu chuyện, không chỉ có thành công khiến Lục Y Ti vì bạn bè quen biết điều câm miệng, còn khiến con người âm thầm của Thịnh Đản thoáng chốc lại bị đốt.

“Cậu ấy bảo anh chuyển lời đến em, điện thoại di động của cậu ấy mở 24h, dù là quốc tế đường dài cũng có thể gọi” Nói hết, Tạ Miểu bắt đầu dĩ quyết quyết khoe môi, không nghĩ ra mình tại sao sẽ có bạn bè nhảm chán như vậy, muốn người ta chủ động gọi điện thoại cho cậu ta thì cứ việc nói thẳng, còn lòng vòng quanh co làm gì?

“ . . . . . ”

Bi kịch hơn chính là, cái này phần cong lượn quanh quá lớn, Thịnh Đản hiển nhiên là nghe không hiểu.

Tạ Miểu bình tĩnh, chấp nhận tính toán thay Tùy Trần làm phiên dịch.

Vậy mà anh vừa mới mở miệng, lời nói thâm tình được tô son trát phấn tốt còn chưa kịp thay người anh em chuyển đạt, Nhậm Sâm chợt vội vã chạy vào phía sau hậu trường.

Động tĩnh quá lớn hấp dẫn không ít ánh mắt người trong khu nghỉ ngơi.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Ở trong ấn tượng của Thịnh Dần, chưa từng thấy qua bộ dáng Sâm ca luống cuống như vậy, cho dù là thời điểm Thích Huyền gặp chuyện không may.

Đầu kia Nhậm Sâm lấy lại bình tĩnh, đầu tiên là liếc người mẫu khác trong khu nghỉ ngơi, một lát sau, khôi phục bình tĩnh, nâng bước đi đến trước mặt Thịnh Dần, “Trận này tú cô không có biện pháp đi, đi thu xếp đồ đạc, hiện tại tôi đưa cô về nhà.”

“Người đại diện ca ca, hôm nay không phải là ngày cá tháng tư chứ? Lúc trước ở công ty chúng ta không phải đều anh nói tốt lắm à, bây giờ cô ấy trở về nhà thì tôi làm thế nào? Vụ án này là tôi phụ trách, ra bất kỳ sơ suất nào tôi đều phải tự nhận lỗi từ chức á! Còn nữa, thương nhân người ta muốn gặp cô ấy, anh bảo cô ấy tạm thời bội ước, đây không phải là hủy tiền đồ của cô ấy à!”

“Đúng vậy, A Sâm, đừng làm rộn. Thịnh Dần là chủ tú, không phải tùy tiện tìm người là có thể thay thế.”

Hiếm khi, Lục Y Ti và Tạ Miểu ăn ý, cùng chung mối thù.

“Những vấn đề này, IN sẽ có người tới đàm phán, tóm lại hiện tại cô ấy không đi, trường hợp sau đó nhất định sẽ mất khống chế.”

“Rốt cuộc là sao? Không phải anh vẫn nói với em, coi như trời sập, cũng phải hoàn thành công tác cầm trên tay sao?” Không đợi Lục Y Ti và Tam Thủy ca tiếp tục mở miệng căn cứ vào đạo lý mà bảo hộ quyền lợi của mình, Thịnh Dần cũng không kiềm chế được mà hỏi. Nhậm Sâm lần nữa kiên trì, để cho cô không hiểu ra sao ngoài lan tràn ra một cỗ dự cảm xấu.

“Tình huống lần này không giống nhau, đối với em mà nói, chính là trời sập!” Tại dạng ép hỏi này, Nhậm Sâm quay đầu, từ chối giấy lát, nghĩ đến sớm muộn gì thì giấy cũng không bọc được lửa, anh không đếm xỉa đến, “Tùy Trần và Đỗ Ngôn Ngôn hợp lại rồi, tay trong tay cùng đi phi trường Anh quốc hình đã truyền về trong nước, một chút các trang web sẽ phát ra bài tin tức, hiện tại một đồng ký giả chờ xem phản ứng của em. Trận tú này, trong danh sách muốn mời có Đỗ Ngôn Ngôn, nghe nói buổi sáng cô ta đã trở về nước, tối nay sẽ tham dự. Đến lúc đó, ký giả nhất định sẽ không bỏ qua cho em, mà bây giờ em cũng không thích hợp để đối mặt với truyền thông, trước tiên cần phải xem công ty bên kia giúp Tùy Trần là giảm mọi nguy cơ thế nào, chúng ta mới có thể ứng phó, ngộ nhỡ nói bậy, đối với cả hai đều bất lợi.”

Lời của Nhậm Sâm còn chưa tan mất, không khí đã lâm vào tĩnh lặng.

Cho dù là Tạ Miểu hay Lục Y Ti, nhất trí cảm thấy coi như lý do đầy đủ nữa, cũng không còn biện pháp lễ thắng khí hùng yêu cầu Thịnh Dần gượng chống đi hết trận tú này.

Sự thật chứng minh, Thịnh Dần xác thực không có kiên cường quá siêu phàm, vẻ mặt ngốc trệ, hai mắt trống rỗng, hồi lâu, nói không ra lời.

Sâm ca nói đúng, lúc nghe tin tức này trong một nháy mắt, trong đầu cô trống rỗng, toàn bộ thế giới như bị hút hết. Có lẽ rất không có tiền đồ, nhưng cô không có biện pháp bịt tay trộm chuông, ông trời của cô thật sự sụp rồi.

52. Chương 52

Khóa cửa phòng, đem mình ngăn cách với thế giới bên ngoài, sau đó thác loạn khóc rống một trận.

Khi Nhậm Sâm thấy, phương pháp đơn giản mà cô gái dùng để phát tiết tâm tình.

Tránh khỏi lần nữa nhắc lên sóng gió, Thích Huyền cố ý tìm Tạ Miểu, lại thuận đường mang giùm Tạ Miểu và Lục Y Ti đi chung với nhau, cùng chạy tới nhà Thịnh Dần.

Một nhóm người, ngồi trên hàng ghế ngăn cách phòng bếp và phòng khách, mắt thấy Thịnh Dần buông tha giày xéo bột mì ngược lại bắt đầu không ngừng pha coffee.

Tương đối cho rằng giới diễn viên nghệ sỹ hỗn loạn kia giới về mặt khống chế cảm xúc của chính mình, bây giờ Lục Y Ti không có biện pháp kiềm lại oán giận, từ một khắc bước vào nhà của Thịnh Dần, miệng của cô

không dừng qua, “Tớ đã sớm nói qua, anh ra cũng là người đàn ông hèn hèn, cho dù có, giống hai chúng ta mua vé số nhiều năm như vậy liền cái giải thưởng an ủi người cũng không trúng qua, cũng tuyệt đối không có vận số gặp may. Tùy Trần chính là kẻ hèn hèn tức chết điển hình! Bởi vì hàng kia là chị dâu tương lai của anh ta, còn anh trai anh ta ngăn trở tần số tình địch cực lớn đến diện thoại di động, anh ta càng giành càng mạnh hơn, cái loại đồ ăn ôi thiu đó cũng thành miếng mồi ngon. Cậu thì sao? Toàn bộ chính là không có thủ đoạn không có tính chất! Bày ra một bộ mặc kệ, cậu làm sao thì tớ tại chỗ chờ tình trạng cậu hiền lành, hữu dụng sao? Nói khó nghe, cậu đối với anh ta mà nói, chính là một con nai nhỏ gọi tới thì tới đuổi đi thì đi, anh ta đem mình là ông già Noel, lão đầu kia một năm cũng chỉ cười tuần lộc một lần, cậu xem một chút, con nai người ta cũng có khí chất hơn so với cậu. . . . . , khát nước, trước uống ngụm nước, sau đó lại chửi cậu.”

“Khát liên tâm miệng!” Trước khi cô ở làn sóng tiếp theo bắt đầu thế công an ủi, lỗ tai Tạ Miểu bị tàn phá gần một canh giờ, rốt cuộc không nhịn được bộc phát.

“Nên tâm miệng chính là anh! Cái gì gọi là người phân theo nhóm? Anh và Tùy Trần chính là thứ người như thế, cá mè một lứa, tôi nhổ vào, anh có tư cách gì nói chuyện, anh căn bản không nên xuất hiện ở đây nhỉ!”

“Vị bà tám này, tôi cũng vậy, Tùy Trần cũng tốt, hình như đều không quen thuộc với cô nha. Tình huống thế nào đều không hiểu rõ, tại sao làm ỉn giống như người trong cuộc vậy?”

“Còn có cái gì cần hiểu biết à? Anh em tốt của anh cũng đã phát biểu nói rõ thừa nhận, còn đặc biệt không biết xấu hổ nói cùng Thịnh Đản vẫn luôn là bạn bè. Trốn tránh trách nhiệm, anh ta thật sự là phần khích vô song.”

Tạ Miểu bỗng chốc đứng lên, mượn ưu thế chiều cao, đạt tới hiệu quả tư thái ở trên khi dễ cô, “Cô biết cái gì, được kêu là nguy cơ quan hệ xã hội. Đỗ Ngôn Ngôn đã vượt lên trước một bước, công khai thừa nhận, ngay cả hình đều đã có, cô bảo Tùy Trần phải phủ nhận thế nào. . . . .”

“Thật tốt quá, anh nói đến trọng điểm, hai người bọn họ nếu như thực sự không có gì, tại sao lại có tám hình?” Ngoài miệng chiếm ưu thế, Lục Y Ti nở nụ cười đáng đánh đòn, bắm lấy đầu, hỏi ngược lại.

“Cũng không loại bỏ khả năng Đỗ Ngôn Ngôn dùng thủ đoạn. Tóm lại, bây giờ chúng ta nghe được cũng chỉ là lời từ một phía của Đỗ Ngôn Ngôn, còn có bên ngoài cũng y như cô là không có đầu óc đi suy đoán lung tung, rốt cuộc chân tướng như thế nào, ít nhất phải chờ Tùy Trần trở lại mới có thể hỏi rõ ràng, tôi tin tưởng cậu ấy không thể nào sẽ cùng Đỗ Ngôn Ngôn có cái gì. . . . .”

—— ầm!

Lục Y Ti vỗ bàn đứng dậy, tức giận đạt tới đỉnh núi, thường thường miệng cũng sẽ không ngăn cản được, “Anh tin tưởng có một cái rắm dùng! Không thể nào lại có cái gì? Vậy tại sao phải hơn nữa đêm anh ta đi đến nhà Đỗ Ngôn Ngôn, còn đợi ba giờ? Đây hứa hẹn sẽ mang theo Đỗ Ngôn Ngôn đi mua chiếc nhẫn kim cương đính hôn kết hôn mới có thể dùng. . . . .”

Tất cả ánh mắt mọi người tại chỗ trong nháy mắt này “Xoạt” tụ hướng cô, thậm chí bao gồm Thịnh Đản một mực đùa bốn tự bế.

Ý thức được mình nói nói vậy Lục Y Ti nhanh chóng im lặng, toàn bộ thế giới cũng theo đó bình tĩnh lại, như chết tĩnh.

“. . . . . Tôi. . . . . Tôi đi toilet.” Dưới tình thế cấp bách, cô chỉ đành phải dùng biện pháp không có hàm lượng kỹ thuật trốn đi tiểu.

“Xảy ra chuyện gì?” Từ khi đám người Lục Y Ti xuất hiện, đây là câu nói duy nhất của Thịnh Đản, uy lực đương nhiên cũng bất thường.

Ít nhất Lục Y Ti không có can đảm không nhìn cô, tối nghĩa nuốt nước miếng một cái, ầm ỉ trở lại ầm ỉ, cô bắt đầu dĩ đem tâm mất cầu cứu Tạ Miểu.

Mà người nào đó lại chỉ có thể lực bất tòng tâm vỗ trán quay đầu, sử dụng ánh mắt ý bảo cô: “Họa lớn xông lên, cô chỉ có thể tự mình dọn dẹp.”

“Đầu tiên nói trước, tớ cũng không rõ ràng lắm, tớ nghe Tạ Miểu nói.” Bị buộc đến không còn đường có thể lui, Lục Y Ti không thể làm gì khác hơn là khai báo, đồng thời cũng không quên đẩy trách nhiệm cho Tạ Miểu, “Anh ta nói ngày hai người ký hợp đồng phát ngôn trên tiệc rượu, bọn họ vốn muốn tìm Tùy Trần thương lượng chuyện tự lập môn hộ, gọi điện thoại anh ta lại không nhận, cũng chỉ có thể đến hội trường tìm anh ta, hai người đó là vừa khéo ở chung một chỗ, sau đó còn cùng ăn khuya gì đó. Kết quả, kết quả. . . . . Nhìn thấy Đỗ Ngôn Ngôn lên xe của anh ta, hàng này rất nhàm chán, cùng đi theo, một mực đi theo Đỗ Ngôn Ngôn ở dưới nhà lầu chờ gần hơn hai giờ, cũng không thấy Tùy Trần ra ngoài, không có kiên nhẫn, đi luôn. . . . .”

Không biết có phải cô cố ý xả một đồng hồ hay không, kéo dài lâu vậy, cuối cùng phải nói đến trọng điểm.

“Cô không phải là bạn bè của cô ấy sao? Chuyện như vậy, lập trường của Tạ Miểu bất tiện nói, tại sao cô cũng không nói cho Thịnh Đản?” Nghe vậy, Thích Huyền thủy chung giữ vững trầm mặc nghe không vô nữa, nín lên mi tâm, hỏi.

Người cuối cùng biết được tất cả tư vị, có thể suy ra, tuyệt đối sẽ không còn dễ chịu hơn.

“Cái gì, mấy giờ trước tôi mới nghe anh ta nói.” Cô giống như loại người bo bo giữ mình nhìn bạn bè nhảy vào hố lửa sao? Nếu như sớm biết, coi như cô phải đánh cũng sẽ đem Thịnh Đản quát tỉnh, buộc cô buông tha Tùy Trần.

“Chiếc nhẫn nào? Chuyện gì vừa xảy ra?” Thịnh Đản đã hết sức muốn để tình tảo chút, đáng tiếc bờ môi không ngừng phát run đã bán đứng cô.

“ . . . . . Cái này, mấy giờ trước tớ mới nghe nói, chính là nhân hiệu châu báu hôm nay đó, sau khi tin tức của Tùy Trần và Đỗ Ngôn Ngôn bùng nổ, bọn nhân viên làm việc cùng tớ tán gẫu bát quái, nói là mấy ngày trước Tùy Trần ở cửa hàng bọn họ mua nhẫn, còn là nhẫn cưới hệ liệt, Đỗ Ngôn Ngôn đi theo lấy hàng.” Lục Y Ti không hề phun ra nuốt vào nữa, dù sao chuyện cho tới bây giờ, cũng không cần thiết phải giấu giếm, có lẽ thực tế tàn khốc một chút, nhưng nếu có thể buộc Thịnh Đản đau đến buông tay cũng không phải là chuyện xấu.

Thịnh Đản mím môi, cô cũng biết lúc nghe chuyện như vậy tốt nhất cũng nên nói cái gì đó, tránh cho bạn bè lo lắng, nhưng cô thật sự không phát biểu được cảm nghĩ gì. Sau một lúc lâu, khi cô tự cho là đã đem tâm tình ẩn giấu ổn thỏa, mới cúi đầu nhỏ giọng lầu bầu: “Cà phê xong rồi, ai muốn uống không?”

“ . . . . .”

Có thể suy ra, những lời này đối lấy tất cả mọi người không phản bác được.

“Em có thể khóc lên, bọn anh đặc biệt chạy tới chính là xem em khóc, nếu như em không khóc ra sức chút, muốn bọn anh tận hưởng thể nào mà về.”

Thích Huyền nói một câu, nói ra tiếng lòng của ba người còn lại.

“Em không sao, làm sao muốn khóc?” Mặc dù như thế, Thịnh Đản vẫn như cũ lựa chọn cây mạnh.

Thật cũng không quá mức vĩ đại, còn có thể nặn ra tâm tình diễn kịch kiên cường khiến người ta không lo lắng, mà cô không dám khóc, cô sợ một khi van mở ra, liền sẽ không lấy được.

Chỉ là, Thích Huyền không có ý định cứ như vậy buông tha cho cô.

Anh đứng dậy cất bước dựa vào cửa phòng bếp, chợt đưa tay, đem Thịnh Đản đến bên cạnh mình, cô theo bản năng muốn né tránh thì người nào đó cây mạnh ấn đầu cô vào bộ ngực mình, cảm thấy hình như cô mệt đến không có sức lực từ chối, Thích Huyền không để lại dấu vết nhẹ buông tiếng thở dài, ở bên tai cô lầm bầm nói: “Nghe lời, khóc đi, không phải còn có anh sao, khóc xong anh sẽ trêu chọc em cười.”

“Làm cái gì, không nên ép em khóc, rốt cuộc tại sao muốn em vì cái loại đàn ông đó mà khóc? Người ta cao tú hạnh phúc như vậy, em chỉ có thể núp ở trong nhà khóc sao? !”

Theo câu giận chó đánh mèo này gằm nhẹ, cảm xúc của Thịnh Đản chợt hồng mắt.

Trong miệng kêu đừng khóc, nhưng cô lại tinh tường ở nơi rằng môi khép lại thường thức tư vị chua xót thuộc về nước mắt, hãy cùng trận tình cảm đơn phương trả giá giống như.

Không để ý tới người trước mắt là ai, cô cần hấp thu chút âm áp, mới không để ỉnh tuyệt vọng.

Cho đến cuối cùng, cô cơ hồ khóc đến không yên, Thích Huyền im lặng không lên tiếng ôm chặt lấy cô, nghe cô ở trong lòng mình mang theo ghen ngào từng lần một lặp lại, “Em. . . . . Cũng không cần nhìn thấy. . . . . Anh ta nữa. . . . . Không cần. . . . .”

Nghe nguyện vọng nhỏ bé, Thích Huyền cũng không có sức lực đi phụ họa.

Thật có thể không thấy sao?

Trừ phi trong bọn họ có một thói lui khỏi Làng Giải Trí đi, nếu không, cô sớm muộn gì cũng phải đối mặt.

53. Chương 53

Suy tính đến việc Thịnh Đản cần thời gian và không gian để lắng đọng lại tâm tình, cho nên, sau đêm đó, tất cả mọi người rất ăn ý không đi quấy rầy cô nữa, bên công ty cũng rất sẵn sàng thay cô hủy bỏ tất cả thông báo cùng công việc gần đây.

Quá mức phóng túng của cô kết quả chính là, Thịnh Đản lại một lần tắt điện thoại di động, nhờ xong điện thoại nhà, mỗi ngày cơ hồ đều là ở trên giường vượt qua.

Khóc, ngủ, chạy không, thành ra cô còn sót lại trạng thái sinh hoạt.

Mỗi lần, khàn cả giọng khóc xong trước khi đi vào giấc ngủ, cô luôn suy nghĩ, đây sẽ là một lần cuối cùng khóc vì anh đi? Sau khi tỉnh ngủ cuộc sống của cô có phải có thể trở về điểm bắt đầu rồi hay không? Cô nhớ nhung ban đầu làm việc nghĩa không được chùn bước khi bản thân bước vào vòng người mẫu, mơ hồ hồ hồ đuổi theo mơ ước tự cho là đúng sẽ rất vui vẻ, sẽ không đau lòng, sẽ không hận một người đồng thời lại không nhận được muốn biết tin tức của anh, sẽ không ngủ lúc đang khóc.

Tối hôm qua trước khi đi ngủ, cô cũng nghĩ như vậy, hơn nữa còn từng lần một ở trong lòng nói thầm: “Quên Tùy Trần, quên Tùy Trần, quên Tùy Trần. . . . .”

Nhưng quá đáng tiếc chính là, khi tỉnh lại theo thói quen mở ti vi, sau đó cô lại một lần nữa đem mình chôn sâu ở trong chăn, mặc cho nước mắt không chút kiêng kỵ chảy ra ngoài.

“Một nhãn hiệu Thu Đông nổi tiếng sẽ cử hành buổi họp báo vào khoảng tối nay, ký giả ở trong danh sách muốn mời, phát hiện rõ ràng Tùy Trần và Thịnh Đản, có lẽ là nhận được chủ biện muốn mời, sáng hôm nay Tùy Trần đã trở về nước, đến trước đón anh ở sân bay trừ người đại diện của anh ra còn có bạn gái Đỗ Ngôn Ngôn, lấy không có chuẩn bị lý do, hai người cự tuyệt tất cả phỏng vấn, ký giả thông qua người đại diện biết được tối nay Tùy Trần quả thật có thể sẽ đi xem tú, về phần có thể mang Đỗ Ngôn Ngôn cùng nhau xuất tịch hay không, người đại diện bày tỏ đó là chuyện riêng của nghệ sĩ, cô không tiện hỏi tới.”

Thịnh Đản mất tích.

Đó là một loại hoàn toàn mất tích, không chỉ có điện thoại di động tắt máy, ngay cả nơi ở cũng chuyên đi, chuyển đi rất Truyền Kỳ, thoát nhìn liền giống như là cô ra cửa đi bộ một vòng tạm thời còn chưa có trở lại mà thôi.

Nếu như không phải là an ninh lầu dưới chính mắt thấy công ty chuyển nhà chở hành lý của cô đi, cơ hồ không ai tin tưởng cô thể nhưng vì chịu thương tổn trong tình yêu mà ngay cả nhà cũng không cần.

Cô có thể đi đến chỗ nào? Đây là một vấn đề tương đối mấu chốt lại làm người ta không giải thích được, đồng thời quấy nhiễu Nhậm Sâm và Thích Huyền sau khi biết được tin tức.

Dù là tìm được phòng ốc khác, vậy cũng cần phải có thời gian tìm, lúc này mới mấy ngày? Ba ngày, sau khi chuyện xảy ra, bọn họ muốn để cho cô một người yêu tình, cũng liền ba ngày không có đi xem cô mà thôi.

Cô chỉ dùng ba ngày tìm được phòng ở mới, đóng gói tốt tất cả hành lý, liên lạc tốt lắm với công ty chuyển nhà? Cái này là không thể nào!

Hướng chi, lấy cá tính của Thịnh Đản, thế nào cũng không thể không thông báo cho Nhậm Sâm?

Càng muốn, chân mày Thích Huyền liền nhăn càng chặt, anh gơ tay lên, có chút thô lỗ gõ cửa phòng làm việc của Tạ Miểu.

Khi phát hiện người tới mở cửa chính là Tùy Trần, tiếp đó anh rất không khách khí huơ ra quả đấm.

“Tĩnh táo! Bình tĩnh! Bình tĩnh!” Thật may là, Tạ Miểu kịp thời ra tay ngăn cản Thích Huyền, thuận tiện đem Tùy Trần ở cạnh cửa đẩy ra.

“Bình tĩnh cái rắm! Tôi muốn đánh cậu ta đã lâu rồi! Cậu buông tay ra cho tôi!” Cảm xúc của Thích Huyền không dễ dàng được vỗ yên như vậy, vừa thấy được gương mặt Tùy Trần, anh sẽ theo bản năng liên tưởng đến đêm đó Thịnh Dần khóc đến cơ hồ thở không ra hơi.

Anh thối lui, liền vì cho người này chà đạp?

“Có tin tức của cô ấy sao?” Tùy Trần hoàn toàn không thấy Thích Huyền kích động, định thần nhìn Thích Huyền sau lưng Nhậm Sâm.

Nghe vậy, Nhậm Sâm vô lực lắc đầu một cái, đổi lấy Tùy Trần bắt đắc dĩ nhìn chằm chằm.

Một câu nói của anh, khiến Thích Huyền ý thức được việc cấp bách bây giờ là làm rõ ràng vị trí của Thịnh Dần, liền yên tĩnh lại, nhưng cũng bởi vì anh đồng nhất trường, làm cho Thích Huyền thật vất vả đè xuống tâm tình không thoải mái, lại nhanh chóng bị đốt, “Cậu có tư cách gì mà trêu A Sâm? Cô ấy là phụ nữ của cậu, cậu liên tục nói phụ nữ của mình là bạn bè, nhà ở nơi nào, nơi tương đối có khả năng đi là chỗ nào, hết thấy đều không biết. Nếu như tôi mà là Thịnh Dần, đã sớm muốn cậu biến mất trong thế giới của tôi!”

“ . . . . . Cô ấy không giống phụ nữ khác.”

Tùy Trần không nói một hồi lâu, mới từ từ dưới đất nói khẽ ra tiếng.

Cô không giống phụ nữ khác là sẽ đem “Bạn bè tôi như thế nào như thế nào” giắt bên khóe miệng, cô không giống phụ nữ khác thích tường tận một đồng chuyện của mình, ép buộc nửa kia phải nhớ; cô thậm chí không giống phụ nữ khác, một người bên ngoài đánh liều sẽ thường xuyên cho người nhà gọi điện thoại oán trách hoặc là báo bình an.

Xuất đạo mới một năm rưỡi, xì căng đan của cô bay múa đầy trời, đặc sắc vô cùng, mà người nhà của cô thế nhưng lại chưa bao giờ xuất hiện hỏi thăm qua chân tướng đầu đuôi.

Dưới tình huống này, muốn anh hỏi thế nào?

Ngộ nhờ gia đình của cô gặp phải tình huống phức tạp lại rối rắm cho nên cô không muốn nói chuyện nhiều thì sao, lại ngộ nhờ cha mẹ của cô đều mất, anh hỏi chẳng phải là đâm vào chỗ đau của người ta.

“Cậu đây là ý tứ gì? Cô ấy không giống phụ nữ khác thật sao? Cô ấy kiên cường và chống đỡ tốt hơn so với phụ nữ khác, cho nên không cần cậu quan tâm cô ấy giống như quan tâm Đỗ Ngôn Ngôn vậy, thật sao?” Thích Huyền hoàn toàn hiểu lầm ý tứ của anh.

Thật may là cuối cùng còn có Tạ Miểu có thể nghe hiểu lời ngầm của Tùy Trần, kịp thời thay anh phiên dịch, “Làm ơn, cậu ấy chỉ cảm thấy Thịnh Dần không thể nào nói có lý do người nhà, cho nên cũng không dễ dàng hỏi.” Giải thích ới giải thích, loại Logic này không giải thích được, dù anh thân là anh em tốt nhất, Tạ Miểu cũng rất khó khăn gật bừa, “Thôi, cậu và cậu ta đều là loại tình yêu ngu ngốc thì còn nói gì, căn bản là đang lãng phí tình lực.”

“Tình yêu ngu ngốc? Cái nào tình yêu ngu ngốc có thể lặp đi lặp lại nhiều lần thương tâm lòng của cô gái, cậu ta rõ ràng chơi rất kiêu ngạo.” Thích Huyền tức giận hừ ra bất mãn, liếc xéo Tùy Trần, trào phúng, “Thế nào, không phải tối nay cậu muốn dẫn bạn gái đi xem tú sao? Chẳng lẽ trận khai trương kia cử hành ở chỗ này?”

“Không rảnh.” Là anh có lỗi trước, Tùy Trần không thể làm gì khác hơn là bỏ rơi lời nói gai của Thích Huyền, dẫn lại tính khí đáp lời.

“Đừng nói nữa, trong lòng cậu ấy cũng đủ loạn rồi. Người này căn bản không biết chuyện giữa bản thân mình và Đỗ Ngôn Ngôn ở quốc nội quây lạt trời rồi, vừa tiếp điện thoại của tôi liền lập tức chạy về nước,

cũng coi là trước tiên muốn tìm Thịnh Đản giải thích rõ ràng, ai sẽ nghĩ tới con nai nhỏ đầu kia khởi xướng hung ác tới như thế. Dọn nhà, cô ấy cư nhiên quần gia cũng mang, đây cũng quá căng rồi.”

“Nói như vậy, cậu và Đỗ Ngôn Ngôn căn bản cũng không có hợp lại?” Nhậm Sâm nhíu nhíu mày, rất nhanh từ trong lời nói của Tạ Miểu bắt được trọng điểm.

“Nói rất dài dòng, tìm được cô ấy trước đã.” Nguyên nhân ở trong dính dấp quá nhiều, Tùy Trần hiển nhiên là mang theo che giấu không muốn nói chuyện nhiều.

Mặc dù không ưa chuyện cậu ta cho tới bây giờ cố làm ra thái độ huyền bí, nhưng Thích Huyền cũng không còn biện pháp phủ nhận trước mắt mà nói, xác thực chỉ có tìm được Thịnh Đản mới là chuyện quan trọng nhất. Mấy ngày nữa DP chính thức khai mạc quảng cáo, người hợp tác với cô là Tùy Trần, người này chẳng lẽ xử trí theo cảm tính đến ngay cả tiền đồ của mình cũng muốn buông tha sao?

Nghĩ tới đây, anh phiền não quăng môi, nhìn về phía Tạ Miểu, “Cô ấy có bạn tên là Lục Y Ti có lẽ sẽ có tin tức của cô ấy, cậu có thể liên lạc không?”

“Thử qua, điện thoại di động cũng tắt máy, tôi còn gọi điện thoại tới công ty cô ta, nghe đồng nghiệp của cô ta nói, cô và lão bản cãi nhau, từ chức.”

“ . . . . .” Hy vọng duy nhất cũng bị dập tắt, Thích Huyền mím môi ngồi liệt ở trên ghế sofa, lại nghĩ không ra từ đường dây khác có thể thu hoạch tin tức của cô.

Có lẽ, anh mắng Tùy Trần mấy lời kia cũng nên đủ đáp lễ ỳnh, tự cho là thích cô, nhưng anh đối với Thịnh Đản lại hiểu bao nhiêu?

“Lúc trời tối cô ấy khóc đến thảm như vậy, có thể làm việc gì gốc hay không. . . . .” Tạ Miểu nói được một nửa, mắt thấy Tùy Trần bên cạnh đột nhiên vội vã cuống cuồng nắm áo khoác lên hướng cạnh cửa xông tới, cho là anh nhớ tới cái gì, “Cậu đi đâu vậy?”

“Báo cảnh sát.”

Anh cho ra câu trả lời đơn giản, rõ ràng quan tâm sẽ bị loạn, khiến khóe miệng Tạ Miểu không ức chế được co quắp, “Này này, tình hình còn chưa tới mức nghiêm trọng như vậy đâu, lãng phí lực lượng cảnh sát là đáng xấu hổ.”

“Muốn tớ mặc kệ sống chết phụ nữ của mình còn đáng xấu hổ hơn!”

“ . . . . .” Nếu như không phải là thời cơ không đúng, Tạ Miểu thật sự rất muốn cười. Anh rốt cuộc thừa nhận sao? Từ “Chúng tôi chỉ là bạn bè” đến “Phụ nữ của mình” quả thực là bay vọt về chất, đáng tiếc Thịnh Đản không ở hiện trường.

Tùy Trần mở miệng, vốn còn muốn nói thêm gì nữa, điện thoại Nhậm Sâm chợt vang lên, cũng làm cho không khí lập tức lâm vào căng thẳng.

Tất cả ánh mắt đồng loạt tụ hướng anh, thân là người đại diện của Thịnh Đản, thân thể anh cũng cứng ngắc, ôm trong ngực một tia chờ mong lấy điện thoại di động ra, khi liếc thấy điện thoại biểu hiện số xa lạ, anh lập tức nhận nghe điện thoại.

“Này, Sâm ca sao? Là em.”

Trong điện thoại lộ ra âm thanh đúng là anh mong đợi, thật là lúc nghe được thì Nhậm Sâm nhất thời lại quên phản ứng, cho đến khi tiếp xúc với tầm mắt của Tùy Trần, anh mới lấy lại tinh thần, hướng về phía điện thoại cho nói: “ . . . . . Em chết ở nơi nào? !”

“Khi em dọn nhà làm rớt điện thoại nên bị hỏng, ngày mai sẽ đi mua cái mới, chờ làm xong dây số mới sẽ báo anh. Em sợ các người lo lắng, đánh trước báo lại bình an, tuần tới muốn đi công ty DP quay quảng cáo thật sao? Em sẽ tự mình đi tới, anh không phải sai tài xế xe tới đón đâu. Trừ phát ngôn này ở ngoài, gần đây cũng có công tác khác ở công ty không? Nếu là như vậy, em muốn nửa tháng nghỉ phép có thể không. . . . .”

“Em dọn đi chỗ nào rồi?”

“ . . . . .” Điện thoại bên kia, tốc độ Thịnh Đản nói rất nhanh, nghe qua tinh thần cũng không tệ lắm, cho đến khi tiếng nói không thuộc về Sâm ca vang lên, cô mới dừng lại tiếng nói, rơi vào trầm mặc.

Rất dễ nhận thấy, cô nhận ra âm thanh của anh rồi. Đầu là tiếng hít thở của Tùy Trần vang vọng bên tai, thế nhưng anh lại rõ ràng cảm thấy nhịp tim của mình đang không ngừng tăng nhanh, vừa định lên tiếng lần nữa yêu cầu cô nói chuyện, người ở đầu bên kia điện thoại di động vượt lên trước một bước.

“Không có quan hệ gì tới cậu.”

Đây không phải là âm thanh của Thịnh Đản, mà là một giọng nói giống như mang theo hấp lực hùng hậu nói, giọng nói dần ông.

Ngay sau đó, điện thoại bị cắt đứt.

Anh không do dự chốc lát, lập tức gọi lại.

—— Thật xin lỗi, số máy này đã khóa.

Trong điện thoại truyền đến giọng nữ cơ giới hoá.

“Em gái cậu, không liên quan!” Hàng này là ai? Từ chỗ nào nhô ra? Chuyện Thịnh Đản và anh có liên quan hay không, tại sao lại do hàng này tới quyết định? Lại tại sao muốn dùng giọng nói vui vẻ hả hê nói chuyện với anh? !

54. Chương 54

Râu ria cạo thật sạch sẽ, kiểu tóc xử lý đủ nhẹ nhàng khoan khoái, về mỗi một trong con người mặc dù không che giấu được, nhưng ít ra xem ra cũng không tính là quá suy sụp tinh thần.

Rốt cuộc, ở lần thứ bảy hướng về phía sau soi gương xem kỹ bản thân xong, Tùy Trần hơi lộ ra vẻ hài lòng.

Anh liếc mắt nhìn thời gian hiển thị trên đồng hồ, một giờ rưỡi chiều, cách việc đi DP họp thương lượng quảng cáo còn có nửa giờ, từ trước đến giờ Thịnh Đản rất đúng giờ, mỗi lần cũng sẽ đến sớm.

Nghĩ tới đây, anh đưa tay gõ gõ con HELLO KITTY trước mắt kia, mở cửa xe ra.

Thừa dịp chờ đợi thang máy, anh không nhìn được hướng cửa kính đối diện thang máy sờ chút sợi tóc phía trước.

Động tác tiến hành giống như nhau, anh đột nhiên dừng một chút, cau mày nghiêng đầu qua, vẫn lâm vào trong trầm tư.

Nhưng thật ra là không thể đem dấu vết đau khổ những ngày này che lấp hết? Anh nên坦然 nhiên bày ra những hình thái đời bại, làm cô biết, cô gợn gợn lưu loát trong hành động rút người ra đi giày vò anh đủ thắm.

“A, chừng nào thì anh để ý đến trang phục của mình như vậy rồi hả ?”

Sau lưng bay tới tiếng cười mỉa chạy đến thần kinh của anh.

Tùy Trần nâng mi mắt, khi tầm mắt bắt được Đỗ Ngôn Ngôn đứng ở phía sau mình thì anh không che giấu chút nào, vận nâng chân mày, “Em tới đây làm gì?”

“Cái vấn đề này là từ em hỏi thì tương đối thích hợp chứ? Làm sao anh biết có tâm tư tới thăm anh trai mình thế?”

Anh nhếch môi, không muốn đáp lời.

Thấy thế, Đỗ Ngôn Ngôn thức thời nói rõ ý đồ đến, “Thành Luật bởi vì người trong hôn lễ cấp tốc tăng vọt, cho nên tạp chí chúng em muốn làm bài tin tức về anh ấy, em có hẹn với anh ấy.”

Tùy Trần nhú mày, ý định không bị khống chế phiêu hướng nơi xa.

Không phải là ngày đầu biết Đỗ Ngôn Ngôn, như thế nào không biết cô căn bản chỉ là nội tâm còn không chết, phí sức chế tạo các loại cơ hội đến gần Thành Luật mà thôi.

Nếu như Thịnh Đản đối với anh dù có một tia ý định không từ bỏ thôi thì thật tốt.

Không hy vọng xa vời cô cũng chế tạo các loại cơ hội chạm mặt, ít nhất, không tránh anh là được.

Nghĩ được như vậy, khoe miệng anh đột nhiên giơ lên độ cong. Bọn họ còn có chung phát ngôn quảng cáo, đây không phải chứng minh, thật ra thì cô vẫn không bỏ được hay sao?

“Anh không đi vào sao?” Đi vào thang máy, Đỗ Ngôn Ngôn hồ nghi liếc nhìn Tùy Trần đứng ở bên ngoài thang máy cười khúc khích hỏi.

Tâm tình của anh thật tốt, không yên lòng cong môi cười cười, sai bước vào thang máy.

Tùy Trần cười lên rất đẹp mắt, điểm này Đỗ Ngôn Ngôn luôn biết, vậy mà, lần đầu tiên mắt thấy loại người như anh mang theo nụ cười hơi thở mùa xuân, vẫn tránh không được chấn động.

Hiển nhiên, anh không thể nào bởi vì thấy cô mới cười như vậy, ý thức được chuyện này, kích thích tâm tình không cam lòng của Đỗ Ngôn Ngôn.

Cô nhấp chặt khoe miệng, cố ý nói: “Đúng rồi, phim mới của anh là Chúc tuổi đương sao? Ngày hôm qua Tinh Tinh gọi điện thoại cho em, nói là quan hệ của chúng ta đã cho công chúng thấy, vậy em nên đi theo anh tán tụng một cuộc. Em không rõ lắm đường như thích hợp đi theo anh làm một cuộc tuyên truyền, anh quyết định đi.”

“Không cần.” Anh cự tuyệt không chút do dự, thang máy dừng lại, cửa vẫn chưa hoàn toàn mở ra, Tùy Trần liền không kịp chờ đợi mà bước ra ngoài.

“Như vậy sao được, chúng ta đang lui tới nhé.” Vừa nói, Đỗ Ngôn Ngôn không để lại dấu vết vươn tay, thân mật khoác tay anh đồng thời cũng ngăn trở anh muốn kéo ra khoảng cách bước chân.

Tùy Trần lướt nhanh qua tay của cô, ánh mắt trầm xuống, liền kéo tay cô ra, xa lánh trả lời: “Sách của em cũng sắp ra thị trường rồi, sách mới phát hành đủ làm em bận rộn rồi, phim của anh cũng không nhọc em phí tâm.”

“Có qua có lại, sách mới phát hành của em đương nhiên cũng muốn anh tham dự.” Cô cười ngọt ngào, rất không phối hợp buộc chặt tay khoác ở tay của anh.

“Anh không rảnh.”

“Xem ra em cũng cần nhắc nhở anh.” Nói xong, cô khẽ nghiêng người sang, kề anh, “Về chuyện chúng ta đang lui tới, cũng không phải em ở một phương diện tự biên tự diễn một màn kịch, là anh tự nguyện phối hợp, nên nói điều kiện trước đây của chúng ta cũng đều nói tốt lắm. A, không phải là anh cũng không thể hối hận á..., chỉ là nếu như anh không để cho em xuống đài được, em rất khó bảo đảm sẽ làm ra chuyện gì. Em nghĩ, anh cũng không hi vọng tất cả mọi người làm cho rất khó coi nhỉ.”

“Đừng được đăng chân lân đăng đầu.” Anh nghiêng răng, dùng thanh âm găm nhẹ chỉ có hai người nghe được.

Hơi thở lạnh lẽo như vậy, nói không sợ là giả, Đỗ Ngôn Ngôn bình tĩnh, hết sức duy trì nụ cười, “Này cũng không nên trách em, ai bảo cô ta có nhiều chuyện không sạch sẽ.”

“Là một tay em đạo diễn.”

“Không nên đổ thừa cho em. Dạ, là em hại cô ta suýt chút nữa bị mê gian, nhưng em cũng không để cho cô ta đi làm người thứ ba bị người khác bao nuôi.”

“Đây chẳng qua là suy đoán của em.”

Chứng cứ xác thật, chỉ kém không có chính mắt thấy, anh lại vẫn có thể thay Thịnh Đản cãi lại, Đỗ Ngôn Ngôn không khỏi tràn ra cười lạnh, “Anh thật đúng là đủ tin tưởng cô ta.”

—— Ding.

Đang lúc cảm xúc của Tùy Trần suýt nữa mất khống chế thì cách đó không xa đột nhiên truyền đến tiếng thang máy, ít nhiều khiến anh thu hồi chút tỉnh táo.

Anh bình tĩnh im lặng không nói, xoay người cất bước trước, tùy ý ngược mắt liếc nhìn phương hướng thang máy.

Anh chính là lơ đãng thoáng nhìn, hút hết suy nghĩ anh đang có.

Cho dù biết sẽ gặp phải Thịnh Dân, cho dù hôm nay anh căn bản chính là vì cô mà đến, nhưng Tùy Trần vẫn không ngờ tới, sẽ đột nhiên gặp, sẽ không nên gặp trong thời điểm không nên gặp nhất này.

Anh hé mở môi, giật mình ngây người nhìn cô gái trong thang máy, xem ra cô gầy rất nhiều, gò má ban đầu còn có chút Bé Mập giống như bị vót nhọn cả mặt, nổi bật lên cặp mắt đen bộc phát Thủy Linh bức người; tóc dài trước đó còn bị cô tùy ý ghim thành đuôi ngựa bỗng bị cắt, mái tóc ngắn mỏng được cắt quá khuôn mặt tái nhợt xem ra vừa lạnh lùng vừa xa lạ.

“Chớ nhìn chằm chằm người đàn ông của người khác như thế.”

Tiếng nói hơi hài hước đột nhiên vang lên, lúc này Tùy Trần mới chú ý tới người đàn ông đứng ở bên cạnh cô.

Anh rất nhanh nhận ra âm thanh kia, cũng lập tức vang lên câu vênh váo tự đắc “Không có quan hệ gì với cậu.”

Thì ra là anh ta.

Đỗ Ngôn Ngôn áp sát đôi mày thanh tú, ánh mắt từ trên xuống dưới quan sát người trước mắt, đó là một khuôn mặt không bắt bẻ ra khuyết điểm, sống mũi cao, hốc mắt thâm thúy, giữa tròng mắt đen lảng động chút kiêu căng, tây trang màu đen bao quanh vóc người cao to của anh ta, mặc dù bảo dưỡng khá tốt, nhưng mơ hồ có thể thấy rõ anh ta cũng không trẻ tuổi, giữa hai lông mày ẩn chứa dấu vết tháng năm, cái loại đàn ông hơn 40 tuổi mới sẽ là người đàn ông có vị, làm người ta không dời mắt nổi, quyền to độc tài khí thế, ngay cả Thành Luật cũng không bằng.

Thời điểm dọc bên cạnh cô, anh thoáng chậm lại bước chân, bí mật mang theo không vui, tiếng nói từ cánh môi đẹp mắt của anh ta bay ra, “Cậu không nên chọc cô gái này.”

Giọng điệu của anh ta không giống Tùy Trần lộ ra khí lạnh như vậy, thậm chí còn mang theo nụ cười, nhưng vẫn khiến Đỗ Ngôn Ngôn không tự chủ phát run.

Từ đầu đến cuối, Thịnh Dân duy trì trầm mặc cùng xa lánh, theo đuôi phía sau anh ta, xuyên qua đường đi, thẳng tắp hướng khu vực làm việc đi tới.

Cô không hề giống như trước là thường dùng tư thái đà điểu vui đầu đi bộ, mà là mặt không thay đổi ngẩng đầu, tầm mắt thủy chung nhìn thẳng phía trước. Coi trời bằng vung.

Đúng, chính là coi trời bằng vung, Tùy Trần thậm chí hoài nghi ở trong mắt cô mình không phải là không khí. Bởi vì câu kia.

“Chớ nhìn chằm chằm người đàn ông của người khác”, cô lại thật sự nghe lời đến không bao giờ nữa nhìn anh lấy một cái. Giống như anh căn bản không tồn tại vậy.

Cho dù là sắp cùng anh sát bên người, tần số bước chân của cô cũng không có bất kỳ biến hóa nào.

Yên lặng không có chút nào tâm tình biến hóa, khiến Tùy Trần cảm thấy kinh hãi.

Mấy ngày mà thôi, rốt cuộc cô đi đâu vậy, cô đã làm gì, tại sao lần nữa xuất hiện ở trước mặt anh thì tưởng như hai người khác nhau vậy?

Anh vẫn biết trên đài T Thịnh Dân sẽ bộc phát ra một ngạo khí, làm như ngạo khí bẩm sinh. Nhưng cô lén lút, từ trước đến giờ vẫn nhắm mắt theo đuôi theo sát anh.

Cho tới khi Tùy Trần đã thành thói quen bị cô theo đuôi, mà giờ khắc này. Thế nhưng anh lại rõ ràng cảm thấy giữa hai người có khoảng cách, cái loại khoảng cách đó chỉ có thể nhìn bóng lưng cô.

Hồi lâu. Cho đến khi hai bóng dáng kia hoàn toàn biến mất, Đỗ Ngôn Ngôn mới dần dần lấy lại tinh thần, cô nhanh chóng thu hồi bình tĩnh, khơi lên đôi môi cười mỉa, . A, là Thẩm Phi đây. Anh ta ẩn lui nhiều năm, ngay cả truyền thông chỗ nào cũng nhúng tay cũng không đào được tin tức của anh ta, bây giờ lại cùng một người phát ngôn mới bàn về việc quảng cáo, thật ly kỳ. Bây giờ tin đi, cô đã sớm nói qua, cô ta cùng Thẩm Phi có quan hệ không đơn thuần.

55. Chương 55

“Có người nguyện ý bỏ tiền thay cô ấy hủy bỏ hợp đồng phát ngôn, anh có lý do gì không đồng ý? Cho nên, cái quảng cáo này Thịnh Dân sẽ không tham dự, anh tin tưởng một mình em cũng có thể đảm nhiệm.”

Thành Luật hơi hột nói một câu, với Tùy Trần mà nói lại giống như đất bằng dậy sóng, âm âm nổ tung, làm anh ứng phó không kịp.

Rất tốt, cô thật sự có đủ quyết tuyệt, cứ như vậy không hỏi xanh đỏ đen trắng chặt đứt tất cả liên hệ với anh, chỉ kém không có nói rõ: “Nhìn anh lâu một cái tôi đều cảm thấy buồn nôn” .

Anh có lỗi trước anh nhận, ngày đó lúc nhìn thấy xì căng đan đưa tin giữa cô và Thích Huyền, không nên loạn phát tỳ khí, không nên ở ngoài sáng biết cuộc nháo kịch này có thể sẽ xảy ra tình huống, bỏ qua thời khắc tốt nhất hướng cô giải thích trước.

Nếu như muốn hành hạ anh đau khổ, anh để chiều theo thu nhận toàn bộ.

Nhưng nếu muốn vì vậy mà cả đời không qua lại với nhau, xin lỗi, gặp mặt nói chuyện!

Mất thấy Tùy Trần sau khi nghe vậy bỗng nhiên lao ra khỏi phòng làm việc của anh, Thành Luật vô vị nhún mày, mặc cho anh đi.

Lại đang vui đầu vào trong tài liệu, chỉ chốc lát sau, anh mới đứng dậy, mở cửa phòng làm việc ra, đem tư liệu mới vừa sửa sang xong đưa cho trợ lý.

“Tổng giám đốc, Đỗ tiểu thư chờ ngài đã lâu rồi.” Trợ lý nhận lấy tài liệu, liếc Đỗ Ngôn Ngôn trên ghế sa lon một cái, thuận thế nhắc nhở.

“Tại sao cô lại ở nơi này?” Nghe tiếng, Thành Luật mới chú ý tới Đỗ Ngôn Ngôn ở một bên trên ghế sa lon.

Đỗ Ngôn Ngôn vừa định đứng dậy tiến lên đón, bởi vì câu nói này, động tác cứng đờ.

“Đỗ tiểu thư là tới làm chuyên mục phỏng vấn về ngài, hẹn ba giờ, cô ấy đến sớm, bởi vì mới vừa rời ngài có chuyện cho nên tôi liền để cho cô ấy trước tiên ở nơi này chờ một lát.”

“Chuyên mục phỏng vấn nào?” Thành Luật ngẫm nghĩ chốc lát, hiển nhiên là hoàn toàn không nhớ có chuyện như vậy.

“Ah, Tổng giám đốc phu nhân chưa cùng ngài nói sao? Nghe nói có không ít người xuyên thông qua người đại diện của cô ấy, muốn muốn mời vợ chồng các ngài tham gia tiết mục, hiểu rõ các ngài cưới xong sẽ sống chung. Cô ấy suy tính đến việc ngài không thích cùng truyền thông giao thiệp, cho nên cũng chỉ đồng ý với tạp chí nam style . Sáng sớm hôm nay cô ấy gọi điện thoại tới đây, giao cho tôi muốn đem thời gian buổi chiều để trống của ngài, nói là bên tạp chí sẽ phái người vội tới ngài làm chuyên mục phỏng vấn. . . . . Tôi cho là ngài biết.”

“Cô ấy. . . . . Có thể quên nói.” Thành Luật hơi sững sờ, nụ cười có chút leo lên môi của anh, rất nhanh lại bị anh che giấu. Ngẫu nhiên nhìn anh hướng về Đỗ Ngôn Ngôn, dùng giọng nói rất công thức hóa, “Hôm nay không rảnh, hôm nào sẽ bảo trợ lý với tạp chí của các cô hẹn thời gian khác.”

“Không sao, em có thể đợi đến khi anh tan việc. . . . .” Đỗ Ngôn Ngôn che lại cô đơn giữa hai lông mày, tô son trát phấn lộ ra cười duyên.

Đáng tiếc, lời nói sần sọc mới nói được một nửa, liền bị Thành Luật không lưu một con đường sống, cự tuyệt, “Thật xin lỗi, lúc tan việc tôi muốn bồi bà xã.”

Ngọc Đỗ Ngôn Ngôn cứng lại. Lúc tan việc phải bồi bà xã sao? Thật ân ái, thế nào trước kia cho đến bây giờ anh cũng không dành ra chút thời gian để bồi cô? !

“Anh. . . . .”

Lời của cô mới nổi lên, Thành Luật cũng không để cho cô có quá nhiều tư cách khó chịu, lập tức cắt đứt, “Đồ tiểu thư cứ như vậy nhìn bạn trai mình đuổi theo cô gái khác, không sao sao?”

“A, anh thật đúng là quan tâm đến tình yêu mới của em nha.” Cô bay ra nụ cười tự tin, nhận định Thành Luật không hề giống mặt ngoài là xem ra chẳng hề để ý gì.

“Tôi nghĩ cô hiểu lầm, tôi quan tâm là em trai tôi.” Khóe môi anh nhếch lên, giọng châm biếm, “Quen biết một hồi, thuận tiện khuyên cô một câu, vô luận là Tùy Trần hay là Thịnh Đan, cô đều không chọc nổi, tốt nhất là không cần chơi với lửa có ngày chết cháy đấy.”

“Coi như đều vì anh, không đấu lại Tùy Trần, chẳng lẽ tôi cũng sẽ không đấu lại Thịnh Đan sao? Cùng lắm thì chính là Ngọc Thạch Câu Phần (ngọc nát đá tan)! Muốn mất thể diện vậy thì mọi người cùng nhau mất.” Trông cậy vào người đàn ông này hồi tâm chuyển ý, là không thể nào. Đã như vậy, Đỗ Ngôn Ngôn cũng không sao cả đem mặt nạ xé rách, cô sẽ để cho hai anh em bọn họ biết, cô không phải là món đồ chơi muốn bỏ liền bỏ!

Quảng xuống câu nói hung ác, Đỗ Ngôn Ngôn đạp giày cao gót rời đi, mỗi một bước, cô đều xoắn bước vô cùng xinh đẹp.

Hiển nhiên, cô chỉ lo duy trì khí thế, hoàn toàn không có chú ý tới Thành Luật ở phía sau lưng, trên mặt nổi lên một ít ti không quá thích hợp với thần thái của anh—— thần thái chờ xem kịch vui.

Tầm mắt của Tùy Trần xuyên qua kính chắn gió xe hơi, khóa chặt ở chiếc xe thể thao màu bạc cách đó không xa.

Gặp quỷ, quả nhiên là gừng càng già càng cay, vì để cô vui vẻ, Thẩm Phi thể nhưng không tiếc khiến các loại Hello Kitty Con Rối lằng lờ đem nhồi vào xe thể thao.

Đạp vào mi mắt là mềm mại mơ mộng, đâm vào con ngươi Tùy Trần làm nó đau.

Anh mím chặt môi mỏng, chuyển động chìa khóa xe, mới vừa định đạp chân ga, cửa xe đột nhiên bị người nào đó nặng nề kéo ra.

Nghe tiếng, anh chuyển con mắt quét tới nhìn chằm chằm, mắt thấy Đỗ Ngôn Ngôn hoàn toàn không để ý đến ý kiến của anh, vẫn ngồi vào ghế lái phụ, vênh mặt hát hàm sai khiến, ra lệnh: “Lái xe!”

“Xuống xe.” Anh “hừ” một tiếng, lạnh giọng, không muốn lãng phí thời gian cùng cô giao thiệp.

“Anh. . . . .” Đỗ Ngôn Ngôn chợt nghiêng người sang, nghẹn ắp dấu một bụng oán khí, tìm được chỗ phát tiết.

Vậy mà, lời của cô còn không mở ra đầu, Tùy Trần giống như là trúng tà, ngay cả chào hỏi cũng không nói một tiếng, chợt dẫm chân ga, không để ý loại phương thức vô cùng khoa trương khởi động có khả năng đụng vào xe đỗ ở một bên, anh dùng lực chuyển qua tay lái quẹo cua, thẳng tắp xông về chiếc xe thể thao màu bạc vừa mới chậm rãi chuyển động hướng bên ngoài bãi đỗ xe đi ra.

“Này, anh làm. . . . . Làm cái gì thế? !” Mắt thấy sẽ vẫn đuổi theo đuôi, Đỗ Ngôn Ngôn tóm chặt lấy tay cầm trên mui xe, sắc mặt trắng xanh kêu la.

Tùy Trần không để ý đến cô, thân xe dưới sự điều khiển của anh đã vẽ ra một hình ảnh vượt qua hoàn mỹ, theo sát, anh đem xe ngoảnh, đã ngăn cản ở trước mặt chiếc xe thể thao màu bạc.

Chủ nhân chiếc xe kia hiển nhiên không ngờ tới sẽ gặp phải kẻ điên, hai tiếng thắng xe chói tai phá vỡ không gian yên tĩnh của bãi đỗ xe.

Đợi đến khi bãi đỗ xe gần nửa trở về an tĩnh, hai chiếc xe, bốn người, bốn mắt nhìn nhau.

Một lát sau, Thẩm Phi là người dẫn đầu lấy lại tinh thần, khóe miệng anh cong, xuy ra cười khê, tay không báo động trước đưa ra cửa sổ xe, hướng Tùy Trần giơ ngón tay giữa lên.

“Bảo bối, cùng cha cùng nhau làm.” Anh cảm thấy như vậy còn chưa đủ tận hứng, toát ra một cỗ sức mạnh không đem tên tiểu tử kia mặt tức xanh đen tuyệt không bỏ qua. Vì vậy, Thẩm Phi giọng cộc nhĩ nói qua, vừa dè xuống cửa sổ xe chỗ cạnh tài xế.

“..... Con không muốn.” Khóe miệng Thịnh Đản giật giật, rất nghiêm túc cự tuyệt loại đề nghị không có ý nghĩa này.

“Hả?” Anh hơi có vẻ bất mãn “hừ” một tiếng, giọng nói vẫn như cũ, rất nhu hòa, “Con chắc chắn chứ?”

“.....” Có một loại người chính là có thể rất dịu dàng phát ra uy hiếp, lại tương đối có tác dụng uy hiếp, tỷ như Thẩm Phi; lại có một loại người, cuộc sống hàng năm ở bên trong loại hành hạ này, đã sống được có tâm lý bóng mờ, tỷ như Thịnh Đản.

Cho nên, lời của Thẩm Phi còn chưa hoàn toàn tan mất, cô chấp nhận nhanh chóng duỗi tay ra cửa xe, sau vài giây từ chối, khó khăn gơ ngón tay giữa lên, lại không tự chủ không dám nhìn nét mặt Tùy Trần.

Mắt thấy hai dấu tay quốc tế thông dụng một trái một phải xuất hiện tại hai bên cửa sổ xe, con người Tùy Trần ức chế không được hé.

Anh không biết Thẩm Phi, cho nên mặc kệ đối phương làm ra chuyện gì cũng sẽ không cảm thấy kinh ngạc.

Nhưng là Thịnh Đản. .... Không sai, chính là cái người ngày trước ở trước mặt anh liền nói chuyện lớn tiếng cũng không dám, hiếm khi rống câu thô tục còn có thể cà lăm, vào giờ phút này, đang phối hợp với người khác hướng về phía anh gơ ngón giữa!

Hình tượng này thành công khiến Tùy Trần ngây ngẩn cả người.

56. Chương 56

Cũng chính là khi anh hoảng thần đó, Thẩm Phi đột nhiên nhanh chóng chuyển xe, kéo ra khoảng cách an toàn, anh thuần thục chuyển động tay lái, dẫm chân ga, xe cứ như vậy chuẩn sát qua chiếc xe của Tùy Trần, gào rít rời đi.

Muốn Tùy Trần cứ như vậy hết hy vọng hiển nhiên là không thể nào, hồi hồn xong, anh lập tức đuổi theo.

Trông mắt Thẩm Phi hơi nghiêng, tầm mắt thông qua kính chiếu hậu nhìn thấy chiếc xe kia vẫn như cũ đuổi sát không buông, anh có chút hăng hái nhướn đuôi lông mày, tiếc hận thở dài: “Ai da, con không nói cho cậu ta biết, năm đó cha dựa vào nhân vật thần xe cầm ảnh để sao?”

“..... cha cũng không nói cho con biết.” Đầu Thịnh Đản đầy hắc tuyến, hừ nhẹ. Làm ơn, có chủng loại chuyện như thế sao?

Thời điểm lúc anh cầm ảnh để, rõ ràng dựa vào nhân vật thầy thuốc biến thái!

“A, thật sao? Đó là bởi vì con người của cha tương đối ít nổi danh, không thích đem thành tựu giắt qua khóe miệng .....”

Mặc dù tiếng nói đang thao thao bất tuyệt quanh quẩn bên tai, nhưng Thịnh Đản một chữ cũng không nghe vào, từ đầu đến cuối, tầm mắt của cô vẫn giăng co ở kính chiếu hậu.

Nhìn chiếc xe quen thuộc phía sau chột gần chột xa, lòng của cô cũng theo đó mà chột cao chột thấp.

Khi nhìn thấy Tùy Trần vì vượt qua, suýt nữa cùng xe ở đường bên cạnh đụng vào thì bàn tay cô căng thẳng, theo bản năng lầu bầu lên tiếng: “Cha lái chậm một chút.”

“Vậy có muốn dứt khoát dừng lại không, cho con xuống xe tự cùng cậu ta ôn chuyện?” Mắt Thẩm Phi nhìn thẳng nhìn con đường phía trước, lại dễ dàng đoán trúng tâm tư của cô.

Sau khi nghe, gương mặt Thịnh Đản phát ra đỏ mặt, giữa hai lông mày hiện ra một tầng không cam lòng: “Quản chuyện của anh ta làm gì, bởi vì cha lái quá nhanh dạ dày con không thoải mái.”

“Nhưng nếu như mà cha lái quá nhanh đưa đến cậu ta xảy ra tai nạn xe cộ, lòng của con sẽ lại càng không thoải mái thôi.”

“Sẽ không, anh ta chết hay sống không liên quan gì tới con • • • • •” Cậy mạnh nói được nửa câu, Thịnh Đản đột nhiên dừng lại, vội vàng quay đầu, tránh chỗ ghế lái nhìn hình ảnh ngoài cửa xe.

Theo tầm mắt của cô, Thẩm Phi không chút để ý liếc nhìn cửa sổ xe bên cạnh mở rộng. Không tệ, trải qua kiên trì cố gắng không ngừng, cuối cùng Tùy Trần cũng đuổi theo tới.

Ánh mắt đối mặt với con người bắn ra sát khí, anh không khỏi bật cười, nếu như không phải là bởi vì phải lái xe, Thẩm Phi rất muốn nhắc nhở cậu ta một câu —— thời điểm đuổi theo một cô gái, trên xe thật sự không thích hợp chở một cô gái khác.

Vậy mà, Tùy Trần dùng hành động thực tế chứng minh, dù đang lái xe, miệng cũng giống vậy có thể tiếp tục vận động: “Dừng xe, tôi có lời nói với cô ấy.”

Giọng nói giống y hệt như ra lệnh khiến Thẩm Phi khó chịu bĩu môi, đưa một cái tay ra, mãnh liệt đâm cái nút trên cửa sổ xe, trong miệng còn không ngừng nói nhớ kỹ: “Tên tiểu tử này thật không có nuôi dạy rồi! Ra lệnh cho tôi? Cậu dựa vào cái gì mà ra lệnh cho tôi? Muốn cướp người của tôi không cảm ơn tôi một cái còn chưa tính, lại còn ra lệnh cho tôi mở rộng cửa chính để cho cậu vào? Chơi trứng nhỏ đi!”

Thịnh Đản vô lực co kéo khóe miệng, bấm lấy đầu, cưỡng ép mình kiềm chế ý niệm muốn quay đầu nhìn Tùy Trần.

Bên cạnh trầm mặc, khiến Thẩm Phi thu hồi tâm tình chơi đùa, phát ra lời nói thảm thiết, than thở: “Hàng này tên gì? Tùy • • • • • Tùy • • • • • Tùy Tiễn đi. Thật ra thì cái tên ‘Tùy Tiễn’ này cũng không tệ lắm, mặc dù hơi vụng về ngốc nghếch một chút, nhưng mà thoát nhìn rất có thành ý, cuối cùng ánh mắt của con cũng tạm được, không làm cho tổ tiên của con mất thể diện.”

“Làm sao khuỷu tay cha rẽ ra ngoài.” Thịnh Đản tức giận lườm bâu.

“Cha muốn đi đến bên trong ngõ, cậu ta còn có thể cả người khỏe mạnh ở nơi này ra lệnh cho cha à?”

“• • • • •” Đây cũng là sự thật, từ nhỏ đến lớn, phàm là người khi dễ cô, kết quả cũng rất thảm. Cái gì không thể lấy lớn hiếp nhỏ, không thể lấy mạnh hiếp yếu, những thứ nguyên tắc này ở trên người cha tất cả đều không thành lập, tâm tình cha bảo vệ con quả thật làm cho người ta xem thế là đủ rồi.

“Lời nói của bề trên luôn không nghe. Con vì tên Thích Huyền kia đi cầu chagiúp gấp thời điểm hướng tuần san làm áp lực, cha nói cái gì rồi? Cha bảo con chở cùng người trong vòng này nói yêu thương, con cũng cùng cha bảo đảm qua là nhất định không biết, kết quả thì sao? Con là do cha sinh, cha so với ai khác cũng hiểu biết con hơn, chỉ về điểm thông minh cùng năng lực chịu đựng trong lòng của con, tình cảm yêu đương đặt ở trước ống kính truyền thông con không chịu nổi, tâm cơ những cô gái trong Làng Giải Trí, con cũng không đấu lại • • • • •”

“Cha, chở nói được không? Con biết rõ sai rồi.” Thịnh Đản cúi đầu, hung hăng mím môi, nhịn chua xót nơi cổ họng, không kịp chờ đợi cắt đứt lời của cha.

Loại quan tâm ẩn chứa chữ bối này, những ngày qua thường xuyên oanh tạc cô, cha mệt mỏi, liền đổi mẹ làm thay.

Cô biết, bọn họ tất cả đều là vì tốt cho cô, nhưng cô đã phạm vào ngu ngốc, mặc kệ bọn họ mắng thế nào cũng không có lực cải biến, làm sao bây giờ.

“Con biết cái rắm! Nếu như con hiểu biết thật sự, cũng sẽ không vì chuyện hư hỏng này vừa khóc vừa gào nói muốn thoái lui khỏi Làng Giải Trí. Cha nói, con có chút tiền đồ được không? Dừng cho tổ tiên con mất thể diện!” Thẩm Phi càng mắng càng hăng say.

“Sau này con sẽ không bao giờ nói câu nói như thế kia nữa • • • • •”

“Sau này con nói gì không quan trọng, quan trọng là cho cha chút đầu óc! Cha - Thẩm Phi dạy dỗ con gái chỉ có phần khi dễ người khác!”

“Con biết rồi.” Cô khéo léo gạt đầu một cái.

Phối hợp của cô không hề để cho lửa giận của Thẩm Phi vì vậy mà ngừng công kích, ngược lại thiêu đốt càng ngoạn mục hơn, ông chợt chuyển qua tay lái, dừng xe sang bên: “Đến nói một chút, rốt cuộc con biết cái gì?”

Thấy cô ý vị nháy cặp mắt vô tội, nửa ngày cũng chen không ra một câu nói, Thẩm Phi bất đắc dĩ mắt tròn trắng: “Con cũng không chắc hẳn cậu ta và cô gái kia ở phi trường dặt tay nhau là thế nào sao? Hiện tại kinh phí của paparazzi ở trong nước rất đủ như thế nào, lại có thể phái số lượng người lớn như vậy đi phi trường Cyssero cắm điểm? Hay là nói con cảm thấy tên ‘Tùy Tiệp’ đó đã đổ đến mức bị ký giả Anh quốc để mắt tới?”

“Nói là có người bày kế hoạch tốt? Là ai?” Thịnh Đản cuối cùng cũng thông suốt.

“Con cảm thấy thế nào.”

“Đồ Ngôn Ngôn!” Cái tên này dần dần hiện lên trong đầu Thịnh Đản, cô không chút nghĩ ngợi bật thốt lên.

“Là con nói, cha chưa bao giờ nói xấu cô gái.”

“..... nhưng là, cha cũng thừa nhận bọn họ thật sự đang kết giao.” Coi như hình có thể thiết kế tốt, Đồ Ngôn Ngôn cũng không thể cầm dao gác ở trên cần cổ cô ép cô thừa nhận.

“Cho nên nói muốn con có thêm chút đầu óc. Cha nói bao nhiêu lần rồi, chuyện Làng Giải Trí chưa bao giờ có thể nhìn mặt ngoài tin tức mà phán định, tin tức còn nói con gái của cha dùng quy tắc ngầm thượng vị đầu rồi, chết cười, con gái Thẩm Phi cần dựa vào quy tắc ngầm để tranh thủ phát ngôn, nói ra ai tin, ai tin chứ!”

Thịnh Đản co rúm khóe miệng cười gượng, ba cô thật đúng là rất để ý chuyện này, mỗi lần nhìn thấy cô đều không tránh được muốn rồi rấm một phen, vô luận là nơi nào, chờ đến cơ hội sẽ phải phát tiết một hồi, hình như cha hoàn toàn quên, căn bản không ai biết cô là con gái Thẩm Phi.

“Dĩ nhiên, cha chỉ nói là chuyện bọn họ đang lui tới có thể sẽ có ẩn tình, cũng không loại bỏ khả năng bọn họ thật sự chính là nam trộm nữ xướng, một đôi cẩu nam nữ.”

“—|||.....” Không thể đổi từ dùng lịch sự chút được sao?

“Trùng cái gì mà trùng, cha đã nói xong rất hàm súc, con cũng không sai biệt lắm là được, lo lắng cảm thụ của ba được không? Mắt thấy mình xài nhiều tâm huyết như vậy vì cô gái lớn, vì một người đàn ông khác muốn chết muốn sống, nhiều khó chịu nhá; bởi vì biết con không bỏ được, vì để cho con vui vẻ, cha còn phải che giấu lương tâm vì người đàn ông kia nói tốt, giúp đỡ con bày mưu tính kế phân tích tình huống, loại tư vị này, rất CMN bực mình. Đời sau heo sống sinh chó cũng tuyệt không sinh con gái!” Đau quá, cảm giác giao con gái cho người khác, thật sự là bực mình - buồn bực - đau nhức.

Lần đầu Thẩm Phi rộng mở cánh cửa lòng chưa xót bàn về người làm cha.

57. Chương 57

Đầu kia Thịnh Đản đã sớm chết lặng đối với mấy lời nói này, không phải cô thật không có hiểu thuận, hoàn toàn là bởi vì tự cô thành người, ba cô cứ ba ngày hai bữa đau nói một phen, làm thành tương lai cô có một ngày gả đi, sau đó sẽ tựa như cả cha mẹ đều không nhận. Làm ơn, ba ba mới phải là người đàn ông duy nhất ở trong cuộc đời mỗi cô gái không có cách nào thay thế!

Nghĩ vậy, Thịnh Đản bất đắc dĩ vỗ trán dời tầm mắt đi, bắt được cảnh vật ngừng ngoài cửa xe, cô cảm thấy không đúng lắm, sững sờ chốc lát: “Ah, xe ngừng khi nào?”

“Sớm ngừng.”

“Này ..... vậy người kia đâu?”

“Người nào?”

“Chính là ..... chính là cái ‘Tùy Tiệp’ a .....” Đuổi theo một mối? Bỏ qua? Cứ như vậy đơn giản bỏ qua?

“Chắc là đang cùng ký giả đưa xe.”

“Cha thông báo.”

“..... chừng nào thì cha thông báo?”

“A, giúp con nói xong phát ngôn giải ước thời điểm đi nhà cầu, nhìn thấy điện thoại di động, liền không nhận được giữa tay gọi điện thoại.”

“.....” -_-|||

—— Không nên dễ dàng nói gấp lại, bởi vì mình sẽ không biết lần thứ nhất nói xong gấp lại sau, lại thật sự cũng không gấp lại.

Tùy Trần không nhớ rõ là ở đâu nhìn thấy những lời này, này thực sự đáp lại tâm trạng anh những ngày này.

Anh thậm chí ngay cả “Gấp lại” cũng không kịp nói, bởi vì những thứ ký giả kia đột nhiên toát ra, anh cứ như vậy đem Thịnh Đản đánh mất, sau hôm ấy, cô tựa như biến mất khỏi thế gian vậy.

Cô dọn đi đâu rồi, anh không biết.

Số điện thoại di động mới của cô, anh không biết.

Duy nhất biết đến là, tất cả thông báo gần đây của cô cùng công việc đều bị hủy bỏ, Thẩm Phi tự mình đến công ty thay cô xin nghỉ dài hạn, ngay cả Lâm Cẩm cùng Nhậm Sâm cũng không biết trong lúc nghỉ phép cô đi đâu.

Anh không có tâm tình phối hợp tuyên truyền phim mới, mọi người cho là anh đắm chìm trong tình yêu cuồng nhiệt liền tâm tư công việc cũng không có, chỉ có Tùy Trần tự mình biết, mỗi ngày anh đều rối rắm quan hệ giữa Thẩm Phi cùng Thịnh Đản đến tột cùng là thế nào, Thẩm Phi có thể hay không định thay cô chuộc về tự do, để cho cô thối lui khỏi Làng Giải Trí? Bọn họ có phải hay không từ đó về sau lại thật sự cũng không thấy nữa?

So với những thứ tuyên truyền nhàm chán làm đáng kia, theo ý anh, tìm được Thịnh Đản mới quan trọng hơn.

Loại hành động vì cô gái không cần sự nghiệp này, rất cuộc, khiến Thượng Tinh Tinh thân là người đại diện của anh cũng nhìn không được.

“Thứ hai sách của Đỗ Ngôn Ngôn mới đưa ra thị trường, mời anh tham gia buổi họp báo, anh muốn đi hay không đi?” Cô cố gắng đè ép cùng anh bàn công việc.

“Không đi.”

Đáng tiếc Tùy Trần cự tuyệt dứt khoát lại không chừa đường lui, Tinh Tinh dần lại tính tình vuốt ve, Ặc, lui một bước: “Vậy tôi để cho người ta gửi giỏ hoa chúc mừng đưa đi, lời chúc mừng viết cái gì?”

“Tùy tiện.”

“..... thật sự đủ rồi!” Tinh Tinh vỗ bàn đứng dậy, cũng không khống chế nổi nữa rồi, “Ban đầu không hỏi qua ý kiến của anh, liền thay anh phát biểu nói rõ thừa nhận anh và Đỗ Ngôn Ngôn đang kết giao, là tôi không đúng, anh cũng không cần thiết lấy sự nghiệp của chính mình nói giỡn trả thù tôi chứ. Tôi đây đều là vì ai nào? Lúc ấy, loại tình huống đó, tất cả hình đều phát ra rồi, người ta là đàn gái cũng đã lên giọng thừa nhận, nếu như chúng ta phủ nhận bên ngoài sẽ nhìn anh như thế nào?”

“Thật sao? Quan hệ giữa tôi và Thịnh Đản cũng là lời đồn đãi nổi lên bốn phía, nhưng cô vẫn như cũ khuyên tôi phủ nhận tất cả.” Trông mắt anh nghiêng nghiêng, giọng hơi lạnh.

“Cái này làm sao có thể giống nhau, nếu như anh và Thịnh Đản dặt tay bị chụp, tôi cũng sẽ đề nghị anh thừa nhận.”

“Không cần phải nói dễ nghe như vậy.” Anh quay đầu cười lạnh, nhìn về phía cảnh vật quay ngược lại ngoài cửa xe, việc đã đến nước này, lại đi truy cứu ai phải ai trái hiển nhiên là không có ý nghĩa, Tùy Trần không muốn nói chuyện nhiều.

Nhưng Tình Tình không nghĩ để cho anh trốn tránh thực tế, cô kiên trì cảm thấy mình đúng, là chân chính đang vì Tùy Trần: “Dạ, tôi thừa nhận, vừa bắt đầu tôi cũng không hi vọng anh và Thịnh Đản dính dấp quá sâu. Cô ta không phải là nghệ sĩ của tôi, tôi không biết cô ta, tôi chỉ biết nếu như các người thật sự lui tới, một khi truyền đi, đối với anh đối với cô ta cũng không tốt. Tin tức xấu của cô ta nhiều như vậy, anh đi cùng với cô ta, không những trên sự nghiệp không chiếm được chút trợ giúp nào, còn có thể bị liên lụy; bên ngoài đồng thời sẽ cảm thấy cô ta có mưu đồ khác, coi trọng danh tiếng của anh, muốn đi đường tắt. Trước phát ngôn của DP không phải là minh chứng tốt nhất sao? Người người đều cho rằng DP là nể mặt anh, mới dùng cô ta, sự tồn tại của anh, sẽ làm mọi người bỏ qua cố gắng của cô ta.”

Tùy Trần rất rõ ràng, anh và Thịnh Đản vừa mới bắt đầu, còn có quá nhiều nhân tố không xác định, nếu như công khai, cần chịu đựng quá nhiều khảo nghiệm, cá tính của cô không chịu nổi. Cho nên cho tới nay, anh đều cho là trước khi kết hôn, tốt nhất là phủ nhận hết thảy.

Nhưng chuyện này cũng không hề đại biểu anh cần thiết phải thừa nhận Đỗ Ngôn Ngôn!

Sự nghiệp? Sự nghiệp của anh không cần bất kỳ cô gái nào trợ giúp, chỉ cần có người, khi anh muốn cô, thời điểm không thể chờ đợi muốn lập tức nhìn thấy cô, có thể thân thiết xuất hiện bên cạnh anh, để cho anh an tâm.

Trừ Thịnh Đản, không có cô gái thứ hai có thể làm được.

“Không nói lời nào rốt cuộc là có ý tứ gì, đến bây giờ anh còn chưa nhận rõ sao? Thịnh Đản không tốt giống như anh nghĩ.” Anh trầm mặc, khiến Tình Tình ức chế không được rống, rất nhiều lời nói, vốn là cô là tính toán nên ở trong lòng không cần nói ra miệng, “Quan hệ của cô ta và Thẩm Phi không đơn giản, điểm này anh nên thấy rõ rồi. Nếu như anh không quen thân Thẩm Phi, vậy tôi không ngại nói cho anh biết, người ta là ảnh đế, giải thưởng lớn nhỏ cầm vô số, từng là một nhân vật hô phong hoán vũ tại giới văn nghệ, anh hợp tác qua nữ diễn viên, hoặc nhiều hoặc ít từng có quan hệ với anh ta. Sau khi kết hôn, mặc dù anh ta ẩn lui rồi, chỉ là một chút bí mật người đại diện đều nói anh ta và bà xã của anh ta không có tình cảm gì, kết hôn với nữ bậc thầy thuần túy bởi vì để giàu có, còn nói anh ta len lén bao nuôi tiểu nữ sinh nhỏ tuổi hơn rất nhiều so với anh ta, cụ thể là người nào cũng không thể biết được, anh không phải cảm thấy nữ sinh trong truyền thuyết kia chính là Thịnh Đản sao?”

“Không cảm thấy.” Anh không cảm thấy Thịnh Đản là thứ người như thế, nhưng ..... Thẩm Phi có phải hay không thì rất khó nói.

“..... anh không phải tin lời của tôi cũng không sao, Nhậm Sâm nói anh ta cũng chưa tin. Anh ta vì tìm được Thịnh Đản cũng điều tra, hỏi chút bạn bè truyền thông, nghe nói rất sớm trước, Thịnh Đản và Thẩm Phi có cử chỉ thân mật ra vào khách sạn liền bị chụp được, bởi vì có người âm thầm làm áp lực, cho nên bọn họ không dám hiện ra, hơn nữa lúc ấy Thịnh Đản vẫn chưa xuất đạo, cũng chỉ là học sinh đại học bình thường, nhà tuần san kia cảm thấy không có báo cáo gì giá trị.”

Trên thực tế, những lời này không cần người khác nói tới.

Nếu nói có hình “Thịnh Đản và Thẩm Phi có cử chỉ thân mật ra vào khách sạn”, Tùy Trần tận mắt thấy qua, ở nhà Đỗ Ngôn Ngôn.

Xem xong ảnh chụp kia, anh giãy giụa qua, cuối cùng cho ra kết luận, chỉ cần cô nói không có, anh sẽ tin; coi như cô thừa nhận, anh cũng lựa chọn không so đo, mặc kệ ngày trước cô đến tốt cùng từng có tình tiết ra sao, chỉ cần từ nay về sau cô là cô gái chỉ thuộc về anh, thế là đủ rồi.

Vậy mà, thực tế chính là châm chọc như thế, anh còn chưa kịp đem quyết định của mình nói cho cô biết, xì căng đan của cô và Thích Huyền liên sôi nổi bay ra.

Anh không có biện pháp không để ý, không có biện pháp bình tâm tĩnh khí phân biệt bản tin này là thật hay giả, cho nên tức giận đi Anh quốc.

Đây coi như là báo ứng sao? Ban đầu anh không nguyện ý nghe Thịnh Đản giải thích, hiện tại cô cũng giống nhau quyết tuyệt không muốn nghe giải thích của anh; vậy ban đầu anh mở điện thoại di động 24h đợi điện thoại của cô, tại sao cô không như thế chứ?

“Tôi nói nhiều như vậy, rốt cuộc anh có nghe được hay không?” Thấy Tùy Trần chỉ nheo lông mày, cũng không phát ra một lời, Tinh Tinh không nhịn được hỏi.

58. Chương 58

Đầu kia Tùy Trần như cũ, không có động tĩnh, một hồi lâu, mới bất thành linh toát ra một câu cùng chủ đề không có chút quan hệ nào, nói: “Tôi muốn đổi động cơ xe W12, cô giúp tôi thăm dò, mau sớm để cử mấy khoản cho tôi.”

“..... vì, vì sao đột nhiên muốn đổi xe? Chiếc xe bây giờ không phải đầu năm mới vừa mua sao? V8 ư! Anh còn chưa đủ điều khiển đâu? Loại đường xá này tất yếu làm mười hai vạch hay sao? !” Làm ơn, suy nghĩ có thể hay không không cần toát ra như vậy?

“Cô nói nhiều như vậy, không phải là muốn nói cho tôi biết, cùng ảnh để giành cô gái nhất định phải trang bị tốt sao?” Động cơ V8 anh có đủ lái hay không cũng không quan trọng, quan trọng là, ngày đó anh không thể đuổi theo chiếc động cơ xe W12 của Thẩm Phi!

“.....” A Phi! Đây cũng quá xuyên tạc lời khuyên nhủ tận tình của cô rồi!

Khổ cực tranh thủ tới nghỉ dài hạn để làm những gì?

Từ lúc ba cô nguyện ý tự ra tay thay cô đi tìm Cẩm ca tranh thủ ngày nghỉ, Thịnh Đản cũng rất nghiêm túc nghĩ ngợi cái vấn đề này.

Hình như cô quá lo lắng, trên thực tế, khôn đợi cô kịp hoàn hôn, đã bị Lục Y Ti kéo đi Nhật Bản.

“Oa! Chúng ta thật sự đến Nhật Bản rồi! Một năm, tớ dành dụm tiền suốt cả một năm, rốt cuộc có thể tới Nhật Bản rồi! Thất nghiệp cái gì, quá tốt đẹp!” Đây là khi Lục Y Ti vừa tới phi trường Thành Điền, phát ra hô hào khoa trương.

Thịnh Đản không phải ngu ngốc, cô rất rõ ràng Lục Y Ti đối với Nhật Bản cũng không có quá nhiều hướng tới, thậm chí cô ấy còn từng mài dao sên soét cho qua nỗi nhục của đất nước. Nói gì đến việc dành dụm tiền suốt cả một năm, nói gì mà thất nghiệp quá tốt đẹp, không phải là không muốn làm cho Thịnh Đản cảm thấy đây là một chuyến cuộc hành trình chữa thương thất tình.

Vậy mà, bạn bè hèn là nhỏ tâm nghiêm túc, Thịnh Đản thì càng cảm thấy tâm tình nặng nề.

Cô cảm thấy mình rất vô dụng, lớn như vậy còn khiến người nhà cùng bạn bè lo lắng, cô so với bất luận kẻ nào cũng hi vọng mình có thể nhanh hết lo lắng, cố tình có câu gọi là —— dục tốc tắc bất đạt(nóng vội thì không thành công).

Mặc dù bên Nhật Bản chỉ chênh lệch có một giờ, nhưng ba giờ chiều theo Lục Y Ti tới khách sạn, Thịnh Đản ngã đầu nằm ngủ.

Cô thật sự không rõ ràng lắm rốt cuộc mình ngủ bao lâu, trên đường chỉ tỉnh qua hai lần.

Lần đầu tiên, ngoài cửa sổ là sáng, cô lên nhà, ngã xuống giường ngẩn người một hồi, lật người chôn giữa hai gối đầu, bất tri bất giác lại ngủ thiếp đi; lần thứ hai, cô từ trong va li hành lý của Lục Y Ti lấy ra một hộp mì ăn liền, ăn xong, ngủ tiếp.

Tóm lại, cuối cùng cô ở trên giường lớn sáu thước lăn qua lộn lại cũng không ngủ được nữa, bò xuống giường nhìn bản thân lòi thoi trong gương, bộ dáng thật sự đủ hồngбет, ngay cả chính cô đều nhìn không nổi nữa, lập tức đi tắm rửa sạch sẽ.

Trên tủ đầu giường có lưu lại lời nhắn của Lục Y Ti.

—ba ngày! Con heo như cậu cứ nhiên ngủ ba ngày! Cậu tu luyện thành tiên rồi, heo Thần Tiên! À, suy tính đến công việc trước đây của cậu một mỗi như vậy, tớ liền không quấy rầy cậu, ngủ tốt đi, tớ đi dạo hiệu thuốc một chút. Mì ăn liền không có, nếu như cậu đói bụng, liền tự mình đi ra ngoài kiếm ăn đi.

Ở bên cạnh tấm giấy nhắn, còn có hai tờ giấy bị vẽ nhẵn tùy ý ném ở một bên.

Thịnh Đản liếc nhìn, theo thứ tự là thời điểm cô ngủ một ngày cùng hai ngày cùng Lục Y Ti lưu lại, người này thật đúng là có thể đi dạo, một người cũng có thể cực kỳ vui mừng chạy khắp cả Tokyo.

Cô mạnh mẽ lau tóc, vừa nhìn ánh mặt trời chói chang bên ngoài cửa sổ.

Cũng tự giận mình ba ngày rồi, cũng là thời điểm đi ra ngoài đi dạo một chút, không đến nỗi đi thật xa xôi tới Tokyo một chuyến, liền vì đổi cái giường ngủ đi.

Huống chi thời tiết tốt như vậy, không nên phí hoài nha.

Nhưng ••••• đi đâu đây?

Thiền Thảo Tự.

Đây là lựa chọn thứ nhất hiện ra trong đầu Thịnh Đản, cũng là duy nhất.

Cô tiện tay để lại cho Lục Y Ti một tờ giấy nhắn, bọc áo khoác màu nâu nhạt đi ra ngoài, đi ra đại sảnh khách sạn, nháy mắt phải nghênh diện với không khí lạnh lẽo xông tới mặt, Thịnh Đản lập tức hối hận, sớm biết lạnh như vậy, ít nhất cũng nên mang theo cái khăn quàng cổ.

Lười trở về lấy, cô kéo chặt áo khoác, cắn răng đi ra ngoài.

Nhờ sự giúp đỡ từ nhỏ của cha mẹ đối với cô có ý thức giáo dục độc lập, cộng thêm điểm Anh ngữ của cô coi như thông qua, đường xá đi Thiền Thảo Tự không tính là quá quanh co.

Nhưng là vì tìm cái treo đèn lồng đỏ lớn ở cửa chính “Lôi môn”, mất không ít công sức.

Kết quả, cô không giải thích được liền xông qua chính điện, nếu nói cười ngựa xem hoa đại khái chính là cái ý tứ này đi, làm sao tới cũng không biết.

Nếu là lúc trước, Thịnh Đản sẽ cảm thấy đầu người nhốn nháo chật chội như thế làm cảnh khu rất mất hứng, nhưng là bây giờ, trà trộn ở trong đám người, trước mặt là những khuôn mặt xa lạ, bên tai là các loại ngôn ngữ, thỉnh thoảng cùng tầm mắt người đi đường chống lại, còn có thể đổi lấy một mỉm cười lễ phép. Nơi này, không ai nhận ra cô, không ai quan tâm đến phản ứng tình yêu của cô đối với Tùy Trần, không có súng trường pháo ngắn cùng với sắc mặt xem kịch vui, loại cảm giác này khiến tâm tình Thịnh Đản tốt lên không ít.

Cô bước chân chậm lại, đôi tay cắm ở trong túi, băng quơ mò mẫm đi dạo ở khu phố buôn bán.

Cho đến con đường treo không ít bài tường cầu nguyện, cô không tự chủ ngừng lại, nhìn lên nguyện vọng người khác mặc dù không quá hiển hậu, nhưng Thịnh Đản vẫn luôn ham thích chuyện này.

Cô khẽ cong người xuống tiến lên trước, ở một đồng bài tường cầu nguyện tìm kiếm tiếng Hoa mình quen thuộc.

Chỉ rất là nhanh, Thịnh Đản đã cảm thấy, đây là đang tự làm khổ. Mỗi lần nhìn thấy những thứ cầu nguyện cùng một một một đời bài tường cầu nguyện, cô đều sẽ cảm thấy cô đơn, nhiều người như vậy, cô làm sao lại không gặp được một ai có dũng khí cùng cô cả đời?

Vì không để cho cảm xúc ăn năn hối hận tiếp tục mở rộng, cô hít sâu một hơi, mím chặt khóe miệng, xoay người muốn rời khỏi.

Tầm mắt kéo về, trong nháy mắt bắt được hình ảnh, lại làm cho cô dừng lại.

Thịnh Đản nhíu nhíu mày, hoài nghi có phải mình hoa mắt hay không, lại gần khôi bài tường cầu nguyện trước mặt, quan sát từng chữ.

“Chúc Thịnh Đản thân thể kiện Khang •••••”

Lạc khoản(phần đề chữ), Tùỵ Trần.

Cái tên này giống như mang theo lực đánh, giải khai trí nhớ của Thịnh Đản.

— vậy đi Thiển Thảo Tự giúp em cầu nguyện thôi.

— cầu nguyện cái gì?

— nguyện vọng nói ra cũng không linh, anh thay em tùy tiện hứa đi • • • • •

Đối thoại đã từng nói với Tùỵ Trần bị lật ra ngoài, đó là lời nói trước khi anh đi Nhật Bản công tác, thì ra là anh tới thật.

Còn không bằng không đến, “Thân thể kiện khang” loại nguyện vọng này, tựa như “Phúc như Đông Hải, thọ tỷ Nam Sơn” giống nhau qua loa lại đối trá. Cô cũng chỉ thuận miệng nói một câu, không có chết dây dưa, anh cần gì phải tựa như dụ dỗ người bạn nhỏ.

Cũng đúng, Tùỵ Trần đối với cô vẫn luôn giống như dụ dỗ người bạn nhỏ, tùy tiện cho cô viên kẹo, cô có thể vui mừng hai ba ngày cũng không ngậm miệng được, dù tức giận lớn hơn nữa, cũng sẽ ở trong nháy mắt đó bị vị ngọt làm biến mất hầu như không còn.

Trách ai được? Cô đáng đời, hạ thấp mình, gieo gió gặt bão.

“Cầu nguyện đi.”

“• • • • •” Bên cạnh đột nhiên vang lên lời nói, gần trong gang tấc, khiến Thịnh Đản bỗng nhiên chấn động, chợt quay qua, thấy rõ người tới, cô sững sốt, trông mắt kia nguyên bản là rất lớn bởi vì kinh ngạc bị trùng đến càng khoa trương hơn.

59. Chương 59

Người tới nhíu mày, khỏe môi cong cong, cười như không cười, giống như là không nhận thấy được kinh ngạc của cô, cầm đầu cầm cổ tiếp tục nói: “Nếu như cho phép nguyện vọng ghét bỏ người khác, vậy thì mình cho phép.”

Đồng dạng, Thịnh Đản chớp mắt mấy cái, cuối cùng tìm về âm thanh của mình: “• • • • • làm sao anh biết ở nơi này! ?”

Thích Huyền chống đỡ tựa vào trên tường cầu nguyện, trong tay đang cầm tách cà phê âm ỉ, ngược mắt liếc nhìn về mặt đồ dẫn của Thịnh Đản. Cô mặc rất phong phanh, hiển nhiên là trước khi rời cửa hoàn toàn không có đem nhân tố thời tiết tính vào. Riêng nhìn cổ cô nhấn bóng, anh đã cảm thấy lạnh, không nhìn được liền tháo khăn quàng cổ của mình xuống, bên thay cô quấn lên, vừa nói với cô làm sắc trở về: “Tại sao không thể ở nơi này, Tokyo là nhà em à.”

“Khụ • • • • •” Mặc dù hành động của anh rất sắc sảo, nhưng Thịnh Đản vẫn là bởi vì khăn quàng quá chặt, rất không nể tình nhẹ “khụ” kháng nghị.

Vì không để ỉnh chết ở xứ người, cô lựa chọn đẩy tay Thích Huyền ra, tự mình đem khăn quàng cổ buộc thành nơ. Sớm đã thành thói quen với cá tính thích chế nhạo của anh, Thịnh Đản cũng không còn quá để ý, tiếp tục nghi vấn của mình: “Là tới công tác sao?”

“Tôi tìm em.” Nói xong, anh rất tự nhiên ôm cổ của cô, đem Thịnh Đản kéo vào trong ngực, cà phê trong tay dần hướng bờ môi cô.

Cô cũng không nhăn nhó, không khách khí uống một hớp lớn, khẳng khẳng để tư vị đó chui vào trong lòng, xua đi chút lạnh lẽo, thân thể ấm hơn, Thịnh Đản mới bắt tri bắt giác biểu hiện sự kinh ngạc: “Thật hay giả, làm sao anh tìm được em?”

“Nếu quả thật nghĩ thầm muốn tìm một người, chắc chắn sẽ có biện pháp.”

“Vậy sao • • • • •” Lời này, khiến Thịnh Đản cảm thấy trái tim hơi đau. Cho nên không tìm được cô, thật ra thì căn bản là không muốn tìm sao?

“Em thật sự không cần cầu nguyện?”

“Không cần.” Thịnh Đản quả quyết tuyệt, thậm chí là không muốn ngắm nhìn bức tường cầu nguyện, “Làm sao anh biết em ở Nhật Bản?”

“Bởi vì theo thông thường mà nói, khi tâm trạng của cô gái không tốt thường sẽ lựa chọn đi du lịch để chữa vết thương, phải khiến cho người ta rất có ý cảnh, thật ra thì căn bản là càng ngày càng đau thôi, hứng thú sao?” Thích Huyền nghiêng khóe miệng, lộ ra khinh thường cùng chút vô lại, “Lại nói, cô gái du lịch chữa thương, bình thường sẽ chọn đi Nhật Bản, Tân Mã Thái, Nepal, Tây Tạng, Lệ Giang . . . . . , cho nên anh nhờ bạn bè giúp một tay, tra một chút danh sách hành khách gần đây bay đi những chỗ này.”

“Đúng . . . công trình vĩ đại . . . . .”

“Có biện pháp gì, ai bảo em không có lương tâm như vậy, vì người đàn ông liên bạn bè cũng không cần. Anh cũng không hung ác như em, anh thất lạc không thấy em.” Anh nói rất tùy ý, rõ ràng là có thể nói rất động lòng người, lại cứng rắn bị Thích Huyền tô son trát phấn thành một trò đùa.

Cho nên, Thịnh Đản căn bản sẽ không đem anh dùng từ có chút cổ quái coi là quan trọng, như cũ rồi rầm cái công trình vĩ đại: “Cho nên gần đây anh đều không làm công việc, mỗi ngày đều ở lợc bỏ danh sách hành khách?”

Anh thành công, tâm tình áy náy của Thịnh Đản toàn bộ bị kêu tỉnh.

Đáng tiếc, rất nhanh lại bị anh nói một câu ỉu xiu.

“Nghĩ quá nhiều, cũng không phải là danh sách sẵn sẵn, cái loại danh sách hành khách buồn chán đó, ai sẽ muốn xem chứ.”

“. . . . .” Cô hung tợn liếc xéo.

Cuối cùng, gương mặt không còn sức sống lại khôi phục chút sinh động. Thích Huyền không để lại dấu vết nhẹ nhàng mà thở ra, thoáng nghiêm chỉnh chút: “Bởi bạn bè đến xem biểu diễn, thời điểm ở khách sạn làm thủ tục thuê phòng gặp Lục Y Ti, anh thấy em để lại cho giấy nhắn cho cô ấy, bảo tới Thiển Thảo Tự tìm em, còn lo lắng cho em có thể đã đi rồi hay không. Haizz. . . . . Cư nhiên thật chúng ta thật sự có thể rất có duyên phận gặp gỡ, không kết hôn quả thật chính là phụ lòng ông trời khổ tâm.”

“Chết rách hết rồi luôn.” Cô tức giận, một cái tát thẳng dính vào trên mặt anh, đẩy gương mặt vĩnh viễn không có chân thành của anh ra, “Em nói này, loại người trọng sắc khinh bạn giống như anh làm sao có thể vì bạn bè mà tổn công tổn sức chứ.”

“Em gái, thời điểm nói chuyện nắm cằm tù. Cái gì gọi là trọng sắc khinh bạn, anh đây đã độc thân lâu rồi, là em không để ý!”

“Haaaa...! Trùng hợp như thế? Em cũng độc thân đây.”

“A, vậy cũng thật là thật trùng hợp. Nếu không chúng ta đi uống rượu, ăn mừng ha?” Anh thu lại biểu cảm, quay đầu.

“Có cơm ăn không? Ba ngày rồi em chỉ ăn một tô mì ăn liền.”

“Có, tùy em ăn, thứ thân, sushi, thợ hì chiên, bảo đảm ăn xong em tiêu chảy không thôi.”

“Thời điểm anh nói chuyện cũng nắm cằm tù đi, sẽ không sợ am xơi anh nghèo sao?”

“Mặc dù anh kiếm không nhiều lắm, chỉ là nuôi một người như em cũng không thành vấn đề. Em thật không cần cầu nguyện sao?”

“Không...không cần! Anh tới Thiển Thảo Tự là ủy thác đi.”

“Anh chỉ cảm thấy, em có thể cho phép cách cổ sức so sánh ‘chúc phúc Đản tuổi tuổi có sáng nay’ với ‘thân thể kiện khang.’”

“. . . . .”

Bọn họ một người một câu, không khí hòa thuận vui vẻ đầu miệng, cùng những thứ cầu nguyện kia càng lúc càng xa.

Khối bài cầu nguyện viết “Thân thể kiện Khang” cứ như vậy bị phiêu lãng mơ hồ, quên lãng, bộc phát, có vẻ sự tồn tại của nó rất chầm chọc.

Thịnh Dần nhớ mang máng ham muốn trong đô thị có đôi lời nói —— không phải sẽ không cười, mà là không có gặp chuyện chân chính buồn cười.

Giờ khắc này, bản thân cô có thể thử nghiệm.

Bên trong phòng khách sạn to như vậy, Thích Huyền một tay chống đỡ tựa vào trước gương trong toilet, một cái tay khác cầm di động ghé vào bên tai, anh mở to đôi mắt sương mù say lơ đãng, vẻ mặt rối rắm nhìn trước gương, hiển nhiên một bộ tư thế thăm tù.

Đây không phải là Thịnh Dần có trí tưởng tượng phong phú, mà là anh thật càng không ngừng tự nói với mình trong gương, ý vị sâu xa dần dần: “Cuộc sống ở bên trong đó không dễ chịu chứ? Thức ăn có được hay không? Trong ngục giam quần nghiêm sao? Tranh thủ sớm ra ngoài một chút, anh chờ em. . . . .”

“Ha ha ha ha ha ha ha. . . . .” Thịnh Dần chống ở cửa phòng rửa tay, khoảng cách gần, mắt thấy một màn này xảy ra, cuối cùng đứng ở trên đất cười to.

Cô đã nhớ không rõ mình bao lâu không có vui sướng như vậy mà cười qua, hình như từ lúc cô ý thức được mình thích Tùy Trần, toàn bộ thế giới vẫn bị mây sàu sương thăm bao phủ.

Chính vì vậy, cô cười càng thêm khoa trương, giống như trong nháy mắt hoàn toàn giải thoát.

“Hàng này rốt cuộc làm bao nhiêu việc trái với lương tâm, có bao nhiêu sợ bản thân bị bắt vào, tại sao mỗi lần uống rượu say đều đồng nhất như vậy.”

“Biết đủ đi, dù sao cũng hơn lần trước ở trên đường cái học Crayon Shinchan khiêu vũ.”

“. . . . . Cũng so lần trước hôn bồn cầu gọi bà xã tốt.”

“Thói quen là tốt rồi, đối với anh mà nói, thần tượng gói đồ gì cũng không đáng nói, Phù Vân thôi.”

Trong phòng, Thích Huyền đang liều lĩnh mạo hiểm thảo luận rượu phẩm, lần này bạn bè cùng anh một chỗ ở Nhật Bản.

Bởi vì ngại hai người uống rượu rất không tinh thần, vì vậy sau khi về khách sạn, anh lại đem tất cả bạn bè triệu tập đến. Thịnh Dần dứt khoát cũng đem Lục Y Ti gọi tới, một nhóm người tiếp tục uống.

Nhưng cô quên, tửu lượng của Lục Y Ti rất kém thái quá, uống không tới nửa ly, cũng đã ngủ đến bất tỉnh nhân sự.

Ngủ thì ngủ đi, cô còn không chút nào kiêng dè áp mặt nằm ở trên lưng người đàn ông vừa gặp mặt hôm nay, đuối cũng đuối không đi, trọng điểm là, coi như say thành ra như vậy, cô còn biết chọn người đẹp trai nhất để ôm, hơn nữa người này cùng Thích Huyền thắng một hàng, trong miệng toát ra lời say cũng tương đối không Logic: “Nguyệt lãng kính uy lực, biến thân. . . . . Đại biểu trắng sáng tiêu diệt cậu!”

Dựa vào, Sailor Moon tất cả đi ra rồi,

“Phốc, ha ha ha ha. . . . .” Thịnh Dần thật vất vả ngừng cười lần nữa bộc phát, cô thật sâu cảm thấy, rượu thật sự là đồ tốt.

Coi như cô không có như nguyện mua được say, ít nhất cũng mua được cười.

“Biết cười à.”

Dù là một nhóm người mặc ai nấy nói rất là ồn ào trong phòng, từ đỉnh đầu bay tới những lời này, vẫn như cũ rất rõ ràng truyền vào trong tai Thịnh Dần.

Nụ cười của cô đột nhiên ngừng lại, tò mò nhú chân mày ngẩng đầu, quan sát Thích Huyền ngồi tê đít bên bồn rửa tay: “Anh không có say?”

“Hừ!” Anh trừng mắt nhìn, giờ ra thủ thế im lặng, giờ tay lên kéo cô vào toilet, thuận tay khép cửa lại, “Em còn chưa có say, anh làm sao sẽ kém như vậy.”

“Giả say cũng rất đáng xấu hổ.”

Cô cau mũi, gò má đang say, giận dữ mắng, ngược lại có thêm mấy phần xinh đẹp. Thích Huyền giật mình nhìn cô chốc lát, khóe miệng vênh lên, cứng rắn dời ánh mắt: “Như thế nào, tâm tình tốt chút ít sao?”

“Cũng không tệ lắm.” Ít nhất so với vừa tới Tokyo thì cô cảm thấy mình bây giờ coi như là mạnh như rồng như hổ rồi.

“Vây. . . . .” Thích Huyền dừng một chút, xuyên thấu qua gương, liếc cô một cái, nói tiếp, “Không ngại anh nhắc tới cậu ấy chứ?”

“Người nào?” Cô tròn to cặp mắt, trong một nháy mắt thật không có kịp phản ứng, chờ sau khi suy nghĩ ra, vẻ mặt khó tránh khỏi không quá tự tại.

Thích Huyền lựa chọn không để ý đến giữa hai lông mày cô hiện ra khó nén lúng túng: “Ít giả ngu đi. Lúc nào thì trở lại làm việc? Hợp đồng giữa cậu ấy và IN đã đến kỳ rồi, không có tiếp tục ký nữa, em và cậu ấy sẽ không giống như trước kia là thường xuyên gặp mặt.”

A, anh ngược lại lẩn tránh so với cô còn triệt để hơn, là có nhiều khẩn cấp không thể chờ đợi phải sạch tất cả quan hệ? Thịnh Đản nhấp môi dưới, che giấu không nên có để ý, cười cười: “Ừ, sau khi trở về nước sẽ làm việc.”

“Thịnh Đản. . . . .” Đối với quyết định của cô, anh không có phản ứng quá nhiều, không tính là vui vẻ, nhưng hiển nhiên cũng sẽ không cảm thấy thất vọng, Thích Huyền chỉ là đột nhiên cúi đầu gọi cô một tiếng.

“Hả?”

“Em có nghĩ tới hay không, biện pháp quên một đoạn tình cảm tốt nhất chính là bắt đầu một đoạn tình cảm khác.”

“Phốc.” Nghe vậy, Thịnh Đản buồn cười, “Nói là để cho em mau sớm tìm người đàn ông nói yêu đương sao? Cái vấn đề này hình như chúng ta đã thảo luận qua, em có tự biết rõ, nào có thể nói tìm là tìm. . . . . Chờ một chút, mục đích tối nay anh đem bạn bè anh tìm khắp tới, cũng không phải là muốn em chọn một cái đi, làm ơn, Thích Huyền, anh cũng quá nhàm chán. . . . .”

“Em dám!” Không đợi Thịnh Đản nói xong, anh liền thay đổi bộ dáng bất cần đời, găm nhẹ cắt đứt.

“T ——T. . . . .” Anh là muốn nói cô không xứng làm bạn thân anh em của anh sao?

“Anh nói rõ trước, anh không có say, rất tỉnh táo.”

“Ai?” Nghĩ chứng minh mình không có say, nói chuyện cũng đừng toát ra như vậy có được hay không.

“Anh thích em.” Thích Huyền nói xong dừng lại, cố ý đem từng chữ đều phải nói cực kỳ rõ ràng.

60. Chương 60

“. . . . .” Mặc dù như thế, Thịnh Đản vẫn có cảm giác có phải mình nghe nhầm rồi hay không.

“Nếu như em chuẩn bị xong để bắt đầu đoạn tình yêu tiếp theo rồi, vậy trừ anh ra không cho phép tìm người khác; nếu như em còn chưa chuẩn bị xong, không sao, anh chờ em.”

“. . . . .” Thịnh Đản hoàn toàn triệt để rơi vào trạng thái ngơ ngẩn, hoàn toàn không biết nên phản ứng làm sao.

Cô chưa bao giờ nghĩ tới, người đàn ông đầu tiên trong đời tỏ tình với cô sẽ là Thích Huyền, càng không nghĩ tới địa điểm sẽ là ở nhà cậu.

Không có lãng mạn, cũng không có độ chân thật, ngạc nhiên lớn hơn là tìm đập nhanh, thấy thế nào cũng cảm thấy một câu “Anh thích em” đơn thuần của anh chỉ là đùa giỡn.

Đột nhiên, thân thể Thịnh Đản cứng ngắc, có một vết quen thuộc lại cùng một trời một vực ầm áp ngày trước che chắn dính vào sống lưng cô.

Cô theo bản năng ngẩng đầu, nhìn về phía gương, ý thức được Thích Huyền đang từ sau lưng đem cô nhập vào trong ngực.

Nên muốn tránh thoát, nhưng một luồng sóng kinh ngạc đánh thẳng vào, khiến trong đầu Thịnh Đản tạo thành một đoàn rối loạn, không thể động đậy.

Thích Huyền vươn tay vòng qua bên eo của cô, vòng thật chặt thật chắc, vừa cúi đầu, vừa đem mặt nhẹ dính vào vai của cô, chớp mũi bị đuôi tóc ngắn mỏng manh của cô đâm vào tê dại, anh không nhìn được vươn đầu lưỡi ra, liếm lướt qua cổ của cô, làm cho người ta khó nhìn, đem đến cảm giác tê dại cho cô.

Loại cảm giác khác thường này rất cuộc cũng thành công đem thần trí của Thịnh Đản gọi về, suy nghĩ hỗn loạn tung bay, cô chỉ có thể nặn ra một câu mà ngay cả chính cô cũng cảm thấy không có lực uy hiếp phản kháng: “Đừng. . . . . Đừng làm rộn, bên ngoài thật là nhiều người. . . . .”

Anh không quá mức miễn cưỡng cô, mà rất có phong độ thân sĩ buông lỏng cô ra, nhìn bộ dáng chạy trốn chết của cô, mỉm cười.

Khi cô mở cửa toilet ra, trong nháy mắt, Thích Huyền chợt lên tiếng: “Này, anh rất nghiêm túc.”

“ . . . . . Thật xin lỗi, em còn chưa chuẩn bị xong.” Thịnh Đản không lưu loát nuốt nước miếng một cái, nói đúng ra, phải là cô hoàn toàn chưa từng có loại ý nghĩ này, Thích Huyền đối với cô mà nói vẫn đơn thuần chỉ là bạn bè, thậm chí cho tới bây giờ cô cũng không nhận thấy được anh có tình cảm với bạn bè.

Quan hệ chuyển biến quá đột ngột, Thịnh Đản không tiếp thụ nổi, quá loạn, cô cần đủ thời gian để tiêu hóa.

“Anh biết.” Anh nguyên bản cũng không nghĩ cô sẽ lập tức đồng ý, dễ dàng nói như vậy, vậy thì không phải là Thịnh Đản rồi, ít nhất cũng không phải là Thịnh Đản mà anh nghĩ muốn rồi.

Cực tuyệt cũng không phải là không chừa đường lui, đối với Thích Huyền mà nói, coi như là có vui mừng.

Anh không nóng lòng cầu thành, mà liếc nhìn đồng hồ đeo tay, phối hợp tạo đề tài: “Thời gian không còn sớm, anh đưa em và Lục Y Ti trở về phòng, đi ngủ sớm một chút, sáng sớm ngày mai anh tới tìm em, cùng em đi dạo Tokyo.”

“Ồ.” Thịnh Đản cơ hồ cũng không nghe rõ anh đang nói gì, sau đó nhạy cảm bắt được ba chữ “Trở về phòng” này, cô liền liên tục không ngừng đồng ý.

Tóm lại, lập tức né khỏi cục diện lúng túng này là được rồi.

Trốn tránh và giải hòa, từ trước đến giờ cô am hiểu nhất đều là loại người trước.

Không biết có phải vì nguyên nhân lúc trước ngủ quá nhiều hay không, chiều nay, Thịnh Đản ở trên giường lăn qua lộn lại thật lâu, giữa không gian cũng mơ mơ màng màng tiến vào trạng thái buồn ngủ, nhưng rất nhanh lại bị Lục Y Ti say rượu nói luyên thuyên bên cạnh đánh thức.

Cuối cùng, cô định mở ti vi, nhìn những thứ chương trình buổi sang kia hoàn toàn nghe không hiểu.

Ngược lại người bạn tốt của cô ngủ cực kỳ ngọt ngào, tỉnh dậy, tinh thần sáng láng, đem toàn bộ chuyện tối ngày hôm qua quên sạch.

Kết quả là, Thịnh Đản nghiêm trọng hoài nghi, tối hôm qua người say đến nói xằng nói bậy không chỉ có Lục Y Ti, còn có Thích Huyền.

Mặc dù anh nói từng nói rõ mình rất tỉnh táo, nhưng bình thường say mọi người sẽ nói như vậy, tựa như người bệnh thần kinh tuyệt sẽ không thừa nhận mình có bệnh vậy.

Đây không phải là Thịnh Đản vì trốn tránh mà suy luận, sự thực là, sáng sớm hôm sau, Thích Huyền sẽ tới tìm cô, khuôn mặt nhỏ nhắn nhẹ nhàng, tự quyết định, thay cô lựa tốt quần áo rồi, ép cô lập tức đi thay, sau đó liền lôi kéo cô và Lục Y Ti ra cửa đi dạo Tokyo, về chuyện tối ngày hôm qua, anh một chữ cũng không nói.

Từ Akihabara đến Sáp Cốc rồi đến Ginza, cuối cùng là Thiết Tháp Tokyo, buổi tối là các loại hộp đêm ở Roppongi.

Cả ngày, anh thành công khiến Thịnh Đản hiểu cái gì gọi là ngựa không ngừng vó, điên cuồng lướt nhanh, vài ngày sau đó cũng giống như vậy, thậm chí còn bị không giải thích được mang đi xem biểu diễn, mãi cho đến khi bọn họ cùng nhau trở về nước.

Tóm lại, mỗi ngày Thịnh Đản đều được sắp xếp rất phong phú, không có cơ hội giống như trước là ngủ một ngày một đêm, hơn nữa là không dư thừa thời gian suy nghĩ cái khác.

Cho dù là sau khi về nước, cô vẫn không có cơ hội thở.

Mới vừa xuống máy bay, tâm tình Thịnh Đản hiển nhiên là rất tốt, đứng ở băng chuyền hành lý bên cạnh cùng các bạn bè của Thích Huyền nói đùa, chờ đợi hành lý của mình.

Vậy mà, tâm tình tốt của cô cũng không giữ vững được quá lâu, khi cảm thấy Thích Huyền ở một bên đang gọi điện thoại, sắc mặt càng ngày càng khó coi thì Thịnh Đản liền dâng lên một cổ dục cảm chẳng lành.

Quả nhiên, sau khi Thích Huyền cúp điện thoại, bờ môi mím chặt, hướng cô đi tới: “Ngoài phi trường có ký giả.”

“... Nhiều, bao nhiêu?” Thịnh Đản rất nhạy cảm, mơ hồ từ phiền não giữa hai lông mày của Thích Huyền mà đoán được, tuyệt đối không có khả năng chỉ có một, hai ký giả, mà những ký giả kia cũng tuyệt đối không có khả năng là ngẫu nhiên xuất hiện ở đây.

Hiển nhiên, truyền thông rất có khả năng nhận biết phong thanh, hướng về phía bọn họ.

“Còn chưa chắc chắn, A Sâm đang trên đường chạy tới rồi. Đợi lát nữa anh ta sẽ gọi điện thoại cho anh, đến lúc đó chúng ta rời đi.”

“Ừ...” Cô vô lực đáp một tiếng, bởi vì sợ, lòng bàn tay không tự chủ nắm chặt, hô hấp cũng có chút rối loạn.

“Đừng sợ, không có việc gì, chúng ta trước xem nên nói thế nào.” Thấy thế, Thích Huyền nhếch miệng, tận lực để cho nụ cười của mình xem ra là nhẹ nhõm, hy vọng có thể giúp cô hóa giải chút khẩn trương.

Sự thật chứng minh, hiệu quả cũng không lớn, Thịnh Đản vẫn cau lông mày lại như cũ: “Vậy nếu không đợi lát nữa anh ra ngoài trước? Bị hỏi tới, thì nói chúng ta ngẫu nhiên gặp nhau ở trên máy bay?”

“A Sâm bảo chúng ta thân nhiên nói thẳng, che che giấu giấu ngược lại chọc người sinh nghi.”

“Vậy phải nói thế nào?” Thịnh Đản không kiên nhẫn thở dài ra tiếng.

Tại sao ký giả cổ tình muốn ở loại này thời khắc mẫn cảm này xuất hiện? Cô cơ hồ đã đoán được ngày mai tờ báo sẽ viết như thế nào, hơn phân nửa là Thích Huyền theo cô đi Nhật Bản điều trị vết thương lòng, hay giả là cô và Thích Huyền vì tránh ký giả mà đi Nhật Bản hẹn hò.

“Chúng ta chính là hẹn nhau đi xem biểu diễn, nhân tiện ở Nhật Bản chơi mấy ngày. Như thế nào, giữa bạn bè cùng nhau đi du lịch không phải là rất bình thường sao? Còn có nhiều người đồng hành như vậy, bọn họ yêu viết liền sáng tác bài hát đủ rồi chứ, chúng ta kiên trì là tình bạn tinh khiết là được.”

“Phải ha.” Vừa nói như thế, ánh mắt của Thịnh Đản sáng rực lên.

Chính là bạn bè thì sao, cùng bạn bè đi du lịch là phạm pháp? Tại sao phải miễn cưỡng kiêng dè? Tại sao mỗi lần đều phải trốn tránh giống như chuột thấy mèo?

Ừ, rất có đạo lý, lần này cô không tránh rồi, chính là muốn cùng những thứ truyền thông kia khơi lên tranh luận!

61. Chương 61

Bọn họ đã đạt thành nhận thức chung, lấy được hành lý, cùng tất cả bạn bè hoàn thành xong câu từ, vừa vặn điện thoại của Mặc Sâm cũng tới.

Vì vậy, Thịnh Dẫn làm cái hít sâu, kéo ra khoe miệng, tô son trát phấn xuất thần trong sáng, thoải mái mỉm cười, hướng Lục Y Ti nháy mắt, tỏ rõ mình đã chuẩn bị xong. Ngay sau đó, cô liền quang minh chính đại theo đuôi xe đẩy hành lý của nhóm người Thích Huyền đi ra ngoài.

Số ký giả ngồi chễm chệ ngoài phi trường còn vượt quá tưởng tượng của Thịnh Dẫn.

Xem ra, thật sự có không ít người muốn nhìn thấy cô sau khi biết được tình yêu mới của Tùy Trần thì sẽ có phản ứng gì.

“Các người thật chỉ là đi xem biểu diễn thôi sao?”

Nghênh diện với ký giả vọt tới, anh không thể không thả chậm bước chân, hiển nhiên, bọn họ không dễ dàng tin tưởng cách nói của Thích Huyền như vậy.

Sau khi bình tĩnh, Thịnh Dẫn cười trả lời: “Dĩ nhiên không phải, biểu diễn chỉ là một trong các hành trình á..., mục đích đi Tokyo chủ yếu là nghỉ phép.”

“Bây giờ tâm trạng của cô còn tốt lắm?”

Ngay cả lập trường đôi khi đối chọi rất gay gắt, Thịnh Dẫn cũng không thể không nói một câu đúng trọng tâm, cũng không phải tất cả truyền thông chỉ là vì xem kịch vui. Đối mặt với câu nghe có chút vụn vặt này, kì thực rồi lại là vấn đề rất thân thiết, cô cười càng thêm ngọt: “Ừ, rất tốt.”

“Vậy. . . . . Cô có biết Tùy Trần rời khỏi IN không? Anh ấy có đề cập với cô tính toán sau này hay không? Có phải đã cùng ông chủ mới nói chi tiết chuyện hợp đồng hay không rồi hả? Có nói cho cô biết là nhà nào không?” Có lẽ là bởi vì thấy tâm tình của cô thật là khá, vấn đề của ký giả cũng càng ngày càng lớn mật, thậm chí là sắc bén.

“Ừ, tôi có nghe người đại diện đề cập tới chuyện anh ấy rời đi. Về phần tính toán sau này của anh ấy, không rõ lắm đâu, chúng tôi thật lâu đã không liên lạc.” Trả lời đồng thời Thịnh Dẫn bước chân nhanh hơn theo bản năng.

“Nhưng Tùy Trần nói hai người vẫn là bạn bè, thường điện thoại liên lạc.”

“. . . . .” Lời này, khiến ngực Thịnh Dẫn buồn bực, suýt nữa luống cuống, thật may là Lục Y Ti ở một bên kịp thời cầm bàn tay của cô, để cho cô rất nhanh lấy lại tinh thần. Cô làm như không có việc gì, giơ lên ngực trang, “Thật sự chúng tôi vẫn luôn là bạn bè, chỉ là gần đây tất cả mọi người rất bận, cũng có mấy ngày không có liên lạc. Hơn nữa vấn đề hợp đồng là chuyện riêng của anh ấy, tôi cũng không tiện hỏi. Bạn bè cũng không thể trông nom nhiều như vậy, đúng không?”

“Thích Huyền, nghe nói anh và Tùy Trần vì Thịnh Dẫn mà xích mích, có phải là thật hay không?”

Mắt thấy sắp đi ra khỏi phi trường Liễu Liễu, Nhậm Sâm sắp xếp taxi xe dừng ở cách đó không xa, mà các ký giả lại có quá nhiều vấn đề còn chưa kịp hỏi, trường hợp lập tức trở nên rất rối ren.

Thịnh Dẫn mơ hồ có thể dự đoán được vấn đề tiếp theo ký giả có thể sẽ hỏi đến, tầm mắt không bị khống chế phiêu hướng phía trước, theo bản năng tìm kiếm cứu binh có thể thay cô giải vây.

Khi thấy Sâm ca hướng bọn họ đi tới, hình như là tính toán thay bọn họ từ chối khéo, Thịnh Dẫn âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

“Thịnh Dẫn, cô đối đãi với Tùy Trần khi có tình yêu mới? Nghe nói cô là người cuối cùng biết?”

“Có ý chúc phúc gì muốn nói với anh ta hay không?”

“Hai người thật lâu không liên lạc có phải bởi vì anh ta bắt cá hai tay hay không?”

Những ký giả kia hỏi ra chân chính giống như vấn đề Thịnh Dẫn dự liệu, cô lại đột nhiên dừng lại.

Rõ ràng taxi xe đang ở trước mắt, chỉ cần chui lên xe, là có thể không để ý tới những thứ lung tung này nữa, vồ vồ Thịnh Dẫn không có động tác.

Thích Huyền một mực thay cô mở đường không khỏi tò mò, ngoái đầu nhìn lại về phía cô.

Nhậm Sâm đã giúp cô mở cửa xe càng thêm khẩn trương, chỉ sợ nha đầu này sẽ ở trường hợp này mà sụp đổ cảm xúc.

“Thế nào? Đi nhanh lên.” Ngay cả Lục Y Ti cũng khó mà dự đoán được bạn tốt của mình có thể làm ra phản ứng quá kích hay không, vội vàng đẩy cô, cố gắng nhét cô vào trong xe.

Duy chỉ có Thịnh Dần, cô thật bình tĩnh, thậm chí lý trí rõ ràng còn đang nghĩ ngợi. Cô nghĩ, mọi việc đã như thế, vấn đề sớm muộn cũng phải trả lời, coi như hôm nay trốn tránh được, lần sau xuất hiện trước công chúng cũng sẽ bị ép hỏi. Không có đáp án mong muốn, những ký giả này không thể nào sẽ bỏ qua dễ dàng.

Vậy không bằng. . . . . Bất cứ giá nào đi, chết sớm sớm siêu sinh, sau này bọn họ cũng sẽ không lấy chuyện của Tỳ Trần làm phiền cô.

Sau khi quyết định, cô nắm chặt hai tay nhét vào túi quần, lúc mỹ dung nhìn thấy nói này âm thầm khẩn trương, nhưng mà trên mặt lại liêu mạng nặn ra nụ cười, mặc dù ngay cả chính cô cũng có thể cảm thấy, nụ cười này tương đối gượng ép: “Thật sự tôi là người cuối cùng biết.”

“ . . . . . ” Xong rồi, Nhậm Sâm bắt đầu quay đầu nâng trán.

“ . . . . . ” Lục Y Ti không khỏi trợn to cặp mắt. Cô ấy sẽ không phải là nín lâu như vậy, liền vì ở trước ống kính truyền thông tố cáo hành vi không chịu trách nhiệm của Tỳ Trần chứ? Dựa vào, quá đẹp trai xuất sắc rồi!

“ . . . . . ” Thích Huyền lại mỉm cười nhướn đuôi lông mày, chờ cô đem tâm tình trong não đổ ra.

“Thời điểm mới nghe nói từ người đại diện, có bị sợ đến, muốn nói anh ấy cũng lừa gạt quá không chê vào đâu được, thậm chí bạn bè đều không nói cho. Có thể anh ấy thật sự rất muốn bảo vệ đoạn tình yêu này, chỉ sợ ra ánh sáng, sẽ giống như bây giờ bị nhóm người đuổi sát không buông. Tôi cảm thấy được. . . . . . Nghệ sĩ nói yêu đương thật không dễ dàng, vẫn là cho bọn họ nhiều không gian một chút cùng chúc phúc thì tốt hơn, cũng hi vọng sau này các người không cần suy đoán lung tung quan hệ của tôi và anh ấy nữa, không tốt đối với tình yêu mới của anh ấy. Tôi và anh ấy cũng chỉ là bạn bè, bạn rất thân, bởi vì trước kia mọi người đều là độc thân, không cần kiêng dè, có thể hẹn ra ngoài cùng nhau xem phim ăn cơm, tựa như tôi và Thích Huyền hẹn đi Nhật Bản vậy, đó là chuyện rất bình thường; nhưng bây giờ anh ấy có bạn gái, ngoài thời gian công việc đương nhiên phải dùng để bồi bạn gái, cuối cùng tôi cũng không thể đi quấy rầy, cho nên liên lạc cũng ít đi.”

Chẳng ai nghĩ tới, Thịnh Dần hoàn toàn không để ý, cô gái ngày trước thấy truyền thông chỉ biết trốn, thế nhưng có thể mặt không đỏ hơi thở không gấp nụ cười không thay đổi hướng về phía ống kính, đem lời nói dối nói trơn mượt như vậy.

Sau khi nói xong còn có thể hướng về phía những đại ca đại tỷ truyền thông kia cửa nói lời cảm ơn, cáo biệt.

Cho đến lúc ngồi vào bên trong xe, Nhậm Sâm nhanh chóng kéo rèm phía sau xe lên, nụ cười chất đóng trên mặt Thịnh Dần mới phai đi.

Cô im lặng không lên tiếng, rử mi mắt, vuốt vuốt móng tay của mình, không nói được lời nào, cũng không có người dám vào lúc này đi quấy rầy cô.

Nhìn đôi tay mình đã bị móng tay bấm đến huyết mạch không thông bắt đầu trắng bệch, Thịnh Dần không khỏi có chút hoảng hốt.

Cô không biết mình mới vừa biểu hiện không được tốt, cho đến đoạn thời gian trước về nhà thì mẹ cô nói qua. . . . .

“Con cố gắng trôi qua những chuyện kia, kết cục chưa chắc sẽ như con mong muốn. Dù là như vậy, cũng đừng đi so đo có đáng giá hay không, hoặc là vì thế mà giận chó đánh mèo bất luận kẻ nào, bởi vì ban đầu không có ai buộc con làm như vậy. Cho nên nếu là chính con lựa chọn, vậy thì không cần thiết làm cho tất cả mọi người không dễ chịu. Bỏ qua cho người khác, mới có thể bỏ qua ỉn. Con muốn đến lúc bọn họ hạnh phúc cũng không làm trở ngại con đi tìm kiếm hạnh phúc thuộc về mình, phải hay không?”

Đúng vậy, nhưng mà chỉ đúng là từ đó về sau tự đi con đường của mình, không cần thiết đem mọi người cũng làm cho khó chịu như vậy.

Huống chi, cô và Tùy Trần xác thực không tính là ở chung một chỗ qua.

Từ đầu tới cuối, đoạn quan hệ kia đến tột cùng làm như thế nào để giới định, Thịnh Dần vẫn luôn là rơi vào trong sương mù.

Nhưng hiện tại xem ra, cũng không cần đi kiểm rõ ràng, mọi người đều là người trưởng thành, có thể phụ trách đối với ngôn hành cử chỉ của mình, cho nên hẳn sẽ không đem toàn bộ lỗi đổ lên cho người khác.

Cho nên, Thịnh Dần không muốn đi hận, lại càng không muốn đi chỉ trích cái gì, dù sao cô cũng chỉ là thiếu bớt một người bên cạnh, cũng không thiếu cân cũng không thiếu lượng, tứ chi đầy đủ, cuộc sống vẫn như cũ, đại khái có thể tìm thêm một người thích hợp hơn với mình.

Cần gì nhất định phải tìm một lý do thoái thác, để cho anh bị tiếng xấu “Kẻ bạc tình” trên mũ, như vậy cô không chiếm được nửa điểm tốt.

Thậm chí là ngày đó tại chỗ rất nhiều người không ngờ tới chính là, biểu hiện của cô lúc ở phi trường đối mặt với ký giả, ngược lại mang cho cô không ít chỗ tốt.

Hình như mặc kệ cô nói gì, tất cả mọi người chỉ kiên trì nhận định của mình.

Vì vậy, dư luận nhất trí cảm thấy, Thịnh Dần không trách cứ, không dây dưa, hào phóng dâng lên lời chúc phúc, tương đối đặc sắc.

Nhân khí của cô ngăn ngủi mấy ngày, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai tăng vọt.

62. Chương 62

Các loại thông báo cùng mời mọc ùn ùn kéo tới, dù Nhậm Sâm đã sàng lọc qua rất nhiều, mỗi ngày Thịnh Dần đều được sắp xếp kín lịch trình.

Công ty trước vẫn còn lo lắng cô biến mất lâu như vậy, tiền đồ có thể bị ảnh hưởng hay không.

Bây giờ nhìn lại, tất cả lo lắng đều là dư thừa.

Sau khi cắt đứt lời mời thứ N lấy bài phỏng vấn qua điện thoại, Nhậm Sâm quay đầu, liếc nhìn Thịnh Dần tựa bên cửa sổ sát đất, hỏi “Như thế nào, phòng này có hài lòng không?”

“Hài lòng! Cực kỳ hài lòng! Anh không biết sao? Thịnh Dần vẫn mơ ước có thể ở loại phòng có nóc nhà nghiêng phục thức đấy.” Không đợi Thịnh Dần phát biểu ý kiến, Lục Y Ti theo cô đến xem phòng ốc cũng không thể chờ đợi mà trách móc rồi.

“Vậy thì căn này, không thành vấn đề chứ? Cách tòa nhà của Thích Huyền cũng gần, như vậy sau này hai người cũng tham dự hội nghị mà nói, tôi nhận cũng dễ dàng.”

“Phòng ốc không có vấn đề, nhưng. . . . . Tiền mướn có thể rất quý hay không?” Thịnh Dần hỏi rất là lúng túng.

Trước đây cha cô nhất thời xúc động liền đem mướn nhà trọ cho cô lui tới, vốn định đem cô về nhà ở, nhưng Thịnh Dần nghĩ tới nghĩ lui, trước mắt mới chỉ, chỉ có Sâm ca, Cẩm ca cùng Lục Y Ti biết cô là con gái Thẩm Phi, nếu như ở trong nhà mà nói, sớm muộn sẽ bị truyền thông biết, Thịnh Dần không muốn tăng quan hệ này bị đào móc ra ngoài, nói như vậy, nhất định sẽ có người cho là cô cùng nhau đi tới, dựa vào đều là ba cô.

Cho nên cô chỉ có thể nhờ Sâm ca giúp cô tìm phòng ốc khác. Vấn đề là. . . . . Lúc cô nhờ, quên nói nhiều một câu, cô không có tiền.

“Tiền mướn à, công ty sẽ gánh chịu, đây là cho nghệ sĩ tá túc.” Nhậm Sâm cười khẽ gỡ bỏ băn khoăn của cô.

“Như vậy à. . . . .” Thịnh Dần nghiêng đầu suy nghĩ một chút, trên hợp đồng xác thực có nói qua có thể hướng công ty xin ký túc xá, nếu như vậy, cô cũng không khách khí, “Vậy thì căn này được không?”

“Được, một hồi tôi sai người giúp cô đi làm thủ tục, tính toán lúc nào thì chuyển tới? Tôi giúp cô liên lạc với công ty chuyển nhà.”

“Không cần liên lạc, em cũng không có đồ gì, sau khi công việc kết thúc thì làm phiền tài xế đưa em về nhà lấy chút trang phục, hôm nay em muốn chuyển vào luôn, có thể không?” Phòng ốc tinh trang hoành như vậy, không phải được gọi là giỏ xách vào ở sao? Bây giờ đối với Thịnh Đản mà nói, dễ dàng, mau lẹ chính là trọng điểm.

“Có thể.” Nghe vậy, Nhậm Sâm lật hành trình của cô ra, cho ra câu trả lời khẳng định chắc chắn, đồng nghiệp lại nhú nhú mày, muốn nói lại thôi.

“Thế nào?” Tâm hiếu kỳ của Thịnh Đản thành công được nâng lên.

“Gần đây có một buổi biểu diễn trao giải lớn, người chịu trách nhiệm gửi thiệp mời cho cô, muốn cô dời đến trường tú, có hứng thú không?”

Thịnh Đản khốn hoặc nghiêng đầu: “Chuyện như vậy không phải từ trước đến giờ cũng đều do anh quyết định?”

“Là như vậy. . . . . Tôi nghe ngóng, trong danh sách muốn mời có Tùy Trần, cậu ấy đã đồng ý với người chịu trách nhiệm là sẽ tham dự rồi.” Rốt cuộc Nhậm Sâm cũng nói ra nguyên nhân để cho anh phun ra nuốt vào mãi.

“Thật sao?” Cô hết sức duy trì vẻ mặt bình tĩnh, “Có thể giúp em từ chối không?”

“. . . . .” Mặc dù đã đoán trước được đáp án, nhưng Nhậm Sâm vẫn tránh không được thất vọng.

Bây giờ Thịnh Đản rất nhu thuận lại nghe lời, tất cả công việc sắp xếp cho cô, cô đều sẽ liều mạng làm mà không bắt bẻ. Chỉ có một chút, mặc dù cô chưa từng nói rõ, nhưng hành động của cô đủ để chứng minh, tất cả công việc gì có khả năng nhìn thấy Tùy Trần, cô đều sẽ không nhận, dù cơ hội kia khá hơn nữa, cô cũng không yêu thích.

Nhưng anh yêu thích!

Cái loại lễ kỷ niệm lớn này, vô luận là người chịu trách nhiệm, hay người đảm nhận, truyền thông ủng hộ, thậm chí tiền tài trợ, cô hẳn là nên đi làm thân .

Đang ở lúc anh cau mày, không biết nên làm như thế nào khuyên thì Lục Y Ti đột nhiên rống lên: “Không muốn! Không thể từ chối! Người đại diện ca ca, đi giúp cô nhận!”

“Tớ không muốn!” Đối mặt với bạn tốt cường thế, Thịnh Đản cự tuyệt cũng bộc phát cứng rắn.

“Nhất định phải đi!”

“Cũng không cần!”

“Cậu dám không nhận tố liên tuyệt giao với cậu!”

> mãnh < khi=“” dễ=“” người,=“” không=“” chơi=“” như=“” vậy,=“” “=“” .=“” .=“” .=“” .=“” .=“” .=“” được=“” rồi,=“” tớ=“” sẽ=“” suy=“” tính=“” xem=“” một=“”>

“Suy tính? Tình bạn của chúng ta còn cần cậu suy tính? Cậu cũng quá làm cho người ta thất vọng đi.” Lục Y Ti rất thành công, tiêu điểm mơ hồ, lúc Nhậm Sâm muốn ủng hộ thì cô lại rất không có giác ngộ mà đem đề tài vòng trở lại, “Tớ nói này Thịnh Đản, mượn một chút lời thoại của ba cậu, đừng làm cho tổ tiên nhà cậu mất thể diện được không? Tại sao cậu phải tránh anh ta, hẳn là anh ta không có mặt mũi tới gặp cậu mới đúng. Chính là muốn đi, còn phải bày ra trạng thái tốt nhất, khiến kẻ khinh người kia biết, không có anh ta sống còn đặc sắc hơn!”

“. . . . .” Umh, nghe, giống như là rất có đạo lý.

“Rất có đạo lý, phải hay không? Vậy thì đi đi.”

Thịnh Đản cơ hồ có lẽ đã sắp bị thuyết phục, nhưng vừa nghĩ tới trường hợp đó, Đỗ Ngôn Ngôn cũng rất có thể ở trong danh sách được mời, cô vẫn luống cuống, “Cho tớ chút thời gian, làm ơn.”

Bất lực, khẩu vị hợp với ánh mắt diêm dâm đáng yêu, tóm lại, Nhậm Sâm không có biện pháp tiếp tục buộc cô : “Thôi, người chịu trách nhiệm cũng không yêu cầu chúng ta lập tức trả lời chắc chắn, để cho cô ngẫm nghĩ lại cho tốt.”

“Ừ.” Lục Y Ti cũng không có kiên trì nữa, mà khẽ thở dài một tiếng, ôm nhẹ bả vai Thịnh Dần, “Còn nhớ rõ trước kia, thời điểm tớ thất tình thì cậu noi sao? Không phải là đàn ông thôi sao, mất thì mất, tớ không phải còn muốn đắm tỷ tỷ sao? Trời sập, tớ giúp cậu đỡ. . . . . Là nói như vậy đi, bây giờ cho cậu đấy.”

Lúc nói chuyện, cô càng không ngừng run đuôi lông mày, nháy mắt ra hiệu bộ dáng tức cười, đem Thịnh Dần chọc cười.

Hình ảnh nhất thời trở nên rất ấm áp, Nhậm Sâm yên lặng đứng một bên nhìn hồi, đột nhiên ý tưởng lóe lên: “Lục tiểu thư, nghe nói cô từ chức công tác ở công ty PR?”

“Như thế nào, anh sẽ không phải là kỳ thị nhân khẩu thất nghiệp, không cho phép tôi và Thịnh Dần lui tới chứ.” Lục Y Ti cảnh giác trừng mắt trước vị người đại diện ca ca này.

Không thể trách trí tưởng tượng của cô phong phú, ở công ty PR công tác lâu như vậy, xác thực có nghe nói một chút người đại diện sẽ hạn chế nghệ sĩ kết giao bạn bè, sợ một chút hình tượng không tốt sẽ ảnh hưởng tới con đường phát triển của nghệ sĩ.

Nhưng rất rõ ràng, Nhậm Sâm không nghĩ cô chớ mồm vào như thế: “Ha ha, tôi chỉ muốn hỏi cô, có hứng thú làm trợ lý cho Thịnh Dần hay không?”

“ . . . . . ”

Vùng này, khu căn nhà cổ xưa, tụ tập không ít phòng công tác tư nhân, trong đó cũng bao gồm phòng công tác thiết kế phục trang của Khuất Mặc.

Đó là một căn nhà nhỏ ba tầng, cùng kiến trúc các mặt khác xung quanh, đá đỏ ngói đen bất đồng, căn nhà này từ nóc đến vách tường đều có tường ngoài rào chắn, đều là cùng một màu trắng, trắng rất sạch sẽ, làm cho người ta có loại cảm giác hai mắt tỏa sáng.

Nhất là gần đây, nó luôn là đèn đuốc sáng trưng.

Chủ nhân của nó hình như thật lâu không có đi ra ngoài thể nghiệm cuộc sống về đêm, là chán ghét những thứ Ngũ Quang Thập Sắc (muôn màu muôn vẻ) kia sao? Hiển nhiên là không thể nào.

Mà là người khác mỗi ngày luôn là lấy lý do thảo luận thiết kế nhãn hiệu, tới nơi này của anh chơi thất tình.

Hôm nay, cũng giống như mọi khi, không ngoại lệ, chỉ là nếu so với hai ngày trước thì tình huống càng nghiêm trọng hơn, nghiêm trọng đến mức Khuất Mặc nguyên bản là không giỏi nói chuyện, hoàn toàn không tìm được lời nói đột phá mà đi an ủi.

Anh chỉ lặng lẽ núp ở một bên làm việc, dùng mì ăn liền làm cơm tối, thỉnh thoảng liếc trộm Tùy Trần nằm trên ghế sa lon cả ngày cũng chưa từng ăn đồ.

Có thể nghĩ, không khí trong nhà rất yên tĩnh, chỉ có âm thanh Khuất Mặc dùng sức hô hấp vang vọng trước mặt.

Cho đến khi, một hồi bước chân nghe rất vội vàng lại vui sướng đạp ở cầu thang bằng gỗ vang lên, phá vỡ yên tĩnh.

Không bao lâu, người Tạ Miểu còn chưa hiện ra thân, âm thanh to lớn đã cho phát ra: “Tùy Trần, Tùy Trần! Đừng nói anh em không giúp cậu, tớ không thể chờ đợi muốn chia sẻ với cậu ý vị của Đại Bát Quái bất ngờ!”

“ . . . . . ” Thật đúng là không mở bình thì ai biết trong bình có gì, Khuất Mặc có loại dự cảm rất không tốt lành, mắt thấy Tùy Trần sau khi nghe sắc mặt càng ngày càng khó coi, vì không muốn bị liên lụy, anh chậm rãi xoay người, đưa lưng về phía Tùy Trần cùng Tạ Miểu, nhìn ngoài cửa sổ đây sao tiếp tục hưởng thụ bữa ăn tối say sưa ngon lành của anh.

Mặc dù “Đại Bát Quái bất ngờ” khiến Tạ Miếu tựa như căn thuốc lắc, cũng không đại biểu sự thông minh của anh sẽ bị kéo thấp, sau khi cảm thấy không khí không đúng lắm, anh cười khan tìm ình cái bậc thêm, quyết định buông tha nói bát quái, ngược lại đi mở máy vi tính.

“Về tình yêu của Tùy Trần và Đỗ Ngôn Ngôn lại có phát hiện mới nhất, có người theo Tùy Trần tiết lộ, Đỗ Ngôn Ngôn đã từng thiếu chút nữa trở thành chị dâu của Tùy Trần, mà trong lúc Đỗ Ngôn Ngôn cùng anh trai của Tùy Trần lui tới, hai người đã dần dần sinh tình, cuối cùng quyết định không để ý áp lực dư luận ở chung một chỗ. Ký giả trải qua nhiều phen điều tra, chứng thật bạn trai của Đỗ Ngôn Ngôn cũng chính là Thành Luật trước đây không lâu mới tuyên bố cưới chui, đích xác là anh trai Tùy Trần. Có tin tức nói, Thịnh Dân trước đây cùng Tùy Trần truyền xi căng đàn, kì thực chỉ là đạn mù. . . . .”

Thật đáng tiếc, Tạ Miếu đánh bậy đánh bạ mở tin tức giải trí ra khiến ba người trong phòng như chết trong thế giới yên tĩnh.

Tùy Trần nhắm hai mắt, mặt không thay đổi ngồi trên ghế sa lon, không muốn đi nhìn trong video hình ảnh.

Còn lại hai người, một giữ yên lặng tiếp tục ăn, một người khác vẽ mặt ngốc trệ hồi lâu cũng không lấy lại tinh thần.

Sau khi phát xong hình thì tự động chuyển tới mục tiếp theo, mặc dù tin tức lúc trước không có rung động như vậy, nhưng đủ để khiến cho áp suất thấp càng thêm nồng đậm.

Không liên lạc được với hai người trong cuộc là Tùy Trần và Đỗ Ngôn Ngôn, mà Thành Luật lại không có ở trong nước, phương diện công ty DP không muốn tiếp nhận bất kỳ phỏng vấn, tự nhiên Thịnh Dân ngẫu nhiên có buổi biểu diễn hoạt động phải ra khỏi nhà thật bất hạnh khi bị truyền thông bắt quả tang.

Mặt Thịnh Dân mỉm cười, hình như sớm đoán được sẽ bị hỏi cái vấn đề này, cho ra trả lời uyển chuyển, rất rõ ràng là luyện tập trôi chảy qua: “Mặc kệ là tôi hay là Tùy Trần, vẫn luôn nhấn mạnh chúng ta chỉ là bạn bè, chưa từng ở chung một chỗ qua, nếu là như vậy, đạn mù gì đó căn bản cũng không thành lập đi. Chuyện riêng của Tùy Trần, tôi rất ít hỏi tới, tôi cảm thấy được mọi người nên đi hỏi bản thân anh ấy sẽ tốt hơn.”

“Cô đã từng có hợp tác với DP, lại cùng Tùy Trần có quan hệ tốt như vậy, anh ấy cũng không có nhắc qua quan hệ giữa anh ấy và Thành Luật sao?”

“. . . . . À? Kết giao bạn bè mà thôi, không cần xem gia phả của đối phương thôi.”

“Nhưng giữa bạn bè cũng sẽ không quan tâm lẫn nhau sao?”

“Có chứ, chúng tôi rất quan tâm đối phương, tỷ như chúng tôi sẽ tán gẫu công việc gần đây có mệt hay không, thân thể như thế nào. . . . . , nếu không còn phải quan tâm cái gì?”

Cô cơ hồ hề hỏi thì đáp, rồi lại vĩnh viễn không cho ra đáp án ký giả muốn.

Thịnh Dân không nhanh không chậm cùng truyền thông đùa bốn Thái Cực, Tạ Miếu ngồi trên ghế sofa cũng dần dần thu hồi về mặt gương mặt mà nhìn, cẩn thận từng li từng tí liếc trộm Tùy Trần một cái.

Anh thủy chung thật bình tĩnh, nếu không phải là đang nghe câu nói sau cùng kia của Thịnh Dân thì tâm mắt giật giật, Tạ Miếu còn tưởng rằng anh ngủ thiếp đi.

“Tùy Trần?” Tạ Miếu thử khẽ gọi anh một tiếng, thấy anh nghe tiếng hơi động lông mi dài run, tiếp tục nói: “Cậu ổn chứ?”

“Thật không tốt.” Bao quanh mùi thuốc súng, lời của từ Tùy Trần như căn chốt hàm răng để nói ra.

“Thật ra thì loại này nói gì mà ‘có người theo tiết lộ’ tin tức, cậu hoàn toàn không cần quan tâm, không có chứng cứ cụ thể, sẽ rất nhanh bị quên lãng. Huống chi, cậu vốn là cũng tính toán liên tục chiến đấu ở các chiến trường phía sau màn rồi, nhân khí có thể chịu ảnh hưởng hay không, cũng không sao cả.”

“Đúng vậy, hơn nữa cũng chỉ là nói Đỗ Ngôn Ngôn đã từng cùng anh trai cậu nói yêu qua, cũng không phải là kết hôn, cậu cũng có thể công bố hai người sau khi cô ta chia tay với anh cậu thì mới đi chung với nhau.”

“Tớ nói này Khuất Mặc, đừng nói chuyện.” Tạ Miểu tức giận ném một cái liếc xéo; “Tùy Trần nhắc lại qua rất nhiều lần rồi, bọn họ không có ở cùng nhau! Gần đây ngày ngày cậu cùng với cậu ấy, cậu gặp qua cậu ấy và Đỗ Ngôn Ngôn hẹn hò sao? Trước kia lúc cậu ấy còn thích Đỗ Ngôn Ngôn, có thể lạnh nhạt như vậy với cô ấy sao?”

“Chúng ta biết có tác dụng gì, truyền thông không biết, Thịnh Dân không biết.”

63. Chương 63

Nhận thấy được sắc mặt của Tùy Trần càng ngày càng khó coi hơn rồi, Tạ Miểu thật sự rất muốn giúp anh tiếp tục mắng Khuất Mặc mấy câu, nhưng là, về rỗng điểm mắt! Lời nói của Khuất Mặc quá CMN về rỗng điểm mắt rồi! Anh không có biện pháp che giấu lương tâm mà mắng.

Đang suy nghĩ, Tùy Trần không báo động trước đột nhiên ngồi dậy, động tác với biên độ rất lớn, hù sợ Tạ Miểu cùng Khuất Mặc, hai người ăn ý co rụt lại lui về phía sau.

Dù là anh em huynh đệ tốt nhất, hai người bọn họ cũng đoán không được Tùy Trần đến tốt cùng là đang suy nghĩ cái gì.

Trầm mặc hồi lâu, anh bỗng nhiên bộc phát: “Gần đây lúc nào thì cô ấy quan tâm tới công việc của tớ có mệt hay không? Thân thể như thế nào? Cô gái này không ngừng đổi điện thoại còn dọn nhà, còn thông đồng với Nhậm Sâm cùng Thích Huyền thay cô ấy giữ bí mật! Tớ ngay cả làm thế nào để tìm được cô ấy đều không biết, cô ấy quan tâm tớ thế nào đây? Dừng ý gì? !”

“Ừ. . . . .” Tạ Miểu cùng Khuất Mặc rất bất đắc dĩ nhìn nhau một cái, qua loa ứng tiếng. Trong lòng lại không nhin được nói thâm, làm ơn, người ta là đang đối mặt với truyền thông, chẳng lẽ muốn thẳng thắn nói: “Tôi đã quyết định cả đời không qua lại với Tùy Trần.”

“Là cậu bảo ‘kết giao bạn bè không nên nhìn gia phả’, rốt cuộc có chuyện gì của cô ấy tôi còn không biết? Nếu như mà gia phả nhà tớ có thứ gì hư, đã sớm CMN ném cho cô ấy nhìn rồi!”

“Ừ. . . . .”

Này này, có chút lý trí có được hay không, người ta là đang Tứ Lương Bạt Thiên Cân, không oán giận cũng không xem qua gia phả nhà cậu nha.

“Các người, CMN trừ ‘ừ’ cũng không thể nói tiếng người được ư? Cậu thấy một mình tớ mắng rất mệt chết đi? Không giúp tớ mắng đôi câu sao?”

“A, cảm ơn, tớ cảm thấy Tùy Trần nói rất có lý đấy. Tại sao có thể nói láo! Thân là một cô gái, tại sao cô ấy có thể ở trước mặt còn chúng tôi nói láo chứ. . . . .” Vừa mắng, Khuất Mặc vừa hướng về phía Tạ Miểu nháy mắt, ám hiệu anh mau nói tiếp, nếu không cũng sắp nói không nổi nữa rồi.

“Ha ha.” Tạ Miểu chỉ cười, anh mới không cần nhận, căn bản là rước họa vào thân.

Bất đắc dĩ, Khuất Mặc không thể làm gì khác hơn là tự mình nhắm mắt tiếp tục nói bậy: “Không có gia phả rất bình thường, không có gia phả muốn bắt cô ấy xem cái gì? Cô gái không thể cố tình gây sự như vậy. . . . .”

“Rốt cuộc là cô gái của tôi hay là cô gái của cậu vậy hả, cậu có cần quan tâm quá rộng như vậy không, cô ấy nói láo cũng được, cố tình gây sự cũng được, quan liếc cái rắm.”

“Ha ha.” Cũng là cười, so với mới vừa rồi, Tạ Miểu cười đến hả hê hơn. Xem đi, anh biết sẽ là kết quả này mà, từ trước đến giờ Tùy Trần rất bao che, người của cậu ấy chỉ có cậu ấy có thể mắng, có thể nói ngay cả mình cũng không bỏ được thật sự luyện tiếu đi mắng.

“Này! Cậu. . . . .”

Mắt cảm thấy rõ ràng mình bị lừa gạt Khuất Mặc muốn bộc phát, Tạ Miểu vội vàng hoà giải: “Tớ cảm thấy được đi, chúng ta không phải nên nghiên cứu đến chuyện này rốt cuộc truyền đi thế nào hay sao? Đối

phương rồi cuộc biết được bao nhiêu? Có thể còn có đến tiếp sau hay không, ngộ nhờ ảnh hưởng Tùy Trần sẽ phải lập tức đẩy ra nhân hiệu phục trang thì làm thế nào?”

Có đạo lý, rất có đạo lý, Khuất Mặc an tĩnh, suy nghĩ một lát, sau đó anh bật thốt lên: “Có phải hay không là IN? Người đại diện trước kia của Tùy Trần, trước đó cũng không phải là chưa được sự đồng ý của cậu ấy mà đã trên danh nghĩa của cậu ấy tự tiện phát biểu nói rõ, thay cậu ấy thừa nhận quan hệ với Đỗ Ngôn Ngôn sao?”

“Không thể nào, hai chuyện này khác nhau. Lâm Cẩm sẽ không biết làm chuyện như vậy, thời điểm ban đầu ký hợp đồng anh ta chỉ biết Tùy Trần sớm muộn gì cũng sẽ tự lập môn hộ, IN không có lý do để làm như thế.” Tạ Miểu không suy nghĩ liền đưa ra đáp án bác bỏ.

“Thật sao?” Khuất Mặc không chút để ý đáp một tiếng, đứng dậy, đem cái hộp mì ăn liền ném vào thùng rác, chậm rãi đi tới bên sofa, chép miệng, rồi rầm chốc lát, mới lên tiếng: “Tớ có suy đoán không tốt lắm.”

“Cái gì?”

Khuất Mặc cong người xuống, đầu ngón tay gầy nhẹ trên dưới màn ảnh máy vi tính tấm ảnh Thịnh Đản bị cố định ô mặt: “Có khả năng là cô ấy hay không?”

“Vậy càng không thể nào! Phỏng đoán này cũng quá không có căn cứ rồi.”

“Nhưng trong ấn tượng của tớ, cô ấy không có tài ăn nói tốt như vậy, cậu không phải cảm thấy đoạn trả lời này đã được tập luyện qua rồi sao? Trong tin tức buổi trưa mới truyền ra, việc này cô ấy động vào buổi chiều, không khỏi cũng quá nhanh nhận được tin đồn. . . . .”

“Như thế nào, người ta có chú ý động hướng Tùy Trần không được ah..., cậu cũng không phải là không biết Thịnh Đản, cô ấy không phải người như vậy.” Lập trường của Tạ Miểu rất kiên định.

Nhưng Khuất Mặc cũng vẫn khẳng khái giữ ý kiến, theo ý anh, không thể bỏ qua bất kỳ người nào có khả năng: “Trước kia xác thực cô ấy không phải thứ người như thế, nhưng cậu cũng từng nói với tớ, lòng đổ kỹ của phụ nữ là rất đáng sợ, một khi bị kích thích thì chuyện gì cũng có thể làm ra được.”

“Tuy vậy, cô ấy cũng tuyệt đối không thể nào dùng thủ đoạn của sao cấp thấp được!”

“Tạ Tam Thủy, tớ thế nào cũng cảm thấy cậu có chút kích động quá mức, cậu có liên hệ với Thịnh Đản?” Mặc dù Tùy Trần cũng hoàn toàn không hoài nghi Thịnh Đản, nhưng anh vẫn nhạy cảm cảm thấy có cái gì đó không đúng.

Giọng của Tạ Miểu cũng quá cường ngạnh, quả thật giống như là biết rất nhiều chuyện .

“. . . . .” Tùy Trần hừ lạnh một tiếng, khiến Tạ Miểu không phản bác được. Năng lực quan sát của người này cũng quá mạnh rồi, còn chơi cái gì đây.

Anh trầm mặc, khiến Tùy Trần neoh trông mắt đen lại, không nháy mắt, lạnh lùng neoh mắt nhìn anh.

“Đừng, đừng nhìn tớ như vậy chứ, tớ đây không phải là đang muốn nói sao.” Ánh mắt này, cũng quá khiếp người rồi.

“Đang muốn nói?” Con người của Tùy Trần tối vài phần.

Thức thời, anh tìm Thịnh Đản cũng sắp đến rồi, lúc này Tạ Miểu mới tính toán là đang muốn nói?

“Không. . . . . Không, không phải đâu, hôm nay tớ cũng mới vừa nghe nói có được hay không, vốn là vừa vào cửa sẽ nói, các người đều không quan tâm đến tớ á.”

“Ít nói nhảm thôi.”

“Thịnh Đản ngược lại không có cố ý giấu giếm địa chỉ, gần đây cô ấy mới vừa dọn nhà, A Sâm thay cô ấy tìm phòng ốc. Mặc dù tớ không biết địa chỉ mới, nhưng chuyện của cậu bây giờ đã như vậy, truyền thông sẽ theo dõi cô ấy, sẽ rất nhanh đem địa chỉ nhà mới của cô ấy moi ra thôi.” Tạ Miểu không dám nói những nói cuối, trực tiếp đi vào chủ đề.

“ . . . . . Cứ như vậy?” Khuất Mặc giữ yên lặng hồi lâu, còn tưởng rằng sẽ có đoạn sau, kết quả. . . . . Không có?

“Đương nhiên không chỉ có vậy. Còn có tin tức cực kỳ chấn động, hai người tuyệt đối không đoán được, Thẩm Phi là cha của Thịnh Đản, chúng ta cư nhiên thậm chí đã quên rồi, Thẩm Phi là nghệ danh của anh ta, nguyên danh của anh ta là Thịnh Phi, nghe nói cái tên Thịnh Đản này ngụ ý nói đây là anh ta họ Thịnh sinh ra Đản. Chắc, tên tuổi thật buồn nôn, cũng chỉ có vị ảnh đế tiên sinh có một phong cách riêng có thể lấy ra được.”

“Ba ba? !” Quả nhiên là rất kinh bạo, bạo đến mức Khuất Mặc mắt không chế.

“Không nên gọi tôi là cha, gen tôi tốt như vậy, không sinh được cái người con trai ngu ngốc như thế.”

Khuất Mặc đã bị kinh ngu, căn bản không có chỗ trống nên không thể để ý hay suy nghĩ tới Tạ Miểu nhạo báng: “Gặp quý, vị Thẩm Phi tiền bối kia cũng quá khoa trương, rốt cuộc chăm nom thế nào, con gái cư nhiên lớn như vậy?” Mặc dù rất khoa trương, nhưng anh nghĩ một hồi, cảm thấy vẫn có khả năng, “Khó trách lần đó Thích Huyền gặp chuyện không may chúng ta đi đến nhà Thịnh Đản giúp một tay giải vây, cô ấy nhìn thấy tin tức của Thẩm Phi thì kích động như vậy.”

Lúc ấy không có suy nghĩ nhiều, hiện tại Khuất Mặc mới phát giác được sự kích động kia quả thật không hợp với lẽ thường.

Có lẽ, ngay cả Thịnh Đản cũng không nghĩ tới vị được xưng là ảnh đế ẩn lui nhiều năm lại là ba của cô ấy, lại đột nhiên xuất hiện.

“Đúng vậy, cái tin tức đó tới quá khéo, một đồng truyền thông ừn ừn kéo tới muốn chụp bà xã của Thẩm Phi, kết quả. . . . . Thích Huyền không có việc gì, sau đó Thẩm Phi lại ly kỳ là một chút tin tức cũng không có. Suy nghĩ kỹ một chút, có lẽ khi đó Thẩm Phi chính là muốn thay Thịnh Đản bị Thích Huyền liên lụy giải vây thôi.”

Phân tích của bọn họ càng ngày càng rõ ràng đâu ra đấy.

Đầu kia, Tùy Trần thật vất vả mới hồi hồn lại: “Nghe ai nói?”

“Yên tâm, nơi phát ra tin tức tuyệt đối có thể tin, là bạn bè tốt nhất của Thịnh Đản, bây giờ còn là trợ lý của cô ấy.”

Nghe vậy, Tùy Trần quay đầu hít sâu một hơi, cố gắng bình phục tâm tình của mình, nhưng kết quả vẫn không thể bình phục: “Chân chính cần cho tớ xem gia phả hắc nên là cô ấy! Bạn bè cũng tốt, người nhà cũng tốt, cô ấy cư nhiên một người cũng không nhớ qua là muốn giới thiệu cho tớ biết! !”

Ai yêu, người chồng than oán hô hào, nghe thật bị kích, đáng tiếc cho tới bây giờ Tạ Miểu đều chỉ sợ thiên hạ không loạn ;“Ah? Ngay cả bạn của cô ấy mà cậu cũng không gặp qua hả? Tớ còn tưởng rằng mang bạn trai thấy bạn bè mình, là chuyện các nữ sinh thích làm nhất chứ. A, cũng không thể trách Thịnh Đản được, cậu cũng không phải là bạn trai của cô ấy mà.”

“ . . . . . ”

“Ai da! Xong rồi, xong rồi! Chẳng lẽ Thịnh Đản thật sự ở cùng một chỗ với Thích Huyền sao? Thích Huyền cũng gặp qua cô gái kia, còn theo chân bọn họ cùng nhau đi Nhật Bản chơi đấy. . . . . ”

“Tạ Tam Thủy! Câm! Miệng!”

Thịnh Đản vẫn cho là chuyện tai nạn xe cộ như vậy nếu như không phải là đặc biệt nghiêm trọng hay đặc biệt ly kỳ mà nói, bình thường sẽ không lên tin tức, lại là tin tức giải trí!

Cầm tai nạn của người khác tới giải trí, đây cũng quá mù, chuyện mù quáng như vậy vẫn thật sự đã xảy ra, còn hơn mù quáng hơn nữa, đây là một cuộc không phân rõ người gây ra họa cùng người bị hại trong tai nạn xe cộ.

Người trong cuộc không phải là người khác, chính là Tùy Trần cùng Thích Huyền.

Chuyện phải quay ngược lại ba ngày trước, ngày ấy, Thịnh Đản không có công việc, vẫn ngủ thẳng đến buổi trưa.

Lúc xế chiều bị Lục Y Ti ép đi làm mặt, làm móng tay, bận rộn ở quán, còn dư lại rất nhiều thời gian thật sự không biết nên làm thế nào, vì vậy, Lục Y Ti nhất thời vui mừng, nói là cô ấy mới vừa dọn nhà, nên xin bạn bè tới nhà náo nhiệt, ăn mừng tăng thêm niềm vui, điều này cũng tương đối may mắn. . . . .

Có phải thật sự sẽ may mắn như vậy hay không, Thịnh Đản không rõ ràng lắm, bởi vì lực hành động kinh người của Lục Y Ti đã để cô không có thời gian lo lắng.

Chỉ dùng nửa giờ, cô không chỉ triệu tập bạn học thời đại học của Thịnh Đản, thậm chí còn có Thích Huyền cùng bạn bè của Thích Huyền.

64. Chương 64

“Tại sao ngay cả bạn bè của Thích Huyền cũng không bỏ qua cho?”

“Party rời đến chỗ ở tốt nhé, làm party quan trọng nhất chính số lượng nam nữ bằng nhau, nếu không rất không có tinh thần.” Lục Y Ti bày ra gương mặt vô tội, giống như tất cả là thuận nước đẩy thuyền.

Là có nhiều thuận nước đẩy thuyền á! Khóe miệng Thịnh Đản rụt rụt, nhạy cảm liếc xéo cô: “Tớ nói, có phải cậu coi trọng một bạn bè nào đó của Thích Huyền hay không? A! Có phải là người lần trước ở Nhật Bản khi cậu uống say sau đó ôm không chịu buông hay không?”

“Làm sao có thể, cậu cũng nói là uống rượu say, uống rượu say khướt có thể tưởng thật được sao?”

“Rượu vào lời ra.” Lúc này Thịnh Đản mới phát hiện ra, thật ra thì mình cũng rất có tiềm chất thăm dò bát quái.

“Thôi đi, vậy cũng phải là tớ có can đảm này mới được. Làng Giải Trí các người cứ như vậy một chút xú, hơi có điểm gió thổi cỏ lay lông gà vỗ tỏi, không đến mấy hôm liền truyền đi, mọi người đều biết. Cậu nghĩ sao, tớ mới chỉ là trợ lý của cậu, chuyện lần trước ôm vị trai đẹp say khướt kia ngay cả Tạ Miểu cũng biết rồi, còn lấy ra uy hiếp tớ.” Nghĩ đến đây, hàm răng của Lục Y Ti cũng rất ngứa, cô thèm một ngày nào đó cũng muốn nắm được chuôi của Tạ Miểu.

“Tam Thủy ca? Uy hiếp cậu?” Đây là tình huống gì?

“Đúng! Anh ta nói lần sau còn dám làm như vậy, anh ta sẽ tới hiện trường thu thập chứng cứ, phát cho truyền thông, nói Thịnh Đản bán đứng trợ lý lôi kéo lòng người.”

”> mãnh

65. Chương 65

“Không sai!” Thật ra thì, Tùy Trần hỏi ngược lại càng giống như là nói cho Thích Huyền “Cậu tất yếu hỏi vấn đề ngay cả tôi cũng không tin sao”, Thích Huyền dĩ nhiên biết, chẳng qua anh muốn cùng Thịnh Đản nói trọng điểm không phải đây, anh cũng không muốn hao tâm tốn sức giải thích.

“Cũng bởi vì tin cái loại lời đồn đãi đó, cho nên anh ta mới lái xe đụng anh?” Mặc dù đây là nguyên nhân có khả năng nhất, cô vẫn ôm một tia may mắn hỏi tới.

“A, là anh khiêu khích cậu ấy trước.”

Anh đang dự báo thời tiết à? Bằng không, chân tướng làm sao có thể cùng dự báo trước hoàn toàn đi ngược lại! Về mặt Thịnh Đản rồi rầm mà nghĩ, lại cảm thấy cũng coi như về tình về lý có thể tha thứ: “Bởi vì khó chịu anh ta hoài nghi anh sao?”

“Không phải, không lý do.” Anh đáp lại rất không chịu trách nhiệm.

Chân tướng là lúc anh nhận được điện thoại thông báo của Lục Y Ti bảo anh sau khi kết thúc công việc thì đi đến nhà Thịnh Đản ăn cơm, cố ý hẹn Tùy Trần buổi tối đi hộp đêm ôn chuyện, lại cố ý ở chung một chỗ, thời điểm đi lấy xe làm bộ nghe điện thoại, sau đó nói cho Tùy Trần ước hẹn hủy bỏ, hôm nào tái tụ, bởi vì buổi tối Thịnh Đản hẹn anh.

Thích Huyền thừa nhận, hành vi của anh cũng có điểm rất ngây thơ, nhưng anh chính là không nhận được muốn khoe khoang, làm thế nào?

“Dù là đứa bé đánh nhau cũng nên có một lý do!” Thịnh Đản hiển nhiên là rất bất mãn trước giải thích của anh.

Vòng lâu như vậy, rốt cuộc Thích Huyền nói đến trọng điểm đang muốn nói: “Bởi vì anh khó chịu, cô gái anh thích bị cậu ta tổn thương như vậy, lý do này đủ chưa?”

“ . . . . . ”

“Em là người anh không nỡ khi dễ, dựa vào cái gì mà bị người khác khi dễ chứ.”

“ . . . . . ” Cô khẽ nhếch môi, lại á khẩu không trả lời được.

Nếu như nói, lần trước ở Nhật Bản, anh là bởi vì uống rượu say mới có thể nói xằng nói bậy, vậy bây giờ tính là cái gì?

Anh đang uống chính là đồ uống không có nửa phần rượu, lúc anh nói chuyện nét mặt cũng không có chút cười giỡn nào, rốt cuộc Thịnh Đản không thể không tin tưởng, đây là sự thực.

“A, cũng biết em sẽ phản ứng thế này mà.” Cho nên, lúc trước anh mới có thể không muốn gặp cô, không muốn nói ra miệng, sợ sẽ đem những thời gian duy trì bình thản kia đánh vỡ.

Nhưng Thích Huyền dần dần phát hiện, những thứ bình thản kia đều là hết sức giả vờ, anh không có biện pháp lừa mình dối người nữa rồi.

Anh chính là thực sự muốn có một đáp án, chỉ cần cô xác định nguyện ý quên Tùy Trần, vậy anh đều không cần quan tâm bao lâu, chỉ một cái đáp án đơn giản như vậy mà thôi.

—— cũng biết em sẽ phản ứng như thế mà.

Thật ra thì phản ứng của Thịnh Đản không có bình tĩnh như nhìn từ bề ngoài, có thể nói rằng, một nháy mắt kia, cô suýt nữa bị lòng hư vinh cắn nuốt.

Cô đang suy nghĩ, diện mạo người đàn ông trước mắt này không thể bắt bẻ, lại hài hước, mỗi lần thông báo lời kịch thật sự lại để cho người ta tìm đập rất nhanh, quan trọng hơn là có bao nhiêu cô gái mộng tưởng cùng Thích Huyền nói một cuộc yêu. Tổng hợp các loại nhân tố, anh căn bản chỉ tồn tại cùng vai nam chính hoàn mỹ diễn trong phim thần tượng.

Một người như vậy ba lần bốn lượt nói thích cô, cô có lý do gì không chấp nhận?

Nhưng rất nhanh Thịnh Đản liền ý thức được, tình yêu không phải như vậy, không phải nhìn một người có cái gì, mới quyết định có muốn yêu anh hay không; mà là thời điểm cho rằng đối phương không có gì cả, đã bất tri bất giác yêu.

“Thật xin lỗi. . . . .” Hồi lâu trầm mặc, cô nhỏ giọng mà nói ra, “Anh đối với em mà nói là bạn rất thân, tiền bối rất chiều cố em, nếu như mà trước đây em đã làm gì để cho anh hiểu lầm chuyện, vậy thì thật vô cùng xin lỗi.”

Mặc dù câu trả lời nằm trong dự liệu, nhưng Thích Huyền vẫn nhìn không được “xi” cười lạnh, phương pháp cự tuyệt có rất nhiều loại, tại sao cô lại dùng cách anh ghét nhất đó: “Cho nên? Bởi vì anh thật tốt quá, em cảm thấy mình không xứng với anh, cho nên cũng không muốn làm chậm trễ anh? Sau đó, không phải muốn khuyên anh đi tìm cô gái tốt hơn em sao?”

“Ai?” Thịnh Đản ngớ ngẩn, anh đang tự biên tự diễn những thứ gì vậy, “Em không có cảm thấy mình không xứng với anh á.”

“ . . . . .” Thích Huyền đột nhiên cảm thấy có ngụm máu đã cắm ở cổ họng, đây được coi là cái gì? Đâm anh một đao, nhìn anh không có chết, vì vậy lại quay đầu lại bổ một đao nữa sao?

Cuối cùng, cô mới bắt tri bắt giác từ nét mặt của Thích Huyền nhận thấy được mình nói sai, tranh thủ thời gian giải thích nói: “Ý của em là, nếu như anh yêu thích em, mà em cũng thích anh, vậy thì mặc kệ thân phận chúng ta có bao nhiêu xa cách, em đều sẽ cố gắng để mình trở nên tốt hơn, cho đến khi có thể xứng với anh mới thôi.”

“Cho nên, em chỉ cần bản là không có biện pháp yêu thích anh. . . . .” Đây đã là đao thứ ba rồi! Quả nhiên, người càng xem ra vô hại, càng có thể giết người trong vô hình!

“Phải . . . . . Không có biện pháp yêu anh.” Không phải là không thích, chỉ là không có trộn lẫn tình cảm giữa nam nữ mới có mà thôi.

“ . . . . .” CMN đao thứ tư! Anh không có thấy cô gái cự tuyệt người như vậy thật! Cô không thể tham lam một chút sao? Dù là không thương, cũng sẽ có lòng tham muốn đối phương vẫn luôn yêu mình, mới phải là cái cô gái cần có!

“Thật xin lỗi, em không quá dạn dàng.” Thịnh Đản đang nói láo, cô không phải là sẽ không, mà là không muốn.

Quanh co lòng vòng nói cự tuyệt, kì thực lại khắp nơi giữ lại đường lui, làm cho đối phương thủy chung tồn tại một tia hi vọng. Làm như vậy, có lẽ sẽ không đem quan hệ bế tắc, nhưng Thích Huyền đối với cô mà nói là rất quan trọng, cô không muốn dùng loại kỹ năng đặc thù bẩm sinh của cô gái đối phó anh.

Bởi vì Thịnh Đản rất rõ, nói như vậy, mỹ danh kỳ viết lại không muốn thương tổn anh, nhưng trên thực tế chỉ là đang thỏa mãn lòng hư vinh của mình. Hay là ích kỉ mà nghĩ đem đối phương làm vỏ xe phòng hồ mà thôi.

Thịnh Đản nghiêng đầu qua suy nghĩ một chút, nói tiếp, “Thật ra thì em còn rất ích kỉ, dùng danh nghĩa bạn bè trối anh, để mình hưởng thụ cảm giác anh chăm sóc có vẻ danh chính ngôn thuận. Nếu như anh cảm thấy như vậy làm anh khó xử hoặc là càng khó chịu, về sau em có thể tận lực không xuất hiện trước mặt anh, chỉ là anh yên tâm, mặc kệ anh gặp phải chuyện gì, em tuyệt đối sẽ đứng ưỡn ra trước anh đấy!”

“Phi, thế nào ưỡn? Em cho rằng mình là nữ King Kong? Thần Long đấu sĩ?” Anh nhất thời có loại cảm giác dở khóc dở cười bất đắc dĩ, ngược lại cảm thấy giải thoát, lời nói nén ở trong lòng lâu như vậy, rốt cuộc toàn bộ đều nói ra.

“Anh xem nhẹ người ta, em rất có lực chiến đấu, chỉ là không muốn vì người không đáng giá lãng phí tinh lực. Nhưng nếu như là anh hoặc là Lục Y Ti, vậy là bất đồng. Nếu ai dám chọc bạn bè cùng người nhà của em, em nhất định không để cho hắn tốt hơn. Mượn dùng lời của anh, các người đều không bỏ được khi dễ người, tại sao bị người khác khi dễ?”

“Tùy Trần cũng là người không đáng giá để em lãng phí tinh lực sao?” Nếu đã nói đến đây rồi, Thích Huyền cũng không giống như những người khác, luôn cẩn thận từng li từng tí kiêng dè không đi nói tới anh ta.

Nếu như nói trước kia còn không xác định, trải qua hôm nay, anh dám khẳng định Thịnh Đản như cũ không bỏ được Tùy Trần, mà tên kia cũng hiển nhiên vẫn còn rất quan tâm cô, nếu không như thế nào có thể sau lúc nghe Thịnh Đản hẹn anh, cư nhiên xúc động lái xe đụng anh.

Nếu như vậy, tại sao cô không giữ lại những thứ lực chiến đấu kia, đem Tùy Trần đoạt lại?

Giống như Thích Huyền đoán, sau khi nghe lời của anh, Thịnh Đản rơi vào trầm mặc, cúi thấp đầu, ý vị nín thở vật áo của mình.

Anh cho là cô sẽ tiếp tục chọn lựa trốn tránh, không ngờ tới, cô bất thành linh ngẩng đầu lên, nghiêng con mắt, cười khổ: “Tất cả nói là bất đồng. Em thích anh ta, sợ dĩ phải hi vọng anh ta tới chăm sóc bảo vệ em. Nhưng em quên. . . . . Đản ông các anh chỉ muốn bảo vệ chăm sóc của cô gái mình thích mà thôi.”

“Không tranh không đoạt không hỏi, như thế nào biết cậu ta không thích em?”

“Em hiểu rõ, anh ta không phải là không yêu thích em, chỉ là không yêu em. Anh ta rất hưởng thụ cảm giác có một cô gái giống như em nói gì nghe vậy quanh anh ta, anh có biết không, đã từng chỉ cần anh ta vừa gửi thông tin nhắn nói muốn gặp em, em liền lập tức chạy tới. Em sẽ không tức giận, không có dám bất kỳ yêu cầu xa vời nào, cũng không cần danh phận, cô gái đàn như vậy đi đâu tìm được người thứ hai.” Cho nên, cô đi, Tùy Trần sẽ đuổi theo; cô không thấy, Tùy Trần sẽ tìm. Những hành vi này, đều không liên quan đến yêu.

Thịnh Dẫn cho là mình đã không có nước mắt, kết quả, nói xong, vẫn không tốt mà khóc.

Đầu kia Thích Huyền trầm mặc hồi lâu, không báo động trước bay ra một tiếng cười: “Nhìn thấy em khóc, anh vui vẻ hơn nhiều.”

“ . . . . . ”

“Em, cô gái chết tiệt, cự tuyệt liên cự tuyệt, cần gì phải ghim anh bốn đao chứ? Thù này không báo, anh chết sẽ không nhắm mắt!”

“Vậy bây giờ anh có thể đi chết! !”

“Này, em không phải là nói anh là người đều không bỏ được khi dễ người sao?”

“Bắt đầu từ hôm nay đã không phải!”

Thật không phải rồi sao? Nếu quả thật không phải, Thịnh Dẫn cũng sẽ không sau ở đêm đó, đột nhiên thay đổi tâm ý quyết định tham dự lễ chúc mừng rồi.

Không sai, cô chính là vì Đỗ Ngôn Ngôn mà đi .

Bởi vì phải chuẩn bị màn tú mở màn, cho nên hoan nghênh thăm gì đó, Thịnh Dẫn dứt khoát bỏ qua. . . .

--||| được rồi, cô thẳng thắn, thật ra thì chuyện là như vậy: khi cô quyết định phải tham dự, chuyện thứ nhất chính là lôi kéo Sâm ca thảo luận trên thăm đồ nên mặc cái gì. Kết quả, Sâm ca nói như vậy.

—— Thịnh Dẫn à, thật ra là như vậy. . . . . Bởi vì bây giờ nhân khí của cô còn chưa đủ, không có người ái mộ giờ đèn thét chói tai không có quần chúng mong đợi trang phục của cô cho nên người chịu trách nhiệm căn bản cũng chưa có an bài cô được hoan nghênh trên thăm hồng!

Đồng nhất bồn nước lạnh lớn tưới lên cô gọi là đầm đìa máu tươi, cả người đều thấm.

“Thịnh Dẫn, cậu đừng moi móc, bụi trên cây cột tường phía sau đài đều bị cậu moi móc hết rồi.” Lục Y Ti đỡ trán, bất đắc dĩ liếc mắt Thịnh Dẫn núp ở sau cây cột, vừa quan sát thăm đồ tiếp sóng, vừa không ngừng giãy xéo cây cột.

“Người ta đã rất không có tự do, bây giờ không phải moi móc hạ cây cột cũng phải nhìn có người tức hay không!” Cô càng dùng sức.

Giận chó đánh mèo, đây tuyệt đối là thuộc về dạng giận chó đánh mèo trắng trợn.

66. Chương 66

Vì để cho cô mở màn tú không xảy ra trả thù sai lầm gì, Lục Y Ti thiện lương cho an ủi: “Không đi thăm đồ tốt vô cùng nha, cậu suy nghĩ một chút trước kia mình còn chưa có nổi danh, hai ta ở trên diễn đàn chân trời cười nhạo mình tình thăm đồ, cậu cũng muốn bị người cười như vậy sao? Hơn nữa, Thích Huyền không có đương kỳ không thể tới, cậu với ai một khối bước thăm đồ, nếu người chịu trách nhiệm sắp xếp cho cậu người không quen biết, cậu còn phải kéo tay của người ta cười đây, mệt mỏi lắm.”

“Nếu như sắp xếp người soái ca thì sao, làm không tốt còn có thể kéo dài phát triển. . . . . ” T_T

“Cậu ngay cả soái ca Thích Huyền cũng không chút lưu tình ghim bốn đao, bốn đao đó! Còn trông cậy vào ai có thể kéo dài phát triển?”

“ . . . . . Anh ấy cự nhiên tố cáo với cậu!”

“Sẽ tố cáo là chuyện tốt, chứng minh anh ấy thông suốt rồi.”

Chỉ là cáo trạng, tuyệt đối không ra cái kết luận “Thấy thông suốt” này, Thịnh Đản nhạy cảm vắn nâng mi tâm: “Anh ấy còn theo nói cái gì với cậu?”

“Anh ấy nói, lúc ban đầu phát hiện mình thích cậu, là lúc anh ấy thiếu chút nữa gặp chuyện không may, anh ấy cảm thấy cảm giác ôm cậu thật tốt. Nhưng sau đó lúc ở Nhật Bản ôm cậu, vậy mà chỉ cảm giác mùi rượu trên người cậu thật là thú vị. Cho nên anh ấy nghĩ, có thể cho tới nay là anh ấy hiểu lầm, loại cảm giác đó đối với cậu hẳn không phải là yêu, là sai! Yêu!”

“Lòng trả thù của anh ấy đến cùng là có bao nhiêu nặng, phải trả lại cho tớ mấy đaooo mới đủ đây!” Anh ấy mới thú vị ấy, toàn thân cũng thú vị.

“Anh ấy còn nói, loại hổ rách như cậu, chỉ có loại củ cái thú vị như Tùy Trần mới nguyện ý đợi, anh ấy không có hứng thú.”

Hư thì hư nha, phun nước miếng cái gì!

T_T thật xác định loại người như anh hành động như thế đại biểu cho nhìn thông sao? Thịnh Đản rất không muốn nhận định, đó là không ăn được quả nho thì nói quả nho còn xanh, thương tổn trong lời nói!

“Ai? Cái củ cái thú vị kia chạy tới trang điểm rồi hả ? !” Con người Lục Y Ti cũng sắp trốn lỏi ra, nếu không phải là người chủ trì giới thiệu rõ ràng, cô hoàn toàn cũng không nhận ra được đó là Tùy Trần.

Lại phun! Thịnh Đản phần hận buông tha giày xéo cây cột, ngược lại trừng mắt về phía Lục Y Ti.

“Đừng nhìn tớ á, mau nhìn tiếp sóng đi, không phải anh ta đi cực tao nhã sao? Khi nào thì có tác phong đi chán chương rồi hả?”

Được Lục Y Ti nhắc nhở, Thịnh Đản mới quay đầu, khi tầm mắt chống lại tiếp sóng, cũng không chịu không chế giằng co.

Tác phong đi chán chương. . . . . Đây chính là từ thích hợp dùng để hình dung người trong hình kia rồi.

Bao lâu chưa từng thấy qua anh? Thịnh Đản không trả lời được, cô vẫn luôn không dám đi tính ngày, chỉ buộc mình mỗi ngày trôi qua phong phú chút. Tin tức về anh, nếu như không phải là Sâm ca muốn cô nắm giữ một chút, để ngừa truyền thông gây khó khăn cho, Thịnh Đản liền nghe cũng sẽ không nghe, dần dà Sâm ca sẽ có thói quen sàng lọc loại bỏ chọn lựa trọng điểm cho cô.

Cô cho là chỉ cần không nhìn gương mặt đó, sẽ quên.

Thì ra là vẫn không có quên, cô rõ ràng nhớ trước kia anh mặc dù thường gương mặt lạnh lùng, nhưng sắc mặt sẽ không tái nhợt như vậy; trước kia không có nuôi râu ria, cằm bóng loáng cô đã từng rất lưu luyến cọ qua; trước kia anh rất đẹp mắt đường cong bắp thịt, thời điểm bị anh ôm cảm giác rất thực tế, không giống như bây giờ gầy đến mức khiến lòng người chần kinh; trước kia nếu như anh mặc như vậy một bộ nhân tạo da thảo, khí thế sẽ quý khí bức người mười phần, không giống anh bây giờ mặc dù vẫn như cũ đoạt được tầm mắt của mọi người, lại thiếu sinh khí.

“Thịnh Đản! Cả khuôn mặt cậu cũng sắp muốn sắp đến gần rồi, tay không nên sờ loạn lên màn hình TV, sẽ ngăn trở tầm mắt người ta!” Lục Y Ti ức chế không được gầm nhẹ nhắc nhở.

Làm ơn, hoa si cũng phải có mức độ, cũng phải để ý trường hợp, phía sau có một đồng đồng hành lóa mắt ra bát quái nhìn chăm chăm cô!

Thảm đỏ, người chủ trì nhảm chán phỏng vấn, chủ biện tỉ mỉ chế tác, mở màn phim nhựa. . . . .

Cơ hồ mỗi một buổi lễ trao giải đều là như vậy đã hình thành thì không thay đổi.

Tùy Trần cuộn một gối lên, lưng biếng tựa vào trên ghế dựa, ánh đèn ở hội trường ngấm hạ trong nháy mắt, anh mệt mỏi nghiêng đầu qua, theo bản năng muốn dựa vào bên cạnh Tạ Miểu ngủ một lát.

Đầu rơi vào khoảng không, tinh thần của anh mới đột nhiên hấp lại, nhận thấy Tạ Miểu không có ở đây.

Đang cau mày không hiểu, mới phát hiện cách đó không xa Tạ Miểu khom người, phí sức mà hướng chỗ ngồi từ từ hoạt động.

“Ai. . . . . Một chết đi được.” Thật vất vả đến nơi, anh dựa vào ghế, phát hiện không có cơ vị quay chụp, mới tùy tùy tiện tiện ngáp một cái.

“Tớ muốn ngủ một hồi, đến lúc tứ linh thường thì gọi tớ.” Tùy Trần bởi vì phản ứng dây chuyền cũng ngáp theo một cái, cảm thấy hơn một nhọc.

“Đừng ngủ, tới chơi trò chơi.”

“. . . . . Nhàm chán.” Mặt anh không chút thay đổi ném đi một đạo liếc xéo.

“Nói cho hẳn hoi, tối hôm qua tớ vừa mới ở hộp đêm cùng một vị Ma Thuật Sư nổi danh học được, thuật Độc Tâm, rất nhạy cảm!”

“Cậu có thể cảm miệng không?” Anh không có hứng thú chơi cái gì gọi là thuật Độc Tâm, chỉ muốn nắm chặt mỗi một phút mỗi một giây để ngủ bù!

“Cầu ước nguyện, tớ không chỉ có thể đoán được nguyện vọng của cậu, còn có thể giúp cậu thực hiện nha.”

“A, bên ngoài cầu vượt thiếu cái bày quây, cậu đi đi.”

“Bởi người ta dịu dàng, ưmh. . . . .” Tạ Miểu thỉnh linh cuốn lấy khuỷu tay của anh.

Thật buồn nôn làm nũng, kích động Tùy Trần cả người nổi da gà. Anh lại còn cư nhiên cầm chiêu này thật là không có cách! Dù là qua loa cho xong, cũng tốt hơn bị anh tiếp tục ghê tởm, vội vàng ứng phó nói: “Cho phép tốt lắm.”

“Được, thời khắc chứng kiến kỳ tích đến.”

“. . . . .” Tùy Trần lạnh lùng động khóe miệng, trầm mặc không nói.

“. . . . .” Một lát sau, anh vẫn như cũ không nói gì, chỉ là đưa mắt ngưng tụ ở trên khán đài anh thủy chung không có hứng thú xem.

“. . . . .” Vừa một hồi yên lặng, anh hồi hồn rồi, kinh ngạc nhìn chằm chằm Tạ Miểu bên cạnh, bắt được đối phương hả hê cười, hoàn toàn chợt hiểu, “Cậu sớm biết cô ấy sẽ đến!”

Không sai, nguyện vọng lớn nhất của anh thật sự được thực hiện.

Tìm lâu như vậy lại không có tin tức, rõ ràng có thể thường xuyên thấy ở trên tivi nhưng trên thực tế thế nào cũng không thấy được người, vào giờ phút này, đang ở trên khán đài cách anh không xa.

Đây là lần đầu tiên Tùy Trần ở hiện trường nhìn cô catwalk show, mái tóc ngắn được thợ chuyên nghiệp uốn hơi xoắn, để cho cô nhiều hơn mấy phần tư vị phụ nữ; cổ áo màu đen xẻ sâu hình chữ V vấy liền thân nóng bỏng, làm nổi bật lên đôi chân xinh đẹp. Mỗi một bước, cô đều đi đến khí thế bức người, mặt không chút thay đổi, mắt nhìn thẳng, chỉ ở lúc sắp xoay người, anh mới mơ hồ nhìn thấy cô làm như đang cười.

Khi gơ tay nhắc chân có cổ phong tình không nói nên lời, lúc trước Thịnh Đan không có, giống như là bị người hoàn toàn rửa đi đơn thuần.

“Tớ đi sau đài.” Cổ họng anh vừa động, rốt cuộc kiềm chế không được, bỗng nhiên đứng dậy.

Tạ Miểu khom môi cười yếu ớt, rất phối hợp lui về phía sau rút thân thể một cái, dễ dàng để anh thông hành, lại sợ anh dục vọng ghen ghét quá lâu, lập tức bộc phát ra trường hợp sẽ rất đáng sợ, không khỏi dặn dò một câu: “Này, chớ đem người ta hù sợ.”

“. . . . . Tớ sẽ tận lực.”

Tận lực là có ý gì? Cậu không phải là muốn bắt người ta sau đó trực tiếp giải quyết tại chỗ chứ? Là phải đem lễ mừng lớn này biến thành 18 cấm? !

67. Chương 67

Thì ra là, mặc kệ đi qua bao nhiêu lần tú trên đài T, đối mặt vô số tiền bối to lớn ngồi phía dưới buổi lễ, vẫn sẽ khăn trương.

Thịnh Đản nắm chặt lòng bàn tay ướt mồ hôi, một đường hít sâu giữ vững, đạp một bước cuối cùng, sau khi xác định mình biến mất ở tầm mắt người xem, bàn chân cô mềm nhũn, vốn còn muốn dựa vào đồng nghiệp chống đỡ hạ xuống, không ngờ đối phương mềm còn nhanh hơn cô.

Vì vậy, thời điểm lại đi xuống thông hướng phía sau bậc thang, Thịnh Đản bị kịch cùng người mẫu khác té thành một cục.

Trường hợp thật sự có đủ nhếch nhác, khi cô thật vất vả thoát khỏi đám tỷ tỷ đè ở trên người mình, phí sức xoa eo muốn bò dậy, đỉnh đầu bay tới một hồi cười lạnh khinh thường.

Là thanh âm Thịnh Đản quá quen thuộc cay nghiệt cùng chói tai, thần kinh của cô trong nháy mắt trở nên căng thẳng, ngược mắt, tầm mắt theo đôi giày cao gót màu trắng trước mặt nhìn lên, rốt cuộc, ánh mắt đón nhận khuôn mặt mà cô không muốn thấy nhất vào lúc này.

“Còn tưởng rằng sâu róm biến thành bướm bướm rồi, đặc biệt nghĩ đến nói cho cô tiếng chúc mừng, cô cũng không cần cúi đầu rạp xuống đất như vậy để nghênh đón tôi chứ.”

Giọng nói mỉa mai nguội lạnh chui vào màng nhĩ của Thịnh Đản, cô nhần nhần đôi mày thanh tú, coi thường đôi tay trước mặt muốn dìu cô đứng dậy, vẫn bò dậy, mặc dù tư thái dùng cả tay chân không quá lịch sự, nhưng so với tiếp nhận bố thí của Đỗ Ngôn Ngôn, cô tình nguyện nhếch nhác.

“Thịnh Đản, chúng tôi đi thay quần áo trước. Một hồi sẽ liên hoan, có muốn chúng tôi chờ cô cùng đi hay không?” Tiếng hỏi của một vị sư tỷ truyền đến từ sau lưng.

“Không cần chờ đâu, mấy chị đi trước đi, hôm nay thứ bảy, trong tiệm nhiều người, tránh cho quá thời gian người cũng không thấy đến, tôi thay xong sẽ tới.” Ưu điểm của người mẫu chính là, mặc kệ có bao nhiêu khó coi, chỉ cần bò dậy, trong nháy mắt là có thể khôi phục trạng thái tốt nhất. Mỉm cười cùng sư tỷ chào hỏi xong, Thịnh Đản xoay người, nhúu mày, chứa đựng hơi lạnh mỉa cười, suy nghĩ tới Đỗ Ngôn Ngôn.

Cô ta mặc một bộ váy dài màu hồng, là sự ăn mặc trung quy trung củ không sai.

Thịnh Đản vốn tưởng rằng loại trường hợp như thế này, lấy cá tính của Đỗ Ngôn Ngôn sẽ nghĩ hết mọi biện pháp thu hút ánh nhìn của người khác, bây giờ nhìn lại, dù là chủ bút “Nam style”, vô số nhân vật nổi tiếng tập hợp đến tham dự lễ chúc mừng lớn, cũng sẽ sợ nổi bật quá sức lực.

“Đỗ tiểu thư tìm tôi có việc sao?” Tình cảm của họ không có tốt như vậy, nhìn nhau không nói gì liền miễn, Thịnh Đản dẫn đầu nói.

“A, không có việc gì, quen biết một thời gian, tới chúc mừng cô có thể tiến thân vào lễ chúc mừng mới, mặc dù không đi được thăm đồ, nhưng coi như là có tiến bộ.” Cô ta dám nặn ra nụ cười sáng lạn hơn so với Thịnh Đản, thỏa đáng ứng đối, trong lời nói cũng không quên chữ chữ ngậm kim châm.

Thịnh Đản không phải người am hiểu quanh co lòng vòng: “Này vừa khéo, ngược lại thật ra thì tôi tìm cô có chuyện đây.”

“... Chuyện gì?” Cô cười quá mức chói mắt, cái loại cười nắm chắc phần thắng đó, khiến Đỗ Ngôn Ngôn trong chốc lát rối loạn trận cước.

“Cô làm qua chuyện gì tự mình không biết sao?” Thịnh Đản không trả lời mà hỏi lại. Đột nhiên có chút hiểu tại sao trước kia Đỗ Ngôn Ngôn rất thích tuần tự tiến hành kích động cô, thì ra là cảm giác chậm chậm hành hạ đối thủ, chính xác là rất không tệ. Mặc dù không tệ, nhưng bản tính của Thịnh Đản làm cho cô không có hứng thú tiếp tục nữa, cùng để ỉnh khó chịu với người nói chuyện phiếm, thật sự rất không có cảm xúc, “Về điểm người kia không nhận ra chuyện bản của cô, nếu như là giá họa cho người khác, tôi thật đúng là không có thời gian đi xuyên phá, nhưng tại sao cô lại cố tình muốn chọn Thích Huyền chứ.”

“Tôi không hiểu cô đang nói gì. . . . .”

“Cô không hiểu cũng không sao, đợi đến lúc gây ra, xem những thứ kịch vui kia cô sẽ hiểu. Nghe nói trên tay cô cũng không có ít đồ văn đặc sắc, có muốn suy tính thu tay lại hay không, còn kịp.” Những người đó đâu chỉ hiểu, còn có thể tha thiết nhìn chăm chăm kịch tình liên tiếp, tám giờ đúng, phim nhiều tập cũng không đặc sắc như vậy.

“A, cô cho rằng có bao nhiêu truyền thông dám bạo loại chuyện không bằng chứng nói ra miệng.”

“Vậy cô cho là tôi sẽ ngốc đến mức không có gì cả mà tìm người đi yêu sách sao? Biết cô lâu như vậy, dù sao cũng nên học được vài điểm rồi.”

“Cô. . . .” Rất cuộc cô có cái gì, Đỗ Ngôn Ngôn không rõ ràng lắm, rõ ràng cảm thấy Thịnh Dần rất có thể chỉ là đang phô trương thanh thế, nhưng ánh mắt của Thịnh Dần lại làm cho cô không khỏi có chút sợ hãi, “Đây là chuyện giữa tôi và anh em bọn họ, có phải cô trông nom quá rộng hay không?”

“Chuyện giữa cô và anh em bọn họ, đem Thích Huyền kéo vào làm cái gì? Anh ấy đã cùng cô rồi hả?”

“ . . . . .”

“Bên cạnh cô yêu anh trai lại vừa nắm em trai không thả, cuối cùng giấy không thể gói được lửa không cần thận chơi lớn rồi, còn oán trách người ta thực xin lỗi cô, Đỗ tiểu thư, logic của cô thật đúng là bất phàm, trong từ điển của cô cũng chưa có ‘tự mình tỉnh lại’ sao?”

“Nếu như cô nhất định xen vào việc của người khác, vậy thì đừng trách tôi kéo cô xuống nước, đem trường hợp làm cho càng khó coi hơn!”

“Tôi dám đấu với cô, cũng sẽ không thua.” Nói cứng, xoay người rời đi, đây là bộ sách võ thuật cấp lực.

Đây đại khái là từ lúc Thịnh Dần chào đời tới nay đối với người khác đặt xuống lời nói cực kỳ có khí thế như vậy, ít nhất chính cô cảm thấy như vậy.

Mẹ cô vẫn nói, không nên đấu cùng người khác, coi như thắng, cũng hao phí mất tinh lực cùng tâm thần, cũng sẽ để cho kết cục biến thành hai bên tổn hại.

Cho nên thời điểm mỗi lần bị chọc tới, Thịnh Dần luôn trấn an mình, chỉ cần không đụng vào ranh giới cuối cùng của cô là tốt rồi, mà trên thực tế, vì để tránh cho rắc rối chuyển biến xấu, cô có thói quen đem ranh giới cuối cùng một giáng lại giáng. Nhưng Đỗ Ngôn Ngôn quá mạnh, ép cô phải đem ranh giới cuối cùng hạ xuống! Khi dễ cô coi như xong, còn dám khi dễ bạn bè của cô, thật là quá đáng!

Vẫn là câu nói kia, cô đều không bỏ được bạn bè bị khi dễ, tại sao bị người khác túm tóc, tại sao, tại sao!

Một đường bộ dáng cắn răng nắm quyền oán niệm, thật sự cùng mới vừa rồi cùng Đỗ Ngôn Ngôn giằng co thì có tư thế một trời một vực.

Vậy mà, khi vừa đi vào phòng thay quần áo, một đạo sức hút thành linh xảy ra níu lấy cổ tay của cô, cô chợt bị kéo vào gian thay đồ, còn chưa làm rõ ràng tình huống thế nào, vốn tưởng rằng là Lục Y Ti lại đang chơi đùa thần bí, cô không kiên nhẫn mất trọn trắng, ngược mắt, mở miệng: “Cậu thật không. . . . .”

Cái từ “Tán gẫu” xem ra không có cơ hội xuất hiện.

Không gian bên trong thu hẹp, vẫn không nhúc nhích ngăn cản ở trước mắt cô, bóng dáng chiếm cứ hơn phân nửa phòng thay quần áo, để cho cô đầu óc trong nháy mắt bị rút không, ngay cả dòng máu trong thân thể cũng đều bị hút hết.

Cô tựa như một thân thể trống rỗng, toàn thân lạnh lẽo, mang theo khe run, ngây ngô nhìn anh.

Tầm mắt chạm nhau, Tùy Trần chau đồng tử đen như mực ngưng tụ lại, không nháy mắt tập trung nhìn cô gái trước mặt, có loại ảo giác dường như đã có mấy đời.

Đã từng quen thuộc như vậy cũng cho là vĩnh viễn sẽ ở người bên cạnh mình, quay người lại liền biến mất lâu như vậy ở trong thế giới của anh, bọn họ lần trước gặp mặt thậm chí ngay cả câu “Gặp lại” cũng không kịp nói.

Anh đem đốt ngón tay chống đỡ trên tường nắm chặt, bờ môi buộc chặt, lòng tham muốn đem cô nhìn cho đủ.

Nhưng bao vây trên mặt cô là lớp trang điểm, khiến Tùy Trần nhìn không rõ lắm.

Anh không nhìn thấy khóe miệng cô mỉm cười như ngày trước, không nhìn thấy khóe mắt đuôi lông mày cô lộ ra nét lệ thuộc vào.

Không tự chủ, Tùy Trần giơ tay lên, ngón cái sờ nhẹ lên gò má của cô, dừng lại một lát sau, chợt bắt đầu dùng sức, kích động muốn lau đi lớp trang điểm chường mắt kia.

“Anh có bệnh phải hay không? Làm cái gì thế!” Bị đau, Thịnh Dần hồi hồn nghiêng mặt sang bên, đẩy đôi tay kia ra, chuyển con mắt hung hăng trừng Tùy Trần. Rất tốt, nghĩ nhiều lời đạo đầu hơn nữa đều là phí công, ở trước mặt anh tất cả nguy trang và phòng đều bị tan vỡ!

Cô tan vỡ đối với Tùy Trần mà nói là chuyện tốt, thì ra là cho dù là lúc nét mặt cô tức giận, anh đều nhớ nhung.

Anh không chút để ý dặt bên môi nụ cười yếu ớt, Thịnh Dần sẽ không biết, đây là từ lúc gần ba tháng tới nay, lần đầu tiên Tùy Trần cười.

Từ từ hơi dừng lại rồi động tác có vẻ thô bạo, anh quay đầu đi, cười ngây ngô, trong mắt đen là ảnh ngược hiện ra bộ dáng cô đang trợn tròn đôi mắt, nhìn một chút, nụ cười không khỏi sâu hơn.

Chờ ý thức Tùy Trần tỉnh táo lại thì anh phát hiện anh đã găm cắn cắn môi Thịnh Dần.

Cô liền giật mình, vẻ mặt ngốc trẻ, nhìn không chớp mắt cái khuôn mặt gần trong gang tấc kia, quên cả phản ứng.

Anh hài lòng phát ra một tiếng hừ nhẹ, nhắm mắt lại, tăng thêm sức lực, hung hăng cắn môi dưới của cô, thừa dịp cô theo bản năng kêu đau, anh có cơ hội không thể mất chui đầu lưỡi vào, môi lưỡi dây dưa, vẫn là tư vị ở trong trí nhớ, tất cả khó chịu giống như đều một khắc này lấy được an ủi.

“Ừm. . . . .” Thịnh Dần ngâm khẽ từ trong hoảng hốt tránh thoát, trải qua kinh nghiệm để cho cô hiểu, ra sức giãy giụa đều không có ích lợi gì, vì vậy cô đã có kinh nghiệm, tiết kiệm được hơi sức, nhả mồm lại, hung hăng cắn lưỡi của anh, rất dùng sức cắn.

Cô thành công, Tùy Trần bị bức lui, giữa hàng lông mày hiện ra chữ “Xuyên”, thở hổn hển, nhìn chăm chú dò xét cô.

“Nếu như không có việc gì mà nói, tôi muốn cáo từ trước.” Bị Tùy Trần vây kín ở trong không gian nhỏ như vậy, cô cảm thấy sắp hít thở không thông, chỉ muốn mau né đi.

Đáng tiếc, Tùy Trần không để cho cô như ý nguyện, khi tay của cô mới vừa chạm lên cửa phòng thay quần áo thì anh chợt đưa tay dùng sức, túm kéo thân thể của cô, đem cô tựa vào bên tường.

Rất rõ ràng, thật vất vả bắt được cô, anh sẽ không dễ dàng buông tay như vậy.

“Tại sao không gọi điện thoại cho anh?” Nói chuyện đồng nghiệp, một tay anh chống trên tường bên tai Thịnh Dần, một cái tay khác không để ý cô ngăn trở nắm giữ eo nhỏ của cô.

“. . . . . Tại sao muốn gọi điện thoại cho anh?” Địa phương quá nhỏ, không gian có thể tránh né cũng quá nhỏ, Thịnh Dần chỉ có thể vừa hết sức duy trì mặt ngoài bình tĩnh, vừa cố gắng hướng một bên hoạt động.

Nhưng cô mới di chuyển hai bước nhỏ, Tùy Trần lại siết chặt tay bên eo cô, keeos cô lại gần hơn: “Anh bảo Tạ Miếu chuyển cáo qua em, nếu có chuyện gì liền gọi điện thoại, anh để 24h không tắt máy. Tại sao không gọi?”

Đang nói thời điểm anh ở Anh quốc sao? Thời điểm chuyện giữa anh và Đỗ Ngôn Ngôn bị chọc ra sao?

Chuyện xa xưa như vậy, Thịnh Dần hi vọng mình có thể quên, cố tình phát hiện mình vẫn đem mỗi một chi tiết nhỏ lúc đó đều nhớ rõ ràng như vậy.

Cô hơi cúi đầu mấp máy môi, một lát sau, như không có việc gì ngẩng đầu mỉm cười: “Bởi vì không có việc gì.”

“VẬY SAO. . . .” Anh nheo tròng mắt lại, hận không thể xé bỏ tất cả nguy trang của cô, “VẬY TẠI SAO DỌN NHÀ, ĐỔI ĐIỆN THOẠI, ĐỀU KHÔNG NÓI CHO ANH BIẾT.”

68. Chương 68

“Cái vấn đề này tôi nhớ đã trả lời qua, anh đều không có quan tâm nha. Vậy tôi lặp lại lần nữa vậy, anh có bạn gái, hơn nữa yêu như vậy, truyền thông lại thích chú ý như vậy. Làm bạn bè, tôi đương nhiên nên sẵn sóc thức thời, cho dù không tốt nữa vẫn tới quấy rầy anh thôi. . . .”

“Bây giờ em hướng về phía truyền thông còn có lời thật sao?” Anh tách môi cười lạnh, cắt đứt cô qua loa tặc trách, thuận tiện nhắc nhở cô, mỗi ngày anh đều có chú ý, mỗi ngày đều tìm phiền não, “Làm sao anh lại không nhớ rõ em có quan tâm qua công việc của anh có mệt hay không, thân thể như thế nào.”

“Giữa bạn bè rất nhiều quan tâm không cần nói ra, mọi người ngầm hiểu lẫn nhau là được rồi.”

Cô đáp lại lưu loát, giống như là trước đó đã diễn luyện tốt hoàn toàn không chệ vào đâu được.

Lúc nào thì lên, giữa bọn họ chung đụng trở nên hình thức thận trọng như vậy rồi hả?

Anh quay đầu, cái trán khê chống trên tay chính mình, trầm mặc chốc lát, gần như vô lực ngẩng đầu lên, nói nhỏ: “Con nai nhỏ, đừng đùa.”

“Đùa cái gì?” Người đang đùa là anh, là anh từ đầu tới cuối đem quan hệ của bọn coi là một trò chơi, tùy thời có thể lưu trữ kết thúc, lại tùy thời có thể bắt đầu!

“Em có cái gì khó chịu thì nói ra, anh không muốn chiến tranh lạnh.”

“Tôi không có.” Cô gằn từng chữ, kiên trì không muốn thừa nhận mình có phần không bỏ được.

“Anh có.” Tùy Trần vẫn cho là mình rất có kiên nhẫn, nhưng sau khi gặp cô, tất cả tâm tình đều sẽ mất khống chế, “Anh khó chịu em cái gì cũng không hỏi anh, khó chịu em hoàn toàn không cho anh giải thích, khó chịu em xem anh giống như nhìn thấy người xa lạ, lại càng không thoải mái khi em và Thích Huyền đi Nhật Bản. . . . A, còn nữa, khó chịu em luôn miệng nói với truyền thông vẫn là bạn bè, nhưng ngay cả chút thời gian thông qua nghe anh nói hết lời đều không nguyên.”

Ở trong ấn tượng của Thịnh Đản, Tùy Trần sẽ rất ít khi nhiều lời như vậy. Lần trước, hình như là thời điểm cô gặp chuyện không may ở Hongkong, anh đúng là lửa giận dâng cao như vậy trách cứ cô tại sao chuyện gì đều không nói cho anh biết.

Nhưng tại sao anh liền không tính lại, từ đầu đến cuối, anh đã cho cô thân phận có thể làm như vậy sao?

Thôi, chuyện cho tới bây giờ truy cứu những thứ này cũng không có ý nghĩa. Thịnh Đản nhếch môi, hít một hơi thật sâu: “Được, giải thích đi. Anh nói, tôi nghe.”

“Anh chưa cùng cô ấy ở chung một chỗ.”

Anh lời ít mà ý nhiều, không có đến tiếp sau, Thịnh Đản sợ sệt trừng mắt nhìn, xác nhận anh liền coi đó là giải thích xong rồi, không khỏi chê cười lên tiếng: “Ha, chẳng lẽ là lặp lại chiêu cũ, lần này Đỗ Ngôn Ngôn thành đạn mù được anh tìm đến?”

“Tại sao em cũng không suy tính anh cũng được bị trừ tính.”

“. . . . . Tiền bối cũng sẽ bị trừ tính sao? Cũng không phải là muốn nói, anh ngẫu nhiên gặp cô ta ở phi trường nước Anh, lại ngẫu nhiên dắt tay cô ta, gặp mặt khéo lại bị chụp?”

“Chính là trùng hợp như vậy.” Rất mù quáng phải hay không? Ngay cả Tùy Trần cũng không có biện pháp tin tưởng loại trùng hợp này, dĩ nhiên, anh sẽ không gây thơ cho lại bị chụp tới, bị truyền về Quốc Nội, bị huyền não xôn xao cũng là ngẫu nhiên.

“Như vậy, tiền bối thật sự chính là rất vô tội đấy. Nhưng anh không phải giải thích cùng tôi, tôi cũng không giúp được anh, hay là đi tìm truyền thông giải thích mới tương đối hữu dụng thôi.” Thịnh Đản cười đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Bị trừ tính sao? Trùng hợp sao? Hiểu lầm sao? Vậy anh đại khái có thể giải thích rõ, “Bạn bè mà thôi” đây không phải là giải thích anh am hiểu nhất sao? Anh cố tình lựa chọn thừa nhận! Chẳng lẽ đây cũng là bị trừ tính hay sao? !

“Anh sẽ nói rõ ràng, nhưng không phải là hiện tại.” Anh yên lặng liếc xéo cô. Cô gái chết tiệt, dám gọi “Tiền bối” lần nữa thử xem!

“Bởi vì thời cơ không đúng sao?” Thịnh Dẫn tròn to cặp mắt, ánh mắt có thể cho là vô tội, “Cũng không phải là muốn nói, cô ta nắm trên tay nhược điểm của anh, cho nên anh vạn bất đắc dĩ, chỉ có thể đi vào khuôn khổ?”

“Đúng.”

“ . . . . .” Thật đúng là sẽ theo cọc bò!

“Cô ta cho là anh gặp chuyện không may ở Hongkong nên bị chụp hình.”

“ . . . . . Tôi nói, làm sao anh không đi làm biên kịch đi! Làm người mẫu quả thật quá lãng phí một thân tài văn chương của anh rồi! Phim thần tượng cũng không trầm bổng phập phồng cầu huyết như vậy!” Thịnh Dẫn rách bề ngoài rồi, đây coi là giải thích?

Là muốn nói anh thật vĩ đại, vì bảo vệ cô mới làm ra loại hy sinh này sao? Nhưng anh hy sinh cũng là vì cô!

Anh không phải nghe không hiểu cô giễu cợt, nhưng sự thật chính là như vậy, “Còn có ảnh chụp em và Thẩm Phi nữa, anh nghĩ, em hẳn sẽ không hi vọng quá nhiều người biết quan hệ của hai người là cha con.”

“Phi đi, bạn gái của anh có thể đi làm chụp ảnh triển lãm rồi! Nếu như là vậy, vậy anh nên rất rõ ràng, chuyện gần nhất cần bản là cô ta vì muốn cho anh em hai người khó chịu tự mình chọn ra, tại sao hoài nghi Thích Huyền? Tôi biết rõ anh bao che, thật không nghĩ đến anh bao che không có nguyên tắc như vậy. Ban đầu là bản tin chị em yêu nhau, cũng chính là cô ta nói cho truyền thông, nhưng anh lại phong sát tôi, giá họa cho tôi.”

“Sự kiện chính cô ắt yêu sách kia cách thật lâu anh mới biết.” Tùy Trần cười đến rất bất đắc dĩ, anh không biết Thịnh Dẫn là từ đâu nghe được, ban đầu anh chỉ là cảm thấy có thể lấy cơ đường hoàng giữ cô ở bên người, như vậy rất tốt, cho nên không có giải thích.

Thật ra thì, coi như đã sớm biết sẽ giống như bây giờ trăm miệng cũng không thể bào chữa. . . . . Lúc đó anh còn chưa nói, một khi nói rồi, giữa bọn họ dính líu cũng ít đi.

“Tốt, tôi tin tưởng anh. Vậy bây giờ đây? Anh khoa trương nói vì cô ta dùng xe đụng Thích Huyền. Được, tiền bối rất cuộc là tiền bối, có thể vì cô gái cái gì cũng không muốn, anh dứt khoát vì cô ta đi tìm chết tốt lắm!”

“Cậu ấy nói như vậy với em sao?”

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Thịnh Dẫn buồn cười hỏi ngược lại.

“Cậu ấy mới thay xe sao?”

“ . . . . . Làm gì?”

“Muôn lại đi đụng một lần nữa!”

“Anh dám!”

“Đau lòng sao?” Anh nhúu mày.

“Tôi không cho phép bắt luận kẻ nào khi dễ bạn bè tôi, dù là anh cũng không được.”

Anh bỗng dừng chân động, đáy lòng có cổ tâm tình rất phức tạp không nói được quanh quẩn, có giận cũng có hỉ, hỗn loạn như ma, ngưng tụ thành một kích động.

Tùy Trần cúi người, lần nữa hôn môi Thịnh Dẫn, không giống với lúc trước là thử hôn, lần này anh buộc chặt cánh tay, theo hông của cô đem cô hoàn toàn kéo vào trong ngực, một cái tay khác thuận thể giữ chặt cái ót của cô; anh đã có kinh nghiệm, lôi cuốn đầu lưỡi mềm mại của cô, tránh hàm răng không đủ an phận

của cô ra, , làm anh ra sức liếm láp, quấy lên, anh có thể tình tường cảm thấy cô gái trong ngực từ liều mạng ngoan cố chống lại đến thân thể như nhũn ra.

Anh tạm thời thả môi cô, đôi môi ngược lại di động đến bên tai của cô, đầu lưỡi vẽ bề ngoài viền tai của cô, khẽ cắn cô vành tai không khỏi phát run, nỉ non hừ nhẹ: “Cái gì gọi là ‘dù là anh cũng không được’, anh đối với em mà nói có tương đối bất đồng sao?”

“Không có. . . . .” Thịnh Dần một mực cắn môi dưới, cố gắng không để inh phát ra tiếng rên nhẹ chói tai, đôi tay liều mạng ngăn giữa hai thân thể đang lúc dựa vào nơi hiểm yếu chống lại.

“Nhưng em đối với anh rất bất đồng, đêm nay anh sẽ nam model tốt nhất, buổi tối theo anh đi chúc mừng.”

Mỗi một âm cuối, anh đều mang theo thở gấp như có như không, hơi thở ẩm áp, thổi lật phát ở bên tai Thịnh Dần, đốt nóng lỗ tai của cô, gương mặt, cổ, thậm chí là toàn thân, cũng lực tực hút hết lý trí của cô.

Thật may là, cô tóm chặt lấy một phần tỉnh táo cuối cùng, tiếp tục mạnh miệng: “Không cần. . . . . Tôi...tôi cũng hẹn người chúc mừng. . . . .”

Đúng vậy, cô không có lấy được bất kỳ giải thưởng nào, nhưng đối với Thịnh Dần cùng rất nhiều tỷ muội mà nói, có thể được đi trên màn tú mở màn, đã rất đáng được ăn mừng rồi.

Lần trước hiển nhiên không có để ý cô đến tột cùng muốn ăn mừng gì, tiêu điểm chú ý của anh rất tập trung: “Với ai?”

Nói xong, môi của anh từ cần cổ cô trượt đến xương quai xanh của cô.

Suy nghĩ của Thịnh Dần lần nữa lại bị rút không, cô nhéo lông mày, dụng hết toàn lực mới để cho âm thanh của mình nghe không đến nỗi quá sượng mù: “Thì. . . . . thì là sư tỷ hôm nay mở màn tú. . . . .”

“Cậu ấy trở về sao?” Động tác của anh dừng lại, ngửa đầu, nhìn chăm chú vào cô.

“Người nào?” Thịnh Dần không hiểu cau mày.

Tùy Trần thật sự rất thích nhìn bộ dáng cô mờ mịt chậm lụt, chỉ có Thịnh Dần như vậy, mới có thể làm cho anh bắt được cảm giác quen thuộc ngày trước. Anh không tự chủ nâng khóe miệng lên, giải thích: “Thích Huyền.”

“Buổi tối anh ấy có công việc. . . . .”

“Vây đi đi, chơi vui vẻ nhé.” Chỉ cần tình địch không có ở đây, anh có thể thỏa hiệp vô điều kiện, nhưng ít nhất nên đối lấy một chút hồi báo đi, “Đưa số di động cho anh, ngộ nhớ anh say, sẽ muốn nghe thanh âm của em.”

“Không cần, chúng ta không có cần thiết phải liên lạc.” Lời của anh, cái loại mập mờ không rõ đó, khiến Thịnh Dần trong nháy mắt kéo về ý thức, thu hồi tất cả phòng bị.

69. Chương 69

Chợt biến chuyển khiến vẻ mặt Tùy Trần cương cứng, còn muốn nói nhiều hơn, một hồi tiếng bước chân tập nập hướng phòng thay quần áo đi tới.

Ngay sau đó là tiếng cười nói chuyện với nhau từ xa lại gần.

Thịnh Dần rất nhanh liền ý thức được lúc đó có người muốn sử dụng gian thay đồ, nghe lời nói, có ít nhất ba bốn người.

“Ti. . . . .” Một hồi cảm giác dịu dàng bao trùm ở trước ngực cô, đột nhiên đánh tới, chọc cho cô cũng hít khí lạnh, kinh ngạc nhìn về phía Tùy Trần.

Bắt được khóe môi anh cười xấu xa, Thịnh Dần không nhịn được run rẩy, anh căn bản là cố ý, không thể nào không có phát hiện người đang tới phòng thay quần áo, cũng không thu tay lại, còn cố ý tệt hại hơn.

Thịnh Đản buông trông mắt xuống, ảo não liếc mắt nhìn món cổ áo chữ V sâu liền thân đi catwalk show trên người còn không kịp thay.

Cái này căn bản là dễ dàng cho anh hành động!

“Có người!” Thịnh Đản giật giật khuỷu tay Tùy Trần vắt ngang tại hông mình, khước từ không có hiệu quả, chỉ có thể đè thấp giọng nói, hơi bất đắc dĩ khấn cầu.

“Đưa điện thoại cho anh.” Anh thoáng tăng thêm sức lực giữa tay.

Thịnh Đản cảm thấy đau nhói đồng thời lại không khống chế được cảm giác tê dại từ bụng nhỏ chạy lên, sợ mình phát ra âm thanh chọc người sinh nghi, cô bộc phát dùng sức cắn môi, xấu hổ nhìn chằm chằm Tùy Trần.

“Nghe lời.” Anh mở miệng, giọng cũng không cứng rắn, ngược lại giống như đang dụ dỗ.

“Anh rất hèn hạ!” Mặc dù là gầm nhẹ, nhưng cô vẫn không tốt khai ra số di động của mình.

“Không phải là số vô ích chứ?”

“ . . . . .” Đáng chết, cô thế nào không ngờ, nên tùy tiện báo số! Lại có thể ngu đến mức nói cho biết số thật!

“Xem ra là thật.” Tùy Trần hài lòng nhìn bộ dáng cô tức giận phần hận, không che giấu nụ cười dính đến khóe mắt, đạt được mục đích, anh phối hợp buông lỏng kiểm chế đối với cô ra. Phòng thay quần áo còn có người, anh rất xác định Thịnh Đản không có can đảm cứ như vậy đi ra ngoài, định không chút để ý nghiêng dựa vào trên cửa, vừa lưu số di động của cô, vừa nhẹ giọng dặn dò, “Đừng chơi quá muộn, đừng tìm những người đàn ông dùng nửa người dưới suy tính gần gũi quá, đừng truyền xì căng đan nữa.”

Tay chân cô vội sửa sang xong y phục hỗn loạn, điều chỉnh hơi thở ổn định, tức giận trợn mắt mà nhìn anh: “Anh mới giỏi dùng nửa người dưới suy tính!”

“Nếu như là vậy, anh sớm xơi em rồi.”

“Vậy cũng phải là tôi nguyện ý!”

Anh cười nhẹ không nói. Đúng vậy, một mực chờ đợi cô nguyện ý.

Cười cái rắm! Nhìn thấy nụ cười hả hê kia, từ trong đáy lòng cô dâng lên khó chịu, khó chịu anh, lại càng không thoải mái mình.

Tùy Trần vốn còn muốn đùa giỡn cô một lát nữa, nhưng điện thoại nắm ở trong tay không thức thời rung lên, là Tạ Miếu gửi tin nhắn tới, nhắc nhở anh đừng hạ lưu hoa mẫu đơn liền quên về, không sai biệt lắm nên trở về chờ đợi linh thưởng rồi.

Cái thưởng này đối với Tùy Trần mà nói rất quan trọng, nếu như không phải là bởi vì cái này, anh căn bản cũng sẽ không tham dự.

Nếu như không, cũng sẽ không gặp Thịnh Đản rồi, cho nên ý nghĩa cái thưởng này đối với anh tăng thêm một tầng.

Tắt tin nhắn đi, anh bên vươn tay thay cô chỉnh lý y phục, vừa nghiêng tai lắng nghe động tĩnh bên ngoài gian thay đồ, xác định những thứ khách không mời mà đến kia đã đi rồi, mới vỗ vỗ gương mặt của cô: “Anh muốn đi ra ngoài, nhìn anh cầm hết thưởng lại thôi.”

“Ai muốn nhìn, cũng không phải là tôi lấy thưởng.”

“Như vậy, vậy. . . . .” Anh nghĩ nghĩ, nặng nề làm ra quyết định, làm bộ muốn ôm cô, “Vậy anh không đi, chúng ta tiếp tục triển miên một hồi.”

“Cút ngay!”

“Em sẽ xem đi?”

“Sẽ nữa sẽ á..., anh mau đi ra.” Chỉ cần có thể đem anh đuổi đi, cái gì cô cũng có thể tạm thời thỏa hiệp.

Dù sao chỉ cần không thấy anh, cô tin kiên định lúc trước sẽ hấp lại .

Lòng tin quyết định quên Tùy Trần, quyết định muốn đem Tùy Trần làm thành người đi đường, sẽ về lồng , sẽ về lồng , sẽ về lồng . . . . .

Cái rắm! Hoàn toàn cũng không tìm về được rồi, đều bị hai cái hôn không giải thích được kia đá kích quân lính tan rã rồi!

Chờ Thịnh Đản ý thức được mình sau khi thất bại, cô đã núp ở một bên màn sân khấu phía sau đài, nhìn không chớp mắt xem khách quý tuyên đọc giải thưởng. Biết rõ chủ biện đã sớm đem giải thưởng giải thưởng thuộc sở hữu thông báo trước đó cho người trong cuộc rồi, Tùy Trần nhất định sẽ cầm thưởng, cô lại còn khăn trương nắm chặt hai quả đấm, nín thở, chờ trên đài đọc tên tiền bối rất thích thừa nước đục thả câu.

Sau đó, cô có chút hoảng hốt thông qua phía sau khách quý trao giải, trên màn hình lớn nhìn thấy anh đứng lên, cùng Tạ Miếu bên cạnh ôm anh, cùng những thứ tiền bối kia ôm, anh thậm chí cũng không thể nào nói chuyện.

Cái bóng dáng mạnh mẽ rắn rỏi đó sửa lại áo khoác tây trang một chút, rất hăng hái mà hướng khán đài đi tới.

Rõ ràng vẫn là trang phục không sai biệt lắm, chỉ là cởi ra một thân này áo khoác da, nhưng so với bộ dạng lúc trước lúc bước thảm đỏ, hơi thở chán chường giống như trong nháy mắt bị rửa sạch hầu như không còn rồi. Giữa hai lông mày lại còn có nụ cười.

Lễ mừng nam model tốt nhất, vẫn luôn là một giải thưởng có phân lượng rất nặng, anh nhất định rất để ý đi, bằng không cũng sẽ không có nét mặt như vậy, nét mặt giống như là cuối cùng đem thứ mình muốn nhất vững vàng giữ ở trong tay.

Thịnh Đản dẫn đầu nhìn Tùy Trần từ một bên khán đài đi lên, chậm rãi mà tới gần, thậm chí có loại ảo giác, anh đang hướng gần về cô.

Khi đi đến trước người chủ trì trao giải, anh bỗng dừng dừng lại.

Dù sao, giữa bọn họ còn có rất nhiều khoảng cách. Anh đang ở trên đài nhận lấy tiếng vỗ tay, cô lại chỉ có thể núp ở phía sau đài thay anh vui mừng, dũng khí cũng không có.

Người chủ trì cũng tốt, người trao giải cũng được, cũng không có bỏ qua cơ hội tốt như vậy nhạo báng anh và Đỗ Ngôn Ngôn.

Anh mỉm cười không nói một lời, không có giải thích gì, cũng không có bất kỳ vẻ mặt.

Thịnh Đản đột nhiên cảm thấy mình đứng ở nơi này thật sự rất dư thừa, là muốn có bao nhiêu dẫn đầu mới biết tỉnh táo? Anh muốn cô xem, cô lại thật sự lưu lại nhìn.

Nhìn cái gì đây? Xem người ta hình dung như thế nào về anh và Đỗ Ngôn Ngôn xứng đôi sao? Nhìn anh thế nào hơn hử tiếp nhận cái loại vui đùa đó sao?

Cô rất muốn đi, nhưng lại cảm thấy hai chân giống như đổ chì, ngay cả di động một bước, cũng dẫn đến đau thần kinh toàn thân.

Cuối cùng, Thịnh Đản không thể làm gì khác hơn là kinh ngạc nhìn nghe Tùy Trần đọc lên một đồng danh sách cảm tạ không có chút cảm tình nào, chỉ có đọc đến tên đám người Tạ Miếu, trong giọng nói của anh mới thể hiện tâm tình thuộc về loài người.

“Cũng chưa cảm tạ một người đặc biệt nào sao?”

Cho đến khi khách quý trao giải bất thành linh toát ra một câu như vậy, trong lúc mơ hồ Thịnh Đản cảm thấy tầm mắt Tùy Trần chợt hướng về phía cô quét tới, cô theo bản năng lui về phía sau co rụt lại, đem mình hoàn toàn núp vào trong bóng ma nơi không người nào có thể chú ý tới.

Đầu kia Tùy Trần từ từ thu hồi ánh mắt, rất phối hợp mở miệng: “Có, tôi muốn cảm tạ Thịnh Đản, mặc dù cô ấy thường thêm phiền toái cho tôi.”

Tiếng nói vừa ngừng, phía dưới bay tới một hồi cười ầm lên, giống như tất cả chỉ là một trận cười giỡn, mà Thịnh Dần lại hóa đá.

— Nếu biết mình là một phiền toái, vậy phiền toái anh là đủ rồi, đừng đi quấy rầy những người khác.

Cô nhớ tới lúc anh ôm cô ở Hongkong đã từng nói như vậy.

Nhớ tới đoạn ngọt ngào không nhiều lắm thuộc về bọn họ.

Nhớ tới đã từng có bao nhiêu hi vọng anh có thể ở trước mặt truyền thông thừa nhận bọn họ không chỉ là “Bạn bè mà thôi”, coi như đủ loại nguyên nhân không cách nào ở trước mặt mọi người cho cô một thân phận người bạn gái, ít nhất anh có thể nói ọi người cô là đặc biệt.

Hiện tại, anh rút cuộc nói rồi, bạn bè ở ngoài, cô vẫn là người đặc biệt anh muốn cảm tạ.

70. Chương 70

Cô nên vui vẻ, nên cảm thấy được như ý nguyện, phải hay không?

Nhưng Thịnh Dần lại cảm thấy chất, câu cảm tạ này đã khiến cô trả giá nhiều như vậy, thậm chí thiếu chút nữa liền sẽ không đứng nổi, đáng giá không?

“Thịnh Dần ơi Thịnh Dần, thì ra là cậu ở nơi này nha.”

Đang lúc cô mất hồn, Lục Y Ti nhao nhao ầm ĩ vang lên từ phía sau .

Nhìn thấy nhân viên làm việc một bên làm dấu im lặng, cô mới hơi đem giọng nói hạ thấp: “Đang nhìn Tùy Trần nhận thưởng sao? Thiệt là, sớm biết cậu sẽ nhìn, liền lôi kéo cậu cùng nhau đến nhìn tiếp sóng rồi.”

“Khác nhau ở chỗ nào sao?” Thịnh Dần thu hồi chút không vui, mắt trợn trắng, còn không phải người giống nhau lời nói.

“Khác nhau lớn. Có cơ hội cậu nhất định phải đi coi trọng truyền bá, quá kích thích. Người trao giải hỏi Tùy Trần có nhớ hay muốn cảm tạ một người đặc biệt thì đạo diễn cứ nhiên đem ống kính cho Đỗ Ngôn Ngôn, ồ ồ ồ, cậu không nhìn thấy lúc Tùy Trần đọc lên tên cậu thì Đỗ Ngôn Ngôn có cái biểu tình gì đâu, rất rất rất quá hả giận, tớ bắt đầu thích Tùy Trần rồi, làm thế nào làm thế nào?”

“ . . . . . Bảo Tạ Miểu giúp cậu giới thiệu.”

“Hổng biết! Tớ quên!”

“Cái gì. . . . .”

“Tớ hẹn Tạ Miểu buổi tối cùng nhau chơi mạt chược! Lần trước anh ta thua tớ 300 khối còn chưa trả! !”

Nhân viên làm việc lần nữa bay tới trường, Lục Y Ti ngượng ngùng cúi đầu khom lưng, chịu nhận lỗi.

“ . . . . . ” -_-||| các người len lén gạt tôi làm hoạt động giải trí thật đúng là phong phú.

Thịnh Dần đột nhiên hoài nghi, tiếp tục như vậy, coi như cô hôm nay không có đem số điện thoại di động cho Tùy Trần, Lục Y Ti cũng sớm muộn cũng dàng hoàng tử tế đem hồ sơ nhà cô liệt ra bảng đưa cho Tạ Miểu.

Chờ một chút. . . . . Nếu như tối nay Tạ Miểu hẹn Lục Y Ti chơi mạt chược, này Tùy Trần rút cuộc là đi chúc mừng với ai? Đỗ Ngôn Ngôn sao?

Cái vấn đề này, đêm đó Thịnh Dần có đáp án.

Từ buổi lễ bắt đầu kết thúc, điện thoại di động của cô thì không cần an bình, cơ hồ cách mỗi nửa giờ, sẽ có một cuộc điện thoại, đối thoại luôn giống nhau như đúc.

“Bên em kết thúc rồi sao?”

“Còn chưa có.”

“A, vậy em từ từ chơi.”

Cắt đứt.

. . . . .

Sau khi lặp lại bốn lần như vậy, Thịnh Đản rút cuộc không nhịn nổi: “Anh muốn như thế nào? Có tin tôi tắt máy hay không!”

“Muốn đợi em kết thúc cùng nhau chúc mừng.”

Đó là giọng tương đối đáng thương lại uất ức, Thịnh Đản thừa nhận, trái tim cô chột kéo: “Anh ở đâu?”

“Ở nhà.”

“Vậy. . . . . Đi ngủ sớm một chút thôi.” Lần này đến phiên Thịnh Đản không kịp chờ đợi cắt đứt.

Đây là thông suốt cuối cùng, sau, đêm đó điện thoại Thịnh Đản không còn vang lên nữa.

Cô ép buộc mình không nên suy nghĩ nhiều, bộc phát dung nhập vào lời kéo các sự tỷ uống rượu chơi đùa, cũng nhớ không rõ là lúc nào về nhà, về nhà thế nào, chỉ nhớ rõ mình mơ mơ màng màng tắm rửa sạch sẽ ngã đầu đi ngủ.

Một giấc ngủ này được rất thẳng, bởi vì ngày thứ hai không có thông báo, cũng không có người nào quấy rầy cô.

Mãi cho đến ban đêm, điện thoại nhà mới đem Thịnh Đản đánh thức, cô hí hóp buồn ngủ, đưa tay nghĩ lấy điện thoại không dây trên tủ đầu giường, bỏ nhào vô ích, ý thức hơi tỉnh táo chút, bắt đầu ở trong tạp nhạp bên giường tìm kiếm máy điện thoại.

Thật vất vả tìm được, cũng hao phí không ít hơi sức của cô, cho tới cô tiếp thông thì âm thanh giống như uể oải: “A lô. . . . .”

Chính là phần không còn hơi sức này, đem âm thanh bên đầu kia điện thoại chèn ép càng thêm ồn ào: “Nha đầu chết tiệt kia! Bao lâu rồi con không có về nhà? Có phải không cần nhà nữa hay không! Chúng ta già rồi phải dựa vào cũng không đến phiên con, phải hay không? Cái người này, con gái còn chưa có gả đi đâu, liền so với người ta tát nước ra ngoài còn muốn bạc tình phụ nghĩa hơn!”

“Cha, ba ngày trước con mới vừa cùng cha mẹ ăn cơm xong.” Mắt Thịnh Đản tròn trắng, vô lực nhắc nhở ông.

“Thật sao? Sao cha cảm giác chúng ta thật lâu không gặp.”

“Là cha có lúc kém đi!”

“Mặc kệ, con là cha sinh, lúc cha muốn gặp con, con phải đến.”

“Cha không còn để ý thủ nháo, con liền tố cáo với mẹ.”

“Ai ui, không cần nghiêm trang như vậy nha, giữa phụ nữ chính là muốn thỉnh thoảng có chút tiểu tình thú vị chứ sao.”

Tình thú cái đầu, là phụ nữ, cũng không phải là nói yêu thương, muốn gặp quỷ tình thú vị! Thịnh Đản gãi gãi đầu, bò xuống giường, vừa hướng phòng rửa mặt đi, vừa hỏi: “Cha gọi điện thoại tới là vì chơi loại tiểu tình thú vị sao?”

“Làm sao có thể, cha làm sao sẽ nhàm chán như vậy.”

“. . . . .” So đây chuyện càng nhàm chán cha đều đã làm.

“Thịnh Đản.” Bất thành linh, giọng ông đột nhiên trở nên rất nghiêm túc, “Con không có nói qua ở Hongkong thiếu chút nữa gặp chuyện không may, người kia còn đánh con.”

“Con không nói qua sao?” Mặc dù giọng của ba cô có chút không đúng lắm, Thịnh Đản vẫn không có suy nghĩ nhiều, vẫn rối rắm mình lúc đó không có diễn tả rõ ràng chuyện nhỏ bé vụn vặt. Suy nghĩ kỹ một chút, hình như thật sự chưa nói qua.

“Không có, không có! Con cũng không nói quá lúc đó còn bị chụp ảnh.”

“ . . . . . Thật sự có hình? !” Thịnh Đản bỗng dừng nhớ tới lời nói của Tùy Trần tối hôm qua, cô căn bản cho là nói bậy, không nghĩ tới lại vẫn có thật.

“Câu này của con là có ý gì? Chắc chắc, để cho cha đoán một chút xem. . . . . Có phải hay không gặp qua Tùy Trần rồi hả?”

“Ah?” Ba cô là Conan hóa thân à? Nếu không thì thể nào từ sự kiện này suy luận ra cô gặp qua Tùy Trần rồi?

“Cha có lão bạn già, là lão bản tuần san nào đó, hôm nay gọi điện thoại cho cha nói nhận được vài tấm hình nặc danh, mặc dù hình không tính là thái quá, nhưng người phía dưới cảm thấy quý, thiếu chút nữa sẽ phát, kết quả nghe nói mấy công ty đại diện lớn cùng trên tạp chí tuần san thường đưa quảng cáo thương nghiệp, đột nhiên liên hiệp nói rõ. Vì vậy người phía dưới sợ sự tình nháo to, không thể làm gì khác hơn là giao cho lão bản định đoạt.”

“Nói là phần liên hiệp nói rõ không cho phép bọn họ ra bản thảo sao?” Chuyện nghe có chút phức tạp, Thịnh Đản chần ở trước gương trong phòng rửa mặt hồi lâu, mới thoáng hiểu rõ chút.

“Ừ.”

Thế nhưng cùng Tùy Trần có quan hệ gì? Chẳng lẽ. . . . . Thịnh Đản kinh ngạc trợn to hai mắt, lớn mật giả thiết: “Này phần liên hiệp nói rõ là Tùy Trần đề nghị?”

“Là IN cùng một công ty mới vừa thành lập cùng nhau khởi xướng, bên tuần san tra một chút, người đại biểu pháp lý công ty đó là Tùy Trần không sai.”

Chờ một chút, có chút loạn, cô đứng lý suy nghĩ.

Nếu là như vậy, cả sự kiện cùng cô cha không có chút nào quan hệ, vậy. . . . . “Vậy vị lão bạn già của cha tại sao muốn gọi điện thoại cho cha? Không phải nói, dù là bạn bè trước kia của cha, cũng đều không biết quan hệ của chúng ta sao?”

Bên kia điện thoại trầm mặc hồi lâu, sau đó, như sấm mùa xuân chợt nổ tung tiếng hô y hệt vang lên: “Bởi vì những hình kia cha cũng có phần. Cái nặc danh đó nói ra cha bao nuôi con! Nặc danh? Cho rằng nặc danh thì không biết là người nào sao? Không phải là Đỗ Ngôn Ngôn đó sao? Cô ta rốt cuộc họ Đỗ, hay là họ Độc, bố nó, điều nào của luật pháp Trung Quốc quy định cha không thể nuôi con gái hay sao? Điều nào, điều nào, bảo cô ta đứng ra nói cho cha rõ ràng một chút!”

Sau lại, ba cô liền nói vấn đề cha có phải không nên nuôi con gái mắng ước chừng hơn nửa canh giờ.

Biết Thịnh Đản đánh răng xong, rửa mặt xong, ăn chén mì ăn liền, rốt cuộc ông mới đánh chuông thu bình, cúp điện thoại.

71. Chương 71

Cuối cùng, ông lại lưu lại một câu: “Nghe nói Tùy Trần đang lợi dụng diện tích giao thiệp lớn phong sát Đỗ Ngôn Ngôn, đoán chừng cậu ta sẽ rất nhanh đối với bên ngoài tuyên bố cùng Đỗ Ngôn Ngôn chia tay. Mặc dù nói chuyện tình cảm làm ba không quá tốt nhúng tay vào, chỉ là con gái à, có lúc cũng đừng quá dễ tâm vào chuyện vụn vặt nữa, buông xuống được ngay, không bỏ được liền lấy, cái này nếu cảm không nổi lại không bỏ được, là tự làm khổ.”

Cảm không nổi lại không bỏ được.

Nói chính là hiện tại cô bị loại bệnh trạng này rồi.

Thịnh Đản ngồi yên ở trên sofa trong khách sảnh, kinh ngạc mà nhìn xem TV chưa mở mắt hờn.

Sau một hồi lâu, cô thở dài, thu hồi thần, thói quen tìm kiếm điện thoại di động, tra xét có người tìm cô hay không.

Không ngờ tới dẫn đầu gọi vào tầm mắt cô chính là một tin nhắn chưa đọc.

— Có một số việc sẽ chỉ muốn cùng người đặc biệt cùng nhau làm.

Một câu nói rất không có đầu óc, cô suy nghĩ ngẩn ngơ, liếc thấy chuỗi dây số này cô cũng không có lưu lại mà đã sớm học thuộc lòng rồi, tất cả tinh thần một cái chớp mắt lại hấp lại.

Là Tùy Trần. . . . .

Thịnh Dẫn chống đỡ ngồi dậy, nhìn xuống trước sau ghi chép tin nhắn, cô rất nhanh sẽ làm rõ nguyên nhân hậu quả.

Thì ra chính là ba giờ sáng cô gọi tin nhắn cho Tùy Trần, rất đơn giản một câu nói — tại sao không tìm bạn bè cùng anh chúc mừng?

Cô thật sự không nhớ nổi là mình như thế nào xuống trạng thái gửi cho anh tin nhắn.

Nhưng hiển nhiên lúc ấy anh đã ngủ rồi, mãi cho đến 9h sáng mới trả lời cho cô.

Mà bây giờ. . . . . Thịnh Dẫn liếc nhìn thời gian trên màn hình điện thoại di động, 6 giờ chiều, cô thật đúng là có thể ngủ.

Không biết có tính tâm ý tương thông hay không, cô đang do dự có phải nên gửi cho anh một tin nhắn hay không thì Tùy Trần gọi điện thoại tới.

“Đang làm việc?”

Thịnh Dẫn không chút suy nghĩ liền bắt máy, cho đến khi đầu kia điện thoại truyền đến tiếng nói của anh, rốt cuộc cô mới hiểu lúc trước phát ra ngáy ngô như vậy là đang chờ cái gì.

Hay là tại chờ anh điện thoại đi, giống như ba cô nói vậy, rõ ràng nghĩ lại không dám chủ động.

Trầm mặc hồi lâu, cô bất đắc dĩ nhắm mắt lại, lật người, vùi vào góc ghế sa lon, đột nhiên hỏi: “Hiện tại cùng anh chúc mừng còn kịp không?”

“ . . . . . ”

Đầu kia an tĩnh để cho cô kinh hãi, không nhận được giấu đầu hở đuôi bổ sung câu: “Anh đừng suy nghĩ nhiều, em chỉ là tận chức trách bạn bè mà thôi!”

“Ở đâu, anh tới đón em.”

“ . . . . . Không cần, anh nói địa điểm đi, tự em đến đấy.” Thịnh Dẫn suy nghĩ một chút, vẫn cảm thấy đi ra ngoài gặp mặt bảo đảm một chút, vùng này nhà cô ở không ít minh tinh, thường thường thì có ký giả lúc ẩn lúc hiện. Dù sao mặc kệ thật giả, trên danh nghĩa anh vẫn còn cùng Đỗ Ngôn Ngôn lui tới, ngộ nhỡ bị chụp tới, đối với anh không tốt lắm.

Tùy Trần cũng không kiên trì nữa, rất sáng khoái đồng ý, giọng điệu nghe hình như còn rất vui vẻ: “Được, em bận rộn xong rồi đến phòng làm việc của Khuất Mặc, tối nay cũng không việc gì, anh luôn ở đó.”

Thật ra thì rõ ràng một câu nói rất bình thường, nhưng khi Thịnh Dẫn nghe được anh dùng vi âm uyển chuyển nói ra “Anh luôn ở đó” thì trái tim phát ra tầng tầng tê dại.

Cắt đứt điện thoại của Thịnh Dẫn, Tùy Trần neho trông mắt lại, nhìn không chớp mắt máy vi tính cách đó không xa, sóng vai ngồi nhìn tiết mục giải trí chào hai vị bạn tốt.

Đầu tiên, Tạ Miểu cùng Khuất Mặc cũng không nhận thấy được Tùy Trần nhìn chăm chú, dần dần, khi chống lại tầm mắt Tùy Trần, bọn họ ngẩn người; khi Tùy Trần lộ ra mỉm cười, trái tim bọn họ bắt đầu sợ hãi.

Ánh mắt dò xét lẫn nhau, Tạ Miểu từ trước đến giờ tương đối có thể nhìn hiểu các loại ám hiệu, dần dần phản ứng lại: “Cậu mới vừa rồi. . . . . Đang cùng Thịnh Dẫn gọi điện thoại?”

Anh không nói, gật đầu một cái, mỉm cười sâu hơn.

Điều này thật sự là làm cho không người nào có phúc tiêu thụ nổi nụ cười, Tạ Miểu yên lặng hai giây, chợt đứng dậy: “Tốt! Tôi hiểu rồi! Khuất Mặc, thay quần áo, ra cửa!”

“Đi đâu?” Khuất Mặc chậm lụt nháy mắt, không rõ ý tưởng.

“ . . . . . Tìm em gái Tiểu Lục chơi mạt chược đi.”

“Được rồi. . . . .” Khuất Mặc bắt đầu đi giặt giũ, chậm rãi bỏ dây.

Bây giờ Tạ Miểu nhìn không nổi nữa, sợ cậu ta như vậy nữa lại mài xuống, Tùy Trần sẽ cầm dao bổ tới, vì tự thân an toàn, anh dùng lực kéo Khuất Mặc, bằng tốc độ gió cuốn mây tan thay xong quần áo, giờ ở phòng làm việc.

Rốt cuộc đuổi đi kỳ đà cản mũi chướng mắt, Tùy Trần cau mày nhìn phòng làm việc tạp nhạp trước mắt.

Mỳ ăn liền ăn được một nửa, không biết là một ngày kia, thậm chí không biết là kiệt tác của người nào, tóm lại đã tản mát ra mùi ngê; một đồng y phục bán thành phẩm bị vứt bỏ tùy ý trên mặt đất, trải rộng ở từng góc trong phòng. . . . . Tóm lại, đang lúc xóc xếch đến anh không biết từ đâu xuống tay đi thu thập phòng làm việc.

Cho dù như thế, chỉ sợ lúc nào Thịnh Đản cũng có thể sẽ tới, Tùy Trần vẫn là buộc tự mình dùng tốc độ nhanh nhất đem tất cả dọn dẹp thỏa đáng.

Anh chỉ muốn qua loa dọn dẹp ở dưới, không cầu không nhiễm một hạt bụi, chỉ cầu chó đem cô hù dọa là được, nhưng kết quả vẫn là không tự chủ được càng làm càng nhiều, chỉ là cuộn phim quang bản anh lau qua lau lại không dưới năm lần.

Thật vất vả, tầm mắt đạt tới địa phương cũng làm cho anh hài lòng, nhưng Tùy Trần mỉm cười không hề khi phần môi anh lưu lại quá lâu.

Đối mặt với mình trong gương, anh lại một lần nữa vận nâng mi tâm, rốt cuộc là chán chường bao lâu, anh làm sao lại sẽ đem mình giày vò thành ra như vậy. . . . .

Vừa một hồi luống cuống tay chân, cuối cùng, khi chuông cửa vang lên thì Thịnh Đản hiện ra ở trước mặt Tùy Trần để cho anh sững sờ hồi lâu.

Áo màu đen rộng thùng thình cổ chữ V, quần dài thể thao màu đen, ăn mặc rất đơn giản, nhưng lại có loại thoải mái không nói ra được. Trọng điểm phải là . . . . . Thịnh Đản nghiêng đầu qua, theo bản năng bật thốt lên: “Em còn thích xem bộ dạng anh khoogn có râu ria.”

“ . . . . .” Anh không biến sắc, chỉ là ánh mắt hơi run một chút, ngay sau đó liền lập tức đưa tay kéo cô vào.

Thịnh Đản quét mắt căn phòng trống rỗng, quay đầu lại, thuận miệng hỏi một câu: “Bọn họ đều không có ở đây à?”

“Bỏ lại anh đi chơi rồi.”

“Như vậy à. . . . .” Vốn là không có gì, bị Tùy Trần vừa nói như thế, cô đột nhiên cảm thấy có chút xấu hổ rồi, cố suy nghĩ một lát, khuôn mặt cô mới tươi cười nhẹ nhàng nói, “Vậy còn anh, hôm nay muốn đi chơi chỗ nào?”

“Không sợ bị ký giả chụp tới sao?” Tùy Trần chống đỡ bên cạnh cửa, buồn cười hỏi ngược lại.

“Cũng không thể cả thành đều là ký giả, cẩn thận một chút là được, sẽ không có chuyện.”

Nghe vậy, anh tròng mắt suy nghĩ một chút: “Có đạo lý, này đi, đi siêu thị.”

“Đi siêu thị làm cái gì?” Chỗ ăn chơi của anh lúc nào thì trở nên như vậy ly kỳ?

“Mua nguyên liệu nấu ăn, nấu cơm ăn.”

“Em sẽ không. . . . .”

“Anh sẽ.”

72. Chương 72

“ . . . . .” > mãnh < không=“” phải=“” là=“” muốn=“” độc=“” chết=“” cô=“”>

Không phải độc chết, là no chết! Thịnh Đản vẫn nhận định, loại đàn ông giống như Tùy Trần chính là trông khá mà không dùng được, không ngờ, anh nếu có thể vào được phòng khách, xuống được nhà bếp.

“Ừm ừm ừm ừm. . . . . Ừm. . . . . Ừm ừm. . . . .”

Anh nhúu mày nhìn về phía đối diện cô gái phồng má, tức giận bĩu môi: “Đem cơm nuốt xuống rồi nói.”

Nghe vậy, cổ họng Thịnh Đản vừa động, rất cố gắng nhanh chóng đem cơm trong miệng nuốt vào, vẫy tay dậm chiếc đĩa, rất kích động lặp lại câu mới vừa rồi nói mơ hồ không rõ: “Lần đầu tiên em gặp người đàn ông so với cha em sẽ nấu ăn càng ngon hơn.”

“Ba em đã là ảnh đế rồi, không cần, mỗi sự kiện cũng thắng thôi.” Nói xong, anh múc chén canh, đưa đến trước mặt cô.

Có lẽ là bởi vì ăn được quá sung sướng, hoặc có lẽ là bởi vì hôm nay nhìn anh rất hiền hoà, tóm lại tâm lý phòng bị của Thịnh Đản đã hạ xuống. Cô thuận tay nhận lấy chén canh, uống một hớp lớn, phát ra một tiếng than thở, chẹp dưới miệng: “Anh cũng đã là nam model tốt nhất á..., lần sau có phải hay không muốn cầm lấy thiết kế sư tốt nhất?”

“Lần sau?” Cái vấn đề này thật đúng là không muốn qua, Tùy Trần quay đầu đi, tính toán bây giờ suy nghĩ một chút, kết quả trong đầu chỉ bốc lên một cái đáp án, “Lần sau muốn người khác cầm hầu gái tốt nhất, đốt hỏa cảm tạ anh.”

“Em muốn tạ rất nhiều người, anh có thể sẽ xếp hàng phía sau.” Thật ra thì đối với Thịnh Đản mà nói, trên sự nghiệp, Tùy Trần chân chính là người mà cô nên cảm tạ nhất, nhất định tìm căn nguyên lời nói, không có anh, thậm chí cô nhất định không thể có cơ hội ký hợp đồng với IN. Thế nhưng, cô không muốn nói ra.

Bởi vì Thịnh Đản đã có kinh nghiệm, giống như kiểu trước đây, dẫn đầu phục vụ một người, nhất định là cuối cùng bị thương nặng hơn một cái kia.

“Không sao cả, nghĩ đến muốn cảm ơn là tốt rồi.” Tùy Trần một tay bám lấy đầu, mỉm cười.

“ . . . . .” Đến phiên Thịnh Đản hồ nghi, cả đêm mà thôi, anh biến hóa cũng quá lớn rồi.

Tối hôm qua anh còn một bộ dáng vẻ muốn cô nhất định phải cho, hôm nay liền đổi thành dịu dàng sẵn sàng cộng thêm dung túng cưng chiều rồi hả?

“Thế nào? Coi như món ăn thật ngon, em cũng không cần cầm chiếc đĩa cẩn chứ.” Nhìn cô mắt hờn nhai chiếc đĩa bộ dáng ngốc trẻ, Tùy Trần không khỏi bật cười.

“Ách. . . . .” Thịnh Đản phản ứng kịp, lúng túng rút chiếc đĩa ra, cười khan hai tiếng, “A, ha ha, là ăn thật ngon.”

“Thích như vậy, về sau không có việc gì có thể tới ăn chứ.”

“Này. . . . . Không quá dễ dàng thôi.” Có phải thật không dễ dàng vậy không, căn bản không phải Thịnh Đản để ý, đối với cô mà nói, những lời này hình như còn mang theo nhiều hàm nghĩa thử dò xét hơn.

“Tạ Miếu cùng Khuất Mặc bình thường cũng đều ở đây, không có gì không tiện, bạn bè cùng nhau ăn một bữa cơm mà thôi.”

Đã hình thành thì không thay đổi phương thức trả lời của Tùy Trần, khiến Thịnh Đản cảm thấy so mới vừa rồi một hơi nuốt vào rất nhiều cơm còn phải ghen hơn.

Lúc cô suy tính có muốn nghe hay không nghe lời của ba cô thì anh lại sắm vai cá gặp nước nâng lên vai trò ban bè, như gần như xa như vậy chơi rất khá?

Thịnh Đản mím môi không nói gì thêm, cô không biết, Tùy Trần trải qua một phen giãy giụa như thế nào mới cam nguyện thu hồi nhân vật này.

Không phải thỏa hiệp cũng không phải là thối lui, anh chỉ cảm thấy, quá mức nóng lòng cầu thành, sẽ đem cô ép tránh vào trong vỏ.

Chỉ cần cô gái này nguyện ý không hề tránh nữa, anh có thể thả chậm bước đi, đợi cô.

Cô muốn kiên trì chỉ là bạn bè của nhau thì anh theo cô chơi.

Nói tóm lại, đối với Tùy Trần bây giờ mà nói, anh chính là không có nguyên tắc không có hạn cuối, chỉ cần cô có thể bên cạnh anh, như thế nào cũng đều tốt.

Như thế nào cũng đều tốt? Cái ý nghĩ này rất nhanh bị Tùy Trần đẩy ngã, bay vào trong tai TV tin tức một tiếng, để cho anh trầm ngâm chợt vừa quay đầu, tầm mắt văng vàng khóa trên TV.

Đang phát hình ra chính là tin tức giải trí, ở phụ đề dưới kia đề là —— Thịnh Đản ở hộp đêm gần bó Lâm Phong.

“Bản đài ký giả hôm nay phát hiện, trước mắt Thịnh Đản cùng Lâm Phong của một dàn nhạc thành viên rất thân cận, hai người không những gặp ở hộp đêm thân mật, vẫn còn cuồng hoan đến hai giờ mới rời khỏi. Trong tám hình, mặt bằng bị truyền thông bắt được là Thịnh Đản cùng người đi hộp đêm cuồng hoan, đồng hành còn có Lâm Phong. Thịnh Đản cùng người chân trước mới vừa đi ra hộp đêm, Hạ Lâm Phong theo sát phía sau, cố ý hành động đẩy đoạn tình yêu này ra ánh sáng. . . . . Căn cứ hiểu rõ, Hạ Lâm Phong năm nay 25 tuổi, nhất định là một danh hiệu Thái Tử Gia nổi danh ở công ty nhạc đàn nhanh chóng nhảy lên hồng. . . . .”

—— Phụt.

Theo Tùy Trần đặt nhẹ hộp điều khiển ti vi, màn hình TV biến thành tối đen như mực.

Tắt ti vi, bên trong nhà yên tĩnh rõ ràng, Thịnh Đản liếm liếm môi, nhìn Tùy Trần mặt không thay đổi cúi đầu ăn cơm, cùng lúc trước không khác, anh vẫn giúp cô chia thức ăn, thay cô thêm canh.

Chỉ là, không khí trở nên thật quỷ dị.

“Cái đó. . . . .” Thịnh Đản mở miệng, lời nói vừa mới mở ra đầu, liền bị Tùy Trần cắt đứt.

“Em thích Phú Nhị Đại?” (nhà giàu)

“Cái gì, em căn bản không biết người này, anh ta cũng không biết em, tối hôm qua em chỉ là ở cửa phòng rửa tay gặp anh ta, anh ra nói có một cuộc điện thoại rất quan trọng muốn gọi, nhưng điện thoại di động rớt, hỏi em có thể cho anh ta mượn dùng một chút hay không, cái này có thể coi là làm tình yêu ra ánh sáng?” Thịnh Đản giống như kích động, không phải giấu đầu hở đuôi, mà chân chính tức giận.

Người ta mượn điện thoại di động sau liền đi, bọn họ thậm chí cũng không có chuyện đáng nói với nhau. Lần sau là có người ở hộp đêm hỏi cô thời gian, có thể lại phổ ra một đoạn tình yêu mới hay không!

“Thật sao?” Tùy Trần cười như không cười hừ một tiếng.

Nét mặt rất cổ quái, Thịnh Đản khó có thể phán đoán rốt cuộc anh là để ý hay không để ý.

Nhưng sau đó lời nói của anh cho Thịnh Đản trả lời chính xác: “Em cũng xác thực nên yêu, Thích Huyền như thế nào?”

“. . . . .” Đây cũng không phải là lần đầu tiên, Thịnh Đản nhớ lại rõ ràng trước đó anh đã từng muốn đem cô giao cho Thích Huyền.

Thì ra là mặc kệ trải qua bao nhiêu chuyện, tâm cảnh của người ta cũng sẽ không thay đổi quá lớn, ban đầu nghe được đề nghị của anh thì cảm thấy vừa châm chọc vừa buồn cười, giống như mình đối với anh mà nói chính là bọc quần áo nóng lòng bỏ qua. Hiện nay, vẫn là tâm tình như vậy.

Im lặng chốc lát, cô trừng mắt nhìn, cuối cùng nặn ra phản ứng nên có: “Enh cũng cảm thấy Thích Huyền không tệ sao? Thật ra thì cái vấn đề này em cũng đang nghiêm túc cân nhắc qua. Nhưng ngày còn dài, cũng không gấp, tùy duyên thôi.”

Này không thể coi là nói láo đi, Thịnh Đản thật sự rất nghiêm túc cân nhắc qua chuyện cùng Thích Huyền, chỉ là đã sớm có kết luận — bọn họ không thích hợp.

Haizz, đáng tiếc là không thích hợp, nếu không có lẽ cô sẽ rất hạnh phúc, giảm rất nhiều phiền não.

Cô vẫn vùi lấp trong rối rắm của chính mình, không thể nhận thấy được thần sắc của Tùy Trần đã biến hóa.

Không sai, ánh mắt của anh tối, mỗi lần anh tức giận luôn mang tiêu chí biểu trưng đặc biệt.

Nói lên cái vấn đề thử dò xét này thì Tùy Trần đã chuẩn bị tâm tư tốt, gần đây bọn họ đi được gần như vậy, coi như thật đã cùng nhau, cũng không phải là không thể nào đâu. Vậy mà, có chuẩn bị tâm lý là một chuyện, tiếp nhận sự thực lại là một chuyện khác.

Dù là cô nói chỉ là nghiêm túc suy tính, chỉ là tùy duyên, anh vẫn như cũ có cổ kích động lật bàn!

“Anh làm sao vậy?”

Cô gái trước mặt mang theo gương mặt vô tội đặt câu hỏi, anh bình tĩnh, từ hàm răng nặn ra bốn chữ: “Không có việc gì.”

~~~~~

73. Chương 73

“Vậy anh làm gì đem chiếc đĩa bể gãy?”

“ . . . . . Nó không đủ nghe lời!”

“ . . . . . ” Anh là đang nói chiếc đĩa sao? Là đang nói chiếc đĩa không sai chứ? Tại sao cô cảm thấy toàn thân phát rét?

Thịnh Đản không biết một đêm kia cô và Tùy Trần có tính là tan rã trong không vui hay không, tóm lại, sau mẫu tin tức, anh thủy chung mặt lạnh, lời nói cũng rất ít. Đề nghị muốn đưa cô về nhà, cô cự tuyệt, anh càng thêm ngay mặt trực tiếp đóng sập cửa rồi.

Lại nhớ tới trước đó Tùy Trần mở cửa nghênh đón cô, chỉ có thể nói, quả thật tưởng như hai người!

Vậy mà, Thịnh Đản không có thời gian để phiền não những vấn đề này, sáng sớm hôm sau, Sâm ca liền cực kỳ tức giận tới nhà cô, nhắm đầu vào chính là một câu chất vấn: “Em và cái Hạ Lâm Phong đó là xảy ra chuyện gì?”

-_-||| Lại là này cái vấn đề trời đánh này.

Cô chỉ tốt bụng, bắt đắc dĩ đem chuyện tối hôm qua giải thích với Tùy Trần lại một lần nữa thuật lại, dĩ nhiên, giọng không đến nỗi như vậy.

Sau khi nghe xong, Sâm ca không nói được lời nào ở cô trong phòng khách dạo bước, đi tới tới lui lui vô số lần, các loại phương án ứng đối ở trong đầu anh la liệt sàng lọc, cuối cùng, quyết định một phương án: “Hết cách rồi, giống như Lâm Phong là cái loại Phú Nhị Đại đó, em tốt nhất là chớ dính líu quan hệ, sẽ ảnh hưởng tới hình tượng của em. Gần đây anh sẽ làm em và Thích Huyền ở trên công tác giao thiệp nhiều hơn chút. . . . . ”

“Không phải là anh muốn em và Thích Huyền xì xào căng đàn chứ?” Sâm ca, cái phương pháp rách nát này, coi như là lấy độc trị độc sao?

“Không phải xì xào căng đàn, chuyện gì hai người đều không cần làm, dù sao về chuyện hai người rồi cuộc là bạn bè hay là người tình, truyền thông từ trước đến giờ tương đối thích suy đoán, vậy hãy để cho bọn họ đi đoán đi, có thể hòa tan chuyện của em và Hạ Lâm Phong.”

“Thật ra thì cũng không nghiêm trọng như thế á..., hạ cái gì? Anh ta sẽ làm sáng tỏ.”

“Giải thích hữu dụng không?” Nhậm Sâm quét tới một đạo nhìn chăm chăm, thiết là, xuất đạo cũng đã lâu như vậy, ý tưởng như nào vẫn ngây thơ như vậy, “Huống chi người ta căn bản không giải thích, có truyền thông cho anh ta xem qua bản thảo muốn phát tới nay rồi, mặc dù anh ta chưa nói cùng em lui tới, nhưng nói với người ta là nữ hài tử em rất nỗ lực, anh ta vẫn thật thương thức em!”

“= miệng =! ! !” Làm sao có thể? Bọn họ hoàn toàn không biết, cô nỗ lực hay không cố gắng, anh ta biết cái rắm! Cố ý nói thật hay giống như rất quen biết thế, là có ý gì?

“Tốt xấu gì bây giờ em rõ ràng một chút mình có chút danh tiếng, mặc dù không đặc biệt hồng, nhưng tiền thi đấu gì đó cũng đã rất cao, anh chỉ giúp em nhận nhiều mấy trận Đại Bài tú, chưa nói đến mấy bộ phim chờ khai mạc, địa vị của em liền có thể nhanh chóng nâng lên trên một cấp bậc rồi. Bây giờ người ta đều ở đây nói, sang năm hầu gái tốt nhất 89% chính là em rồi. Sẽ có người muốn cho em mượn lăng xê cũng không ly kỳ, nhất là loại ca sĩ lập tức nhảy lên đỏ, anh ta đã không thể chĩa vào danh hiệu Thái Tử Gia của một công ty để lăng xê rồi, mê ca nhạc sẽ ngán, thế nào cũng tiền đồ của mình.”

“. . . . .” Thối đời bạc bẽo, lại có thể có người tìm cô lăng xê, vị Hạ thái tử cũng quá không chọn người.

“Đúng rồi, còn có sự kiện.” Nhậm Sâm đột nhiên lóe lên ý tưởng, rồi lại muốn nói mà lại thôi, suy nghĩ chốc lát, hay là nói luôn, “Hôm nay lúc anh cùng ký giả nói chuyện điện thoại còn nghe nói, Tùy Trần muốn mở hội ký giả, nói chuyện nhãn hiệu buổi họp báo, còn có. . . . . Cậu ấy muốn cùng truyền thông tuyên bố cậu ấy và Đỗ Ngôn Ngôn chia tay.”

“A, lúc nào thì tuyên bố?”

“Ngày mai.”

“Như vậy à, ngày mai em không có hoạt động công khai gì đi, nên mấy ngày nữa mới có thể bị ký giả hỏi, không có việc gì, em sẽ ứng đối, sẽ không nói lung tung.”

Nét mặt Thịnh Đản thật bình tĩnh, bình tĩnh khiến Nhậm Sâm cảm thấy tương đối không bình tĩnh, “Em không kinh ngạc?”

Tại sao phải kinh ngạc? Cô sớm biết như vậy, Thịnh Đản mờ mịt trừng mắt nhìn, mới nhớ tới: “Không phải đâu, là bởi vì ngày hôm qua cha em đã gọi điện thoại cho em, có nói qua Tùy Trần có thể sẽ tuyên bố cùng Đỗ Ngôn Ngôn chia tay.”

“Hoàn hảo hoàn hảo.” Nhậm Sâm không che giấu chút nào nhẹ nhàng mà thở ra, “Anh còn tưởng rằng em gặp qua Tùy Trần rồi.”

“Từng thấy.” Đối với người đại diện của mình, Thịnh Đản cảm thấy không cần có bất kỳ giấu giếm, dù sao trừ cha mẹ của cô ra thì đây mới là người giúp cô ngăn cản rơi tai nạn nhiều nhất.

Sau khi nghe, Nhậm Sâm ngạc nhiên, sợ run hồi lâu mới tìm lại âm thanh: “Các người. . . . . Hai người chẳng lẽ hai người lại. . . . .”

“Sự nghiệp gì không có, chỉ là bạn bè.”

“. . . . . Trước cũng là nói như vậy, kết quả là ai muốn chết muốn sống còn náo mất tích?”

“Lần này em sẽ bảo vệ tốt ỳnh.” Thịnh Đản nói xong rất nhẹ, càng giống như là cam kết với bản thân.

Đáng tiếc, Nhậm Sâm không chút lưu tình giội xuống nước lạnh: “Bảo vệ thế nào? Em gặp cậu ấy, tựa như chuột gặp mèo.”

“Sâm ca không có xem qua ‘Tom & Jerry’? Jerry mỗi lần cũng đều đem Tom chính rất thảm.” Không nên nhìn người tốt không dậy nổi!

“Em cũng biết nêu phim hoạt hình ra làm ví dụ à, trong chuyện cổ tích Mỹ Nhân Ngư còn có thể dài ra hai chân, công chúa Bạch Tuyết bị độc chết còn có thể từ xác chết vùng dậy, nước mắt cô nương rau diếp còn có thể khiến hoàng tử sống lại. . . . . Thực tế thì sao? Thực tế thì sao!”

Chữ chữ câu câu đều rất có đạo lý, Thịnh Đản bẹp bẹp môi, cô và Tuyền Trần không phải truyện cổ tích, cô nói không ra bất kỳ phản bác nào.

“Đàng hoàng nói cho anh biết, có phải em cần bản là không quên được Tuyền Trần hay không?”

Cô không nói lời nào, chần chờ giây lát, thản nhiên gật gật đầu.

“Haizz. . . . .” Đáp án trong dự liệu khiến Nhậm Sâm phát ra thở dài trầm trầm, có vài người thật giống như là đời trước thiếu đối phương, loại duyên phận không giải thích được này, anh biết rất khó dùng lẽ thường giải thích, “Anh vẫn dùng câu nói kia, chuyện riêng của em anh sẽ không nhúng tay vào, nhưng mà em phải công và tư rõ ràng, không cần bởi vì tình cảm bị nhục mà ngay cả sự nghiệp cũng muốn buông tha.”

“Ừ.” Thịnh Đản thuận theo ứng tiếng, mặc dù cô không xác định mình có thể làm được không. . . . .

Mỗi ngày Làng Giải Trí như cũ trình diễn nhiều loại tin tức, Thịnh Đản vẫn như cũ là một người trong đó.

Qua Sâm ca cố ý sắp xếp, cô và Thích Huyền nâng cơ hội công việc rất nhiều, cơ hồ mỗi ngày đều có thể gặp phải anh.

Giống như Sâm ca dự liệu trước vậy, chuyện gì bọn họ đều không cần làm, tựa như bình thường chung đụng đơn giản nhất như vậy, truyền thông vẫn như cũ có thể ảo tưởng ra các loại chuyện xưa.

Vì vậy, xì căng đan của cô và Thích Huyền xôn xao.

Mỗi một buổi tối, Tuyền Trần hết bận, cũng sẽ cho cô một cuộc điện thoại, giống như bạn bè tán gẫu vậy, nhưng phần cong lượn quanh lớn hơn là cuối cùng anh đều sẽ như có như không hỏi chuyện giữa cô và Thích Huyền.

Thịnh Đản thủy chung cũng không có ngay mặt trả lời, giống như đối đãi với những ký giả kia, lưu lại không gian tưởng tượng.

Cô thừa nhận mình có nho nhỏ phần lòng riêng cùng lòng trả thù, nghĩ đến trước kia mỗi lần bởi vì chuyện anh cùng Đỗ Ngôn Ngôn mà khó chịu, sẽ không nhận được nghĩ, có phải cô không đem lời nói nói cho rõ ràng, Tuyền Trần cũng sẽ khó chịu đây? Cho dù là một chút nhỏ.

Có lúc, đêm khuya yên tĩnh, Thịnh Đản thường xuyên sẽ nghĩ mập mờ như vậy rồi cuộc còn phải chơi bao lâu.

Sự kiên nhẫn của cô cho tới bây giờ đều không phải là đối thủ của Tuyền Trần, nhưng lúc lần sau không nhận được, cô nhất định sẽ không giống như lần trước là dẫn đầu biểu lộ tâm ý, cô sẽ rời khỏi anh, sẽ tìm người đàn ông thích hợp hơn, sẽ hoàn toàn quên lãng anh như không có việc gì cùng người khác nhắc tới đã từng là “Bạn tốt”.

Nhưng là tối thiểu như hiện tại, cô còn có kiên nhẫn chơi.

Nghĩ tới đây, mắt Thịnh Đản liếc đồng hồ treo tường, sắp chín giờ, tiết mục của Thích Huyền sắp bắt đầu, cô nhanh chóng mở ti vi.

Dĩ nhiên không phải vì nhìn Thích Huyền, là bởi vì hôm nay Thích Huyền sưu tầm khách quý là Tuyền Trần.

Cô từ trong tủ lạnh ôm ra một thùng Ice Cream to, lần nữa trở về trên ghế sofa thì tiết mục đã bắt đầu rồi.

Hai người đàn ông cô rất quen thuộc đang hàn huyên, thoát nhìn rất dung hiệp, còn cố ý đem chuyện lần trước lái xe đụng nhau mang ra nhạo báng.

“Cậu nói, chúng ta có bất hòa hay không, rốt cuộc có hay không?” Về mặt Thích Huyền rất khoa trương hướng về phía anh rộng.

Tuyền Trần nhàn nhạt ngược mắt quét anh, nặng nề trả lời: “Có, có tâm kết.”

“Thật sao?” Thích Huyền nhú mày hừ một tiếng, quay đầu nhìn về phía nhiếp ảnh cơ, “Người nào mời cậu ta tới, không biết tôi cùng cậu ta có tâm kết sao? Nghệ sĩ như vậy không hợp tác thể nào phỏng vấn!”

“Là cậu mời tớ tới, phiên tớ rất lâu, không ngừng gọi tớ là baby, còn khen tớ so với cậu đẹp trai hơn.”

“ . . . . . Đây, một câu cuối cùng tớ không nói qua nha.”

“Thật xin lỗi, không cần thận đem lời ngầm nói ra.”

“Tớ tha thứ cho cậu, baby.” Nói xong, Thích Huyền đứng lên, đi tới bên Tuyền Trần ngồi trên ghế sa lon khác quý, tùy tùy tiện tiện ngồi xuống, “Hôm nay vừa lúc thừa dịp tất cả mọi người ở đây, cậu cùng người xem bạn bè giải thích, ngày đó rốt cuộc tại sao muốn đụng tớ.”

“Chân ga quá trơn rồi.”

“Tuyền Trần, nói thật.”

“Xe phía sau cậu dán quảng cáo chữ quá nhỏ, tớ muốn lại gần thấy rõ ràng. . . . .”

“Nói thật!”

Tuyền Trần giống như là bị buộc đến bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là thành khẩn xoay mặt hướng ống kính, tốc độ giọng nói rất nhanh nói: “Chúng ta đánh cuộc một trăm đồng, xem xe ai tương đối chịu đựng tốt hơn, đơn thuần giải trí. A, các ca ca làm mẫu quyết định sai lầm, hậu quả nghiêm trọng đến mức nào, các bạn nhỏ trước máy truyền hình không cần học theo.”

74. Chương 74

“Phốc!” Một tiếng cười này phun ra từ Thịnh Đản.

Rất rõ ràng, hai người này trước đó đã thảo luận xong câu từ, không cần hỏi, lý do vớ vẩn như vậy, nhất định là tự hoang tưởng ra.

Mặc dù lý do là giả, nhưng Thịnh Đản có thể cảm thấy không khí dung hiệp giữa bọn họ là thật, xem ra là đã tiêu tan hiểm khích lúc trước rồi.

Nhưng ý nghĩ của Thịnh Đản rất nhanh đã bị lật nhào rồi, không khí tương thân tương ái như vậy không duy trì được quá lâu, khi đề tài hàn huyên tới việc Tuyền Trần tự nghĩ ra nhãn hiệu thì bất thành linh điều tra.

Lúc ban đầu còn là rất bình thường, Thích Huyền rất theo lệ hỏi câu: “Đúng rồi, sản phẩm mới của cậu khai trương vào ngày nào?”

“Lễ Giáng Sinh.”

“Ah, tại sao?”

“Bởi vì lễ Nô-en đối với tớ mà nói có ý nghĩa đặc thù.”

Thịnh Đản không biết Tuyền Trần có phải cố ý nói như vậy hay không, nhưng hình như chỉ là nếu là người bình thường cũng sẽ nghĩ đến hài âm, dù là không nghĩ tới, tổ hậu kỳ tiết mục cũng nhắc nhở.

Không sai, lúc Tuyền Trần nói câu nói này, đồng thời bên cạnh nhảy ra phụ đề đặc hiệu to như vậy —— lễ Nô-en? Thịnh Đản? Ngay ngốc không phân rõ. . . . .

Cô bỗng nhiên sững sờ, cảm thấy trên TV, Thích Huyền hình như cũng ngẩn người, chỉ là rất nhanh cười lên: “A ~ lễ Nô-en, thật là trùng hợp, đối với tớ cũng có ý nghĩa đặc thù.”

“Thật sao?”

“Như thế nào, chỉ cho cậu đi lễ Giáng Sinh sao?”

“Cậu không phải quá thích hợp qua.”

“Không thích hợp thì càng muốn qua nha, trải qua sẽ thích hợp.”

Mùi thuốc súng đang nồng, Thịnh Đản muốn hạ nhiệt đào một miếng Ice Cream ra đưa vào trong miệng.

Không ngờ, chuông cửa đột nhiên vang lên, bị sợ đến cô tính phản xạ đánh xuống lạnh run.

Tiếng chuông cửa vẫn còn tiếp tục, Thịnh Đản từ từ lấy lại tinh thần, để Ice Cream xuống, không suy nghĩ nhiều liền chạy đi mở cửa. Bình thường thời điểm này tìm đến cô, chỉ có Lục Y Ti cùng Thích Huyền.

Nhưng khi cửa phòng mở ra, thấy rõ người ngoài cửa sau đó cô sững sờ hồi lâu.

Kết quả. . . . . Không đợi đối phương mở miệng nói chuyện, cô dẫn đầu đoạt nói trước: “Anh chờ một chút!”

Vừa dứt lời, Thịnh Đản lập tức đóng cửa phòng.

Tùy Trần kinh ngạc trừng mắt nhìn phiến cửa phòng mở ra lại đóng lại, gập trắc trở, còn chưa làm rõ ràng rốt cuộc là tình huống gì.

Còn không chịu thấy anh sao? Nhưng trước đó không phải nói tốt lắm là có thể làm bạn bè sao?

Mỗi ngày thông điện thoại, miệng của cô mặc dù còn có chút xa cách, nhưng tối thiểu đã không bài xích rõ ràng.

Chẳng lẽ nói cô còn chưa náo đủ, chỉ có thể tiếp nhận quan hệ điện thoại bạn bè bình thường? !

CMN, bạn bè! Trước khi tới nơi này Tùy Trần đã nghĩ xong, mặc kệ cô có chuẩn bị xong hay không, tóm lại anh chịu đủ rồi nhìn cô chạy tới bên cạnh người đàn ông khác.

Nghĩ tới đâu, anh lấy điện thoại di động ra, bấm điện thoại của Thịnh Đản, chờ đợi một lát sau, không có ai nhận. Anh cau mày, do dự chốc lát, vẫn lựa chọn hướng về phía cửa lạnh lẽo đơn độc: “Mở cửa cho anh! Nếu không anh liền đập đấy! Anh. . . . . Anh chỉ muốn mượn nhà cầu. . . . .”

Cửa phòng “Ken két” một tiếng nữa, trên vẻ mặt lạnh lùng của anh không thấy, thay vào đó là dần dần.

Không sai, chính là dần dần. Nếu như nói, vài phần chung đụng trước cho tới cô gái mở cửa mặc toàn bộ áo ngủ hoa văn hươu cao cổ, tóc ngắn ghim mũi cà rốt, ngoài miệng dính tàn tích của Ice Cream, đeo mắt kính gọng đen, bộ dáng tiêu chuẩn nữ otaku (chui trong nhà), mà mấy phút sau khi cô xuất hiện lần nữa ở tại trước mặt của anh thì một bộ quần ngủ báo văn hấp dẫn, tóc ngắn hơi xoăn, hai mắt sáng rỡ bức người. . . . . Có thể không dần dần sao!

“Em. . . . .” Anh nâng nâng tay, vẫn không thể nào thích ứng được với Thịnh Đản biến hóa rất mạnh như vậy, thậm chí không có thời gian đi nghĩ ngợi cô làm như vậy có ý nghĩa gì phía sau.

“Sao anh lại tới đây.” Không đợi anh đem lời kể xong, Thịnh Đản lại một lần giành nói.

Nghe vậy, Tùy Trần dừng một chút. Vì sao lại tới? Anh không cân nhắc qua, nhưng tuyệt đối không có khả năng là thật sự vì mượn nhà cầu. Suy nghĩ một lát, anh nói ra lý do muốn nói nhất: “Nhớ em, muốn gặp em.”

Vẫn như cũ là lời này, chỗ bất đồng là, anh đã từng mỗi một lần nói như vậy, đều là Thịnh Đản không xa ngàn dặm chạy gấp tới cho anh thấy; mà bây giờ, đến phiên chính anh tới cửa.

Ngốc trệ chút, cô hồi hồn, cố nén cười hỏi: “Em nói làm sao anh biết nhà địa chỉ nhà em.”

“Lục Y Ti nói cho Tạ Tam Thủy.”

“. . . . .” Quả nhiên là gia hỏa ăn cây táo rào cây sung đó! Thịnh Đản cũng không tiếp tục nhấn nhó, thuận tay đem cửa mở lớn, thân thể hơi nghiêng, “Vào đi.”

“Không có gặp ký giả chứ? Gần đây người nào đó bị truyền đi là mắc chứng u buồn có khuynh hướng tự sát, liền ở dưới lầu nhà em, lúc em trở lại đã nhìn thấy có ký giả ngồi cạnh ở cửa xả khu. Thật ra thì người ta nào có chứng u buồn, người ta không nên quá khỏe mạnh, ăn so với em còn nhiều hơn, tối ngày hôm qua còn tới nhà em vợ vết Ice Cream đấy. . . . .”

Thịnh Đản thao thao bất tuyệt nói, sau khi khóa lại cửa lại kiểm tra một lượt, xác nhận không có lầm, đi theo vội vàng vàng chạy tới đem cửa sổ sắt đất rèm ở phòng khách tất cả đều kéo lên.

Đủ loại hành động tố chất thần kinh khiến Tùy Trần khó chịu vận nâng chân mày, anh không nhận ra sao? Dù là bị ký giả chụp tới anh đang ở nhà cô thì thế nào? Nam chưa cưới, nữ chưa gả, yêu còn phạm pháp?

“A, thì ra là những ký giả kia ở lầu dưới không phải chăm chăm em, sớm biết trước anh đã không theo chân bọn họ chào hỏi.” Tùy Trần vừa lòng hướng trên ghế sa lon ngã xuống, trả thù nói.

Quả nhiên, bóng lưng Thịnh Dần cứng đờ, rất hồi hộp ngoái đầu nhìn lại trừng anh: “Anh cùng ký giả chào hỏi? Thật hay giả? Bây giờ là hơn chín giờ tối, anh không giải thích được chạy tới nhà em còn thông báo với ký giả? !”

“ . . . . .” Anh không nói được lời nào, nhúu mày. Thật sự muốn cùng ký giả nói, đáng tiếc lầu dưới đừng nói ký giả, liền nửa Quỷ Ảnh cũng không.

“Anh đã nói rồi.” Thấy thế, Thịnh Dần đoán được đây chỉ là đùa giỡn, thở phào nhẹ nhõm, ở ghế sa lon ba người ngồi xuống ở một đầu khác, cùng anh duy trì cự ly thích đáng, nói tiếp: “EM liền nói anh như vậy là sợ xì căng đan người ta nhìn thấy ký giả rõ ràng hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, làm sao có thể còn theo chân bọn họ chào hỏi.”

Tùy Trần không tiếp lời, hiện tại đến cùng người nào tương đối sợ bị ký giả thấy?

Anh không biến sắc chuyển tầm mắt qua, lơ đãng liếc màn hình TV, có chút hăng hái hừ một tiếng: “Đang nhìn Thích Huyền hay là nhìn anh?”

“ . . . . . Đang nhìn TV.”

Loại trả lời tránh nặng tìm nhẹ này hiển nhiên không phải Tùy Trần muốn, anh quay đầu, không chớp mắt đe dọa nhìn cô, hồi lâu, phát ra một tiếng thỏa hiệp than nhẹ: “Con nai nhỏ, không sai biệt lắm, náo đủ rồi nên trở lại.”

“Trở về thì sao?” Trái tim cô run lên, rồi lại không dám phóng túng tự mình nghĩ quá nhiều.

“Trở về bên cạnh anh.”

Nếu là lúc trước, từ trước đến giờ Tùy Trần chỉ biết nói lời lạnh nhạt lại nói ra những lời này, Thịnh Dần căn bản cũng đã không có sức chống cự rồi.

Nhưng người ta không phải nói ngã một lần khôn hơn một chút sao? Thịnh Dần không dễ dàng hạ thấp mình như vậy, cô nghiêng đầu qua, thử dò xét hỏi: “Có phải là anh mỗi lần không song kỳ mới có thể nghĩ đến em hay không?”

Là cái gì để cho cô có loại suy nghĩ này?

Tùy Trần vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh, cô do dự, sau đó thuận theo dời đến bên cạnh anh, anh ôm cô vào trong ngực, “Nghe nói sinh nhật của em là ba mươi tháng ba, Tinh Tọa là chòm Bạch Dương, muốn nhất quả sinh nhật phải . . . . . Một con chó Teddy? Đường như ngay cả tên cũng muốn tốt lắm phải không? Gọi chó ngao Tây Tạng? Ngây thơ!”

“Này, mắc mớ gì tới anh, lại không bảo anh tặng.” Cô không biết rõ Tùy Trần đột nhiên nói những thứ này là có ý gì, khoảng cách sinh nhật cô sớm hơn thôi.

“Còn nghe nói em ghét nhất ăn thức ăn hương tiêu. Ngu ngốc, hương tiêu là nước quả. Thích ăn nhất chính là cá chần nước sôi, đúng không? Lần trước anh nấu cũng không tệ lắm phải không, đặc biệt cùng sư phụ học món cay Tứ Xuyên.”

“Thật là ăn ngon đấy. . . . . Haizz?” Cô chuyển con mắt, chăm chú nhìn suy nghĩ tới Tùy Trần. Chẳng lẽ lần đó là anh cố ý học nấu cho cô ăn?

“Hãy nghe anh nói hết.” Tròng mắt anh chống lại tầm mắt của cô, có chút khoái chí, vì để ỉnh có thể bình thường suy tư, Tùy Trần xoay mắt, cầm đầu cầm cổ tiếp tục, “Anh biết rõ em không thích giày cao gót, lúc ấy tặng cho em, là bởi vì muốn nhìn em dùng đồ anh đưa. Anh chưa nói với em, thật sự rất muốn đem em từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài trang phục và đạo cụ bao bọc lại, như vậy cho dù lúc em vì công việc mà đứng bên cạnh người đàn ông khác, anh cũng vậy sẽ cảm thấy đây là của phụ nữ của anh.”

“ . . . . .”

75. Chương 75

“Anh cũng biết rõ em thích Latte hương chanh, thích nửa sữa không đường; biết em nuôi rất tốt, không kén ăn, coi như ăn thông cũng không quan hệ. Nhưng anh biết cô ấy năm năm rồi, khó tránh khỏi sẽ lưu lại một chút thói xấu, anh cho rằng chỉ cần có em ở đây, những thứ thói quen kia sớm muộn sẽ bị thay thế. Không ngờ là lúc anh phát hiện thói quen đã thay đổi, thời điểm đó em đã không còn ở bên anh nữa rồi.”

“Những thứ này. . . . Cũng là Lục Y Ti nói?” Cô yêu thích, cô nhỏ mọn, tất cả đều bị trải bày ở trên mặt bàn, ngoài lúng túng, Thịnh Đản cư nhiên cảm thấy trái tim nóng lên.

“Không phải, tự mình cảm thấy, chỉ là không tìm được cơ hội để nói.” Anh cười cười, ôm cô chặt, hưởng thụ phần thực tế này.

Nghe vậy, Thịnh Đản không nhận được hồ nghi nhú mào, bởi vì kinh ngạc, tiếng nói không tự chủ cao lên: “Ngay cả em chòm sao Tinh Tọa anh cũng biết, nguyện vọng sinh nhật, thích ăn cái gì cũng có thể cảm thấy?”

“Những thứ kia à. . . . Xem em phỏng vấn, xem fan của em viết trên trang web chính thức, nhìn em công khai tài liệu, chẳng phải sẽ biết sao.”

Đơn giản như vậy là biết? Cô có nhiều trong suốt hóa! Thịnh Đản ghen hòng, không dám tin liếc xéo anh, lời nói nhà này thật đúng là đã làm bài tập nhiều lần, nhưng mới vừa rồi bọn họ đang thảo luận về vấn đề không giống nhau! Anh đang ngăn đề tài? Cho là như vậy cô cũng sẽ bị lấy hết mớ hồ?

Thịnh Đản dùng sức xoay người, chân sau co lại ở phía dưới đệm, nhìn thẳng anh: “Em chỉ là muốn nói cho anh biết, em không phải là công cụ anh điền vào chỗ trống giải sầu tịch mịch, anh cùng em nói thứ này là có ý gì?”

Anh bắt đầu dĩ liêm liêm môi: “Là muốn nói cho em biết, anh chủ động giải thích với một cô gái, ghi chép tất cả yêu thích của cô ấy, thậm chí vì tốt cho cô ấy còn cố ý đi học. Em cảm thấy tùy tiện tìm người điền vào chỗ trống giải sầu tịch mịch, cần như vậy à?”

“ . . . . .” Thịnh Đản nhất thời thất thanh.

Dĩ nhiên không cần, anh là Tùy Trần, sợ rằng tùy tiện vài chiêu ngoắc tay, sẽ có rất nhiều người đứng xếp hàng nguyện ý thay anh giải sầu tịch mịch.

Cho nên, cô đối với anh mà nói là đặc biệt? Là muốn hiểu rõ muốn lấy lòng?

“Phải nói anh cũng nói rồi, nếu như em còn muốn tiếp tục làm bạn bè mà nói. . . . .”

Thịnh Đản nắm chặt hai quả đấm, nghĩ tới phản ứng của cô có thể đưa đến các loại kết cục. Nếu như cô muốn tiếp tục làm bạn bè thì như thế nào? Anh nguyện ý phối hợp thành toàn sao? Sắm vai hóa thân vĩ đại lấy thân phận bạn bè để cho cô hô tức là tới đuổi là đi?

Hay là nói, anh sẽ tự động đem cái này coi là cự tuyệt, rút người lui ra, từ đó biến mất trong thế giới của cô không thấy gì nữa?

— Được rồi, Thịnh Đản, cũng đừng tự lừa mình dối người nữa rồi. Bạn bè? Ha ha, căn bản liền không phải cô muốn! Tại sao tại trong phòng thay quần áo bị anh đối đãi như vậy, không những không phản kháng, lại còn một tia hưởng thụ? Nếu như là lời của người khác, đã sớm trở mặt đi! Tại sao nghe được anh nói chỉ muốn muốn cùng cô cùng nhau chúc mừng, sẽ đưa đi lên cửa? Bởi vì không bỏ được, không bỏ được để cho anh hi vọng cùng mong đợi thất bại. Tại sao phát hiện người ngoài cửa là anh, còn phải cố ý ăn mặc một phen? Bởi vì luôn muốn đem mình hoàn mỹ nhất hiện ra trước mặt anh.

Cô giống như là nhân cách phân liệt, yên lặng ở đáy lòng tự mình hỏi, tự mình trả lời.

Từng hành vi thất thường đều có nguyên nhân, từng nguyên nhân xét đến cùng luôn là một câu — cô yêu Tùy Trần.

Mặc kệ đã từng đối với anh có nhiều thất vọng, vì anh chảy qua bao nhiêu lệ, yêu vẫn là yêu, có tăng không giảm.

Được rồi, cho là đời trước thiếu anh, cô chịu bất cứ giá nào.

Cho dù vẫn không đợi đến một câu cô vẫn muốn thổ lộ, cô cũng không muốn vì chuyện nhỏ mà bỏ việc lớn.

“Bỏ làm bạn bè của anh!” Lúc Tùy Trần đang nín thở lắng lẽ đợi câu trả lời, cô chợt quát, khí thế như lửa, “Ba em nói, muốn buông liền buông, không bỏ được liền lấy, không cần có lỗi với chính mình!”

“ . . . . .” Chuyện này. . . . . Thật sự lắm bầm lều bầu, hay là đang nói với anh?

Không đợi Tùy Trần hiểu được thì cô gái bên cạnh đột nhiên lật người, trực tiếp dạng chân ngồi trên đùi anh.

Ôm ấp yêu thương, mềm hương ôn ngọc, những thứ này anh đều đã không phải là lần đầu tiên gặp, cố tình duy chỉ có lần này, chỉ là một động tác, liền dễ dàng đem tâm tư anh trêu chọc lẫn lộn.

Anh theo bản năng ôm hông của cô, giơ tay lên ấn đầu cô đến trước mặt, dùng sức hôn môi của cô.

Môi lưỡi dây dưa, Tùy Trần nhắm mắt lắng nghe cô không hề nữa đề nén mà “ưm”, đầu ngón tay bản năng theo bắp đùi bên trong cô trượt vào dưới váy áo ngủ, cô không tránh, chỉ là có chút khẽ run.

Anh chứa đựng cười, ghé vào bên tai của cô thì thầm: “Anh có chưa nói với em, anh sẽ không tùy tiện trêu chọc đùa bỡn cô gái, mỗi sự kiện anh làm cũng hung ác nghiêm túc.”

“ . . . . .” Con người Thịnh Đản khẽ run. Đây không phải lời kịch trước kia của cô sao? Anh nhớ?

Rất dễ nhận thấy, anh không có hứng thú tiếp tục làm giải thích cặn kẽ, làm chuyện như vậy trước, không thích hợp nói nhảm quá nhiều.

Nghĩ tới đây, Tùy Trần lật người, đè cô ở dưới thân thể, tỉ mỉ hôn theo xương quai xanh của cô một đường đi xuống.

Chờ Thịnh Đản ý thức được mình đã bị cởi không một mảnh vải thì cô cắn chặt môi dưới, gương mặt ửng đỏ, khi anh động thân hoàn toàn tiến vào thân thể mình thì không nhận được than nhẹ: “Có thể hay không tắt ti vi. . . . .”

“Mở ra rất tốt, để cho cậu ấy xem một chút.”

Để cho cậu ấy xem một chút? Khiến người nào nhìn? Thích Huyền? Đây là cái thú vị gì? !

Mùa đông nắng mai từ ngoài cửa sổ chiếu vào, ấm áp, Thịnh Đản quỳ gối trên giường nghiêng đầu qua, quan sát gương mặt Tùy Trần đang ngủ đắm chìm trong nắng mai, khoe miệng anh mang theo độ cong gir lên.

Không biết anh đang mộng gì, chỉ là càng không ngừng khẽ gọi tên của cô.

Từ “Thịnh Đản” đến “Con nai nhỏ”, anh tới tới lui lui lặp lại rất nhiều lần, mỗi một lần nghe tên của mình từ phiến môi xinh đẹp của anh bay ra thì ngọt ngào dưới đáy mắt Thịnh Đản không ngừng sâu hơn.

Cô ức chế không được vươn tay, đầu ngón tay tại trên mặt hấn chạy.

Hồi tưởng lại lần đầu tiên gặp mặt thì anh và Đỗ Ngôn Ngôn ở trước mặt cô trình diễn tình sầu triền miên, mà bây giờ, người đàn ông này là của cô. Phát triển thật kỳ diệu, nếu như khi đó có người nói cho cô biết, có một ngày cô sẽ yêu Tùy Trần yêu đến loại trình độ này, Thịnh Đản nhất định sẽ khinh thường cười to ba tiếng, ai sẽ yêu người đàn ông nạt như vậy đây nè.

Đúng vậy, nạt tốt, nhỏ mọn, lòng trả thù nặng, thủ đoạn tàn nhẫn, trong lòng lại có cô gái khác.

Mà cô cứ nhiên ở ngoài sáng biết anh có nhiều khuyết điểm vậy, vẫn không biết bắt giắc đi chú ý.

“Thịnh Đản. . . . .”

Khi anh lại một lần mơ hồ không rõ nỉ non lên tiếng thì Thịnh Đản cười cong chân mày, không nhận được cú người, cố ý ghé vào lỗ tai anh kêu to: “Anh không tỉnh, Thịnh Đản hãy cùng người ta đi rồi!”

“Em dám!”

Lời nói rõ ràng chui vào màng nhĩ, Thịnh Đản neho trông mắt lại, ngồi dậy, trông coi anh: “Em biết ngay anh đang giả bộ ngủ.”

“ . . . . . Vậy em không thể cho anh nụ hôn chào buổi sáng sao?” Tùy Trần chống nửa thân lên, lót gối đầu, tiếp tục nằm xuống, oán trách nhẹ tròng cô.

Cho là giả bộ ngủ rất dễ dàng sao? Anh cũng rất khổ cực có được hay không? Không phải là muốn xem xem cô có thể hay không len lén hôn anh ....

“Không cần, ai cho anh tối hôm qua dùng sức như vậy, hại em đến bây giờ cũng cảm thấy toàn thân chua xót đau đớn.”

“Một lần nữa? Lần này đổi dịu dàng lắm luôn ý. . . . .”

“Đi tìm chết á.” Thịnh Đản tức giận đẩy anh ra, rất tự nhiên lật người, nằm ở bên cạnh anh, nâng lên cánh tay của anh nhốt chặt mình, “Mới vừa rồi Tam Thủy ca có gọi điện thoại tới nha.”

“Nói gì rồi hả?” Tay của anh không an phận trượt vào cổ áo T shirt của cô, khi lòng bàn tay đụng phải nội y của cô, rất bất mãn nhíu nhíu mày.

Mắt Thịnh Đản trợn trắng, không sợ người khác làm phiền mà đem tay của anh kéo ra, tận lực duy trì ngữ điệu bình thường tiếp tục nói: “Nói bảo khi anh tỉnh lại phải đi phòng làm việc của Khuất Mặc, bọn họ muốn cùng anh thảo luận chuyển loại sản phẩm mới khai trương.”

“Ừ.” Lòng anh không yên đáp một tiếng, tay không chế được, nhưng môi mắt không chế, không tự chủ liến hôn lên cổ của cô, “Còn em, hôm nay có công việc hay không?”

“Có, buổi tối muốn đi tham gia hội ký giả điện ảnh khởi động máy.”

“Tại sao cười đến nhộn nhạo như vậy?”

“Bởi vì đây là lần đầu tiên em đóng phim, mặc dù chỉ là vai phụ, nhưng đối với em thì nam diễn viên kia chính là thần tượng của em, cực kỳ đẹp trai. . . . .” Nói được nửa câu, cô cảm thấy có cái gì không đúng, Tùy Trần vốn chỉ là như có như không hôn cô, đột nhiên dùng sức hút cổ của cô. Dù là tối hôm qua mới nếm thử việc đời, Thịnh Đản cũng có hiểu biết tối thiểu, “Này! Không cần hút á..., ngộ nhờ bị ký giả phát hiện, anh bảo em phải giải thích thế nào đây!”

“Cứ nói là kiệt tác của anh.” Đại công cáo thành, anh hài lòng nhìn mình ở trên cổ cô in dấu đỏ.

“Ha, ha ha ha.” Thịnh Đản cười khan mấy tiếng, sắc mặt sững sờ, liếc xéo anh, “Đùa giỡn này một chút cũng không buồn cười.”

“Anh không nói giỡn.” Chuyện công khai quan hệ này, có thể lấy ra đùa giỡn hay sao?

“Vậy thì càng không buồn cười rồi. Anh đừng quên đối với truyền thông không rõ chân tướng mà nói, anh thế nhưng mới vừa thất tình đây nè.”

“Ừ, trước là thất tình, hiện tại hợp lại rồi, không được sao?”

Hoàn toàn ông nói gà bà nói vịt, cô nói là anh và Đỗ Ngôn Ngôn có được hay không!

“Tốt lắm, sao phải không công khai, được chưa?” Anh có thể thỏa hiệp, dù sao buộc cô đi vào khuôn khổ phương pháp còn nhiều mà, “Không phải em nên tới giúp anh catwalk show.”

“Sản phẩm mới khai trương sao? Em phải hỏi qua Sâm ca trước mới có thể quyết định đấy.”

Nghe vậy, tay Tùy Trần không tự chủ tăng thêm sức lực, nhéo ở cổ của cô, “Giúp người đàn ông của em sân ga còn phải đã hỏi người khác?”

“ . . . . . Không có nháo á..., anh ấy là người đại diện của em!” Nói là nói như vậy, nhưng Thịnh Đản biết, coi như Sâm ca không đồng ý, cô cũng sẽ chết đây đưa đến mức anh ấy gật đầu mới thôi.

Không chỉ là sản phẩm mới của Tùy Trần khai trương, trong cuộc đời của anh từng cái quan trọng trong nháy mắt, cô đều muốn tham dự.

“Biết, một hồi anh tự mình gọi điện thoại cho anh ta.” Anh cũng không tin Nhậm Sâm dám nói không!

“Đầu tiên nói trước nhé, giúp anh đứng hết dài em liền đi trước, sau đó truyền thông phỏng vấn anh tới ứng phó.” Tất cả mọi người cho là bọn họ chơi cứng rồi, loại thời điểm này cô thay Tùy Trần sân ga, những ký giả kia sẽ làm ra liên tưởng gì, cô dĩ nhiên có thể đoán được. Vừa nghĩ tới muốn tươi cười trả lời đồng giả nhân giả nghĩa kia một đồng vấn đề bát quái, Thịnh Đản đã cảm thấy sợ.

“Ừ.”

76. Chương 76

“Đúng rồi!” Đột nhiên nhớ tới một chuyện, Thịnh Đản khẽ gọi bò dậy, “Còn chưa có hỏi anh, tại sao trước kia cũng không đề cập với em chuyện anh mở công ty, em từ trong bài phỏng vấn của Đỗ Ngôn Ngôn mới biết được. Anh có biết vậy có nhiều khí nhân hay không!”

“Bài phỏng vấn đó là cô ấy tự mình biên soạn, anh không nhận bất kỳ phỏng vấn nào của cô ấy.”

Thật sao? Thịnh Đản cau mày ngăn người, rất nhanh nhớ tới, này căn bản không phải trọng điểm: “Nếu cô ấy là cái gì cũng không biết, biên ra thế nào? Tại sao người bên cạnh anh tất cả mọi người đều biết, chỉ có em và Thích Huyền không nghe nói?”

“Bởi vì Thích Huyền đi theo em quá gần! Cậu ấy biết chính là em cũng biết!” Anh cắn răng nghiêng lợi trần thuật lúc đó cô và Thích Huyền đang lúc thân mật.

“Cho nên anh chính là cố ý gạt em sao?”

“Dạ, bởi vì muốn cho em vui mừng.”

Lời này, khiến tức giận của Thịnh Đản trong khoảnh khắc tiêu mất: “Tốt, bọn em bớt sợ hãi.”

“Không hỏi anh là vui mừng gì sao?” Cô gái này cũng quá không có lòng hiếu kỳ rồi.

“Không hỏi, nếu là vui mừng, hay là ưu điểm mong đợi thì tốt hơn, không phải chính anh muốn nhìn đến vẻ mặt kinh ngạc của em sao?”

Anh không khỏi vươn tay, vuốt vuốt đầu tóc ngắn của cô. Xác thực, anh chính là thích xem bộ dạng cô vừa mừng vừa sợ, vẻ mặt có từng biến hóa, cũng sẽ khiến Tùy Trần tích lũy một nhiều tự tin, cho đến khi xác định mình có thể để cho cô cả đời rất vui vẻ.

Thành như Tùy Trần đoán, khi anh tự mình mở miệng cùng Nhậm Sâm muốn người, đối phương chỉ chần chờ chốc lát rồi đồng ý, điều kiện chỉ có một, đừng làm cho Thịnh Đản ngã xuống.

Nghe đây là một điều kiện rất kỳ quái? Thịnh Đản mới đầu cũng cho là như vậy.

Té ngã gì đó đối với người mẫu mà nói căn bản là chuyện thường như cơm bữa, thậm chí lên một lượt tin tức không được, tất yếu đặc biệt dằn dò sao?

“Ngu ngốc, người đại diện ca ca có ý tứ là, không cho phép Tùy Trần để cho cậu bị thương!”

Cho đến lúc Lục Y Ti đi qua nhắc nhở, Thịnh Đản mới hoàn toàn hiểu được.

Đúng vậy, nếu như thương lần nữa, cô thật xong rồi. Một hồi trước là mất tâm, lần này là cả người cùng nhau ném đi.

Do dự có, bàng hoàng có, lo lắng vẫn là có, nhưng Thịnh Đản vẫn làm việc nghĩa không được đi vì Tùy Trần sân ga rồi.

Cô không ngờ sự xuất hiện của mình sẽ làm trường hợp trở nên hỗn loạn như vậy, rất có thể cô sẽ là người mẫu trong kiếp sống kinh điển nhất đi một cuộc tú đi.

Cô không ngờ chuyện còn có rất nhiều.

Tỷ như, Tùy Trần đem cô an bài cuối cùng, chủ đề là tú áo cưới.

Chỗ cô biểu diễn là món áo cưới, hơi xa cách truyền thống, cũng có chút khác phòng cách trước sau như một của cô, Thịnh Đản cảm thấy nó càng giống như. . . . . Kẹo? Không sai, chính là kẹo. Không có váy công chúa phức tạp đuôi váy dài bày ra, làn váy đến gối cũng không phải là kinh điển, mà là màu phấn nhàn nhạt, lam, xếp chồng nhau mà thành, đai đơn an toàn, trên người điểm xuyên viên đá hoa xinh xắn, cùng nhất trí với màu sắc làn váy. Thịnh Đản ngọt ngào như vậy cùng mỗi lần tẩu tú luôn làm cho người ta hấp dẫn cùng cuồng dã.

Theo cách nói của Tùy Trần, đây không phải là Khuất Mặc thiết kế, mà là anh.

Dĩ nhiên, cũng là anh quyết định đem cái áo cưới này giao do Thịnh Đản biểu diễn, bởi vì lúc anh vẽ bản thiết kế vẫn nghĩ đến cô.

Nghe nói thiết kế có linh cảm, khi cô lần đầu tiên gọi anh là “Tùy Trần ca ca” thì anh cảm thấy ngọt như bị đút đường.

Thịnh Đản cũng không nhớ đến cô không phải một mình hoàn thành trận tú, mà là cùng Tùy Trần cùng nhau.

Một nháy mắt kia, cô thậm chí cảm thấy . . . . . Cô là tân nương, anh là chú rể, đập thăm đỏ, nắm tay từ khởi điểm đi tới điểm cuối.

Cũng khó trách truyền thông sẽ loạn thành một đoàn, những tiếng kêu liên tiếp kia, là tú không nên có.

Để cho cô không ngờ tới chính là. . . . .

“Cái LOGO đó. . . . . Là con nai sao?” Cô kéo tay Tùy Trần, xoay người, ánh mắt vừa chống lại T đài cuối ẩn có bối cảnh LOGO trên tường.

“Ừ.”

Cô nhìn không chớp mắt giắt bút họa ra dấu hiệu con nai, không khỏi ngọt ngào cười: “Chẳng lẽ nhãn hiệu của anh liền kêu là con nai.”

“Ừ.”

“. . . . . Xem ra anh yêu em yêu đến thăm rồi.” Mặc dù anh vẫn không nói qua là yêu, nhưng nếu như đã đến tình trạng này, Thịnh Đản còn không cảm thấy, cô tuyệt đối là đầu óc bị cửa kẹp.

“. . . . .”

Tạ Miểu nói, từ lúc Tùy Trần xuất đạo ngày thứ nhất, anh liền bắt đầu tìm cách lập nhãn hiệu của mình.

Khi tất cả mọi thứ đều chuẩn bị sẵn sàng thì về tên tuổi nhãn hiệu, bọn họ đã từng âm thầm đi họp thật lâu.

“Con nai” Cái tên này bị Tùy Trần nói lên thì tất cả mọi người cảm thấy quá khó nghe, nhưng anh vẫn kiên trì như cũ.

“Nếu như không có cơ hội cùng cô ở một chỗ, tớ ít nhất có thể chứa ình chút kỷ niệm thôi.”

Đây là lúc Tạ Miểu hỏi anh nguyên nhân thì Tùy Trần cho đáp án.

. . . . .

Thịnh Đản nghiêng đầu, nhìn ngoài cửa xe phong cảnh quay ngược lại, nghĩ tới mới vừa rồi lúc gần đi Tạ Miểu nói với cô mấy lời kia.

Trước đó, mỗi lần đi hết tú, cô đều sẽ có cổ phù hoa cởi hết cảm giác chân thật. Duy chỉ có lần này, Thịnh Đản thậm chí chưa từng có cảm giác thật.

Đây là nhãn hiệu thuộc về của cô, khó trách anh sẽ chọn ngày lễ Giáng Sinh làm khai trương, tất cả đều là vì cô mà chuẩn bị.

Anh đang tìm hết thấy cách, cô lại còn núp ở trong thế giới của bản thân không ốm mà rên, thậm chí cảm thấy anh cho tới bây giờ cũng không nhớ qua sẽ đối cô chịu trách nhiệm. . . . . Thịnh Dần dùng sức gõ đầu của mình, thật là có bệnh, thiếu chút nữa cô liền bỏ lỡ người đàn ông cô để ý nhất.

“Thịnh Dần, đến rồi.”

Xe chậm rãi dừng lại, Lục Y Ti từ chỗ cạnh tài xế xoay đầu lại, nhắc nhở.

Thịnh Dần bị gọi thần về, cúi đầu, liếc nhìn nhà trọ Tùy Trần cách đó không xa, thật lâu không có tới, đã từng thất lạc ở nơi này khó chịu, hoàn toàn cũng bị hạnh phúc thay thế. Ngay cả những ánh đèn trong cửa sổ nhà trọ lộ ra hoàng hôn, cũng làm cho cô cảm thấy thật là ấm áp.

“Vậy tớ đi trước, tối nay cậu lại muốn cùng Tam Thủy ca chơi mạt chược phải không? Đừng quá muộn, ngày mai còn làm việc nha.” Cô mở cửa xe, hạ trước xe, không quên nhắc nhở Lục Y Ti.

“Cậu và Tùy Trần chơi đùa quá muộn mới phải, phi, ngày mai da chó lại dị ứng!”

“. . . . .” Gương mặt Thịnh Dần sung huyết đỏ bừng. Lần trước Tùy Trần cố ý ở trên cần cổ cô lưu lại ấn ký, thật sự là, cho cô mang đến vô số phiền toái, cuối cùng Sâm ca chỉ có thể nhắm mắt thay cô giải thích nói đó là dị ứng da.

Vậy. . . . . -_-||| như là đã dị ứng qua lần thứ nhất rồi, thường dị ứng cũng không có gì đi.

Cô đóng cửa xe, hướng về phía Lục Y Ti phát phát tay, mới đi về phía trước chưa đến mấy bước, sau lưng lại lần nữa truyền đến tiếng kêu của Lục Y Ti.

“Này!” Lục Y Ti hạ cửa xe xuống, thò đầu ra, “Thật ra thì tớ phát hiện vận số của chúng ta cũng không tệ lắm, vé số không trúng được thưởng không sao, chỉ cần có thể tìm được người đàn ông tốt là được, cậu nhớ mau sớm tìm anh ta đổi tặng phẩm nha.”

“Phốc. . . . .” Thịnh Dần buồn cười.

—— Tớ đã sớm nói qua, CMN, cũng chưa có người đàn ông không tiện, cho dù có, giống hai chúng ta loại mua vé số nhiều năm như vậy liền có giải thưởng an ủi cũng trúng qua, cũng tuyệt đối không có vận số gặp gỡ.

Đây là ban đầu lúc Lục Y Ti mắng Tùy Trần đã nói.

Cũng cái gì gọi là “Tớ phát hiện vận khí của chúng ta cũng không tệ”, nói giống vé số không trúng được thưởng, cũng gặp người đàn ông tốt rồi hả?

Hai người kia chơi mạt chược thành ra có tình cảm rồi!

“Cười thật ngọt ngào như mật nha. Cũng đúng, tối nay cậu để ọi người biết Tùy Trần là của cậu, rất hả hê phải không?”

Thịnh Dần mới vừa dùng chìa khóa Tùy Trần ở cửa chính nhà trọ ra, bất thành linh, một lời nói âm lương đập vào mặt. Cô theo bản năng lui về phía sau một cái, kinh ngạc nhìn đạo bóng dáng kia từ cầu thang đang lúc chậm rãi đi ra.

Đỗ Ngôn Ngôn! Cô cứ nhiên quên cô gái này!

“Cô yên tâm, không cần sợ. Có người đàn ông như Tùy Trần, lại có cha là Thẩm Phi, tối dám làm thế nào với cô à?” Lúc nói lời này, giọng Đỗ Ngôn Ngôn rất tự giễu.

Thịnh Dần nói không rõ ràng Đỗ Ngôn Ngôn thế nào biết Thẩm Phi là ba cô, lấy tình huống bây giờ, cũng không cần kiểm những chi tiết này rồi. Cô chỉ có một ý niệm, đó chính là cách xa Đỗ Ngôn Ngôn.

“Chớ vội đi. Thế nào, cô thắng, cũng không muốn khoe khoang để trút cơn giận sao?”

“. . . . .” Nghe vậy, bóng lưng Thịnh Dần cứng đờ, dừng lại bước chân. Cô nhắm mắt lại, hít sâu, lần nữa mở hai mắt ra, đồng thời cô xoay người, mím môi nhìn về phía Đỗ Ngôn Ngôn, “Nếu như hôm nay cô tới nơi này là muốn tìm tôi trút giận, vậy xin lỗi, tôi vẫn cảm thấy cô là gieo gió gặt bão, cùng tôi không có bất cứ quan hệ gì, thứ cho không theo cùng.”

“Cái gì gọi là gieo gió gặt bão, bị Thành Luật không nể mặt bỏ rơi? Bị Tùy Trần phong giết? Ban đầu đều là hai người đàn ông này tự mình trêu chọc tôi!”

“Thật sao? Vậy cô nên phản ứng, không phải sao? Lại có thể khiến hai người đàn ông yêu cô cuối cùng đối cô như vậy, thật đúng là không dễ dàng nhỉ.” Thịnh Đản bấm thang máy, liếc nhìn biểu hiện tăng lần một bên, bay ra một tia cười trào phúng.

“Đa tạ khích lệ.”

“ . . . . .” Người ta không khen cô nhé.

“Thế nào. Cô cho rằng tôi là tới nhận thua sao?” Nhìn cô không phản bác được, Đỗ Ngôn Ngôn hả hê giờ giờ môi.

Thật sự là từ trong đáy lòng Thịnh Đản bội phục cô ta, chuyện cho tới bây giờ, cô ta vẫn như cũ có thể có khí thế y hệt giã lâm.

“Nếu như không phải là tôi buông tay, cô căn bản không chiếm được Tùy Trần.”

Ha, không tệ, cô ta cũng biết mình không biết quý trọng buông tay Tùy Trần sao?

“Không ngại nói cho cô biết, thật ra thì tôi căn bản cũng không yêu Tùy Trần, chỉ là có người thương mới có thể có vẻ tương đối xuất chúng chứ sao. DP ký hợp đồng phát ngôn trên tiệc rượu, một đêm kia, tôi dùng hình cô gặp chuyện không Hongkong uy hiếp Tùy Trần, để cho anh quay đầu lại. Cô biết không? Nếu như không phải là bởi vì cô cùng Thích Huyền xì căng đan đăng báo, lấy cá tính của anh ấy, nhất định sẽ đem đầu đuôi chuyện nói cho cô biết, thậm chí hướng cô tỏ tình. Đáng tiếc, cô bỏ lỡ thời cơ tốt nhất. Không sai, tấm hình ở phi trường nước Anh dắt tay, là tôi tìm người chụp, lần đó dắt tay cũng là tôi chủ động. Ha ha, tôi không ngờ, kỹ thuật đơn giản như vậy cô đều tin. Cô đối với tình yêu của các người vẫn tràn đầy lòng tin như cũ sao?”

“ . . . . .” Thịnh Đản thừa nhận, lúc ấy cô không nên không có nghe Tùy Trần giải thích, liền kiên trì nhận định phỏng đoán của mình.

Nếu như cô đủ lý trí, gọi một cuộc điện thoại cho anh, cũng học bọn họ sẽ ít đi rất nhiều chạng đường oan uổng.

Nhưng là, nói như vậy, cô cũng cho phép vĩnh viễn sẽ không biết mình đối với Tùy Trần bao nhiêu quan trọng.

“Cho nên, người thua là cô. Mà mục đích của tôi, chính là muốn trả thù Thành Luật, để cho em trai anh ta thương yêu nhất khó chịu, tôi thành công rồi. Bị đóng cửa giết tính là gì, công việc chủ bút nam style tôi sớm cũng không muốn làm rồi. Có nhà Fashion Magazine nước Pháp mời tôi, tôi có nền tảng tốt hơn.”

“A, vậy chúc mừng cô. Cũng muốn cảm tạ cô, là cô để cho tôi cùng Tùy Trần biết rõ đối phương ở trong đời chính mình nặng bao nhiêu!” Thịnh Đản bỏ lại lời nói, đi vào thang máy.

“Đừng cho là tôi cứ đi như thế! Tôi cũng sẽ trở về!”

=_=_ Cô cho là mình là Hôi Thái Lang sao?

Trong nháy mắt cửa thang máy đóng lại, cô nghe Đỗ Ngôn Ngôn cực kỳ tức giận hô hào.

Thịnh Đản không phải người lòng dạ độc ác, nhưng đối với Đỗ Ngôn Ngôn, cô đột không nổi chút tâm đồng tình nào.

Cô thậm chí không thể không thừa nhận, vừa nghĩ tới mới gặp gỡ lúc đó cô gái thịnh khí hơn người, đối lập với bộ dáng không chú ý hình tượng mới vừa bên ngoài thang máy hô hào, Thịnh Đản cảm thấy rất có khoái cảm.

Thì ra là cái loại cao cao tại thượng đó chỉ là cô ta ngụy trang, cô ta biết mình thua, chỉ là không cam lòng ở trước mặt đối thủ thừa nhận thôi.

Cũng không sao, Thịnh Dần chưa bao giờ nghĩ tới muốn cùng cô ta tranh thắng thua. Từ ý mà nói, cô nên cảm tạ Đỗ Ngôn Ngôn, cô ta để cho cô hiểu được phải quý trọng, phải biết đủ, phải tin tưởng đối phương, phải hiểu được bỏ ra mới có hồi báo.

Nghĩ tới đây, Thịnh Dần vừa mở cửa, vừa lấy điện thoại di động ra, gửi tin nhắn cho Tùy Trần.

— Em ở nhà anh chờ anh, trở về sớm chút.

Tiếp nhận hết phỏng vấn, Tùy Trần liếc nhìn điện thoại di động, tin nhắn Thịnh Dần gửi nhảy vào đáy mắt.

Đã thật ra thì nhanh đến nhà, anh không nhận được trả lời lại.

—— Tư vị đám người khó chịu sao?

Chỉ qua chốc lát, anh liền nhận được hồi đáp.

—— Nếu như xác định có thể đợi, vậy chờ đợi cũng là loại lãng mạn đi!

Tùy Trần ức chế không được mà cười nhếch miệng, anh vẫn chưa nói với cô, từ lúc anh từ Nhật Bản trở lại, cũng đã bắt đầu mong đợi trong nháy mắt mở cửa, có thể nhìn thấy khuôn mặt tươi cười chào đón của cô.

Nói như vậy, chỉ cần đủ xác định, chờ đợi hoặc là bị chờ đều là một loại lãng mạn.

Dùng cái chìa khóa dự bị mở cửa phòng, Tùy Trần không lập tức vào nhà, mà đứng cửa một lúc lâu, hơi ngược đầu.

Anh nghĩ, nguyện vọng chờ cho tới nay đã được thực hiện.

Đúng như anh mong muốn, một lát sau, có bóng dáng từ trong phòng khách bính bính khiêu khiêu chạy tới, cho anh một gấu ôm mạnh mẽ, tiếng nói làm nũng ngọt ngào: “Thế nào chết mới trở lại, em có nhìn tiếp sóng, phỏng vấn rõ ràng rất sớm liền kết thúc. Nói! Có phải anh len lén bỏ lại em đi chúc mừng rồi hay không?”

“Phải ha, Tạ Tam Thủy còn tìm một đồng cô gái tới âm trường.” Anh trở tay đóng cửa lại.

Hai chân Thịnh Dần ôm eo hẹp anh thật chặt, cơ thể hơi ngửa ra sau, híp mắt quan sát anh chốc lát, cười lên: “Anh ngay cả nói dối cũng không biết, Tam Thủy ca rõ ràng cùng Lục Y Ti đi đánh mặt chược.”

“Biết còn hỏi.” Anh vươn tay, kẹp lại chóp mũi rất thanh tú, ngắt hai cái, “Cùng Thích Huyền hàn huyền, cho nên chậm chút.”

“Thích Huyền?” Trả lời ngoài dự đoán khiến Thịnh Dần ngẩn người, rất nhanh lại hưng phấn hỏi, “Như thế nào như thế nào, anh ấy có khen em biểu hiện tới nay sao?”

“Không có.” Anh lạnh lùng trả lời, đem cô gái trong ngực ngã ở trên ghế sa lon.

Xung lượng khiến Thịnh Dần ngã có chút khó coi, thật vất vả dùng cả tay cả chân bò dậy, cô có chút không thoải mái chu miệng lên: “Tại sao như vậy, đầu gối cũng có ý tứ khen một cái chứ.”

Cô rất sợ biểu hiện của mình sẽ đem buổi khai trương của Tùy Trần làm hư, cho nên, cô cấp bách cần một chút tán dương để gia tăng lòng tin.

Nhưng đối với Tùy Trần mà nói, tiêu điểm của cô thật sự làm cho anh rất khó chịu: “Mở màn trước anh liền cảnh cáo cậu ta, chớ đem ánh mắt tập trung ở trên người bà xã anh.”

“ . . . . .” Thịnh Dần dùng sức chớp mắt mấy lần, mới lấy lại tinh thần, xác nhận, “Anh mới vừa rồi gọi em là cái gì?”

“Bà xã.”

“Hả?”

“Bà xã!”

“ . . . . . Anh đang cầu hôn?”

77. Chương 77

“Không sai.” Anh ngồi vào trên ghế sa lon, tay duỗi một cái, ôm lấy cô, đặt cô dựa tại trên đùi mình.

Bên trong phòng, tĩnh mịch thật lâu, Thịnh Đản cau mày nghiêng mặt sang bên, giọng âm không dám tin cất cao: “Cứ như vậy tùy tùy tiện tiện cầu hôn? !”

“Còn phải như thế nào?” Anh sững sờ, vừa không có kinh nghiệm cầu hôn qua, nào biết phải làm thế nào.

“Hoa đâu? Chiếc nhẫn đâu?” T___T Thịnh Đản có loại kích động muốn rơi lệ.

Không phải như vậy, từ nhỏ đến lớn cô vẫn mơ ước nghi thức cầu hôn không phải như thế! Phải có hoa hồng, sâm banh, chiếc nhẫn kim cương. . . . . Không làm được còn có người đi đường giúp ở bên cạnh kéo Violin, dĩ nhiên tốt nhất còn có người qua đường Ất Bính Đinh ở bên cạnh vỗ tay. . . . .

“Mới vừa rồi món áo cưới có nhiều hoa như vậy còn chưa đủ sao? Em có biết sau khi khai trương kết thúc, có bao nhiêu người muốn món áo cưới đó, anh đều không đồng ý.”

“Nhưng. . . . .” Nói được nửa câu, Thịnh Đản đột nhiên cảm thấy trên ngón vô danh truyền đến một cảm giác hơi lạnh.

Cô “Ah” một tiếng, theo bản năng rũ mắt quan sát, đột nhiên đập vào mi mắt là chiếc nhẫn kim cương.

“Chiếc nhẫn này. . . . .” Cô vung tay lên, rất cẩn thận quan sát. Chiếc nhẫn này cô nhận ra được, lúc Tùy Trần cùng Đỗ Ngôn Ngôn dặt tay nhau đi bị truyền ra ngày đó, cô nguyên bản chính là muốn mang chiếc nhẫn này đi một cuộc tú châu báu.

“Anh nhớ được em cùng anh nói qua, mang chiếc nhẫn kim cương rất phiền toái, lúc rửa mặt sợ vết thương bị xước mặt, lấy xuống lại sợ. Cho nên anh chọn cái này, coi như không lấy xuống, cũng sẽ không vạch đến mặt. Không thích sao?” Anh hỏi cẩn thận.

Thịnh Đản mím môi dùng sức lắc đầu một cái: “Anh mua lúc nào?”

“Lần trước đi Anh quốc. Bởi vì có chút nguyên nhân, đột nhiên cũng rất muốn đem em cột vào bên cạnh.” Nói xác thực là bởi vì Đỗ Ngôn Ngôn, lúc ấy, anh không xác định Đỗ Ngôn Ngôn sẽ làm ra chuyện gì, anh sợ cho dù trước đó cùng Thịnh Đản giải thích tất cả cô vẫn sẽ suy nghĩ lung tung, cho nên, nghĩ tới nghĩ lui, Tùy Trần cuối cùng cảm thấy hẳn không có cái gì so với cam kết cả đời càng làm cho cô an tâm hơn.

“Sau khi anh đặt chiếc nhẫn này, có phải bảo Đỗ Ngôn Ngôn đi lấy hay không?”

Tùy Trần ngạc nhiên chốc lát, có chút bối rối giải thích: “Anh không biết cô ấy là nghe nói thế nào, có đi lấy qua, cho nên thì ra là một người ẩn danh góp, đây là làm cho người ta lần nữa đỉnh chế, anh dám cam đoan cô ấy tuyệt đối không có chạm qua. . . . .”

“Hoá ra là như vậy.” Thịnh Đản lăm bầm lâu bầu ra tiếng.

Thì ra đây mới là lần trước Lục Y Ti từ công ty vàng bạc đá quý nghe được nhân viên nơi đó nói bát quái.

Thì ra khi đó Tùy Trần là vì cô đặt chiếc nhẫn.

Thì ra là cô thật bởi vì chính mình khư khư cố chấp trách lầm anh rất nhiều.

“Cái gì?”

Sau lưng truyền tới tiếng nói êm ái mang theo chút sợ, là sợ cô tức giận, sợ cô hiểu lầm, sợ cô không đồng ý sao?

“Không có gì.” Cô cầm tay Tùy Trần, mười ngón đan vào nhau, mím môi cười trộm hội.

“Vậy. . . . . Rốt cuộc là đồng ý hay không đồng ý. . . . .”

Thịnh Đản mềm thân thể xuống, tiến sát vào trong ngực của anh, bên trong tầm tay thưởng thức chiếc nhẫn.

Lúc trái tim của Tùy Trần sắp bị treo đến cổ họng, suy tính có phải Bá Vương ngạnh thượng cung hay không thì cuối cùng cô cũng lên tiếng: “Ông xã, ông xã, chúng ta hưởng tuần trăng mật ở Nhật Bản có được hay không? Vừa lúc phim điện ảnh của em lấy cảnh ở Nhật Bản.”

“Tốt. . . . .” Một tiếng kia “Lão công” mềm nhũn, hút hết tất cả thần trí của Tùy Trần.

“Về sau mỗi ngày lấy cá chần nước sôi cho em ăn, có được hay không?”

“Tốt. . . . .” Còn nói cái gì thế, loại thời điểm này kêu anh đi tìm chết đều tốt!

“Chúng ta chơi cưới ần có được hay không?”

“Tốt. . . . .” Chờ một chút! Tùy Trần rất tỉnh táo kịp thời, “Tại sao? !”

“Ah, có vấn đề gì không? Em cho là ở phương diện này chúng ta nên có nhận thức chung đó, trước kia không phải anh cũng không ưa thích tại trước mặt truyền thông công khai quan hệ sao? Luôn là bạn bè mà thôi bạn bè mà thôi. . . . .”

“Anh. . . . .” Cái kia phải không nghĩ tình cảm còn chưa có ổn định cũng không muốn lộ ra ánh sáng quá sớm, nhưng bây giờ cũng quyết định kết hôn, còn sợ gì.

“Em biết rõ, anh là vì bảo vệ tình cảm của chúng ta mà thôi, cưới ần cũng là vì bảo vệ. Coi như kết hôn, cũng có khả năng sẽ bởi vì truyền thông đưa tin quá độ dẫn đến ly hôn.”

“Con nai nhỏ, em đang trả thù!”

“Nào có.” Đúng vậy, chính là trả thù, như thế nào, không được sao? Bởi vì không được anh thừa nhận, fan của anh đến nay đều mắng cô lăng xê, vô sỉ, thậm chí còn có người cảm thấy cô có chứng vọng tưởng. Ban đầu cô đem quyền chủ động cho hết anh, hiện tại đem bài hát nổi dậy..., dĩ nhiên không thể cứ như vậy bỏ qua cho anh.

“Lý do đâu, dù sao cũng phải có lý do hợp lý chứ.”

“Em không muốn làm cho người ta cho là em lăng xê, chờ em trở thành người mẫu tốt nhất, công bố ra ngoài cũng không muộn chứ sao.”

Tùy Trần không cam lòng mặt lạnh quay môi. Được rồi, lý do này coi như là hợp lý, anh không tìm được điểm phản bác.

“Hơn nữa, hiện tại fan của em cũng gọi em là ‘nữ vương xì căng đan’, kéo gió tên tuổi, nếu công khai kết hôn, em liền không có giá thị trường rồi, vậy thì hữu danh vô thực.”

Cổ tình là có người không biết sống chết nhất định bổ sung một câu.

Xem ra, cô không đem anh hoàn toàn chọc giận đều cảm thấy cuộc sống không đủ có tình thú đúng không. Được, anh thỏa mãn cô.

“Đi.”

“Đi đâu?” Mặt Thịnh Đản mờ mịt.

“Lên giường.”

“. . . . .”

“Anh kêu em truyền xì căng đan, cởi áo!”

“. . . . .”

“Anh kêu em là nữ vương, cởi quần!”

“. . . . .”

“Anh kêu em cưới ần, tất cả cởi hết, đến trên người anh, Ali!”

“. . . . .” o Sự thật chứng minh, ban đầu xem ra đàn ông càng lạnh lùng, một khi buông thả nội tâm, thật là đáng sợ.

78. Chương 78: Hồi Cuối

Sau khi Tùy Trần khai trương sản phẩm mới, anh và Thịnh Đản ở giữa xì căng đan lần nữa bị truyền thông làm như có báo cáo thật.

Nghe nói fan hai nhà huyền não không thể tách rời, có người cảm thấy Tùy Trần ý thức được sự nghiệp của mình cần Thịnh Đản giúp một tay, cho nên lại ăn xong rồi, cũng có người cảm thấy Thịnh Đản sợ mình quá lâu không có tin tức, nhân khí sau đó ngã, vì vậy lần nữa dán lên Tùy Trần.

Cũng chưa có trung lập sao? Có, đó chính là. . . . . Cảm thấy hai người bọn họ đều cần lắng xê, cho nên ăn nhịp với nhau, đùa bỡn tình cảm quần chúng.

Các loại suy đoán rồi rít hỗn loạn   náo loạn dài đến một tháng, chỉ có hai người trong cuộc thái độ nhất trí, khiêm tốn một chút vẫn là ít xuất hiện.

Hỏi có hợp lại hay không, đáp án dĩ nhiên là phủ nhận.

Hỏi có lắng xê hay không, đáp án dĩ nhiên là phủ nhận.

Hỏi tại sao phải hợp tác, đáp án dĩ nhiên là giúp bạn tốt sân ga.

Vậy mà, một tháng sau, tất cả truyền thông cũng đều giống như thương lượng xong, không tiếp tục báo cáo chuyện hai người bọn họ.

Ngay cả Thịnh Đản đi Nhật Bản đóng phim, mà Tùy Trần cũng vừa khéo đi Nhật Bản khai thác thị trường cho nhãn hiệu, hai người thậm chí ngủ lại cùng một quán rượu, cũng không có ký giả theo đuôi cùng chụp.

Cái kết quả này khiến Tùy Trần tương đối không hài lòng.

“Có phải rất thất vọng hay không, rõ ràng cố ý cùng ký giả tuần san tiết lộ chúng ta ở cùng một quán rượu, cư nhiên không ai tới quay?” Thịnh Đản khoan thai tự đắc kéo tay Tùy Trần, nhìn khuôn mặt xanh mét bên cạnh, cảm thấy tâm tình tương đối tốt.

Giữa trưa Thiển Thảo Tự rất huyền não, nội tâm Tùy Trần huyền não hơn, anh một mực lặp lại hỏi mình, rốt cuộc tại sao muốn đồng ý cưới ả!

“Em biết rõ, anh đáp ứng em trước, sau đó cố ý ở trước mặt ký giả lộ một đồng ý tứ, sớm muộn cũng sẽ bị bạo ra ngoài chứ sao.” Thịnh Đản rất thân thiết thay anh trả lời.

“Bà xã.” Anh vô lực gọi cô một tiếng, rút tay bị cô khoác ra, ngược lại ôm cô vào trong ngực, “Cùng cha thương lượng một chút, chuyện vợ chồng son lão nhân gia ông ta cũng không cần nhúng tay, có được hay không?”

Không sai, căn nguyên vấn đề chính là Thẩm Phi, ai bảo anh bất hạnh nắm giữ một cái Tài Đại Khí Thô (quý báu) lại là con gái yêu để ông nổi điên.

Mặc kệ anh tiết lộ cho truyền thông bao nhiêu tin tức, người ta coi như đối với tình huống đại khái biết rõ trong lòng dạ, cũng không có người dám.

Loại cảm giác này thật sự quá oan uổng rồi!

“Cha nói rồi, thời điểm anh len lén lôi kéo em đi đăng ký kết hôn, cũng không cùng cha thương lượng, cha khó chịu, phải có để cho cha tiết cho hả giận.” Thịnh Đản không thể không thừa nhận, nếu không phải là bởi vì cha của cô, có lẽ cô đã sớm thỏa hiệp mặc cho Tùy Trần công bố tất cả.

“Vậy lão nhân gia tính toán tiết bao lâu?”

“Không biết đấy. Lần trước ba em làm mai quá đáng ghét, cả ngày lẫn đêm chụp cha, hận không được hôn nhân của cha sớm một chút kết thúc có thể có chuyện cười nhìn, trong cơn tức giận cha đã nói muốn ẩn lui cho hả giận, để cho bọn họ chụp cũng không tới, sau đó mãi cho đến hôm nay cha đều không có làm việc lại.”

“. . . . .” Nói là rất có thể đợi đến lúc cha vào hũ tro cốt, người đời mới biết Thịnh Đản là bà xã của anh sao? Lời như vậy, anh sẽ đợi không đến lúc đó, hiện tại liền muốn đi chết. Tùy Trần không thể làm gì khác

hơn là đem mục tiêu thuyết phục đổi thành Thịnh Đản, “Em có biện pháp, em nhất định có biện pháp để cho ba thu tay lại!”

Nghe vậy, Thịnh Đản dừng bước, liếc nhìn tường hứa nguyện bên cạnh, một chút từ từ sắp bị cô không thoải mái kêu tỉnh: “Sao em phải giúp anh nghĩ biện pháp. Chỉ bằng anh làm sơ giúp em loại nguyện vọng qua loa tách trách là ‘thân thể kiện Khang’? Em liền cảm thấy nhanh như vậy đồng ý gả cho anh thật là không có tiền đồ.”

“Nguyện vọng kia à. . . . .”

Tùy Trần ở sau lưng cô dừng lại, vòng chắc hông của cô, dưới cằm không chút để ý đặt trên vai cô.

Anh nhớ ngày đó vì dành ra chút thời gian thay cô tới hứa nguyện vừa hy vọng có thể nhanh một chút chạy về nước, anh thậm chí đẩy xuống công việc.

Viết nguyện vọng thì nhô ra một đống.

Chúc cô tình yêu thuận lợi? Anh không cần, ngay lúc đó cô đang cùng với Thích Huyền có cơn sóng nhỏ, nghĩ đến tình yêu của cô có thể là Thích Huyền, anh đã cảm thấy rất không thoải mái.

Chúc cô sự nghiệp thành công? Cũng không cần, nếu như có một ngày cô thật đứng lên đỉnh phong, cũng không nữa lệ thuộc vào anh thôi.

Chúc cô sớm sinh quý tử? Phi, anh không có ý định sớm làm ba như vậy.

Từng lần một bác bỏ các loại ý tưởng, cuối cùng anh chỉ viết. “Thân thể kiện Khang” .

Nghĩ tới đây, Tùy Trần lấy lại tinh thần, không khỏi mỉm cười.

“Anh cười cái gì chứ, rất hả hê, em còn đặc biệt tới nơi này nhìn lên nguyện vọng sao? Em cho anh biết, em chỉ ngẫu nhiên đi ngang qua đây, ngẫu nhiên thấy. . . . .”

“Anh cười thời điểm đó của mình.” Bây giờ nhớ tới, anh mới cảm thấy ăn ở hai lòng như vậy thật rất buồn cười, “Trong lúc vô tình, cũng đã yêu em như vậy rồi. Muốn thân thể em khỏe mạnh, là hy vọng em có thể theo anh đến già.”

“. . . . .” Đây là lần đầu tiên anh nói yêu cô đấy.

“Nếu như bây giờ để cho anh lần nữa hứa nguyện, anh cần nguyện vọng này. Chờ chúng ta già rồi, có lẽ sẽ không như hiện tại yêu em nữa rồi, có lẽ chúng ta sẽ cả ngày vì chuyện vụn vặt nhàm chán gây gỗ, anh sẽ oán giận động tác của em trở nên chậm, trách em không có lúc tuổi trẻ lãng mạn, em thế nhưng có thể cũng sẽ chê anh cầu nhàu, chê anh trí nhớ trở nên kém, chê anh sẽ không nững nịu. . . . . Nhưng chỉ cần chúng ta cũng kiện kiện Khang Khang, mỗi ngày tỉnh lại cũng còn có thể nhìn thấy đối phương, vậy thì đủ rồi.”

Đồng nhất trong nháy mắt, Thịnh Đản đột nhiên cảm thấy, trên thế giới lời êm tai nhất không phải câu cô mong lâu “Anh yêu em” như vậy, mà là mỗi sáng sớm tỉnh lại một tiếng “Sáng sớm, bà xã” kia.

Hết

79. Chương 79: Ngoại Truyện: Scandal Phi Thường

Phần 1

Mười danh nhân phúc kiến trên bảng tiền, phòng bán vé lớn nhất Hollywood có lực thu hút nam diễn viên gốc Hoa, đứng nhất là các nam minh tinh đứng đầu xa xỉ phẩm bài ưu ái. . . . . Nếu như tất cả những danh hiệu này đều tập trung ở trên người một người, rất vô địch, có đúng không?

Nếu như quả có người có thể theo trong tay một người cướp được nhân vật như vậy, càng vô địch, có đúng không!

Đạo diễn Mễ Kỳ nổi danh trù bị kịch bản mới, tất cả công ty đại diện tranh đoạt vai nam chính cạnh tranh rất là kịch liệt.

Mà biết được đối thủ có được là Thẩm Phi đã sở hữu danh hiệu, cơ hồ tất cả công ty đại diện cũng hành quân lặng lẽ, lui ra khỏi chiến trường.

Duy chỉ có Thường Gia Duyệt không cam tâm.

Lúc nghe nói Gia Duyệt vẫn muốn phóng tay một lần, ngay cả bạn bè tốt nhất của cô cũng không nhin được dội nước lạnh.

“Tớ cầu xin cậu bỏ bớt hơi sức đi, chớ có ý nghĩ kỳ lạ, lãng phí tài nguyên của công ty. Bây giờ ra tay với Thẩm Phi ư! Huống chi đạo diễn bộ phim này là Thẩm công tử Bá Nhạc, Thẩm Phi lại nguyện ý tự mình xuống giá báo đáp ân tình ngày xưa. Cậu đấy? Trên tay cậu bày ra đến cùng là có mấy bộ tác phẩm, nhưng mà cũng chỉ là chút danh tiếng. Chỉ bằng điểm lợi thế này, làm sao có thể thắng? Trừ phi có kỳ tích xảy ra. Chẳng qua tớ nhớ cậu thường nói, trên thế giới này căn bản cũng không tồn tại kỳ tích.”

Ừ, nói không sai, cho tới bây giờ Thường Gia Duyệt vẫn cảm thấy trên cái thế giới này không tồn tại kỳ tích.

Bởi vì tỷ lệ kỳ tích xảy ra quá nhỏ, mà cô tin tưởng năng lực của mình có thể nắm trong tay tất cả hơn. . . .

“Hôm nay, Mễ đạo diễn khởi động máy tuyên bố siêu sao trong thước phim mới, diễn viên rồi rít dất tay nhau tới thể hiện thái độ. Làm truyền thông rất là khiếp sợ, nên vai nam chính cũng không phải là trước đây đồn đãi là Thẩm Phi, mà là Đại Tân sinh tiểu sinh Hugh Nguyên Tu. . . . .”

Trên vách tường tường phòng làm việc treo TV, giọng nói ngọt ngào của chủ bá tin tức giải trí vẫn còn tiếp tục.

Chỗ làm việc SHINE an tĩnh chốc lát, đợi đến khi mọi người lấy lại tinh thần, lại trở nên sôi trào.

“Phốc! !”

“Không phải chứ?”

“Người đâu, mau tới bắt tôi một cái!”

“Dựa vào, xem ra những công ty khác đồng hành không nói lung tung, gần đây nhất là Thẩm Phi cái gì mà ở nước ngoài luyện đồng, đồng tính luyện ái. . . . . Liên tiếp không ngừng nhô ra mặt trái tin tức tất cả đều là kiệt tác của Thường Gia Duyệt thôi.”

“Ha, ha ha, còn phải hoài nghi sao? Trừ Thường Gia Duyệt ta thì còn có ai sẽ không chừa thủ đoạn nào chứ.”

“Lão bản lại vui vẻ hổng rồi, khó trách hôm nay cô ta cả vú lấp miệng em như vậy.”

“Ngày nào cô ta không phải cả vú lấp miệng em?”

“Cũng đúng. Ai, nhắc tới cô gái này sẽ tức giận, các người nói xem rốt cuộc cô ta đắc ý cái gì, về điểm hư hỏng của cô ta trong vòng luẩn quẩn ai mà không biết. . . . . Đừng đẩy tôi, còn chưa mắng đủ đấy. Không có trình độ học vấn không có bối cảnh, cô ta dựa vào cái gì trở thành người đại diện lá bài chủ chốt? Còn không phải là dựa vào việc bán đứng ôn cụ cộng thêm leo lên giường lão bản của chúng ta. . . . .”

“Xuyt xuyt xuyt.”

“Xuyt cái gì mà xuyt, tôi lại không nói sai. . . . .” Một cổ sát khí trực bức từ sống lưng mà đến, viên chức nhỏ mơ hồ bắt đầu nhận ra có cái gì không đúng, cô quét mắt nhìn sắc mặt của những đồng nghiệp khác, trong lòng đại khái đã đoán được bảy tám phần. Mặc dù như thế, khi cô máy móc từ từ quay đầu, vẫn nhin không được cũng hút ngụm khí lạnh, “Gia Duyệt tỷ. . . . .”

Đứng ở sau lưng cô, cách đó không xa chính Thường Gia Duyệt với tư thái xinh đẹp nghiêng người dựa vào bàn làm việc. Những thứ đối thoại kia, không kém mà rơi vào trong tai cô.

Cô trở thành tiêu điểm ánh mắt của mọi người, như không có việc gì quệt quệt khoe môi, đuôi lông mày nhảy lên: “Ừ, muốn tán gẫu bắt quái tan việc tán gẫu tiếp.”

Lạnh lùng ném qua một câu nói, cô vén vén mái tóc dài hơi xoắn, xoay người, nện bước chân phong tình vạm chũng nghênh đón người đàn ông cách đó không xa.

Đám đồng nghiệp kia xúm lại bắt quái đều ngốc trệ hồi lâu, thật vất vả mới từ giữa mùi nước hoa cô lưu lại lấy lại tinh thần.

“Ừ, muốn tán gẫu bắt quái tan việc tán gẫu tiếp.” Lúc trước bị cô hù vị đồng nghiệp kia nắm cổ họng, cảm thấy quái lại bắt chước Thường Gia Duyệt nâng giọng, “Phi, không chịu nổi, rốt cuộc cô ta tới làm hay đến để lăng lợ, mướn mấy độ, trời ạ, mặc ít như vậy cũng không sợ lạnh đổ bệnh à, ngày già rồi nhất định bị phong thấp hành hạ á!”

Bị phong thấp hành hạ sao?

Thường Gia Duyệt nhún vai cười khẽ, so sánh với những thứ kia rửa cô ra cửa liền bị xe đụng chết, cái nguyên rửa này còn nhẹ hơn, tối thiểu trả lại cho cô tuổi già.

Nghĩ tới đây, Gia Duyệt dừng ở trước đài bên, mắt liếc các tiểu muội đang trêu đùa trước sân khấu, ngay sau đó liền nghiêm mặt gõ bàn một cái nói: “Tư liệu ghi chép tôi muốn đâu rồi?”

“Vừa rồi Vương tỷ dùng máy copy. . . . .”

“Vậy bây giờ?” Cô nhíu mày hỏi ngược lại.

“Em sẽ đi ấn.” Cô bé ở quầy thu ngân ủy khuất chép miệng, ôm lấy một xấp tài liệu rời đi.

Không ngoài dự tính, còn chưa kịp xoay người, cô liền len lén tặng Thường Gia Duyệt một đạo xem thường.

Gia Duyệt không phải xem không hiểu trong mắt đối phương là không thoải mái, nhưng cô không có tâm tư so đo, vội vàng huấn luyện nghệ sĩ nhà mình: “Còn đứng ngây đó làm gì, không cần làm việc hả? Chê tôi đem hành trình của các cô sắp xếp không đủ mãn sao?”

Người đàn ông bên cạnh có thâm ý khác quan sát cô, khẽ cúi đầu chê cười, làm cái thủ thế “Xin”, theo đuôi cô đi tới bên thang máy.

Bước vào thang máy, tay Nguyên Tu tự nhiên bò lên đầu vai của cô.

Ấm áp rồi xúc cảm không thành thật khiến Gia Duyệt nheo tròng mắt lại.

“Mới vừa rồi em là đang ghen phải không?”

“Đúng vậy.” Cô mặt lạnh, thản nhiên thừa nhận, thuận thế hỏi ngược lại, “Chẳng lẽ em không có thân phận để ghen sao?”

“A, em có mà có mà, chỉ là. . . . .” Nguyên Tu dừng một chút, đang suy nghĩ phải hình dung như thế nào, “Chỉ là nhớ thân phận của chính em là có thể, nhưng anh không hy vọng em quên thân phận của anh.”

Nghe vậy, Gia Duyệt rung một cái, mặt không thay đổi đẩy đôi tay trên vai kia ra: “Ừ, có đạo lý, vậy thì giữ vững cự ly thật an toàn.”

“Ngoan.” Vừa nói, Nguyên Tu vừa ranh mãnh véo gương mặt của cô.

Nụ cười của anh cùng lúc đối mặt trước ống kính truyền thông giống nhau như đúc, không có tỳ vết nào cũng không có tình cảm.

Trước kia, Gia Duyệt giống như anh mê những thứ điện ảnh kia, sẽ bị nụ cười như thế đầu độc, thậm chí nghĩ thét chói tai; mà bây giờ. . . . . Cô cười lạnh thay đổi ánh mắt, giải quyết công việc chung theo sát anh hồi báo hành trình xế chiều hôm nay.

“Tốt lắm tốt lắm, sau đó trực tiếp cho anh xem lịch hành trình là được, đi mua cho anh ly cà phê.” Dằn lại tính khí nghe cô nói đầu đầu một đồng, rốt cuộc Nguyên Tu không nhịn được cắt đứt lời của cô.

Khom người chui vào xe trước tài xế, anh với tư thái Đại Thiếu Gia ném ra ra lệnh.

Gia Duyệt bắt đắ dĩ dừng lại lời nói, tức giận đem lịch hành trình nhét vào trong tay anh, không nói hai lời hướng quán cà phê phổ đối diện đi tới.

Cô càng ngày càng cảm giác mình giống như là người giúp việc của Nguyên Tu.

Được rồi, làm người đại diện vốn là nên chịu một nhọc, cùng người giúp việc không khác biệt.

Nhưng là!

Bình thường người đại diện không cần giống như cô như vậy, lưng đeo nhiều tiếng xấu như vậy chứ?

Bình thường người đại diện không cần luôn mạo hiểm, lúc nào cũng có thể sẽ thất thân nguy hiểm thay nghệ sĩ của mình tranh thủ tiền đồ chứ? !

Bình thường người đại diện không cần. . . . .

Tóm lại, cô làm quá nhiều chuyện không phải trách nhiệm của mình.

Lúc ban đầu là vì bác Quân Nhất Tiểu, sau lại. . . . . Sau lại Thường Gia Duyệt không thoát thân được rồi.

Những năm này, theo Nguyên Tu từ diễn viên vắng vẻ vô danh lột xác chống đỡ Quốc Nội một đường tiểu sinh thảm đỏ, cô đắc tội với người ta cũng càng ngày càng nhiều, cùng người dẫn đo chân đau tự nhiên cũng đếm không xuể, một khi thu tay lại không dấu nữa, sợ rằng cô cũng chỉ có tể mặc người chém giết.

——Kít.

Tiếng thắng xe chói tai kéo thần của Gia Duyệt về.

Cô theo bản năng cau mày, theo tiếng kêu nhìn lại.

Một chiếc xe tải màu xanh dương đậm dừng ở bên đường, sườn xe nghiêng, có thể thấy được nó cũng không tính lưu lại quá lâu.

Quả nhiên, cửa xe rất nhanh bị kéo ra, năm sáu người thuận thế nhảy xuống, xông thẳng hướng cô mà đến.

Tình huống thế nào?

Ban ngày ban mặt bắt cóc?

Không đến nỗi đi, cô bao lâu đắc tội với chủ chơi lớn như vậy rồi?

Bày ra này xuất diễn con ngựa, người này thật là chơi rất lớn, đủ để kinh động động tĩnh cả con đường cùng trận chiến, khiến tài xế bên trong xe nhìn thấy bên phố, muốn Nguyên Tu không chú ý cũng rất khó.

Nguyên Tu thả lịch hành trình trong tay ra, khẽ nhếch môi mỏng hấp dẫn, kinh ngạc nhìn một màn cách đó không xa.

Người đàn ông nắm trong tay khăn lớn lau đầu xuống, nhanh che miệng Thường Gia Duyệt, cũng không lâu lắm, ly cà phê trong tay cô rớt trên đấy, cả người mềm nhũn, bị người vác lên xe.

“Thật là một cô gái rất biết gây ra phiền toái.” Nguyên Tu phản ứng rất nhanh, lăm bầm lâu bầu một câu, ngay sau đó liền hướng về phía tài xế ra lệnh, “Lái xe đi.”

“. . . . . Ồ! Trước kia tôi thế nhưng được xưng Thần Xe, tuyệt đối có thể đuổi theo chiếc xe kia.”

“Ai nói muốn anh đuổi theo?”

“Ai?”

“Tôi bảo anh lái xe đi thông báo.”

“Nhưng Gia Duyệt tỷ. . . . .”

“Tôi sẽ báo cảnh sát, thế tới của đối phương đừng mãnh, nếu hai người chúng ta đi cũng chỉ gặp chuyện không may mà thôi.”

“. . . . .”

“Lái xe!”

“À.” Cảm thấy Nguyên Tu tức giận, tài xế lại không dám phản bác.

Từ sau kính thấy Nguyên Tu móc điện thoại ra báo cảnh sát, tài xế liền mím môi không nói, đem xe chậm rãi lái ra khỏi nơi dừng xe.

Quả nhiên là nỗi danh máu lạnh vô tình, dù là người đại diện của mình gặp chuyện không may, anh đều có thể tỉnh táo lựa chọn phương thức không đếm xỉa đến, bo bo giữ mình. Phần 2

Sau khi tác dụng của thuốc rút đi, Thường Gia Duyệt dần dần tỉnh táo, cô mơ hồ có thể cảm giác được mình đang nằm trên nền đất cứng rắn.

Những hình ảnh bắt cóc thường thấy trong phim truyền hình nhanh chóng hiện lên ở trong đầu cô.

Cô không dám mở mắt, cũng không dám có bất kỳ động tác, suy nghĩ bay lộn, tưởng tượng xem mình sẽ có kết quả như thế nào.

Bọn cướp yêu cầu bao nhiêu tiền chuộc? Nguyên Tu cấp nổi sao? Nếu là cấp không nổi thì con tin là cô có thể bị giết hay không?

Chà, CMN! Quá thảm đi, làm người đại diện, cô đây không có tận đến mức gặp được mặt mũi của Diêm Vương chứ!

Một tiếng đóng cửa thanh thủy truyền đến, Gia Duyệt lập tức ngừng thở, thân thể căng thẳng.

Bọn cướp sao?

Ngay sau đó vang lên lời nói bác bỏ suy đoán của cô: “Đều nói với mày, chờ tao đem con vịt nỳ đun sôi ăn xong sẽ tới, mày là điếc hay là choáng váng, nghe không hiểu tiếng người sao? Còn dám gọi điện thoại tới phiền tao...tao sẽ để ày trắng niên mất sớm!”

Hí!

Gia Duyệt không nhận được cũng âm thầm hút ngụm khí lạnh.

Con vịt đã đun sôi? Sẽ không phải chỉ cô chứ? Bọn cướp này lại còn tính toán ăn cô?

Không thể nào! Cướp tiền lại cướp sắc? Thật không có đẳng cấp!

“Khụ.” Vị kia cúp điện thoại với bọn cướp, rõ ràng thanh nơi cổ họng, trầm mặc hồi lâu.

Lúc Gia Duyệt cho rằng bọn họ tính toán đại khai sát giới thì đối phương chợt mở miệng: “Tĩnh cũng chớ giả bộ.”

“ . . . . .” Nếu như không phải là trường hợp không đúng, Gia Duyệt tuyệt đối sẽ khen lớn giọng nói này đậm đà khô gò, nhưng bây giờ, cô tuyệt đối đồng nhất một câu chữ đều giống như bùa đòi mạng.

Như là đã mặc người chém giết “Nấu chín con vịt”, chỉ là giả bộ ngủ hình như cũng né tránh không được cái gì?

Vì vậy, cô mở mắt, mắt híp lại, vụng trộm dò xét bọn cướp.

Giọng vào trong mắt cô là gương mặt đó từ từ từ mơ hồ chuyển thành rõ ràng. . . . .

Gia Duyệt ngạc nhiên.

Lại là anh? !

Người đàn ông trước mặt ngồi xổm người xuống, chứa đựng nụ cười yếu ớt như không có chuyện gì xảy ra: “Thật sự là Thường Gia Duyệt sao? Ngưỡng mộ đã lâu rồi, tôi là. . . . .”

“Thảm Phi chứ sao.” Không đợi đối phương nói hết lời, Gia Duyệt liền cắt đứt lời anh, “Gương mặt này của anh giống trên danh thiếp, còn cần giới thiệu sao? Thẩm Công Tử, đừng lãng phí thời gian, muốn chém giết muốn róc thịt thì cứ tự nhiên, muốn làm gì cũng được.”

Cô tận lực để ỉnh giữ vững cảm xúc bình tĩnh, vừa để ý sợ hãi vẫn chưa vì vậy mà rút đi nửa phần.

Vừa nói, Gia Duyệt vừa tự nhận là không để lại dấu vết chuyển đến bên tường, sau lưng có bức tường, có thể CMN tối thiểu sẽ cảm thấy có chút cảm giác an toàn.

Đầu kia, Thẩm Phi ngẩn người.

Không phải chứ? Đối thoại quê mùa như vậy mà cô có thể nói ra? Vậy kế tiếp anh không phải là nên phối hợp đưa lên một chuỗi cười nịnh?

“Ha ha ha ha ha. . . . .” Vậy cũng tốt, làm thân sĩ nên dưới sự phối hợp của nữ sĩ, “Cô nương yên tâm, tại hạ chỉ là gần đây bị lời đồn đãi quẩn thân, không chịu nổi quấy nhiễu, cho nên cần người khởi xướng tới tự mình thể nghiệm với tôi, đến cùng là có đồng tính luyến ái hay không?”

“Nghĩ, suy nghĩ một chút, nghĩ. . . Muốn làm cái gì. . . . .”

“Cô nói đi?” Anh mím môi nhú mào, cười khê hởi ngược lại.

Cười mỉa hoặc, giống như ánh chiều tà làm cho người ta không kìm hãm được muốn nắm chắc ánh sáng mờ.

Mà bây giờ, ánh “Sáng mờ” chiếu xa đến cuối chân trời đang ở trước mặt cô nở rộ, còn càng ngày càng gần, càng ngày càng gần. . . . .

Anh cư nhiên đang hôn cô?

Bao phủ ẩm áp bên môi cô từ từ trở nên nóng bỏng, Gia Duyệt dần dần tròn to cặp mắt, như bị người điểm huyết.

Cho đến khi đầu lưỡi của anh không chút kiêng kỵ cạy ra bờ môi cô, cô mới đột nhiên phản ứng kịp.

—— Ầm.

Cửa phòng bị người nặng nề một cước đá văng, ngoài dự đoán, tiếng vang phá vỡ mập mờ trong phòng.

Cho dù thân là người đại diện Thẩm Phi, Lâm Cẩm cũng không ngờ tới phá cửa mà vào, sau đó bắt gặp tình cảnh như vậy, anh ngốc trệ chốc lát, chợt rống to: “Họ Thẩm, cậu lại đang làm cô gái này? Còn là loại phụ nữ này? !”

Tiếng la cuồng loạn khiến Thường Gia Duyệt hoàn toàn tỉnh táo, cô chợt tránh Thẩm Phi, luống cuống tay chân bò dậy, ghét bỏ, không ngừng lấy mu bàn tay lau cánh môi.

“Này, Thường Gia Duyệt.” Anh cũng không để ý tới người đại diện đang rít gào, mà trước lúc Thường Gia Duyệt tông cửa xông ra thì gọi cô lại.

“. . . . .” Ngại vì mình vẫn còn ở trong phạm vi thể lực của kẻ địch, cô không thể không dừng bước.

“Nghe nói cô rất am hiểu đem đàn ông đùa bỡn trong lòng bàn tay?”

“Quá khen.”

“A.” Anh không khỏi cười lạnh, “Không phải đối với tất cả đàn ông cô đều có khả năng, chứ nhóm lửa tự thiêu.”

Gia Duyệt âm thầm hếch môi, xem thường, như một lần khói biến mất ở cuối hành lang.

Bên trong phòng nhất thời khôi phục tĩnh mịch.

Sau một lúc lâu, Lâm Cẩm mới chuyển con mắt, duy trì trạng thái nhìn chằm chằm Thẩm Phi: “Cậu hoang phí bao nhiêu khổ tâm mới bắt cô ấy trối đến, liền vì tự thể nghiệm dọa cô ấy một chút?”

“Nếu không đấy? Cậu cũng ngu ngốc đến mức cho rằng tôi muốn giết người róc xương lóc thịt sao?”

“Ề hèm.” Lâm Cẩm miễn cưỡng hừ nhẹ. Có loại ý nghĩ này cũng không kỳ quái đi, dù sao chứng kiến những thứ mặt trái tin tức tầng tầng lớp lớp kia thì Thẩm Phi xác thực nói qua có loại ý nghĩ muốn giết ném loạn tin tức đó.

“Làm ơn, tôi là diễn viên, không phải Mafia.”

“Hành động hôm nay của cậu cùng Mafia có sai biệt sao?” Giật giây bạn bè của mình giả trang bọn cướp, một nhóm người công khai ở trên đường áp dụng bắt cóc, đây không phải là Mafia thì là cái gì?

“Ai da, giải buồn chứ sao.”

“Ha, ha ha ha ha!” Vai Lâm Cẩm run rẩy, trả lại cho anh mấy tiếng cười gượng, sắc mặt chợt nghiêm, “Thay quần áo! Không cần làm việc phải không!”

“Đương nhiên là muốn. Sau đó nói không chừng còn có kịch hay có thể nhìn, tại sao tôi có thể bỏ qua.”

“ . . . . .” Đại Thiếu Gia, cậu lại muốn làm cái gì à? !

Xuyên qua hành lang, thấy đại sảnh cùng phòng nghỉ ngơi. Địa hình trước mắt cùng bố cục khiến Gia Duyệt lập tức nhận ra, đây là một khách sạn cấp năm sao.

Tròng mắt cô liếc nhìn đồng hồ đeo tay, nếu như nhớ không lầm, thời gian này vừa lúc có một trường ở khách sạn này cử hành tiệc rượu ban sản phẩm bố, Nguyên Tu sẽ đồng ý lời mời xuất tịch.

Dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là anh lại đầy đủ lý trí, sẽ không bởi vì cô bị bắt cóc mà hoang phế công việc.

Nghĩ tới đây, cô vừa vội vã chạy thẳng tới hội trường, vừa thử gọi điện thoại cho Nguyên Tu.

Không người nào nghe, rất tốt, điều này chứng minh anh hiện đang làm việc.

Gia Duyệt thở phào nhẹ nhõm, tiếp theo lại dâng lên sơ qua không thoải mái, đó là loại tâm tình rất mâu thuẫn.

Cô nghĩ, Thẩm Phi huy động nhân lực như vậy mà đem cô bắt đi, hẳn là không chỉ dọa cô một chút, đặt xuống mấy câu ngoan thoại đơn giản như vậy chứ? Hoặc là, anh căn bản là muốn làm trễ nãi công việc của Nguyên Tu, chọc giận cô thiên tân vạn khổ (trăm nghìn cay đắng) dụ dỗ tiền tài trợ. Cho nên, cô cũng không hi vọng Nguyên Tu như ý nguyện của Thẩm Phi, lại không hy vọng Nguyên Tu hoàn toàn không chú ý tới sống chết của cô.

“Tôi muốn khẩn cầu các vị bạn bè truyền thông giúp một chuyện, trước lúc tôi xuất tới hoạt động, tôi vừa nhận được tin tức, người đại diện của tôi bị bắt cóc rồi. Đến nay, tôi vẫn không nhận được điện thoại của bọn cướp, không hiểu mục đích của đối phương là gì, mà tôi lại không biết được bọn cướp đến tới cùng là người nào, chỉ có thể xuyên thấu qua ống kính kêu gọi đầu hàng. . . . . Mặc kệ các người muốn cái gì. Tôi đều nguyện ý phối hợp, chỉ cần. . . Chỉ cần không làm tổn hại đến người đại diện của tôi, những năm gần đây cô ấy đã giúp tôi rất nhiều, đối với tôi mà nói cô tựa như người thân. . . . .”

Đoạn tình ái dào dạt này xuyên qua cánh cửa truyền vào trong tai Gia Duyệt.

Tay cô muốn đẩy cửa ra như ngừng lại giữa không trung, cả người ngốc trệ hồi lâu.

Nguyên tưởng rằng quan hệ của bọn họ đã sớm biến chất, còn sót lại chỉ có lợi ích; nguyên tưởng rằng bọn họ để ý lẫn nhau, sớm bị cái chảo nhuộm của Làng Giải Trí làm thay đổi hoàn toàn.

Thì ra là. . . . . Thì ra là Nguyên Tu cũng không giống suy nghĩ của cô mà lại bạc tình phụ nghĩa như vậy.

“Chắc chắn, hẳn ta trở mắt nhìn cô bị bắt đi, không rảnh cứu cô, ngược lại còn rảnh rồi ở nơi này diễn trò hề kia.”

Sau lưng có lời gì thốt nhiên vang lên, mắt Gia Duyệt trợn trắng, không cần quay đầu lại cũng đoán được là ai.

Vị siêu sao này từ Hollywood trở về thật đúng là rảnh rồi đây nè.

“Bớt ở bên này lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử đi!” Cô siết chặt lòng bàn tay, sáng giọng.

“Haizz. . . . .” Anh làm như có thật mà than nhẹ, “Tôi không phải lấy lòng tiểu nhân mà cũng không quan trọng, quan trọng là. . . . . Nghệ sĩ nhà cô chơi thật lớn.”

Một lời trúng đích.

Đây cũng là nguyên nhân khiến Gia Duyệt chậm chạp không đẩy cánh cửa kia ra, Nguyên Tu đem chuyện này chơi lớn rồi.

Nếu như vào lúc này cô xông vào nói ra nguyên nhân, không chỉ có không ai tin cô, còn có thể hại Nguyên Tu bị hiểu lầm.

—Tiểu sinh thăm hồng kết hợp với người đại diện nói láo để lảng xê được đăng báo.

Tựa đề tin tức ngày mai nhất định sẽ là như vậy thôi.

Nhưng nếu cô cứ như vậy rời đi, truyền thông sẽ cổ động tuyên dương, tất cả chỉ biết càng ngày càng mất không chế.

Mặc kệ như thế nào, cũng sẽ hấp dẫn ánh nhìn của người đàn ông sau lưng này.

“Tôi nói rồi, không phải tất cả đàn ông cô đều có khả năng.” Sau lưng, giọng nói Thẩm Phi chợt lạnh, giống như là Phán quan, cao cao tại thượng thưởng thức cô luống cuống.

Sống lưng cứng đờ, lửa giận đạt tới cực điểm, ngược lại làm lạnh rồi.

Một hồi lâu sau, Gia Duyệt nghiêng người sang, cánh môi giờ lên đường cong xinh đẹp: “Tôi dám chơi, liên nhất định sẽ không thua.”

Thẩm Phi còn chưa hiểu nu cười thắng lợi của cô từ đâu mà tới, liền nhìn thấy cô gái trước mắt chợt bắt đầu xé y phục của mình.

Muốn làm cái gì? Anh nghi ngờ vịn nâng đuôi lông mày, không hiểu nhìn quần áo tả tơi, cô chậm rãi đẩy cánh cửa trước mặt kia ra, khắp khiêng nhảy vào hội trường đang hoạt động.

Có thể nghĩ, Thường Gia Duyệt xuất hiện dẫn đến xôn xao không nhỏ.

Ổng kính truyền thông lục tục tập trung đến trên người cô.

Vô luận là Nguyên Tu trước người của cô hay là Thẩm Phi sau lưng cô cũng nhất thời không thể phản ứng kịp.

“Thực xin lỗi, để cho anh lo lắng. . . . .” Dừng ở trước mặt Nguyên Tu, cô không còn hơi sức nâng lên mỉm cười, nói xong âm đều là hơi thở mong manh.

“Gia Duyệt, cô thật bị bắt cóc sao?”

“Bọn cướp là ai? Cô trốn ra thế nào?”

“Có thể nói một chút đến cùng là có chuyện gì xảy ra không?”

Một chút ký giả quen biết Thường Gia Duyệt bắt đầu đặt câu hỏi.

“Tôi. . . . . Tôi rất may mắn còn có thể sống mà đứng ở chỗ này. Mọi người cũng biết, chuyến đi này cạnh tranh từ trước đến giờ rất kịch liệt, nhất là nhà Hugh chúng tôi gần đây tranh thủ vai nam chính trong tác phẩm mới của đạo diễn Mễ, khó tránh khỏi sẽ khiến cho những người khác bất mãn. . . . .” Nói đến đây, cô cười rất bất đắc dĩ, tầm mắt hàm chứa khiêu khích lại vượt qua tầng tầng đám người rơi vào trên người Thẩm Phi cách đó không xa, “Tôi đã báo cảnh sát, cảnh sát điều tra tìm hiểu rõ, trước tạm thời không tiện nhiều lời, mọi người vẫn đem tiêu điểm thả vào hoạt động lần này đi.”

Thường Gia Duyệt muốn nói mà ngừng, đến điểm là dừng, nhưng điều này cũng đủ để cho những ký giả truyền thông am hiểu nhất phát huy suy nghĩ tưởng tượng khuếch tán.

Vì vậy, liên tiếp bàn luận xôn xao.

“Thì ra là do cạnh tranh vai diễn trong tác phẩm mới của đạo diễn Mễ đưa tới, chẳng lẽ cùng Thẩm Phi có liên quan?”

“Khó nói lắm, tôi nghe mấy đồng nghiệp nói, Thẩm Phi làm việc rất cực đoan đấy.”

“Nhưng anh ấy lại không lo không diễn, không đến nỗi vì kiểu người như vậy nhỉ.”

“Mất nhân vật là nhỏ, mất thể diện là lớn. Hơn nữa gần đây mặt trái tin tức của anh ấy nhiều như vậy, rất nhiều đạo diễn cũng tạm thời không dám cùng anh ấy ký hợp đồng diễn viên đấy.”

. . . . .

Gia Duyệt thu hồi tầm mắt, thời điểm không ai lưu ý cô, quay đầu liếc nhìn Nguyên Tu, hai người ăn ý nhìn nhau cười một tiếng.

Mà Thẩm Phi lại hoàn toàn không cười nổi, nhưng cũng không nhịn được mà chê cười ra tiếng.

“Cậu điên rồi, lại còn cười, bị chỉnh nghiệm rồi có phải không.” Lâm Cẩm tức giận lườm anh.

“Thả lỏng.” Anh vỗ vỗ vai người đại diện, nụ cười sâu hơn, sửa lại áo khoác tây trang một chút, xoay người rời đi.

“Này, cậu đi đâu đấy, hoạt động còn chưa có kết thúc đấy. . . . .”

“Anh thích bị ký giả bao vây thì cứ ở lại nhé.”

“ . . . . .”

Phần 3

“Tôi đã báo cảnh sát, cảnh sát điều tra tìm hiểu rõ, trước tạm thời không tiện nhiều lời, mọi người vẫn đem tiêu điểm thả vào hoạt động lần này đi. . . . .”

Hình ảnh tin tức còn đang tiếp tục.

Trên ghế sa lon, một Thái Tử Gia nổi tiếng không thật, người ta gọi là một trong Tứ thiếu gia trong thành, Liễu công tử thuận tay cầm hộp điều khiển ti vi, cau mày, tầm mắt chợt dừng lại ở trong TV, chợt quan sát lại cô gái trước mặt.

Hồi lâu, anh mới mở miệng: “Cô ta chính là Thường Gia Duyệt?”

“Ừ.” =_ = nói nhảm, còn có Thường Gia Duyệt thứ hai sao?

“Oh, My God! Sống ư!”

“Ừ. . . . .” Nếu không thì sao! Chết còn có thể ngàn dặm xa xôi lái xe hai giờ, chạy tới làng du lịch vắng vẻ tìm anh? !

Liễu Đình lại nhìn kỹ cô một hồi lâu, ánh mắt kia giống như là đang nhìn cái gì đó hiếm có.

Lúc Gia Duyệt cho là anh căn bản không có ý định nói chuyện hăng hái thì tâm tình của anh hình như trong lúc bất chợt liền bình phục, rất là nghiêm túc hỏi: “Xin hỏi Thường tiểu thư vội vã gặp tôi có chuyện gì không?”

“Là về chuyện phát ngôn sản phẩm của quý công ty, nghe nói hợp đồng trước kia của các anh đã đến hạn, hơn nữa cũng chưa tìm được người phát ngôn kế tiếp?”

“Ừ, cho nên?” Liễu Đình nhú mày.

“Cho nên muốn hỏi thăm Liễu tiên sinh có ý hợp tác cùng Hugh hay không.”

Liễu Đình dường như có chút mê mang nói: “Ngại quá, tôi mới vừa trở về nước, đối với Làng Giải Trí ở trong nước cũng không quen, trong miệng cô thì Hugh chính là cái kia. . . . . Rất đỏ sao?”

“Năm ngoái Hugh mới vừa tiến vào quân màn ảnh lớn liền nhận giải thưởng cao nhất, kế hoạch năm nay của công ty là thay anh ấy thu album, đã cùng mấy người nổi tiếng thảo luận về ca khúc, không có ngoài ý muốn, sự phát triển của anh ấy trong tương lai sẽ là ảnh thị ca. Hơn nữa, phim mới sẽ hợp tác cùng đạo diễn Mễ, Vấn Đình ảnh đế sắp tới rồi.” Mặt Thường Gia Duyệt mỉm cười, chữ chữ câu câu đều đem Nguyên Tu tán dương đến cực hạn.

Nhưng trước mặt Liễu Đình chỉ là không chút để ý thường thức bút trong tay, một hồi lâu sau, anh mới dừng lại động tác, tầm mắt không tự chủ phiêu hướng góc trên bên phải công ty chính là máy theo dõi, mỉm cười hỏi: “Anh ta có thể có lực thu hút hơn Thẩm Phi sao?”

Nghe vậy, Gia Duyệt ức chế không được phát ra một nụ cười lạnh lùng, đối với cái vị Liễu công tử đột nhiên đề cập đến Thẩm Phi, cô không có chút nào cảm thấy ngoài ý muốn.

Nói xác thực, hôm nay cô lại xuất hiện tại nơi này, chính là vì giúp Nguyên Tu giành phát ngôn của Thẩm Phi. Sớm đã có lời đồn đãi nói công ty này muốn đem hợp đồng phát ngôn giá trị ngàn vạn đưa cho Thẩm Phi.

“Chuyện lực thu hút, mỗi người một ý. Nhưng mà tôi lại khẳng định có thể, hình tượng Hugh nhất định khỏe mạnh, không có bất kỳ tin tức mặt trái, tuyệt đối phù hợp phát ngôn sản phẩm của quý công ty, hơn nữa. . . .” Cô có thể liếc mắt trên màn hình TV đang phát hình về tin tức cô bị bắt cóc, “A, Hugh tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện xấu xa.”

“Như vậy à, vậy ta sẽ cân nhắc kỹ lưỡng.”

Nói gì suy tính, cô muốn chuyện một kích phải trúng: “Liễu tiên sinh, tôi. . . .”

“Thật xin lỗi, tôi còn ước hẹn.”

“Vậy. . . .” Vậy thì phiền anh nghiêm túc suy tính, không quấy rầy. Đây là danh thiếp của tôi, có chuyện gì có thể gọi điện thoại liên lạc với tôi.”

Liễu Đình mỉm cười nhìn theo bóng lưng hơi có vẻ mất mát của cô, trông mắt quét tới tấm danh thiếp trên bàn làm việc.

Đó là tờ danh thiếp rất đơn giản, nền trắng chữ màu đen, trừ tên điện thoại, cơ hồ không có bất kỳ tin tức dư thừa.

Loại phong cách trắng trong thuần khiết đơn giản này cùng với trước đó anh nghe được bình luận về Thường Gia Duyệt, đúng là một trời một vực.

“Không có ngoài ý muốn, sự phát triển của anh ấy trong tương lai sẽ là ảnh thị ca. Hơn nữa, phim mới anh ấy sẽ hợp tác với đạo diễn Mễ, Vấn Đình ảnh để sắp tới rồi. . . .” Cửa phòng làm việc lần nữa bị đẩy ra, một giọng nói quái thanh rất pha ngay sau đó vang lên, nghe ra được, người tới cố ý bắt chước Thường Gia Duyệt, “Ai da, dựa vào đâu mà cô gái này sẽ làm mèo khen mèo dài đuôi đây, ngay cả loại diễn kỹ như Nguyên Tu còn làm ảnh để đấy, thật thua thiệt khi cô ấy nói ra miệng được.”

“Ha ha, buồn cười nhất còn là câu kia ‘Hugh tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện xấu xa’ đi, bàn về xấu xa ai có thể thắng được hai người bọn họ đây.”

Không sai, đây chính là Thường Gia Duyệt trong ấn tượng Liễu Đình —— xấu xa, ti tiện lại tự phụ.

Mà chút đánh giá tất cả đều đến từ chính bạn bè tốt nhất của anh, trong đó cũng bao gồm Thẩm Phi.

Chỉ là gần đây, vị Thẩm Phi này trực tiếp bị người hại dần dần không có ngày sắc bén cay nghiệt như trước.

Giống như trước mắt, cho dù các bạn bè khí thế ngất trời châm chọc cười nhạo, anh cũng chỉ treo nụ cười nhàn nhạt, từ chối cho ý kiến.

Ngược lại Lâm Cẩm thân là người đại diện của anh, hồi tưởng lại mình vừa mới thông qua máy theo dõi thấy một màn kia, không nhịn được cảm khái: “A, thân là người đồng hành, không thể không nói cô gái này thật đúng là liễu mạng. Người nào không biết Nguyên Tu chính là loại người vì hồng cái gì cũng có thể hy sinh, cô lại có thể vì loại người như vậy mà bán mạng, nói không chừng ngày nào đó bị bán còn giúp đỡ hắn ta thức đêm kiếm tiền.”

“Một chữ, ngu chết rồi!” Rốt cuộc, Thẩm Phi thủy chung giữ vững trầm mặc rốt cuộc lên tiếng.

“. . . . . Là ba chữ mà.” Lâm Cẩm bất đắc dĩ nhắc nhở.

Một bên, Liễu Đình ngược lại hoàn toàn không có tâm tư so đo Thẩm Phi có thể đếm một chút hay không, anh có chút hăng hái tiến lên trước, trên nói: “Nhưng đáng tiếc ới là đáng tiếc, bên cạnh cậu ngay cả một người ngu đến mức nguyện ý vì cậu bán mạng đều không có.”

“Ha, cô gái này không phải là muốn có một phen thành tựu, người đại diện này đứng vững gót chân sao? So với tên Nguyên Tu kia, tôi có thể nhanh để cho cô ấy đạt thành mục đích hơn. Chỉ cần tôi mở miệng, tùy thời cô ấy đều trở về bán mạng cho tôi thôi.” Thẩm Phi khinh thường xì khế.

“Thật sao?” Liễu Đình nửa tin nửa ngờ bĩu môi, “Không bằng đánh cuộc một lần nhé.”

“Tiền đánh cuộc là cái gì?”

“Nếu như cậu thắng, hiệp ước phát ngôn lần này của nhà chúng tôi về tay cậu; nếu như thua, cũng chỉ có thể tiện nghi cho tiểu tử Nguyên Tu kia.”

“ . . . . . Tiền cũng chưa có hấp dẫn hơn người đánh cuộc sao?”

Đối với Thẩm Phi mà nói, phần hiệp ước phát ngôn này có cũng được mà không có cũng không sao, điểm này Liễu Đình thân là bạn tốt nhiều năm tự nhiên sẽ rõ ràng, chỉ là phía sau hiệp ước nào đó ít thứ anh nhất định quan tâm. Liễu Đình cố ý nói: “Vai nam chính tới tay mà còn bị cướp đoạt đã thật mất mặt rồi, nếu như ngay cả phần phát ngôn dễ như trở bàn tay cũng không lấy được, vẫn thua mặt hàng như Nguyên Tu đó, chắc chắn. . . . . Thẩm Phi, cậu không cảm thấy không còn mặt mũi gặp người sao?”

“Được, tôi cá.”

“Trong một tháng.”

“Ề hèm, quá hạn tính tôi thua.”

. . . . . Nhìn hai bọn họ có qua có lại, Lâm Cẩm ý thức toàn bộ nguy cơ thức tỉnh.

Người có tiền thật đúng là cái gì cũng có thể lấy ra đánh cuộc! Nhưng làm ơn! Hiện tại bọn họ cũng đang đánh cuộc chén cơm của anh đấy.

“Wey wey Wey, các người để ý cảm thụ của tôi có được không? Nếu Thường Gia Duyệt vì Thẩm Phi bán mạng, vậy tôi đây thân là người đại diện thì đi làm gì? !”

“Cậu? Cậu tạm thời có thể đi hưởng thụ ngày nghỉ dài hạn. Ánh mặt trời, bờ cát, Bikini Girls, có muốn hay không?” Liễu Đình mỉm cười hướng dẫn từng bước.

“Tôi không phải thứ người như thế!”

“Tiểu Cẩm, anh quá làm cho tôi cảm động, về sau tôi cũng sẽ không cho anh ngày nghỉ đâu.” Thẩm Phi phối hợp tiếp lời.

Rốt cuộc, người khác bị thua: “Ừm. . . . .đánh cuộc vui vẻ, tôi. . . Tôi...tôi cá Liễu Đình thắng! Đình ca, thế chấp đúng có thể nhiều Bikini Girls 24h cận thân đi theo hay không?”

“Người kia sao thật tinh mắt, đương nhiên là không có vấn đề.” Liễu Đình tán thưởng vỗ vỗ vai Lâm Cẩm.

Đạt thành một chiến tuyến, hai người nhìn nhau chốc lát, cùng nhau phát ra tiếng cười gian, không kịp chờ đợi ngó nghiêng nhìn kịch hay mở màn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/scandal-dinh-dam>